

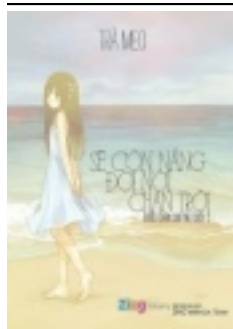
Sẽ Còn Nắng Đợi Nơi Chân Trời

Contents

Sẽ Còn Nắng Đợi Nơi Chân Trời	2
1. Chương 1: Cuộc Chạm Trán “bùn Lầy”	2
2. Chương 2: Đại Hội Thể Thao Võ Thuật	6
3. Chương 3: Màn Đấu Võ Đầu Tiên	10
4. Chương 4: Lọ Thuốc “only You”	14
5. Chương 5: Trận Chiến Nảy Lửa	18
6. Chương 6: Trái Tim Rung Động	21
7. Chương 7: Hạnh Phúc Chỉ Như Là Làn Sóng	26
8. Chương 8: Sức Mạnh Của Mạnh Bảo – Món Quà Ngày Xưa	30
9. Chương 9: Chiêu Võ Vovinam	37
10. Chương 10: Hương Dừa Ngọt Ngào	42
11. Chương 11: Mặt Nước Và Những Con Sóng	47
12. Chương 12: “anh Đợi Em”	51
13. Chương 13: Hộp Sữa Oan Nghiệt	54
14. Chương 14: Chàng Trai “ánh Sáng Của Bầu Trời”	58
15. Chương 15: “i Want You To Smile”	62
16. Chương 16: Cảm Giác Của Thanh Chi	68
17. Chương 17: Người Đàn Ông Bí Ẩn	73
18. Chương 18: Ký Ức Kinh Hoàng	76
19. Chương 19: Thế Nhé Anh	81
20. Chương 20: Hãy Là Chính Em	84
21. Chương 21: Nơi Đã Đánh Mất (nđm)	91
22. Chương 22: “nếu Cô Ấy Không Còn...”	95
23. Chương 23: “...nhưng Tôi Ghét Cô Ta...”	100
24. Chương 24: Nụ Cười Của Phương Nhi	104
25. Chương 25: Võ Vụn...	106
26. Chương 26: Giá Rét Đáy Con Tim	111
27. Chương 27: “thanh Linh, Cô Là Ai?”	114
28. Chương 28: Giăng Xé	117
29. Chương 29: Đắng Lòng Hai Chữ “đơn Phương”	121
30. Chương 30: Vết Máu Trên Chiếc Khăn	125
31. Chương 31: You’re Not Gonna Change My Mind	129
32. Chương 32: Chỉ Cần Ngày Hôm Nay	133
33. Chương 33: Cô Gái Lạ	138
34. Chương 34: Sẽ Để Anh Ra Đi	141
35. Chương 35: Anh Nợ Em	146
36. Chương 36	150
37. Chương 37: “nếu Em Đi Mất Lần Nữa, Anh Có Tìm Em Không?”	156
38. Chương 38: “chỉ Một Cái Chạm Cũng Đủ Nhớ, Chỉ Một Vết Cứa Cũng Đủ Đau...”	161
39. Chương 39: Thế Giới Đó, Anh Không Còn Là Của Em	166
40. Chương 40: Người Đàn Bà Điên	169

41. Chương 41: Đứng Sau Chỉ Vì Là Người Đến Trước	174
42. Chương 42: Mưa Đắng	179
43. Chương 43: “vẫn Biết Yêu Là Mơ Sao Ta Còn Mơ?”	184
44. Chương 44: Quá Khứ Đã Đi – Em Không Giữ Được Anh	188
45. Chương 45: Tình Cảm Nào Là Yêu, Tình Cảm Nào Là Thương?	194
46. Chương 46: Ai Mạnh Mẽ Hơn Ai?	201
47. Chương 47: Chiếc Nơ Màu Xanh	207
48. Chương 48: Kế Hoạch Dàn Dựng	211
49. Chương 49: Nụ Hôn Đau Đớn - Ký Ức Đã Buông	216
50. Chương 50: Dây Rối Của Định Mệnh	222
51. Chương 51: Kiếp Sau Anh Đợi Em, Anh Nhé...	229
52. Chương 52: Ta Đợi Nắng, Hay Nắng Đợi Ta?	235

Sẽ Còn Nắng Đợi Nơi Chân Trời

Giới thiệu

Truyện Sẽ Còn Nắng Đợi Nơi Chân Trời là phần 2 của truyện “Bước chân cho nụ cười”, một chuyện t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/se-con-nang-doi-noi-chan-troi>

1. Chương 1: Cuộc Chạm Trán “bùn Lầy”

Bịch bịch bốp bốp!

“A đau quá!” – Anh chàng nhìn rất cơ bắp, khoẻ mạnh ngã chổng vó dưới đất – “Thôi tớ thua rồi, tớ phục cậu luôn đây Phương Nhi!”

“Biết phục là tốt!”

Cô gái trẻ đứng lên, phủi phủi tay. Đúng lúc đó thầy giáo nói:

“Hết giờ, lớp võ nghỉ! Mai đến học đúng giờ nhé! Phương Nhi, hôm nay tập tốt lắm. Đến Hùng là đứa khoẻ nhất lớp cũng không đánh được em.”

“Thầy à, võ thuật đối với em là chuyện cởn con rồi mà.”

Phương Nhi vừa nói xong thì mấy cô bạn từ đâu chạy tới.

“Nhi, học xong chưa? Đi ăn kem đi, nóng quá!”

“Kim, Lan, Phượng, bộ ba bà không bỏ được cái tật thèm ăn uống cho tôi nhờ à?”

“Nhưng mà tụi tôi nóng. Nhi, bà không chiều bọn này sao?”

“Được rồi, lắm chuyện.”

Bốn người bạn ra đường, mỗi người một que kem mát lạnh rất thơm trên tay. Người thì kem đậu xanh, kẻ thì kem dừa, kem cốt, nhìn rất thích mắt và ngon miệng. Ba cô bạn vì được khao kem nên suốt đường đi là y như rằng nịnh nọt “thủ lĩnh”:

“Hôm nay Phương Nhi tập với gã Hùng lớp bên, cứ phải nói là đánh te tua ấy nhỉ!”

“Lớp võ trường mình cứ phải nói là vô địch vì có Phương Nhi!”

“Con gái mà giỏi võ, này Nhi, bữa nào dạy tụi tôi để bọn này đi trả đũa mấy thằng con trai nhá.”

Phương Nhi vừa ăn kem, vừa nguýt:

“Lẻo khoẻo như mấy bà thì đòi tập gì?”

Kim, Lan, Phương tiu nguỉ không biết nói gì. Mà đúng thật, cả ba cô đều “yếu điệu thực nữ” đâu có thể sánh với Phương Nhi. Phương Nhi mới 20 tuổi mà khoẻ mạnh, võ thuật hơn người, cô có vẻ rất yêu võ từ nhỏ. Ái chà ba cô bạn cũng mới thân với Phương Nhi vì họ cũng mới học cùng trường, chưa biết hồi nhỏ của Phương Nhi là thế nào nhỉ? Chỉ cần biết giờ cô có thể sánh với những vận động viên võ thuật chuyên nghiệp hạng A, không có tên con trai nào đụng được vào cô, đụng vào coi như gãy răng vì mấy cú đá hay quả đấm xuất thần của cô. Có lẽ người bạn như thế thì ba cô gái cũng không dám thân, nhưng thực tình thì Phương Nhi chỉ “ác” với những lũ con trai đầu gấu thôi.

Một ánh nắng chiều trải xuống chiếu lên Phương Nhi. Kim, Lan, Phương cứ phải nói là trầm trồ ghen tỵ. Dưới nắng, Phương Nhi hiện lên thật xinh đẹp. Cô có mái tóc cắt ngắn đến vai nhìn rất cá tính mà ba cô bạn hay liên tưởng đến...kiểu tóc ngắn mà ca sĩ Miu Lê từng để. Gương mặt Phương Nhi nhìn thật là hoàn mỹ, đôi mắt to tròn như mắt nai khiến ai cũng bị cô quyến rũ từ lần đầu tiên. Cô cũng rất thân thiện, vui vẻ, yêu quý bạn bè và thậm chí là...đanh đá.

“Bộ đồng phục võ này, mấy bà thấy sao?” – Bỗng Phương Nhi chỉ vào bộ áo mình đang mặc.

“Đồ mới à? Đẹp quá! Mua lúc nào thế?”

“Hôm qua, giặt cả tối mới sạch được vậy đó.”

“Nhi siêu thật, tên Hùng kia không đụng được vào một mảnh áo của bà luôn à.”

“Đừng nói là Hùng, đến Quang, Dũng, Cường còn chả làm gì được tôi. Đồ đũa nào làm bẩn cái bộ này của tôi được, haha!” – Phương Nhi cười khoái chí.

“Nhi, cẩn thận!” – Bỗng ba cô bạn hét lên.

Nhi chưa kịp hiểu gì thì...

...VỤT!

Một đoàn xe máy phóng qua nhanh như chớp. Và chiếc xe máy đầu tiên đi gần Phương Nhi nhất, phóng với tốc độ rất nhanh khiến cho bùn lầy dưới đất bắn thẳng lên quần áo của cô! Đơn giản là sáng nay trời vừa mưa, đường phố còn lầy lội bắn tũn.

Thời gian như ngưng đọng lại sau một cú sét trời giáng...

“AAAAAAA!!!! Bộ quần áo của tôi!” – Một tiếng hét long trời lở đất vang lên – “Thằng nào vậy??”

Ba cô bạn sợ rúm người, chỉ chỉ ra phía trước:

“Kia kia, nó đang lái xe đấy. Nhưng chắc không đuổi được đâu.”

“Tưởng là chạy được sao? Bà đây không có chân thì có tay nhé!”

Phương Nhi cúi xuống, nhặt một cục đá ném thẳng về phía kẻ vừa làm bẩn bộ quần áo tươm tất sạch sẽ của mình.

VÚT! Cú ném cục kỳ chuẩn xác của Phương Nhi lao như gió về phía trước và...

Cộp! Ba cô bạn nhắm tịt cả mắt lại. Cũng may là cục đá ném vào cái mũ bảo hiểm của người đó chứ nếu không đội mũ thì chắc là vỡ sọ rồi. Gì chứ cục đá to như vậy lại kèm sự tức giận của Phương Nhi thì...

“Này anh kia, đề nghị anh xin lỗi tôi ngay!” – Phương Nhi chạy đến khi chiếc xe đó dừng lại.

Người trên xe quay mặt nhìn cô. Kim, Lan, Phượng tí nữa thì té xỉu. Ôi một chàng trai! Không phải chàng trai bình thường, một chàng trai rất đẹp. Dù là cái mũ bảo hiểm che đi vầng trán thì cũng lộ ra đôi mắt sáng ngời có phần lạnh lùng, sống mũi cao, làn da khoẻ mạnh không tí vết. Chao ôi, ba cô bạn muốn ngất mất! Hắn đẹp quá đi! Nhưng mà Phương Nhi thì chẳng thêm để ý đến đẹp trai hay xấu trai, cô còn xăng giọng:

“Cái mặt đâu đến nỗi nào mà vô trách nhiệm thế hả?” – Cô hét lên mặc cho nhiều người đang nhìn mình vì chàng trai này đi với nhiều người khác.

Chàng trai nhìn một người trong đoàn:

“Đi hết đi, tôi đi sau.”

Sét đánh lần 2 vào ba cô bạn! Giọng nói của hắn thật là ấm áp và “cool”. Hắn có vẻ là một kẻ lạnh lùng đây.

Khi đoàn người đi rồi, chàng trai mới nhìn Phương Nhi:

“Vô trách nhiệm gì?”

“Anh nhìn đi, phóng xe cầu thả văng hết bùm lên người tôi rồi!”

“Cầu thả? Cái xe moto phân khối này đi tốc độ đó còn là chậm, ai bảo cô giữa đường còn vừa đi vừa ăn, bùm nó chưa bắn lên mặt là may đấy.”

Phương Nhi cắn răng:

“Đừng có khiêu khích con này!”

Nói rồi cô tung thẳng một cú đấm nhằm vào chàng trai. Ba cô bạn kinh hãi, trời đất ơi đó là cú đấm cực mạnh của Phương Nhi, chưa có gã con trai nào đỡ được cả. Anh chàng đẹp trai kia sẽ bị Phương Nhi làm cho phải vào bệnh viện phẫu thuật mắt mất thôi. Họ định hét lên, nhưng...

Vụt! Gương mặt ấy né cú đấm của Phương Nhi nhanh hơn cả đạn.

Ai nấy há hốc mồm. Người đầu tiên...né được cú đấm của Phương Nhi???

“Đừng có vội mừng!” – Phương Nhi dùng tay còn lại đấm mạnh về phía trước.

Cứ ngỡ rằng tên kia chỉ đỡ được một quả và quả còn lại thì chẳng né được, ai dè anh cúi xuống né cực nhanh và dùng tay nắm lấy tay Phương Nhi đau điếng. Bàn tay anh rất khoẻ khiến Phương Nhi không tài nào gỡ ra được. Anh nhìn cô, cười một nụ cười khinh thường:

“Cô là vận động viên võ thuật? Còn phải luyện nhiều!”

Nói rồi anh buông tay cô ra rồi phóng xe đi mất hút. Phương Nhi tức điên, ôm cánh tay đau đỏ tấy cả lên mà hét theo:

“Thằng kia mày cứ đợi đó! Bà đây không tha ày đâu!”

“Được rồi được rồi hạ hoả nào Nhi. Đánh đá quá không tốt đâu!” – Ba cô bạn chạy đến.

“Tôi mà còn gặp lại tôi dần hần nát xương.” – Nói rồi cô bực bội bỏ về.

Quán café “Hoa Đà Lạt”.

Quán tấp nập người ra vào vì ai cũng muốn ngắm nhìn chàng trai đang ngồi trên chiếc bàn café gần cửa sổ. Trong ánh nắng buổi chiều chiếu qua cửa kính, anh đẹp như một vị thần giữa chốn đông người. Nhưng ai cũng chỉ ngắm anh từ xa vì nhận thấy ở anh có gì đó buồn rầu, muốn xa lánh tất cả.

“Mạnh Bảo!” – Một cậu thiếu niên chừng 15 tuổi nhìn rất trẻ con dễ thương chạy tới ngồi xuống đối diện với anh – “Cô gái đó là ai thế anh?”

“Chả quan tâm.”

“Nhưng mà lần đầu tiên em thấy anh dừng lại bởi một đứa con gái đấy, cô khác là anh bỏ qua liền. Chắc cô ta phải có cái gì đó khiến anh dừng lại chứ không chỉ là cục đá mà cô ta ném đâu nhỉ?”

“Minh Phú, cậu không nhận ra ở cô ta có cái gì đáng để ý à?”

“Có gì để ý? Xinh đẹp ư? Có vẻ đúng đấy, em chưa thấy cô gái nào đẹp như thế...Oái!”

Minh Phú chưa nói hết câu thì Mạnh Bảo đã lấy luôn cốc nước lọc trên bàn ném thẳng vào mặt cậu ta. Cậu kêu oai oái lên:

“Chị Trang ơi, chị Trang! Anh ý bắt nạt em kìa!”

“Phú, vừa ngồi nghỉ một tí mà em bù lu bù loa cái gì đó?”

Từ phía trong quán nước, một cô gái chừng 16, 17 tuổi bước ra, trên tay là một khay café. Cô xinh đẹp và rất dễ thương với mái tóc tết được hắt sang một bên.

“Anh lại bắt nạt Phú à? Minh Thiên về mà thấy anh bắt nạt em trai anh ấy là anh ấy không để yên cho anh đâu.”

“Minh Thiên Minh Theo gì, kệ xác!”

“Anh này, đến em mà anh cũng thô lỗ thế hả? 22 tuổi rồi, đừng làm ông già khó tính chứ!” – Cô gái nũng nịu.

“Em cũng thôi giả bộ như cậu ta nữa đi Vân Trang.”

Vân Trang cười, đặt café xuống.

“Được rồi Báo Huỳnh, Báo Muội không trêu anh nữa. Anh uống nước cho đỡ mệt, đi xa rồi mà.”

“Anh không muốn uống.”

“Không uống thì ra đây với em đi.” – Vân Trang kéo luôn Mạnh Bảo ra ngoài.

Mạnh Bảo tỏ vẻ không hài lòng cho lắm nhưng vì Vân Trang nên đành đi vậy. Cô em gái duy nhất của anh đã luôn ở bên anh ngay cả có khó khăn đến mấy như thế, anh làm sao từ chối cô điều gì được. Họ đến một vườn hoa sau quán. Hoa ở Đà Lạt đẹp vô cùng, nhất là khi Vân Trang đến nó lại càng đẹp vì có thêm vẻ xinh đẹp của cô gái trẻ. Cô cúi xuống ngắt một bông hoa:

“Anh hắt nước vào mặt Phú vì anh không thích câu nói của cậu ta à?”

“...” – Mạnh Bảo im lặng.

“Người con gái xinh đẹp nhất chỉ có thể là chị ấy, đúng không nhỉ? Em cũng thấy vậy!”

“...”

“Báo Huỳnh!” – Vân Trang nhìn xuống bông hoa – “Anh nhớ 2 năm trước, chị ấy đã nói gì về hoa Đà Lạt không?”

“Nhớ...”

Mạnh Bảo ngược lên trời, nhìn một bông hoa được gió thổi bay. Đôi mắt buồn xa xăm nhớ lại về một ký ức ở nơi kia.

Đó là nơi có biển rộng sóng vỗ vào bờ cát trắng. Sóng biển mênh mông đến tận chân trời, nơi có đàn hải âu đang bay lượn về phía mặt trời đang toả sáng rực rỡ trên cao. Gió biển thổi mát lạnh, tung bay mái tóc dài mượt mà của cô gái đang đứng ở bờ biển dưới hàng dừa chín quả. Cô gái mặc chiếc váy màu lam nhẹ như màu bầu trời xanh thẳm. Nắng như ngừng chiếu, gió như ngừng thổi trước vẻ đẹp của cô. Cô rất xinh đẹp. Tuổi 18 trẻ trung khiến cô lại càng đẹp. Không biết dùng từ nào diễn tả vẻ đẹp đó. Một vẻ đẹp thanh khiết, mong manh như làn sóng biển vỗ vào bờ rồi lại tan đi. Đôi mắt của cô long lanh như giọt nước, nhưng lạnh và buồn khiến người ta không thể rời khỏi.

“Em đứng đây một mình làm gì vậy?” – Anh đến bên cô, ôm chặt lấy eo cô.

“Anh nhìn thấy không?” – Cô ngẩng lên trời.

“Cái gì đang bay vậy?” – Anh nhìn theo cô.

Cô giơ tay đón thứ đó. Là một bông hoa. Bông hoa rơi vào bàn tay mềm mại của cô.

“Hoa này chỉ có ở Đà Lạt, sao nó bay được đến tận đây nhỉ?”

“Thì gió đưa nó bay đi thì đến đâu chẳng được. Mà sao em biết là hoa ở Đà Lạt?”

“Hoa a-ga-băng hay còn gọi là hoa thanh anh, ở nơi khác cũng đầy nhưng ngày xưa em thường ngắm nó ở Đà Lạt. Nhưng giờ có lẽ em không đến đó ngắm được rồi. Ở Đà Lạt có rất nhiều hoa đẹp, xứ sở hoa mà.”

“Được rồi, nếu thích thì một ngày nào đó nhất định anh dẫn em đến Đà Lạt.”

“Anh nhớ đấy nhé!”

“Vận động viên võ thuật như em mà thích hoa, đúng là phụ nữ mà! Anh cứ tưởng em dùng hoa vào việc luyện kiếm ấy chứ, hehe.”

“Anh đùa ít thôi em ột quả bây giờ.” – Cô trừng mắt.

“Có bao giờ em cho anh được quả nào đâu à.” – Vừa nói anh vừa ôm chặt cô hơn.

“Đợi đó đi, em sẽ giỏi võ hơn anh cho coi.”

Anh dụi vào mái tóc thơm của cô:

“Em đã có nhiều thứ hơn anh rồi, Thanh Linh à!”

Cả anh và cô cùng mỉm cười. Tháng ngày hạnh phúc đó, giờ đang ở nơi nào? Giờ chỉ còn một mình anh nhìn bông hoa kia bay, bay mãi...

Mạnh Bảo xiết chặt tay:

“Thanh Linh, nhất định anh sẽ tìm được em! Hãy đợi anh!”

2. Chương 2: Đại Hội Thể Thao Võ Thuật

Cách đây 2 năm, vào một mùa hè như bao mùa hè khác.

Tại Hà Nội, gia đình Báo Đốm đã trở nên quen thuộc với tất cả mọi người. Đó là gia đình của Mạnh Duy – chàng vận động viên điển trai, tài năng, chạy đua nhanh như báo đốm từng làm các cô gái điên đảo giờ đã hạnh phúc bên người vợ Vân Hoa của mình. Hai người không còn trẻ nữa, nhưng tình yêu thì vẫn thắm thiết như ngày mới yêu. 20 năm trôi qua đi, Mạnh Duy vẫn là một vận động viên, một thầy giáo thể dục được ngưỡng mộ, còn Vân Hoa trở thành một đầu bếp tài giỏi ở cửa hàng bánh dặt hàng nhất thành phố. Con trai cả của họ, Mạnh Bảo, nhanh chóng trở thành một chàng trai cao lớn tuổi 20, anh thừa hưởng vẻ đẹp của cả bố lẫn mẹ nên lại càng điển trai, cộng thêm tài năng thể thao, trí tuệ không kém ai nên sức hút thật chẳng tồi. Con gái theo đuổi anh cứ phải là hàng đồng, ai mà chẳng muốn được yêu anh chàng đẹp trai và có nụ cười rạng rỡ đầy quyến rũ đó chứ. Nhưng người con gái mà Mạnh Bảo đối xử tốt chỉ có Vân Trang, còn đầu anh chỉ khoác tay khoác chân đi chơi vài buổi cho vui rồi...đá về.

Vân Trang là em gái Mạnh Bảo, kém anh 5 tuổi, vừa học xong lớp 9. Ban đầu Mạnh Bảo có biệt danh Báo Con nhưng vì sau này có em nên đổi thành Báo Huynh – Báo Muội. Vừa lúc cô bé thi học kỳ xong và trở thành học sinh xuất sắc. Nghe được tin đó, Mạnh Duy vui vẻ:

“Nè mẹ nó, có thưởng cho Báo Muội cái gì không?”

“Anh thưởng đi, em thì biết thưởng gì?”

“Thưởng cho con nữa nhá, con có công dạy Trang học chứ bộ.” – Mạnh Bảo kể công.

“Anh mấy tuổi rồi còn đòi mấy ông bà già này thưởng? Chỉ biết đi chơi với gái chứ cần gì bố mẹ.” – Vân Hoa đùa con.

“Mẹ cứ đùa, con cũng muốn đi chơi với nhà mình chứ bộ. Bố, hay là bố cho đi du lịch đi. Hè rồi, nóng muốn chết à!”

“Đúng rồi, con ủng hộ ý kiến của anh!” – Vân Trang thế mà quý anh trai nhất nhà.

Mạnh Duy suy nghĩ một lát rồi nói:

“Hai cô cậu thì khôn lắm. Dẫu sao bố cũng được mời đến xem đại hội thể thao môn võ thuật diễn ra ở đảo C. hè này, nên ấy mẹ con đi. Trang cũng đang ôn thi cấp III phải không, thôi đến đó tự ôn mấy ngày rồi bố lại cho về. Cái khả năng tự học của con bố cũng yên tâm.”

“Hura bố muôn năm!” – Hai anh em reo lên.

“Bố chủ yếu thưởng cái Trang thôi, còn thằng Bảo đừng có đến đó lại đi chơi đâu đấy. Theo bố đi xem đại hội cho biết nhiều thứ.”

“Ấy da xem võ ấy à, chán chết.”

“Thế anh có muốn đi không thì bảo tôi một tiếng đây?”

“Có chứ, con đi!” – Mạnh Bảo tặc lưỡi. Thà thế còn hơn ở đây nóng chảy mỡ ra rồi.

Thế là gia đình Báo Đốm lên đường. Vân Trang háo hức vô cùng vì dù đi biển nhiều nhưng cô bé chưa ra đảo bao giờ. Suốt đường đi cô lôi cái Ipad ra tra Google về hòn đảo mà cô sắp tới. Đó là một hòn đảo nhỏ trong số nhiều hòn đảo của vùng Vịnh Bắc Bộ, nhưng lại là một khu du lịch rất đẹp. Cô quay ra anh trai thì thấy Mạnh Bảo nằm ngả ra ghế, thở phì phò như...heo, chắc nóng quá đây mà.

“Báo Muội, mang cho huynh cốc nước. Nóng chết mất!”

“Đây!” – Vân Trang đưa nước cho anh – “Anh có vẻ muốn đến đó lắm nhỉ?”

“Anh chẳng muốn, chỉ là giờ nóng quá, chỗ nào mát thì đi thôi.”

“Thế nào anh cũng muốn ở đó à coi!”

Vân Trang không hề biết rằng lời nói đùa đó lại thành sự thật...

Cuối cùng mọi người cũng đến được đảo C. Hòn đảo nhỏ mà đẹp vô cùng, không thua những danh thắng du lịch khác. Bờ cát trải dài với hàng dừa xanh đung đưa theo gió biển mặn mặn, sóng biển vỗ vào cát mát dịu đi cái nóng mùa hè. Anh em Mạnh Bảo – Vân Trang vừa đến nơi đã chạy ra biển nô đùa như trẻ con vậy khiến ai cũng bật cười. Anh trai 20 tuổi, em gái 15 tuổi nói chẳng ai tin tí nào.

“Mạnh Bảo!” – Tiếng Mạnh Duy gọi.

“Giấy đấy bố?” – Mạnh Bảo tiếc nuối biển xanh mát, chạy về chỗ bố.

“Đi thôi, đại hội sắp diễn ra rồi.”

“Hả? Nhanh thế? Vừa mới đến mà...”

“Chỉ hôm nay thôi rồi ngày mai cho đi chơi đến lúc nào cũng được.”

Nghe bố nói vậy Mạnh Bảo mới mềm lòng đi theo. Hai bố con đến một sân vận động lớn đã chật ních khán giả dù giờ còn là sáng sớm. Môn võ thuật mà cũng được nhiều người yêu thích ra phết. Lại cả thế, hội tụ rất nhiều nhân tài khắp đất nước kia mà. Mạnh Bảo chẳng ham với thể thao thôi chứ thế này cũng vui thật. Anh ngồi xuống cạnh bố quan sát sân đấu. Có rất nhiều đội chơi, đa phần toàn là nam, chỉ có số ít là nữ. Họ đều là vận động viên nhiều môn võ, có võ cổ truyền, karate, taekwondo, judo, wushu,... Đa phần nhiều người mặc đồ võ trắng, có người mặc áo vàng, áo đen, và đều có đai. Mạnh Bảo tự nhủ: “Thú vị ra phết!”

“Mạnh Bảo, thấy đội nào được nhất?” – Mạnh Duy hỏi.

“Con có biết đội nào là đội nào đâu? Từng thành phố một chẳng biết đội nào mà lần.”

“Thì con cứ xem đi, họ đứng thành đội hết mà. Để xem con trai có con mắt tinh tường không.”

Nghe bố bảo vậy, Mạnh Bảo cũng đành nhìn các đội thi đấu. Hừm đội nào cũng to khoẻ lực lưỡng như nhau, sao bố đánh đổ anh vậy chứ? Thôi thì trả lời toẹt ra đội nào cũng được cho rảnh! Nhưng anh chưa kịp nói câu đó ra thì...

Anh lướt qua nhóm thi Karate và thấy một đội võ. Đội đó cũng giống như bao đội khác nhưng điều mà anh chú ý là đội trưởng của đội,...

...một nữ vận động viên.

Không phải con trai, mà là con gái. Một cô gái nhỏ nhắn lại là thủ lĩnh của một đội võ toàn con trai to khoẻ. Mạnh Bảo không rời mắt khỏi cô gái đó. Tuy hơi xa, nhưng anh cũng nhìn thấy đó là một cô gái xinh đẹp, mái tóc rất dài của cô được buộc cao gọn gàng. Cô mặc bộ đồ karate màu trắng, đeo đai đỏ, ánh mắt cô sắc lạnh nhìn vào đối thủ của mình phía trước. Cô không cao lớn như những kẻ kia nhưng dáng đứng thẳng rất hiên ngang khiến người ta phải chú ý đến cô.

“Này bố! Đội bên Karate có cô gái kia là đội nào vậy?”

“Ừa con nhìn sang đội nào thế? À hình như là đội chủ nhà đấy.”

“Tức là đội của đảo này đấy hả bố? Con gái mà làm đội trưởng sao?”

“Đừng khinh con gái chứ, con gái học võ là đáng khen đó! Có vẻ như nhóm Karate thi đấu đầu tiên, để xem đánh đấm thế nào.”

Mạnh Bảo bắt đầu tò mò dán mắt vào trận đấu. Tự dưng anh hơi lo, cô võ sĩ kia trông lọt thỏm vậy liệu có đánh được toàn tên to con thế không? Dù biết là thi nhưng nhìn “bóng hồng” bị đập là anh hơi bị tiếc đấy. Nhưng cứ xem nào, chưa bao giờ anh thấy con gái đấu võ cả.

Tiếng còi vang lên. Hàng ngàn khán giả reo hò cổ vũ. Mạnh Bảo vẫn ngồi đó, quan sát cô gái. Một gã nhìn rất “bự” bước tới chỗ cô. Hai người chào nhau một cái và bắt đầu trận đấu. Ôi cha mẹ ơi cái thằng kia mà đấm thì đau phải biết, sao cô ta đại dột thế nhỉ? Mạnh Bảo đang chờ xem “thảm kịch” thì...Vút! Cô gái né tránh gã vận động viên bự con đó nhanh như chớp. Anh ta cũng không phải tay vừa, tung một cú đấm mạnh hồng hạ cô nhưng bị cô dùng tay quặp lấy, và đá chân lên phía cổ anh ta. Hành động của cô chuẩn xác đến từng milimet khiến Mạnh Bảo không rời mắt nổi. Chưa đầy mấy phút, cô gái nhỏ con đó đã hạ đo ván một tên to con và mười phút sau, vẫn chỉ những chiêu võ chuẩn xác mà mấy tên đã chịu thua trước cô, nói gì là cả đội của cô.

Mạnh Duy gật gật:

“Một nữ vận động viên giỏi!”

Mạnh Bảo không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô gái ấy. Cô nữ vận động viên xinh đẹp có đôi mắt sắc lạnh mà lại phẳng phát buồn...

Đại hội tiếp tục diễn ra nhưng sau khi đội võ Karate thi xong thì Mạnh Bảo đã trở về một mình. Anh chẳng hứng thú với võ vẽ gì lắm, nhưng hội lần này khiến anh chú ý thật. Đang mải nghĩ thì anh nghe thấy có tiếng:

“Bỏ ra, các anh làm gì vậy?”

Mạnh Bảo đi tới chỗ có tiếng kêu. Chủ nhân của tiếng kêu là một cô gái. Anh giật mình, cô gái này...sao nhìn giống cô gái kia thế? Dù là cô ta mặc váy, nhưng mái tóc cô ta buộc cao và cái vóc dáng đủ để anh thấy hai người này giống nhau. Có mỗi đôi mắt là khác, mắt cô này nhìn dữ dữ, không đẹp lắm. Mạnh Bảo đoán ngay đây là họ hàng của cô nữ vận động viên kia rồi.

“Nè cô em xinh đẹp, bệnh tật mà cũng đi chơi được à?” – Tiếng mấy thằng con trai đang giữ tay cô gái lại.

“Kệ tôi! Tôi đến xem chị tôi thi chứ bộ!”

“Xem chị thi? Ai chả biết thói ham chơi của mày rồi, có vẻ mày chẳng quan tâm đến việc ốm đau nhỉ. Thôi đã tới đây thì mau nói ấy anh biết thông tin về chị mày đi. Chị mày đẹp như thế mà chưa có ai cưới được còn gì.”

“Tôi không nói! Mấy anh bỏ tôi ra!”

“Không nói là tụi tao ày một nhát đấy.”

Mạnh Bảo không thể đứng yên được, đứng ra:

“Thôi im đi mấy thằng chém gió.”

“Hả? Mày là thằng nào?” – Mấy thằng kia quay lại.

“Đây chường mắt cái cảnh bắt nạt con gái lắm nhé. Bỏ cô ấy ra!”

“Không bỏ đấy, mày làm gì được nào?”

“Làm được này này!”

Chưa dứt lời, Mạnh Bảo đã phi thẳng cục đá vừa nhặt được về phía thằng đang hất hàm nhìn anh. Cục đá văng thẳng vào miệng hắn làm hắn gãy luôn một cái răng. Hắn ngã nhào xuống đất trước sự bàng hoàng của mấy thằng anh em. Chúng sợ quá bỏ luôn thủ lĩnh đang gãy răng lại mà chuồn. Gã thủ lĩnh vẫn ngoan cố đứng lên, giờ nắm đấm về phía Mạnh Bảo:

“Thằng khốn, mày biết tay tao!”

Mạnh Bảo chộp lấy cổ tay hắn, vặn mạnh một cái rồi đẩy ra:

“Yếu xìu!”

“Mày...mày...Mày đợi đấy!”

Tên thủ lĩnh tức nghẹn cổ nhưng không làm gì được, định quay mặt chạy đi thì:

“Định đi đâu?” – Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Mạnh Bảo ngỡ ngàng.

“Ồ...cô là...”

BỐP! Một cú đấm như sắt thép giáng thật vào cái mặt đáng thương kia khiến cho gã bất tỉnh ngã lăn ra. Mạnh Bảo vẫn đứng như trời trồng. Cái thân hình to tướng của gã con trai ngã xuống hiện ra người vừa đánh hắn. Là cô gái đó! Đúng là cô, và giờ đây anh nhìn thấy cô trong khoảng cách gần như vậy. Vẫn là đôi mắt sắc lạnh ấy khiến anh rung mình. Nhìn gần mới thấy cô quá xinh đẹp. Gương mặt cô toát ra vẻ đẹp thanh thoát đến từng đường nét, mái tóc của cô không buộc cao như ban nãy nữa mà buông xoã ra tung bay trong gió khiến cô đẹp bội phần. Đó chính là nữ vận động viên võ thuật anh đã thấy ư? Anh không tin nổi, vì ban nãy cô mặc bộ quần áo võ thuật màu trắng nhìn thật mạnh mẽ, hiên ngang còn giờ cô mặc váy. Một chiếc váy màu xanh lam nhẹ giống chiếc váy của cô gái vừa được anh cứu đây, trông cô mong manh như làn gió thổi qua. Ánh mắt cô, dường như có điều gì đó buồn rầu ẩn chứa sau sự lạnh lùng đến đáng sợ, không dung tha cho kẻ nào nhất là những kẻ như gã thủ lĩnh kia.

Cô gái không để ý đến Mạnh Bảo, tiến về phía cô gái kia:

“Đứng dậy! Chị bảo em đến đây à?”

“Nhưng mà em...”

“Nguy hiểm lắm, lần sau cứ ở nhà đợi chị thi xong. Mau về thôi.”

Cô đang định đi thì cô em gái vội níu lại:

“Anh chàng đẹp trai kia cứu em đó!”

“Thế à?” – Nữ vận động viên nhìn Mạnh Bảo – “Cám ơn anh!”

“Không có gì, tôi đi qua thì cứu thôi. Tại tôi không thích nhìn con gái bị bắt nạt.”

“Biết rồi, anh không phải nói nhiều vậy.” – Nói rồi cô quay đi.

“Ê này!” – Anh gọi cô và cô dừng lại – “Tôi biết tên cô được không?”

Cô gái thở dài:

“Anh lại là một kẻ muốn cưa cẩm tôi đấy à?”

“Cô đừng có tưởng bở! Tôi ấn tượng với tài năng đấu võ của cô nên tôi mới muốn biết tên cô thôi. Tôi thêm gì có hứng với con gái như cô, sợ ăn đấm như gã kia lắm.”

“...”

“Nào, đấu sao tôi cũng đã cứu em gái cô mà!”

Cô gái nghĩ mấy giây rồi buông một câu trước khi bước đi:

“Võ Thanh Linh!”

3. Chương 3: Màn Đấu Võ Đầu Tiên

Tối đó là một buổi tối rất vui và tưng bừng trên đảo. Sự xuất hiện của Mạnh Duy đã làm cho tất cả mọi người hân hoan vì ai cũng biết đó là một tiền bối xuất sắc, dù là vận động viên chạy đua nhưng bất cứ lĩnh vực thể thao nào, kể cả võ thuật thì cũng khó ai sánh kịp được. Dù chưa có giải thì các đội đều được đến dự bữa tiệc mừng của gia đình Mạnh Duy.

Mạnh Bảo đi cùng bố đến bữa tiệc. Anh để ý ngay đến đội chiến thắng Karate và nhìn thấy cô. Vẫn bộ đồng phục trắng và mái tóc dài buộc cao, trông nhìn cô thật mạnh mẽ, đáng gờm, nhưng vẫn toát lên vẻ xinh đẹp đến lạ. Ở đó lại toàn là vận động viên nam nên cô vẫn được chú ý nhất, nhưng cô chẳng thèm nhìn lấy một ai.

“Anh chàng đẹp trai, là anh à?” – Bỗng có tiếng gọi lạnh lạnh vang lên.

Mạnh Bảo quay lại. Là cô em gái đó, có giọng nói hệt như Thanh Linh vậy, mỗi tội là giọng Thanh Linh nghe lạnh lùng hơn thôi chứ đều trong trẻo nhẹ nhàng như nhau. Cô em gái này tính tình khác hẳn chị, thân thiện, hay cười, chưa chi đã ngồi xuống cạnh Mạnh Bảo:

“Em không ngờ anh là con trai của chú Mạnh Duy đấy, em nghe nói chú ấy rất giỏi nên chắc chắn anh cũng giỏi, đúng không nhỉ? Cảm ơn anh đã cứu em sáng nay!”

“Không có gì, em không sao là tốt rồi.”

“Nhưng mà sao anh chỉ hỏi tên chị gái em thế? Anh không hỏi em à?”

“Thì anh hay để ý những người chơi thể thao như thế, quên không hỏi em thôi. Em tên gì?”

“Em là Thanh Chi, em gái chị Linh, kém chị ý một tuổi thôi! Rất vui được biết anh Bảo. Anh thật đẹp trai và phong độ, em thích anh rồi đó. Hôm nào đi chơi với em đi!” – Giọng Thanh Chi ngọt xớt.

Nhưng Thanh Chi chưa kịp ba hoa hết thì tiếng lạnh lùng của cô chị cắt ngang:

“Chi, đừng quấy rầy người ta nữa. Ra ngồi với chị.”

Mạnh Bảo ngẩng lên, không thể rời khỏi ánh mắt tuyệt đẹp của Thanh Linh.

“Chị này, để em nói chuyện với anh ấy tí!”

“Chị nói ra đây thì ra đi. Trông chỗ cho chị, chị ra đấu mấy bài.”

“Chị đấu gì vậy? Thi cả ngày rồi mà!”

“Hỏi nhiều vậy, đã là tiệc mừng thì phải có mấy bài biểu diễn chứ.”

Nghe vậy Mạnh Bảo cắt luôn:

“Thế ai biểu diễn với cô?”

“Ai muốn cũng có thể. Đây là tiệc vui mà.”

“Vậy tôi muốn được không?” – Mạnh Bảo cười, đứng lên nhìn Thanh Linh.

Cô vẫn giữ gương mặt lạnh như băng:

“Anh không phải người đi thi, tôi không đấu.”

“Nhưng tôi muốn đấu thử với cô đây, hay là cô sợ tôi à?”

“Tôi không thích trò khiêu khích đâu. Thích thì chiều!”

“Nếu tôi thắng, cô đáp ứng một yêu cầu của tôi chứ?” – Ánh mắt Mạnh Bảo loé lên sự gian xảo.

“Để xem anh thắng được không đã.”

Mọi người quay hết lên sân khấu, cả phòng tiệc như nổ tung vì thấy Thanh Linh đấu võ với Mạnh Bảo – con trai tiền bối của họ. Mạnh Duy cũng ngạc nhiên khi thấy thằng con mình thích đấu võ, mà lại còn là với cô gái kia cơ đấy. Các anh chàng dù ai cũng mê mẩn sắc đẹp của Thanh Linh nhưng đều sợ tài võ cực đỉnh của cô nên khi thấy chàng trai trẻ kia dám đấu với cô thì ai cũng hồi hộp hết. Họ xúm vào xung quanh sân khấu, nhìn Mạnh Bảo có vẻ không hề phòng bị gì nhiều cho lắm còn Thanh Linh thì đứng hiên ngang đúng như một võ sĩ thực thụ, nhìn thẳng vào đối thủ của mình.

“Bộ không tấn công à?” – Cô hỏi.

“Nhường cô nường đấy!”

Thanh Linh không khách sáo, nhón chân lấy đà rồi lao thẳng về phía Mạnh Bảo cùng cú đấm trên tay sẵn sàng giáng vào mặt anh chẳng cần quan tâm gương mặt đó tuần tú điển trai thế nào. Ai cũng lắc đầu, phen này cái gã Bảo kia chỉ có nước “chết vì gái” thôi, trông cú đấm của cô toé lửa vậy mà. Nhưng...vụt! Cú đấm của Thanh Linh chỉ lao vào không trung tạo thành một luồng gió mạnh.

Mấy cái miệng há hết ra như không đóng lại được.

Mạnh Bảo...né được cú đấm đó!?

Thanh Linh hơi chút ngạc nhiên nhưng với sự bình tĩnh luôn có, cô quay lại tung một cú đá về phía Mạnh Bảo – cú đá đã luôn làm nên kỳ tích cho cô. Nhưng Mạnh Bảo chỉ cười, anh ngửa người né cú đá, dùng một tay tóm chân cô lại, tay kia với lấy cánh tay cô kéo mạnh xuống. Thanh Linh bị kéo mạnh bất ngờ nên mất đà ngã chúi xuống đất. Những tưởng gương mặt xinh đẹp của cô bị ngã đập xuống sàn sân khấu rồi thì Mạnh Bảo vẫn nắm cánh tay cô kéo lên, bảo vệ được gương mặt cô còn đầu gối cô vẫn bị đập mạnh xuống, sàn gỗ khô cứng khiến cho đầu gối cô bị thương, máu chảy ra khắp chiếc quần đồng phục trắng.

Chao ôi, mới chưa đầy mấy phút mà đã...

Ai cũng xuýt xoa cho cô võ sĩ xinh đẹp, nhưng cô không hề kêu ca gì, gạt tay Mạnh Bảo ra và đứng lên. Mạnh Bảo nhìn cô, cười:

“Cô đánh được nữa không hay là chấp nhận thua?”

“Anh thắng, nhưng tôi không thua.”

“Hả?”

“Sẽ có ngày tôi thắng anh!” – Cô nhìn thẳng anh bằng ánh mắt đầy quyết tâm.

Mạnh Bảo phục cô gái này thật, biết đâu có ngày anh cũng bị cô đánh lại chứ bộ. Nhưng thôi, giờ chơi vui cái đã. Anh nói to:

“Mọi người muốn tôi yêu cầu cô ấy cái gì đây?”

Lập tức bao nhiêu người hò reo ầm ĩ:

“Anh bảo cô ta làm bạn gái anh đi!”

“Làm vợ anh!”

“Một nụ hôn thật nóng bỏng!”

“Một ngày hẹn hò!”

“Hoặc 419 cũng được!” (419: “four one nine” phát âm giống “for one night” nghĩa là tình một đêm *cười đau bụng*)

Mấy gã vận động viên nghiêm túc trên sân đấu là thế mà cũng có những yêu cầu “nóng mặt” thật. Mạnh Bảo có thể thấy rõ lông mày Thanh Linh nhíu lại, cô mà không đau chân thì chắc lũ kia chết dưới tay cô rồi. Anh cười gian xảo, tiến lại nâng mặt cô lên nhìn thẳng vào mình.

“Cẩn thận cái tay của anh.” – Cô tức giận.

“Tôi thấy mấy cái yêu cầu của họ hay lắm. Cô đã hứa rồi, chắc yêu cầu gì cô cũng chấp nhận chứ nhỉ?”

“Anh...” – Thanh Linh nghiêng răng – “Anh mà làm trò gì bậy bạ thì đừng trách phải xuống mồ đấy.”

“Nhìn cô tức giận trông cô lại càng xinh đẹp!” – Mạnh Bảo ghé sát tai Thanh Linh – “Tôi chỉ có một yêu cầu thôi...”

“Nói đi, lẳng nhăng.”

“Mặc lại cái váy mà sáng nay cô mặc đi. Tôi biết cô mang nó theo mà.”

“Cái gì?” – Thanh Linh đẩy Mạnh Bảo ra – “Anh rảnh rồi hết việc rồi à?”

“Thì sao? Cho mấy vận động viên đó thấy mặt nữ tính của cô đi. Hay là định nuốt lời?”

Thanh Linh có vẻ tức đến cực điểm rồi, chỉ là gương mặt lạnh tanh kia che giấu đi thôi. Cô quên cả đau, hậm hực đi ra phía phòng WC, cầm theo cái túi chắc là túi đựng cái váy đó. Đi dự tiệc mà sao lại chẳng mang đồ khác theo được. Mạnh Bảo nhìn theo, chỉ biết cười, anh đã cố nhịn lắm để không cười ngặt nghẽo ra đấy.

“Chúng ta về đi, Vân Trang!” – Mạnh Bảo thở dài quay lại.

Vân Tranh buồn rầu nhìn anh, cô đã cố để anh vui vậy mà không làm anh cười được, chỉ làm cho anh thêm nhớ Thanh Linh. 2 năm rồi mà tình cảm của Mạnh Bảo vẫn cứ bền chặt như thế, mặc cho cánh hoa có bay đi thì trái tim anh không bao giờ bay mất. Anh chỉ nhớ Thanh Linh, đến cô em gái luôn làm anh cười cũng không xua được đi nỗi nhớ cùng nỗi đau đó.

Anh vừa định bước vào quán café thì có người học tốc chạy đến.

“Cậu...cậu có phải Mạnh Bảo không?”

Đó là một người đàn ông khoảng 40 tuổi nhìn rất khỏe mạnh, cường tráng đang mặc bộ đồ võ thuật.

“Ông là ai?”

“Tôi là thầy Quảng, thầy dạy võ cho sinh viên của trường đại học Đ.L, vừa lúc đi qua tôi gặp cậu. Tôi nghe danh cậu đã lâu rồi, may quá!”

“May gì ở đây?”

“Thực tình là vợ tôi phải sang nước ngoài phẫu thuật một tháng, tôi cũng phải đi theo cô ấy nhưng mà tôi mắc việc dạy học quá, tôi đang không biết làm thế nào. Mạnh Bảo, cậu có thể tới dạy hộ tôi được không, tiền học phụ huynh các em đóng tôi đưa cậu luôn. Dẫu sao tôi cũng mở lớp học ở bên ngoài nên không ảnh hưởng gì đâu.”

“Tôi không rảnh mà đi dạy người khác, vả lại tuổi tôi với tuổi mấy sinh viên đó thì khác gì nhau?”

“Toàn là sinh viên 20 tuổi thôi, cậu 22 phải không, thế thì cậu cứ dạy thoải mái. Đi mà, Mạnh Bảo, giờ tôi rất trông chờ cậu.”

“Tôi đến đây để tìm người, chứ không đi làm mấy cái việc vô bổ.”

“Tìm người? Tìm ai vậy? Không phải cậu tìm cô võ sĩ người yêu cậu ngày xưa đấy chứ?”

“Sao ông biết?” – Mạnh Bảo giật mình quay lại.

“Chuyện tình yêu của hai người nổi tiếng vậy mà, để tôi nói cho cậu mấy chuyện tôi đã tai nghe mắt thấy.”

Thầy Quảng ghé tai Mạnh Bảo nói điều gì đó, chẳng biết là ông nói gì nhưng anh đã thay đổi thái độ:

“Thật chứ?”

“Tôi nói thật mà! Vậy cậu cứ yên tâm đến dạy cho tôi!”

Mạnh Bảo chần chừ:

“Ông không nhờ người khác được sao?”

“Tôi đã thấy cậu áp đảo được con bé!”

“Con bé nào?”

“Phương Nhi – học trò của tôi, đứa bị văng bùn lên áo ấy. Tôi đi qua và thấy cậu thắng nó, chỉ có cậu mới địch nổi nó chứ đến tôi đôi lúc còn sờn da gà vì sức khỏe của nó. Cho nên tôi mới nhờ cậu đến dạy giùm.”

“Ồ là cô ta hả?” – Mạnh Bảo bất giác cười – “Thú vị đấy, tôi sẽ đến.”

Phương Nhi bực bội trở về nhà với bộ quần áo trắng dính đầy bùn. Cô đẩy cánh cửa nhà rất mạnh một cách không thương tiếc. Một người phụ nữ to béo, son phấn đầy mặt bước ra:

“Con gái, có chuyện gì mà làm con bực vậy? Ôi bộ quần áo...”

“Có một thằng dở hơi đi đường làm bẩn đầy mẹ, con đang tức chết đây!”

“Thế à? Thôi đừng tức nữa, để mẹ giúp con! Cái Lệ đâu?”

Một cô gái đeo tạp dề bước ra:

“Bà Ngân, bà gọi tôi?”

“Giặt áo cho cô chủ đi, xong gì dọn cơm nhé.”

“Vâng! Chị Nhi, chị đưa em bộ quần áo.”

“Để lên nhà, chả lẽ tôi cởi ngay giữa phòng khách à?” – Phương Nhi quát to rồi đi lên cầu thang.

Cô giúp việc và bà Ngân ngán ngẩm nhìn theo, không biết làm thế nào luôn. Lệ đành khúm núm đi theo cô chủ. Phương Nhi ném cho cô bộ quần áo đồng phục võ rồi nằm vật ra giường, ngẩng lên trần nhà. Tự dưng cô thở dài. Sao dạo này cô hay cáu thế nhỉ? Cô dường như có tất cả mọi thứ, vậy mà vẫn cảm thấy có gì đó không ổn sao?

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì điện thoại Phương Nhi rung lên. Cô mệt mỏi nghe máy:

“Alo...”

“Thầy đây, em về nhà chưa?”

“Em về rồi, thầy gọi em làm gì ạ?”

“Mai thầy không đến dạy nữa.”

Phương Nhi bật ngay dậy:

“Thầy nói gì thế!?”

“Vợ thầy phải đi phẫu thuật bên nước ngoài, thầy tạm thời xa lớp mình một tháng. Các em ở lại học cùng người mới nhé.”

“Người mới là ai vậy thầy?”

“À đó là một “thầy giáo” cực kỳ đẹp trai, tài giỏi đấy. Em sẽ thích thôi.”

“Dào ôi thầy nghĩ em mê trai lắm ý!”

“Cô không mê trai nhưng mà mê mấy diễn viên trong phim chứ gì. Thôi đi thầy biết tổng rồi.”

“Thầy! Thầy lại trêu em!”

“Được rồi, mai đến đúng giờ chấn chỉnh lớp học đấy.”

“Vâng thầy đi thượng lộ bình an.”

Thầy Quảng vừa dập máy, Phương Nhi lại lẩn đùng ra. Ôi dào ôi thầy giáo mới! Thôi kệ vậy, đã yêu võ thể thì dù là ai dạy cũng phải đi.

4. Chương 4: Lộ Thuộc “only You”

Cả phòng tiệc lặng người đi khi Thanh Linh bước ra. Không ai tin nổi vào trước mắt mình nữa. Cô vận động viên mặc đồng phục, buộc tóc cao ban này giờ đã là một cô gái mặc váy, để mái tóc buông xoã không khác gì những thiếu nữ bình thường. Cơ mà làm sao bình thường được khi chiếc váy màu xanh da trời ấy tôn lên vẻ đẹp tuyệt mỹ của Thanh Linh. Màu váy xanh nhẹ thanh thoát, làn da trắng hồng, chiều cao 1m70 cùng với dáng người nhỏ nhắn mà chuẩn đủ để mấy gã đàn ông “đổ cái rầm”. Còn gương mặt của cô thì khỏi phải bàn, mái tóc dài được xoã ra nữa thì đúng là nữ thần sắc đẹp hiện hình rồi.

Nhưng vẻ lạnh lùng thì vẫn hiện trên mặt Thanh Linh, cô lừ mắt nhìn mấy kẻ đang chảy nước dãi kia khiến họ giật bắn mình, vội vàng quay đi. Chỉ có Mạnh Bảo là nhìn cô chăm chăm từ đầu đến cuối, anh chú ý nhất đến đôi chân cô đang bị thương ở đầu gối. Chà mình vừa gây tội lỗi rồi, thương hoa tiếc ngọc quá!

Mạnh Duy liền lên tiếng:

“Được rồi được rồi! Mọi người mau vào ăn uống đi cho vui nào.”

Các vận động viên liền vào bàn ngồi hết, Thanh Linh thì kéo Thanh Chi ra ngồi cùng bàn mấy vận động viên nữ. Mạnh Bảo thì kè luôn mấy anh chàng to béo đội võ mà Thanh Linh lãnh đạo.

“Cạn ly nào mấy anh chàng đáng yêu!”

“Mạnh Bảo, anh giỏi quá. Anh thắng được Linh là điều không tưởng đấy.” – Mấy anh chàng thi nhau tung hô Mạnh Bảo.

“Có gì đâu, mà một cô gái mà các anh không chơi được à?”

“Làm sao chúng tôi chơi được! Vì cô ấy mạnh quá nên mới được làm đội trưởng đó.”

Mạnh Bảo đặt ly rượu xuống:

“Kể cho tôi nghe về cô ấy tí đi!”

“Ôi cô gái xinh đẹp mà lạnh như băng ấy có kể với chúng tôi nghe cái gì đâu. Chỉ biết cô ấy là một võ sĩ nổi tiếng khắp đảo này, và cũng được những người trong môn võ thuật biết đến nhiều. Giải võ thuật đến với cô ấy nhiều không đếm xuể, mà năm nay mới 18 tuổi thôi đấy. Cô ấy thạo tất cả các loại võ, năm nay cô ấy đăng ký thi Karate chứ mấy năm trước mỗi năm đều thi một thứ. Taekwondo, Wushu, Judo,...cô ấy đều đỉnh, giờ cô ấy đang học võ cổ truyền Việt Nam mà sau một tháng đã “lên cấp” rồi, lúc nào cô ấy cũng đeo đai đỏ sắt.”

Mạnh Bảo tí nữa thì ngã ngửa. Cái cô Thanh Linh này lợi hại gớm!

“Tôi chắc cô ấy phải yêu võ lắm!” – Mấy anh chàng tiếp tục ba hoa.

“Kể nào cũng phải sợ cô ấy, nhìn ánh mắt như dao đâm của cô ấy là đủ sợ.”

“Chao ôi cô ấy đẹp như tiên nữ vậy, nhưng mà tôi sợ chẳng dám làm gì cả. Hix hix giá như tôi có bạn gái như cô ấy chết không hối tiếc.”

Mạnh Bảo nghe hết những lời đó, quay ra nhìn chị em Thanh Linh với ánh mắt khâm phục. Bỗng mấy anh chàng nói:

“Nhưng cũng may là Thuý Kiều còn có Thuý Vân. Em gái cô ấy – Thanh Chi cũng rất xinh đẹp và thân thiện.”

“Hay hôm nay rủ Thanh Chi đi chơi tí đi.”

Thế là mấy anh chàng lục đục chạy đến chỗ Thanh Chi sau khi tan tiệc. Thanh Chi nghe mấy anh rủ đi chơi với giọng ngọt xớt là thích mê, đồng ý luôn. Nghe vậy Thanh Linh ngăn lại:

“Muộn rồi, đi chơi gì nữa!”

“Chị!” – Thanh Chi không hài lòng – “Mới 8h tối, em đi tí rồi về mà. Có mấy anh vận động viên lực lưỡng thế này, chị lo gì em bị bắt nạt chứ! Cho em đi đi mà!”

Thanh Chi hết lòng năn nỉ khiến Thanh Linh đành phải xuôi:

“Được rồi, nhớ về sớm đấy.”

“Chân chị còn đau không, hay em bảo mấy anh đưa chị về đã nhé?”

“Không cần, em cứ đi đi!”

“Hay để tôi đưa cô về?” – Bỗng có tiếng nói vang lên. Là Mạnh Bảo.

“Khỏi!” – Thanh Linh vẫn còn giận, cô bực bội đáp rồi quay ngay đi.

Mạnh Bảo chỉ cười, đi theo cô. Biết anh đi theo mình, cô cố đi thật nhanh nhưng vết thương ở chân cô không cho cô đi. Cô nghiến răng cố chịu đau, Mạnh Bảo chép miệng xuyết xoa. Cái sàn gỗ đó thì cứng đơ, đầu gối cô lại bị va đập mạnh xuống thể khéo gây xương ra rồi mà còn chịu được. Trên con đường vắng, gió biển thổi lồng lộng khiến dáng người con gái kia xiêu vẹo, mong manh chứ chẳng hề hiên ngang như khi trên sàn đấu.

Mạnh Bảo hừ một tiếng, đi nhanh đến nắm lấy cánh tay Thanh Linh.

“Làm gì vậy...”

Cô chưa kịp nói hết câu đã thấy mình bị nhấc bổng lên. Mạnh Bảo bế cô trong vòng tay, anh nhìn cô chăm chăm với nụ cười thật gian xảo. Cô tức giận nói to:

“Bỏ tôi xuống!”

“Tôi không cam lòng nhìn cô trở về thảm hại thế đâu, hehe.”

“Tôi mà thảm hại à? Cái vết thương vớ vẩn này chả là gì đâu!”

“Nhưng mà do tôi gây ra, tôi phải có trách nhiệm đền bù cô nương chứ. Đừng có giãy nảy lên thế, khi tức giận trông cô nương xinh lắm, tôi bị quyến rũ đấy.” (đập đầu xuống đất khi nghe câu này)

“Anh...” – Thanh Linh nói không nên lời khi nhìn cái mặt cáo già của Mạnh Bảo.

“Tốt hơn hết là im lặng đi!” – Anh vừa cười vừa bế cô đi. (im lặng trước khi thím lột mặt nạ chứ ghê)

Thanh Linh tức anh ách, đường đường là một nữ vận động viên mà cô bị một tên con trai bế nhẹ bằng thế này sao? Nhưng biết làm thế nào được, hôm nay cô thua hẳn cô đành phải chấp nhận thôi. Dẫu sao Mạnh Bảo cũng là con trai Mạnh Duy, tiền bối mà cô khâm phục nên cô cũng chẳng lạ gì cái tài võ đỉnh cao của anh.

Con đường dọc bờ biển vắng lặng, chỉ có hàng dừa xanh đung đưa theo cơn gió ban đêm mát lạnh. Biển đêm im lìm dưới bầu trời đầy sao sáng và vầng trăng vàng vạc trên cao. Không gian rộng lớn mà yên tĩnh quá, khiến người ta có những rung cảm xốn xao...

“Nhà cô ở đâu?”

“Anh bảo tôi im lặng mà!”

“Thế tôi bắt cóc cô đi luôn nhá, bộ không về à?” – Mạnh Bảo nhìn cô.

Dưới vầng trăng, cô đẹp một cách kỳ lạ.

“Đến phố X đằng kia là đến.”

Mạnh Bảo đưa Thanh Linh đến đúng nơi. Ngôi nhà của Thanh Linh là một ngôi nhà nhỏ nhưng rất đẹp, có trồng một vườn hoa trước sân.

“Cho tôi xuống, cảm ơn!”

Mạnh Bảo đặt cô xuống, và nhận ra bàn tay mình đỏ máu. Máu của cô. Anh nhìn đôi chân cô đầy máu, đáng đi của cô chứng tỏ cô rất đau vì vết thương đó.

“Thanh Linh!”

“Hả?”

“Đưa tôi cái đây.”

Thanh Linh ngơ ngác không hiểu gì thì Mạnh Bảo giật luôn cái chìa khoá nhà trên tay cô, cười:

“Đừng tức giận, tôi làm thế để kéo cô chuồn vào nhà khoá cửa thì chết. Đợi tôi ở đây đó, cấm có đi đâu.”

Nói xong anh chạy đi liền. Thanh Linh bực mình, anh là ai mà ra lệnh cho cô vậy, lại còn cuỗm mất chìa khoá nhà của cô nữa. Nhưng cô nhận thấy trong lời nói của anh có gì đó chân thành, nên cô đành ngồi xuống trước cửa nhà ngắm mấy bông hoa thắm đậm sương đêm. Cô đợi anh. Lần đầu tiên cô biết đợi một người...

Mười phút sau Mạnh Bảo đã quay lại. Không hổ danh là con trai Mạnh Duy, tốc độ của anh ta nhanh thật đấy. Mạnh Bảo trả cô chìa khoá rồi quỳ xuống trước cô, lấy ra một lọ thuốc. Cô chưa hết ngạc nhiên thì anh đã lấy thuốc bôi vào vết thương cho cô, rồi dùng một mảnh băng quấn lại. Thanh Linh không tin nổi anh đang làm gì nữa. Vết thương chảy máu ròng ròng đã được cầm lại, cô thấy dễ chịu hơn, và có lẽ là cô đi được rồi.

“Lọ thuốc này là của mẹ tôi đó.” – Mạnh Bảo giơ lọ thuốc lên.

“Thì sao?”

“Hồi nhỏ, ngày đầu tiên đi được, mẹ kể là tôi cũng đã bị ngã rất đau ở đầu gối. Mẹ đã dùng thuốc này để chữa vết thương cho tôi. Đây là một loại thuốc quý, mẹ chỉ dành cho riêng tôi nên mẹ gọi nó là “Only you” đấy. Lọ thuốc “Only you”, nghe hay không?”

“Ừ hay...”

“Nó có tác dụng chữa vết thương rất nhanh nên cô dùng nó đi. Khi nào khỏi thì trả tôi cũng được.” – Mạnh Bảo đứng lên.

“Tôi trả anh ở đâu đây?”

“Khách sạn Đại Dương, gia đình tôi đi du lịch thuê khách sạn đó. Cô ở đây chắc cô biết chỗ rồi chứ?”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

“Tôi về đây, bái bai!”

Mạnh Bảo để lại một nụ cười trước khi quay đi. Thanh Linh nhìn nụ cười đó với gương mặt lạnh tanh tưởng là không cảm xúc, nhưng thực tình trái tim cô dường như rung lên một tiếng nhẹ...

Sáng sớm.

“Oáp buồn ngủ thế không biết!”

Phương Nhi vươn vai tỉnh dậy, 6h sáng rồi. Cái lớp võ này mệt thật, chủ nhật là học cả sáng lẫn chiều nên cô chẳng được nướng gì cả. Cô lại là lớp trưởng, phải đến sớm để đón thầy giáo mới.

“Nhi yêu dấu bà đã dậy!”

“Á Kim, sao bà không gõ cửa hả?!”

“Tôi nghe nói lớp võ sẽ có một thầy giáo mới đẹp trai nên tôi chạy như bay đến trước hai con Lan, Phương kia để nhanh được biết ấy mà. Đi thôi, tôi muốn gặp anh chàng đó!”

“Bệnh mê trai đẹp của các bà chắc thành mãn tính rồi (=.=)” – Phương Nhi lắc đầu.

Hai cô bạn nhanh chóng đi đến lớp võ. Văng tanh chẳng có một ai. Phương Nhi nhìn đồng hồ, giờ đã là 6h rưỡi mà “thầy” chưa đến sao? Phương Nhi đâm bực, bọn học sinh thì có thể 6h45 đến nhưng “thầy” mà đến muộn thế này thì không được. Thầy Quảng lúc nào cũng đến sớm, chưa 6h đã có mặt còn “thầy” mới này khiến Phương Nhi “ẩn tượng” quá đi.

Kim bỗng bày trò:

“Hay tụi mình nấp đi Nhi?”

“Nấp?”

“Chúng ta nấp đi để xem ông thầy đó thế nào, phải tạo bất ngờ chứ!”

“Bà đúng là rảnh rồi sinh nông nổi.” – Nói thế nhưng Phương Nhi vẫn chiều bạn.

Hai người nấp sau cái cột to dùng, chỉ mấy phút sau đã nghe tiếng xe máy tiến vào trong bãi đỗ xe. Phương Nhi thất kinh, cái xe máy đó...Cô không thể nhìn lầm được! Kể trên xe máy vẫn đội chiếc mũ bảo hiểm mà cô không tài nào quên nổi ấy.

Anh bước xuống xe, bỏ chiếc mũ ra. Thân hình cao lớn hơn 1m8 cùng gương mặt lạnh lùng dưới ánh nắng buổi sớm nhìn thật quyến rũ. Phương Nhi nắm tay lại thành nắm đấm khi nhìn thấy gương mặt đó. Đáng chết! Gương mặt đẹp trai tuần tú thật nhưng cô chỉ muốn đấm ấy cái vào đó thôi!

“Hoá ra là anh à?” – Cô lừng lững bước ra chặn anh, gương mặt đầy sát khí.

“Là tôi thì sao?” – Anh đứng đưng đáp.

“Thầy tôi nghĩ gì mà cho kẻ biến thái như anh dạy tụi tôi vậy?”

“Ấy mà tôi vẫn được dạy đấy? Ý kiến gì?”

Phương Nhi nghiến răng:

“Để xem anh thắng được tôi không đã!” – Cô giơ quả đấm chực đấm anh.

Bỗng có tiếng reo hò âm ỉ:

“Ôi thầy giáo mới!”

“Trời ơi đẹp trai quá, thầy dạy tụi em ạ?”

“Trẻ quá, gọi là anh nhé! Ôi anh đẹp trai quá đi!”

“Lũ con gái chúng mày chỉ biết khen đẹp thôi à, anh ấy thật kool và khoẻ mạnh.”

“Chuẩn men luôn, chào mừng thầy giáo mới nào!”

Các sinh viên học võ kéo đến vây quanh Mạnh Bảo ngăn chặn kế hoạch trả thù của Phương Nhi. Cô thấy anh nhìn cô cười – nụ cười gian mãnh như khinh thường cô vậy. Cô hậm hực quay đi! Đợi đó, nhất định tôi sẽ bắt anh phải chịu thua tôi và cuốn xéo khỏi lớp võ mà tôi yêu thích!

5. Chương 5: Trận Chiến Nảy Lửa

“Lớp trưởng hô các bạn tập trung đi!”

Đáng ghét! Dám ra lệnh cơ đấy! Phương Nhi bực mình đành phải miễn cưỡng hô cả lớp tập trung trong uất hận. Trông kìa, đứa nào đứa nấy xếp hàng ngay ngắn, đứng nghiêm chỉnh chắc là để nhìn cái mặt đẹp trai của ông “thầy” mới đây mà. Phương Nhi chẳng thấy đẹp trai gì sất, chỉ đáng ăn đấm thôi.

Hùng – thằng bạn Phương Nhi nhắc:

“Hô chào đi chứ!”

“Cả lớp chào...” – Giọng Phương Nhi uể oải.

“Lớp trưởng mà hô thế à? Em này làm lớp trưởng có nhầm không đó?”

Phương Nhi tí sặc. Gã kia còn dám khinh mình cơ đấy. Cô nói to:

“Thế anh làm thầy tụi này còn nhầm không đó?”

Cả lớp run sợ trước sự phản kháng của Phương Nhi. Mạnh Bảo chẳng hề nao núng, quay ra hỏi cả lớp với nụ cười chết người có thể quuyền rũ bất cứ ai:

“Thế lớp có thấy tôi nhầm không?”

“Không, không, tất nhiên là không nhầm rồi!” – Cả lớp đồng thanh.

Phương Nhi tức xì khói ra mắt. Con trai lớp này đồng tính hết rồi à, cứ cho là nụ cười của hắn thu phục được con gái đẳng này con trai cũng đồng thanh hết. Mạnh Bảo nhìn cô, nói:

“Cả lớp đã công nhận tôi rồi, còn lớp trưởng không công nhận thì có thể “từ chức” và ra về ngay và luôn.”

Cái gì? Anh ta đang đuổi khéo cô sao? Còn lâu nhé!

“Anh không công nhận tôi xứng đáng là lớp trưởng, vậy anh xứng đáng làm thầy không thì chưa biết đâu.” – Chao ôi gọi tiếng “thầy” mới sồn da gà làm sao!

“Thế muốn biết không?”

“Muốn đấy!” – Phương Nhi đồng dục – “Đánh thắng được tôi thì tôi công nhận anh được dạy lớp này. Nếu không thì xin lỗi nhé, tôi có thể tìm người khác dạy chúng tôi.”

Cả lớp tức anh ách nhưng đều run sợ trước Phương Nhi. Cô nàng này đúng là đánh đá và quyết tâm thật, không biết trận chiến nảy lửa này sẽ thế nào đây. Một cô bạn vội đi tới xoa dịu:

“Thôi mà Nhi, có người dạy chúng ta là tốt rồi, chúng ta cứ làm quen xem anh ấy là người thế nào đi chứ. Thầy ơi, anh tên gì vậy?”

“Mạnh Bảo.” – Anh đáp.

“Tên hay quá!” – Cô bạn ba hoa tiếp – “Anh bao nhiêu tuổi thế? Anh là người miền Bắc à?”

“22, người Hà Nội.”

“Nghe giọng con trai Hà Nội thích thật đó à, mọi người!”

Phương Nhi chẳng hề đổi thái độ:

“Thích thích cái gì, tránh ra giùm cái! E he tên gì vậy, Bảo à, tôi đang định đặt cho anh cái tên thì anh nói tên ra rồi. Nè, từ nay tôi gọi anh là BÙN nhá, thay cho cái tên Bảo của anh, haha!”

“...” – Lông mày Mạnh Bảo nhúu lại.

“Anh gắn liền với bùn rồi mà, tôi gọi thế có nghĩa là tôi hơi bị ấn tượng với thầy giáo mới của tôi rồi đấy. Nào, thế thầy Mạnh Bùn có đấu với tôi không nhỉ? Hôm trước sơ suất chứ tôi không chịu thua đâu.”

Mạnh Bảo vẫn im lặng...

“Rốt cuộc anh có đánh với tôi không hả gã câm??” – Phương Nhi đang cười chuyển sang tức giận.

“Thích thì chiều!”

“Thế thì con này không khách sáo đâu!”

Phương Nhi chùng chân xuống lấy đà rồi bật thẳng về phía Mạnh Bảo, gơ cú đấm của mình lên nhằm thẳng tên lạnh lùng kia. Cú bật cực kỳ chuẩn xác khiến lũ bạn phải rùng mình run sợ, nhưng Mạnh Bảo thì lạnh tanh chẳng có cảm xúc gì, chỉ vụt một phát – né luôn cú đấm như nẩy lửa đó.

Phương Nhi đáp thẳng xuống đất, trông cô như cái lò xo vậy. Không hề nao núng, cô quay lại cười:

“Chỉ biết né thôi à?”

Cô đứng thẳng người dậy, kết hợp tay và chân nhảy lên tung về phía Mạnh Bảo một cú đá. Nhanh như chớp, anh lại né được. Nhưng Phương Nhi cực kỳ nhanh lợi dụng lúc anh nghiêng cổ để né đã dùng tay “chặt” ngay ngang cổ anh (may là tay không cầm dao =.=). Nhận ra anh không thể né được nữa, Phương Nhi dùng tay kia lao quả đấm về phía anh với tốc độ như sét xẹt qua. Bạn bè ai nấy hãi hùng, gương mặt đẹp trai của Mạnh Bảo xem ra không thể bảo toàn được rồi!

Nhưng PẮP! Cú đấm của Phương Nhi chưa kịp chạm đến mặt Mạnh Bảo đã bị anh vươn tay ra giữ lại. Mạnh Bảo nhanh hơn cả Phương Nhi, anh nắm lấy cổ tay cô khiến cú đấm của cô không thể nào tiến hay lùi được. Phương Nhi làm sao mà biết Mạnh Bảo sở hữu một trí thông minh tuyệt đỉnh, anh luôn biết khi đá hay đấm thì giữ ở cổ tay hoặc cổ chân thì đối thủ không thể làm gì được nữa, còn giữ bàn chân hay nắm đấm thì chỉ tổ...ăn cả đấm lẫn đá thẳng vào mặt thôi. Bàn tay của Mạnh Bảo lại cực kỳ khỏe, cổ tay Phương Nhi như bị anh bẻ gãy ra vậy. Phương Nhi nghiêng rãng một lúc, nhưng cô bình tĩnh lại ngay. Cô vòng chân đá vào chân anh, chớp thời cơ anh nhìn xuống chân đã gạt mạnh tay anh ra và lộn mấy vòng ra xa anh. Mạnh Bảo nhìn theo những cú lộn đó mà gật gù: Phương Nhi quả thật mạnh hơn anh tưởng. Nếu cứ chỉ né thế này thì chắc chắn anh không đánh được cô. Nhưng nếu giở hết chiêu của anh ra thì có lẽ cô sẽ te tua dưới tay anh mất...

Một thoáng đó, anh lại nghĩ đến Thanh Linh.

Bởi vì đến một người lạnh lùng bình tĩnh như Thanh Linh còn chưa thắng được anh dù chỉ một lần, nói gì là người hiếu thắng như Phương Nhi thì lại càng không thể địch được anh.

“Phương Nhi, tôi nghĩ cô nên dừng lại đi.”

“Sao tôi phải dừng? Sợ tôi rồi à? Thế thì tôi càng phải đánh!”

Phương Nhi dường như không bao giờ chịu thua một ai. Cô nhảy lên, lại lao đến Mạnh Bảo. Bất cứ tên con trai nào cũng bị cô hạ gục, Mạnh Bảo là ai mà dám thắng cô cơ chứ? Anh ta sẽ phải chịu thua dưới tay cô thôi! Anh ta không thể là thầy cô được!

Nhưng nụ cười của cô bị dập tắt ngay lập tức...

Đôi mắt lạnh lùng của Mạnh Bảo trở nên sắc nhọn hơn, có vẻ cô đã làm anh tức giận. Cô rùng mình kinh hãi khi thấy Mạnh Bảo lao lại về phía mình với ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt khắp người anh. Bàn tay khỏe mạnh rắn chắc của anh nắm lấy tay cô kéo mạnh ra phía sau anh. Cô mất đà ngã xuống như là bay từ trên trời xuống đất vậy, bởi vì cô đang nhảy về phía anh nên có thể coi cô ở trên không trung, bị kéo xuống với một lực rất mạnh như vậy khiến cô không thể chống đỡ được.

Một giây vụt qua! Nếu mặt cô “chạm” đất thì không thể tưởng tượng mặt cô sẽ ra sao! Cô vội dùng tay làm vật “dỡ”. Tay lao thẳng xuống đất.

RẮC! Á trời ơi!

Cánh tay lao thẳng xuống đất chống đỡ cho cả cơ thể như vậy chịu một lực ép quá lớn khiến cho cơn đau lan toả khắp toàn thân Phương Nhi. Cô gục xuống đất, trời ơi bảo vệ được gương mặt thì cánh tay cô...

Mạnh Bảo lạnh lùng không quay lại:

“Tôi đã nói dừng lại mà không nghe thì gãy tay còn may đấy.”

“Anh...Ái đau!” – Phương Nhi ôm cánh tay như rụng ra của mình.

“Hiếu thắng, không biết bình tĩnh và suy nghĩ cách đánh, tính tình lại chẳng ra cái gì, tôi nghĩ cô chẳng xứng đáng với việc học võ đâu.”

“Anh! Anh đừng có xúc phạm tôi thế!”

“Tôi chỉ nói thật thôi. Lớp học tiếp đi!”

Cả lớp học trong không khí vô cùng căng thẳng. Phương Nhi đau tay ngồi lăm lăm một chỗ. Cô tức giận vô cùng vì lời nói tàn nhẫn của Mạnh Bảo, nhưng có vẻ anh nói đúng. Cô đã quá tự tin vào sức khỏe của cô rồi...

“Xin phép tôi về trước!” – Cô đứng lên.

Phương Nhi ôm cánh tay đi ra đường. Vừa tức vừa buồn, cô chẳng hiểu cô đang làm gì nữa. Cô tức Mạnh Bảo đến chết, nhưng anh ta nói cái gì cũng đúng là thế nào? Cơ mà cô không công nhận! Kể cả là cô có mấy thứ không vừa ý anh ta lắm thì cũng đâu phải tất cả cơ chứ. Cái tên lạnh lùng đó, giá cô đi guốc trong bụng anh thì tốt biết mấy! Không hiểu anh ta nghĩ gì mà toàn buông mấy cái lời nghe chói tai như vậy.

Và không hiểu điều gì đã khiến anh ta tàn nhẫn như thế...

“Cứu với!” – Bỗng có tiếng kêu vang lên.

Là tiếng của một đứa trẻ! Cô giật mình vội vàng chạy về phía có tiếng kêu đó thì thấy một gã đàn ông nhìn giống những gã buôn người đang tóm lấy một cô bé con khoảng 9, 10 tuổi nghèo nàn rách rưới nhưng lại rất xinh xắn dễ thương.

“Con bé xinh xắn thế này thì bán đi được khối tiền. Ngoan ngoan đi theo tao đi cưng ạ.”

Phương Nhi nóng mặt vô cùng, cô hét lên:

“Nè thằng kia, bỏ cô bé xuống!”

“Hả? Mày là ai?”

Gã đàn ông hất hàm ngẩng lên nhưng nhìn thấy Phương Nhi với bộ đồ võ trắng cùng chiếc đai đỏ và dáng vẻ hiên ngang hùng dũng khiến hắn chợt dạ, vội vàng ôm cô bé kia bỏ chạy. Tốc độ của hắn chạy rất nhanh, Phương Nhi làm sao đuổi kịp đây? Đúng rồi, cô còn “tuyệt chiêu” nữa. Cô vội nhìn xung quanh và lượm được cục đá to. Đáng chết! Tay cô đau quá, làm thế nào đây? đành phải ném tay trái vậy, cô không thuận tay trái không biết có ném được không.

Nhất định cô không được để cô bé đó bị bắt đi!

Vút! Viên đá lao vút đi từ bàn tay trái của Phương Nhi và lao thẳng vào tay của gã đàn ông khiến hắn đau quá buông cô bé kia ra. Phương Nhi chớp thời cơ lao đến chỗ hắn, thấy cô vận động viên võ thuật đáng sợ vậy hắn cũng hoảng, vội vàng bỏ chạy. Cô nghiêng răng kèn kẹt, hôm nay cô không bị thương thì viên đá này trúng đầu vỡ sọ hắn rồi, phúc là còn chạy được đấy!

Cô bé kia còn hoảng loạn, ôm mặt khóc vì sợ. Phương Nhi ngồi xuống, vỗ vai cô bé:

“Nín đi nhóc, đừng khóc! Không sao rồi.”

“Không...” – Cô bé sợ sệt.

“Đừng sợ, chị không làm hại em đâu. Em làm sao mà để bị bắt thế?”

“Em...em đi mua thuốc ẹ em, mẹ em bị ốm, và hắn nhìn thấy em...”

“Thế à?” – Phương Nhi đưa tay vào túi, lấy ra mấy đồng tiền mang theo – “Em cầm đi mà mua thuốc ẹ!”

“Chị...”

“Lần sau cẩn thận nhé, nhiều người xấu lắm đấy.”

Cô bé cầm chỗ tiền Phương Nhi đưa, bắt chợt nở nụ cười:

“Chị thật tốt bụng, nhất định em sẽ đền ơn chị!”

Nói xong cô bé chạy đi. Phương Nhi nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó. Không biết vì sao khi đi trên đường, cảnh những kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu khiến cô nóng mắt. Những đứa trẻ đó dù yếu ớt về thể chất thì tinh thần luôn lạc quan, dũng cảm và mạnh mẽ khiến trái tim cô động lòng vô cùng. Cô cảm thấy vô cùng căm giận những kẻ xấu xa vì tiền làm mờ mắt mà hại kẻ vô tội. Liệu đó là lý do cô học võ chăng...?

Cô không hề biết ở trên tầng thượng cao kia, Mạnh Bảo chứng kiến tất cả.

“Đúng là, chẳng có thể đánh giá ai qua vẻ bề ngoài!”

Bỗng anh giật mình dừng lại khi nhìn thấy một bóng người đi đến chỗ Phương Nhi.

“Cô gái, cô thật tài giỏi đấy!”

Phương Nhi giật mình quay lại. Một người con trai!

Đôi mắt Mạnh Bảo sầm tối lại...

6. Chương 6: Trái Tim Rung Động

Phương Nhi ngạc nhiên nhìn chàng trai đó. Mặc chiếc áo màu xanh lục, dáng vẻ cao ngạo có vẻ một thiếu gia nhà giàu khiến anh thật nổi bật. Gương mặt anh rất đẹp, khôi ngô tuấn tú đến từng đường nét, mang một nét đẹp hài hoà dễ thu hút người khác. Nhưng như bao lúc khác, Phương Nhi chưa bao giờ thay đổi cảm xúc chỉ vì một anh chàng đẹp trai.

“Anh là ai?”

“Tôi là Minh Thiên, rất vui được biết một võ sĩ giỏi như cô.”

“Có gì mà giỏi? Tôi đã đánh thắng bất cóc trẻ con kia quả nào đâu.”

“Không cần đánh tôi cũng biết cô giỏi. Tôi phục tài ném đá của cô đấy, truyền kinh nghiệm cho tôi được chứ?” – Nụ cười của Minh Thiên nhếch lên.

“Mơ đi!” – Giọng nói lạnh lùng ấy vang lên.

Phương Nhi giật mình quay lại. Cái tên Mạnh Bùn đang dạy học sao lại ra đây thế này? Cô chợt dạ khi thấy gương mặt anh có vẻ không được vui gì cho lắm, trông đầy sát khí vậy! Nhưng anh chàng kia không hề run sợ gì, ngược lại còn cười nhìn Mạnh Bảo:

“Tôi nói chuyện với người khác mà anh cũng can ngăn sao?”

Hả? Hai người này quen nhau sao?

“Mày đừng có hòng dụ dỗ thêm người khác nữa!”

“Tôi đâu có dụ dỗ ai, tôi mới khen tài năng của cô gái này thôi mà. Hay là anh bắt đầu để ý cô ta rồi? Tôi mừng cho hai người đấy!”

“Im đi!” – Mạnh Bảo nắm tay Phương Nhi – “Đi theo tôi!”

“Sao tôi phải đi theo anh chứ?”

“Tôi nói đi là đi!” – Mạnh Bảo tức giận.

Phương Nhi sợ anh ta rồi, sao trông tức giận nhìn giống con quỷ thế? Cô đành phải đi theo anh, ngồi lên chiếc xe máy của anh. Vụt! Mạnh Bảo phóng vụt đi, để lại Minh Thiên đứng đó với nụ cười vẫn ở trên môi và ánh mắt loé lên những tia hiểm độc như vừa phát hiện ra một điều gì đó.

Mạnh Bảo dừng xe trước cổng bệnh viện.

“Hả sao lại đến đây?”

“Vào đó xem tay cô thế nào đi!”

“Cái tay này thì có gì đâu chứ? Khỏi cần anh lo!”

“Cô có tin là xương cô sẽ gãy ra vì cô đã chống đỡ cả thân thể cô với một sức ép quá mạnh như vậy không?”

Phương Nhi giật mình. Dù bây giờ cô chưa thấy đau nhưng chắc chắn chỉ một ngày thôi là đủ để tay cô gãy ra rồi.

“Được rồi, tôi sẽ vào nhưng mà...”

“Nhưng gì?”

“Tôi không còn tiền!”

Sặc! Thật bó chiếu với cô ta!

“Hay anh vào với tôi đi. Thương tôi đến thế rồi thì thương nốt cái túi tiền của tôi, hehe.”

“Ai thương cô?”

“Anh đưa tôi đến bệnh viện là thương rồi, tôi còn tưởng anh gây án xong là bỏ chạy đấy. Vào với tôi và chỉ cho tôi một lần đi, hehe.”

Cái giọng nịnh nọt của Phương Nhi thật khiến Mạnh Bảo phát ón. Nhưng nghĩ lại hành động vừa rồi của cô với đứa trẻ, anh đành phải xuống xe:

“Vào!”

“Ôi chào Mạnh Bảo lúc này anh thật dễ thương!”

(“Cô im ngay cái miệng cho tôi được rồi đấy!”) Mạnh Bảo không biết nói gì nữa, chỉ biết đi vào. Nhưng bệnh viện đông nghịt, hôm nay nhiều người đau tay đến thế cơ à? Không thể chen chúc vào được, Phương Nhi và Mạnh Bảo đành ngồi tạm ở cái ghế chờ ngoài hành lang. Mạnh Bảo ngồi xuống rất điềm tĩnh, chẳng nói câu gì nhưng Phương Nhi thì cứ nháp nhồm không yên.

“Này, tôi đoán anh đưa tôi đến bệnh viện là vì muốn chạy khỏi cái anh Thiên Theo gì đó à?”

“Đơn giản là tôi không thích nhìn cậu ta!”

“Bộ anh ta là kẻ thù của anh sao mà anh phải né vậy?”

“Cô không cần biết!”

“Nhưng tôi muốn biết! Không phải kẻ thù sao? Hay là một đứa bạn cũ suốt ngày trêu chọc anh?”

“Cô có đoán cũng bằng thừa!”

“Hay là tình địch?”

“...” – Mạnh Bảo không nói gì, ánh mắt anh thay đổi hẳn.

Phương Nhi reo lên, ngồi sát lại anh:

“Ồ trời ơi tôi đoán đúng rồi phải không? Anh ta là tình địch của anh! Thôi đúng rồi, là tình địch thì mới nói với nhau những câu như đâm vào tai vậy chứ. Kẻ biến thái như anh cũng có người yêu sao? Cô nào yêu được anh vậy nhỉ?”

“...”

“Kể cho tôi nghe về cô ta đi! Cô ta bao nhiêu tuổi? Cô ta đẹp không? Thông minh không? Tốt bụng không? Có biến thái như anh không?”

“...” – Mạnh Bảo vẫn không đáp, chỉ quay đi.

“Sao anh không trả lời tôi thế? Hay là cô ta chết rồi nên anh không trả lời hả?”

Đôi mắt Mạnh Bảo loé lên tia lửa giận, anh đẩy mạnh cô đang ngồi sát mình ra, quát lớn:

“Im cái miệng cô vào đi!”

“Hả...”

“Tôi không cho phép ai nói cô ấy chết! Đó là người con gái duy nhất trong cuộc đời tôi, tôi sẽ tìm được cô ấy. Kẻ nào nói cô ấy chết thì cũng là kẻ đáng chết!”

Phương Nhi rùng mình, cô mới đoán thế mà sao anh nổi cơn lôi đình vậy? Những người ngồi quanh đó chăm chú nhìn Mạnh Bảo. Anh nhận ra mình vừa nói gì, buồn rầu nhìn đi chỗ khác:

“Xin lỗi, cô ở lại đây tự khám đi. Tiền tôi sẽ đưa cô khám.”

“Hả? Anh “bỏ bom” tôi hả?”

Mạnh Bảo không đáp, đứng lên định đi thì...

BỊCH! Phương Nhi vươn tay kéo anh giật mạnh xuống ghế. Anh bực mình quay ra nhìn cô thì cô đã nói to:

“Này anh nghĩ anh là ai chứ hả? Anh nói với tôi mấy điều lảm nhảm sến súa về cô người yêu của anh rồi quên mất việc chính đây hả?”

“Cô...”

“Tôi không phải kẻ anh muốn làm gì cũng được nhớ! Ở lại đây với tôi! Và đích thân anh trả tiền khám cho tôi, nghe chưa tên Bùn!!!!”

Mọi người ai nấy kẻ thì run sợ, người thì phì cười trước sự trẻ con của Phương Nhi. Không ai để ý chàng trai ấy đã đang đứng ngoài theo dõi họ cùng với một người đàn ông khác.

“Cậu chủ, cô gái đi cùng Mạnh Bảo là ai vậy?”

“Không biết, nhưng cô ta thú vị đấy!”

“Cậu chủ lại có kế hoạch mới à?”

“Phải! Kế hoạch của tôi là sẽ làm cho hai người đó yêu nhau!”

“Hả? Cậu chủ nói thật sao?”

“Tôi sẽ chứng minh người yêu Thanh Linh nhất chỉ có Minh Thiên này mà thôi!”

Khách sạn Đại Dương.

Mới sáng sớm, cả khách sạn lớn của vùng biển đảo C. như rụng rời khi thấy Thanh Linh bước vào. Họ không thể nhận ra cô là nữ vận động viên nổi tiếng bởi vì cô mặc váy, xoã tóc trông thật dịu dàng. Các cô lễ tân thì tỏ ý ghen tỵ còn mấy anh chàng thì nhanh chóng chạy ra đón:

“Cô gái, cô thuê phòng phải không? Chào mừng cô đến đây!”

“Tiền bồi Mạnh Duy thuê khách sạn này phải không?” – Cô đáp lạnh tanh.

“Phải phải, cô cần gấp chú ấy sao? Chú ấy vừa cùng gia đình ra tắm biển thì phải.”

“Cho tôi biết phòng của Mạnh Bảo.”

“Phòng của anh chàng sát gái đó hả? Cô gặp anh ta làm gì vậy? Cô là gì của anh ấy thế?”

Thanh Linh bực mình:

“Nói nhanh đi!”

Anh chàng bị cái nhìn sắc như dao của cô làm run sợ:

“Ồ phòng VIP số 14...”

“Cảm ơn!”

Thanh Linh đi luôn đến chỗ thang máy, không thèm ngoái đầu lại khiến mấy anh chàng vừa sợ vừa tiếc ngẩn tiếc ngơ cô thiếu nữ xinh đẹp nhưng không “cưa” được.

Thang máy đưa Thanh Linh đến phòng Mạnh Bảo. Im lìm thật, đúng là gia đình anh ta đi tắm biển hết rồi. Thôi kệ, lên coi có người không thì gửi nhờ cái lọ thuốc “Only you” này. Cô bước đến phòng số 14 và nhìn thấy cánh cửa hé mở. Cô đẩy ra thì thấy trong phòng không có ai ngoài một cô bé xinh xắn.

Cô bé giật mình:

“Ồ chị tìm ai?”

“Đây là phòng của Mạnh Bảo?”

“Vâng là phòng anh trai em, chị gặp anh ấy ă?”

“Em là em gái anh ta à?”

“Em là Vân Trang. Ồ mà chị có phải cô võ sĩ mà anh trai em kể không nhỉ? Anh ấy bảo em sẽ có một cô võ sĩ mặc váy xanh đến trả cho anh ấy cái gì đó, có phải chị không?”

“Ừm là chị.”

“Chị xinh quá, anh Bảo kể về chị chẳng sai tí nào!”

“(Con cáo già này ba hoa cái gì không biết) Cảm ơn em! Em không ra tắm biển với gia đình em sao?”

“Em định chiều ra, giờ thì em học đã. Em phải ôn thi cấp III, mà học vào buổi sớm thế này thì tốt lắm. Vả lại em dậy hơi muộn, mọi người tắm biển lúc 5h cơ nhưng giờ là 7h rồi, hì hì.”

Thanh Linh nhìn Vân Trang, cô bé thật đáng yêu và dễ mến khiến cô chẳng thể lạnh lùng được.

“Em đang cầm cái gì vậy?”

“Sách tham khảo thôi chị! Anh Bảo giữ mấy quyển sách tham khảo văn nên em sang phòng anh ấy tìm một quyển, em đang gặp rắc rối với mấy bài văn quá. Chị giúp em được không?”

“Ừ đưa chị xem.”

“Đây chị, em cảm ơn chị lắm ý!” – Vân Trang đưa đề bài cho Thanh Linh- “À quên, chị ơi tên chị là gì thế?”

“Chị là Thanh Linh!”

Vừa lúc đó Mạnh Bảo trở về sau hai tiếng ra biển với bố mẹ. Ái chà tắm biển thì ít mà ra đó tán gái thì nhiều, tiếc là hôm nay chẳng kiếm được cô nào xinh nên đành phải quay về. Đang định bước vào phòng thì anh giật mình khi nhận ra có người trong phòng mình. Anh đứng ngoài quan sát và thấy Thanh Linh ngồi cùng Vân Trang.

“Câu này nghĩa là thế nào thế chị nhỉ? Phân tích cả bài thơ hay đoạn trích ă?”

“Cả bài thơ đó em, đây nhé em nhìn vào đề này...”

Mạnh Bảo ngạc nhiên rồi mỉm cười. Thanh Linh lạnh lùng đáng sợ vậy mà có lúc dịu dàng thế kia sao? Ánh mắt cô nhìn Vân Trang thật nhân từ, chỉ bài cho em gái anh rất tận tình hơn cả anh nữa. E hèm phải phá đám mới được! Anh không thích bị làm kẻ đứng ngoài đầu.

“Trang, em làm gì trong này vậy?” – Anh hắng giọng.

“Á anh!” – Vân Trang quay lại.

Thanh Linh cũng giật mình nhìn ra phía cửa. Dưới ánh nắng bình minh đang chiếu rọi, Mạnh Bảo như là thần mặt trời tỏa sáng vậy. Vừa dưới biển về nên anh cởi trần lộ ra cơ bắp khỏe khoắn, cường tráng. Chiếc quần đùi ngắn làm nổi bật bắp đùi, đôi chân rắn rỏi, đáng đứng đang vắt một cái khăn bên vai nhìn anh thật là hiên ngang. Những giọt nước biển còn chảy trên thân mình tôn lên vẻ quyến rũ chết người mà anh có (lý do ra biển từ 5h đến 7h đây hử, cái tội sexy). Tự dưng Thanh Linh đỏ mặt quay ngay đi, sao cô lại nhìn anh lâu vậy chứ?

Mạnh Bảo vẫn cười:

“Trang về phòng đi, bài khó tí anh sang chỉ cho.”

“Vâng!” – Vân Trang ngoan ngoãn về phòng mà không “nghi ngờ” gì.

Vân Trang đi rồi, Thanh Linh cũng lập tức đứng lên định đi ra:

“Tôi xin phép về!”

“Về làm gì vội!” – Mạnh Bảo giơ tay chặn cửa cô khiến tí nữa cô đâm vào anh rồi. Cô cúi mặt xuống, thật là không thể nhìn được mà. Mặc ngay cái áo vào không được sao?

Lúc này ở anh toả ra một hương thơm nam tính, mạnh mẽ.

“Tôi đến trả anh lọ thuốc, tiện thì trả lời cô bé đó mấy bài tập thôi...”

“Thật là lý do chỉ thế thôi hả?” – Mạnh Bảo vẫn giữ y chang cái nụ cười “cáo già” đó, cúi sát xuống mặt Thanh Linh, thì thầm – “Thế sao cô lại đỏ mặt vậy?”

“Làm gì có!”

“Lại còn chối!” – Anh đưa tay nâng mặt cô lên. Hai má cô còn đỏ hồng, trông gương mặt lạnh lùng của cô rất đáng yêu – “Cô nương không thắng tôi được võ, nhưng thắng tôi được khoản quyến rũ người khác đó.”

“Anh...”

“Cô dễ thương hơn tôi tưởng!” – Mạnh Bảo cúi xuống, đôi mắt cháy bỏng nhìn vào đôi môi hồng ngọt ngào của cô.

Bỗng Thanh Linh cười nhạt:

“Anh đùa quá trớn rồi đấy!”

Cô đưa tay gạt mạnh tay anh, đẩy anh ra một phía và bước đi thật nhanh. Mạnh Bảo hơi ngạc nhiên rồi cũng nhận ra là cô đâu phải con gái chân yếu tay mềm nên việc đẩy anh ra chỉ là “muối”. Nhưng đúng là nếu như cô không đẩy anh như vậy thì anh không biết mình sẽ “làm gì” cô nữa...Chết tiệt! Tại sao gương mặt xấu hổ của cô ban nãy khiến anh không thể kìm lòng được chứ?

Môi anh cong lên một nét cười. Anh thích cô rồi sao?

Cô gái đó khiến trái tim anh rung động thật sự rồi...

Nhất định cô phải là của anh! Anh sẽ “cưa” được cô, gì chứ lạnh lùng đến mấy cũng chẳng là gì so với con cáo đội lốt báo này đâu!

Mất gần một tiếng cuối cùng Phương Nhi cũng được khám, người đông quá mà. Khi cô bước ra thì Mạnh Bảo vẫn ngồi đó chờ.

“Thế nào?”

“Không có vấn đề gì lắm, chưa gãy xương đâu, giờ chỉ vận động nhẹ thôi. Băng bó mấy ngày là đỡ.”

“Ừ!” – Mạnh Bảo đứng lên.

“Nè anh đi đâu đó?”

“Đi về chứ đi đâu! Cô không về à?”

“Nào thì về!”

Hai người vừa bước ra đến cổng bệnh viện, đang định dắt xe về thì bỗng có tiếng gọi:

“Mạnh Bảo, lâu lắm không gặp!”

Mạnh Bảo và Phương Nhi giật mình quay lại. Một người đàn ông dù không còn trẻ nhưng nhìn thật khoẻ mạnh, phong thái điềm tĩnh cùng với gương mặt vẫn đẹp đẽ, hiền lành, thân quen.

“Chú Hoàng Duy!” – Mạnh Bảo không khỏi bất ngờ.

7. Chương 7: Hạnh Phúc Chỉ Như Là Làn Sóng

Chiều. Biển xanh rì rào sóng vỗ trong ánh nắng hoàng hôn đang đỏ rực chân trời. Bãi tắm biển bắt đầu thưa thớt người dần.

Gia đình Mạnh Bảo ra ăn tối ở một nhà hàng hải sản ngay bên bờ biển. Ở đây náo nhiệt đông đúc quá, mà ngồi đây đợi đồ ăn thì có mà đến tối. Mạnh Bảo nhấp nhồm chẳng yên được, đứng dậy đi dạo mát tí vậy. Ra ngoài, không gian thật thoáng mát và cao rộng. Ngôi nhà nhỏ ấy hiện ra ngay sau những rặng dừa xanh kia...

Mạnh Bảo mỉm cười đi về nơi đó, tự dưng gương mặt đáng yêu sáng nay hiện ra khiến anh muốn gặp cô quá. Anh gõ cửa.

“Ai vậy?” – Người mở cửa là một bà cụ già.

“Cháu chào bà! Thanh Linh có nhà không ạ?”

“Nó đi đâu rồi ấy, cậu là ai vậy?”

“Không có gì đâu ạ, cháu chỉ là người cùng tham gia buổi thi võ bữa trước với cô ấy thôi.” – Mạnh Bảo nghĩ ngay ra một câu nói dối.

“Thế à? Cậu vào đây chờ nó đi, chắc nó sắp về đây!”

Mạnh Bảo bước vào ngôi nhà nhỏ được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Anh ngược ngó nghiêng nhìn mọi thứ, vừa ngó vừa hỏi:

“Bà sống với gia đình Thanh Linh ở đây ạ?”

“Gia đình nào chứ, bà chỉ là người nhận nuôi hai chị em nó thôi.”

“Hả?” – Mạnh Bảo ngạc nhiên vô cùng. – “Bà...là người nhận nuôi...?”

“Thực ra đây đúng là căn nhà hạnh phúc của gia đình Thanh Linh ngày trước, nhưng giờ thì...” – Bà lão vừa rót nước vừa buồn rầu nói.

Đúng lúc đó Mạnh Bảo thấy trên chiếc bàn nhỏ, cạnh lọ hoa là một tấm ảnh. Anh tò mò cầm ảnh lên. Trong ảnh là một người đàn ông mặc bộ đồ võ thuật màu trắng, gương mặt điển trai với đôi mắt rất đẹp, sáng đầy mạnh mẽ, phong thái điềm tĩnh, một tay cầm chiếc cúp vàng “Giải nhất võ thuật năm...” còn tay kia bế một cô bé nhỏ nhưng vô cùng đáng yêu, xinh đẹp. Cô bé cười rất tươi còn người đàn ông thì cười dịu dàng, hiền hậu, đầu ông cúi xuống tựa vào đầu cô bé tạo thành một hình ảnh rất gần gũi ấm áp yêu thương.

“Đây là...”

“Cha của Thanh Linh và Thanh Chi đó, ông ấy là một vận động viên võ thuật vô cùng xuất sắc, đỉnh cao suốt một thời giống như vận động viên từng nổi tiếng về chạy đua tên là Mạnh Duy thì phải.” – Bà cụ không hề biết Mạnh Bảo và Mạnh Duy là cha con.

“Bức ảnh này ông ấy chụp với Thanh Linh ạ?”

“Ừ sao cậu nhận ra vậy? Thanh Linh và Thanh Chi gần như là hai giọt nước mà cậu nhận ra cũng tài thật.”

“Bởi vì đôi mắt của họ rất giống nhau, đều là hai đôi mắt đẹp, sáng và mạnh mẽ. Cháu thấy hơi lạ vì đôi mắt của Thanh Chi không được đẹp như thế này.”

“Thanh Chi giống mẹ nó hơn, còn Thanh Linh rất giống bố. Tính tình Thanh Chi khác hẳn Thanh Linh, đôi lúc nó hay cãi cộ với chị nhiều lắm, nó ương bướng, thậm chí ghen tỵ với chị mặc dù nó xinh đẹp đâu kém gì Thanh Linh. Chỉ là nó cảm thấy nó quá thiệt thòi khi bị bệnh...”

“Bị bệnh?”

“Thanh Chi ôm đầu từ nhỏ vì nó sinh non. Và rồi ngày định mệnh hôm ấy...”

“Ngày nào ạ?”

“Cậu không nên biết đâu, tôi không thể nói cho người lạ! Chỉ biết giờ Thanh Linh học võ vì nhiều lý do lắm, nhưng một trong những lý do đó là bảo vệ Thanh Chi khỏi những kẻ xấu thích bắt nạt Chi. Càng ngày Thanh Linh càng giỏi võ là vì như thế đấy. Nó đã nhường hết mọi thứ cho Thanh Chi để bù đắp cho Thanh Linh một cuộc sống thật tốt. Quần áo đẹp, trang sức, phần son, những thứ ngon của lạ, Thanh Linh dành hết cho Thanh Chi, cho nên con bé Chi mới xinh đẹp thế chứ nhan sắc của nó nếu không trang điểm thì cũng thường thường thôi. Còn Thanh Linh, nó tiếp tục cuộc sống thường, vẫn cứ học võ, nó tiếp tục lời hứa của mình với cha rằng sẽ trở thành một người con gái mạnh mẽ, không lùi bước và sẽ bảo vệ em gái bằng cả tính mạng nó cũng được. Trời phú cho nó xinh đẹp, thông minh, ham học hỏi, được nhiều kẻ săn đón, thậm chí thương trọng nhớ nhưng có lẽ chưa bao giờ nó coi đó là thứ nó thích.” – Bà cụ chậm rãi kể lại, giọng hơi nghẹn ngào.

“Thật là Thanh Linh như thế ạ?”

“Cái váy xanh nó mặc là một trong hai cái váy mà bố nó đã may riêng cho hai chị em, bảo rằng khi nào lớn cả hai sẽ mặc. Nó chỉ nâng niu, trân trọng thứ đó cùng với mấy bộ quần áo đồng phục võ, còn đâu nó toàn mặc quần áo cũ đó chứ. 18 năm rồi nó cứ sống như thế, sống vì em mình, sống vì niềm đam mê với võ thuật, chưa bao giờ nó biết yêu, mặc diện, trang điểm, đi chơi tung taw, ...toàn là những điều mà Thanh Chi đều đã có.”

“Vậy sao...?”

“Xin lỗi cậu tôi nói hơi nhiều, cậu nếu không thấy hay cậu có thể coi như tôi chưa nói gì. Tại tôi ít khi được nói ra những điều này. Tôi không muốn người ta coi Thanh Linh là chảnh, kiêu ngạo, khinh người...”

“Không! Cháu không coi cô ấy là người như vậy đâu! Mặc dù lúc đầu cháu có không thích cô ấy lạnh lùng như vậy, nhưng giờ cháu hiểu...”

“Thanh Linh lạnh lùng như thế là có lý do đấy...Thôi tôi không nói nữa, tôi đi xem cái Chi thế nào, tự dưng nó lại ốm phải vào viện. Cậu có thể gọi điện cho Thanh Linh hay đợi tối quay lại được không?”

“Không sao đâu bà cứ đi đi ạ, cháu cũng đi luôn đây.”

Mạnh Bảo rời khỏi nhà Thanh Linh, nhưng những gì mà người “vú nuôi” của chị em Thanh Linh khiến anh không quên được. Đang đi tự dưng anh nhìn thấy bên bãi biển, cô gái ấy ngồi trên bờ cát trắng trải dài. Mái tóc dài của cô tung bay trong gió chiều, đôi mắt cô hướng về chân trời xa xăm có những lớp sóng đang dâng cao khi chiều tối gió mỗi lúc giật mạnh.

“Cô nương, ngồi trên cát bắn váy bây giờ!” – Anh bước đến chỗ cô.

“Anh lại đến đây làm gì?”

“Xem cái gì này!”

Anh giơ tấm ảnh đang cầm trên tay ra. Thanh Linh giật mình vội cướp lại tấm ảnh:

“Anh ăn trộm nhà tôi đó à?”

“Ừ thì lúc bà cụ không để ý tôi lấy về định xem nhưng thôi trả cô đó.”

“Tôi đã nói tôi không muốn đùa với anh đâu đấy!” – Cô tức giận giữ chặt tấm ảnh.

Anh mỉm cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô ngắm biển với những cơn sóng đang trào.

“Cô yêu ông ấy lắm phải không?”

“Sao?”

“Bố cô, tôi đoán ông ấy là người rất quan trọng với cô.”

“Ừ...” – Cô nhìn tấm ảnh, đôi mắt buồn rầu.

“Cô nhìn cái này đi!” – Mạnh Bảo co một chân lên. Chiếc quần ngắn ngắn để lộ ra vết sẹo mờ trên chân anh.

“Vết sẹo này...”

“Đó là lần đầu tiên tập đi của tôi. Mẹ kể với tôi, bố đã để tôi ra xa rồi bảo tôi đi lại về phía bố. Ai cũng sợ vô cùng vì tôi đã đi được đâu nhưng bố tôi thì kiên quyết không cho ai bế tôi, bắt tôi phải đi ra chỗ bố bằng được. Tôi đã đi, và tôi ngã. Ngã rất đau. Tôi không nhớ được lúc đó vì tôi còn nhỏ quá nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy hình như đau thật đấy, vết sẹo còn đến bây giờ mà. Mẹ tôi đã lo lắng đến oà khóc, nhưng bố tôi chỉ lấy ra một cái xúc xắc lắc lắc vẫy tôi đến. Tôi thích cái xúc xắc, tôi muốn có được nó nên cuối cùng tôi đã đứng lên, tôi đi và nhào vào lòng bố tôi. Tôi không bao giờ quên được cảm giác của ngày hôm đó dù chỉ là ký ức thật xa.” – Mạnh Bảo nhìn về phía chân trời đỏ tía.

“...” – Cô không đáp, nhưng cô nghe.

“Bố tôi đã dạy cho tôi biết phải đứng lên khi vấp ngã để đến với mục đích của mình. Còn bố cô thì sao? Có phải ông đã dạy cô mạnh mẽ để trở thành cô võ sĩ đáng sợ như hôm nay không vậy?”

“Ông đã dạy tôi điều đó ngay cả phút giây cuối cùng của ông...”

“Thật ư? Vậy bố cô...”

“Kể từ ngày tôi sinh ra, ông yêu thương tôi hơn cả. Cuộc thi võ nào của ông tôi cũng được đi theo để khi ông nhận được chiếc cúp nào ông cũng phải bế tôi để chụp ảnh. Từ những ngày thơ bé, tôi đã nhìn thấy ông oai phong vô cùng với những động tác múa võ dẻo dai, rắn rỏi, tôi hạnh phúc vô cùng khi thấy ông “hạ gục” được đối thủ.” – Thanh Linh đưa tay lên bức ảnh – “Nhưng ông ấy bỏ tôi đi rồi, vào ngày hôm đó, vào ngày mà tôi đã tưởng mọi thứ đều sụp đổ...”

“Thanh Linh...”

“Thanh Chi và tôi cách nhau một tuổi nhưng con bé sinh non nên ốm đau suốt. Ngày đó là ngày sinh nhật tôi 10 tuổi thì một gã đàn ông cùng một nhóm người đã đến nhà tôi. Chúng tôi phát hiện ra gã đàn ông đó hồi trẻ từng quá say mê mẹ nên hôm đó quyết đến bắt cóc mẹ đi. Bố đã xông vào cứu mẹ, nhưng mẹ vẫn bị bắt đi còn ông không chống cự lại được chúng, bởi vì khi ông không để ý có kẻ đã dùng dao đâm ông...” – Giọng Thanh Linh nghẹn ngào như tắc lại.

“Bình tĩnh, Thanh Linh!” – Mạnh Bảo vỗ vai cô.

“Ông đã bảo tôi phải sống, phải bảo vệ được em gái tôi và phải tìm được mẹ trở về. Đến giờ, tôi không quên được lời ông nói. Không bao giờ tôi quên được!”

“Bố ơi!!!!” – Cô bé nhỏ gào thét chạy đến bên người đàn ông nằm trong vũng máu, nhưng đôi mắt vẫn sáng lên tia sáng mạnh mẽ không khuất phục.

“Linh ngoan, cho bố nhìn con nào...” – Người đàn ông đưa tay lên lau những giọt nước mắt đã rơi ra trên mặt cô con gái.

“Bố ơi, bố đừng chết! Bố phải ở lại với con! Bố hứa sẽ dạy con học võ mà, bố hứa sẽ giúp con trở thành một vận động viên giỏi nhất mà!”

“Bố xin lỗi, Thanh Linh...Bố không thể ở bên con, và em gái con được nữa...Bà Loan – hàng xóm tốt bụng của chúng ta sẽ ở bên con thay bố, con sẽ không cô đơn. Đừng khóc, con yêu.”

“Bố phải ngồi dậy, bố không được chảy máu nữa thì con sẽ không khóc!” – Nước mắt cô bé vẫn tuôn trào.

“Linh, nghe bố dặn nhé con! Con phải sống, phải thật mạnh mẽ, không được để mình rơi một giọt nước mắt yếu đuối, thể hiện mình thua người khác hay thậm chí là thua chính bản thân mình, chỉ rơi nước mắt vì hạnh phúc, vì niềm tin phía trước, vì những gì con thực sự yêu thương, thực sự muốn níu kéo hiểu không con? Bố muốn con gái bố phải cười, nụ cười của con rất đẹp. Nào, hãy cười cho bố nhìn đi con!”

Cô bé cố kìm nén những giọt nước mắt và nở một nụ cười trong đau đớn. Người cha hài lòng:

“Hãy luôn mỉm cười thể nhé con! Hãy luôn biết sống vượt lên trên khó khăn và đau khổ. Con sẽ là vận động viên võ thuật mạnh nhất, giỏi giang nhất, không cần giỏi hơn người ta, chỉ cần giỏi nhất đối với bố là đủ rồi. Nhớ lời bố, không được dùng võ để đánh đấm, hành hạ người ta, học võ là để mình thêm khỏe, biết tự bảo vệ mình, bảo vệ người khác đặc biệt là người lương thiện. Em gái con, Thanh Chi ốm đau bệnh tật sẽ gặp nhiều khó khăn, con phải bảo vệ em, con nhé! Và hãy đi tìm mẹ con, đưa mẹ về và tiếp tục sống hạnh phúc cùng các con.”

“Bố ơi thế còn bố thì sao?”

“Bố không sao cả, bố chỉ cần con nhớ lời bố dặn thôi. Con có nghe lời bố không?”

“Con có, con sẽ nghe lời bố mà!”

“Bố yêu con, Thanh Linh của bố...”

Mạnh Bảo nhìn thấy trong đôi mắt kia ầng ậc nước, và sâu thẳm trong đó là biết bao nỗi đau như ập về trong trái tim Thanh Linh. Tưởng rằng cô sẽ khóc, nhưng không. Cô vẫn không khóc, chỉ đứng lên ngẩng nhìn hoàng hôn đang lặn một lần nữa rồi bước đi. Nhưng Mạnh Bảo biết cô đang kìm nén để trái tim kia không đau đớn thêm lần nữa. Hạnh phúc với cô, lẽ nào chỉ như một làn sóng ập đến nhanh, và tan đi cũng nhanh...?

Anh vội đứng bật dậy, kéo tay cô lại khiến cô ngã vào lòng anh.

“Ông ấy bảo cô không khóc nhưng không có nghĩa bảo cô dồn nén mọi đau khổ vào trong lòng!”

Lời nói của Mạnh Bảo rõ ràng từng tiếng một khiến Thanh Linh ngỡ ngàng. Một cảm xúc dâng trào lên trong cô cùng với những kỷ niệm về người cha dấu yêu. Một giọt nước mắt rơi, kéo theo cả dòng lệ đã bị kìm nén tuôn trào ra. Cô khóc rồi. Bật khóc như mưa tuôn. Cô gục vào lòng anh mà khóc, khóc ướt cả ngực áo Mạnh Bảo. Nước mắt cô như rơi vào tim anh khiến anh đau xót thay cô...

Anh ôm chặt lấy cô giữa vùng biển trời rộng mênh mông biết nơi nào là giới hạn.

Tôi muốn ôm em như thế. Ôm mãi. Để em khóc trong lòng tôi. Để em được tuôn trào những nỗi đau mà em phải chịu đựng sau một trái tim được gắn cái móc “lạnh lùng”, “mạnh mẽ.”

Tôi muốn làm bến đỗ bình yên nhất cho cuộc đời của em.

“Cậu chủ Minh Thiên, gã đàn ông Hoàng Duy kia là ai vậy?”

“Im! Để xem ông ta nói chuyện gì với Mạnh Bảo.”

Ở đằng kia, Mạnh Bảo đi tới chào Hoàng Duy:

“Cháu chào chú! Lâu lắm mới thấy chú về nước.”

“Ừ cũng mấy năm rồi chú chẳng về, hôm nay tiện đến Đà Lạt xem mấy mẫu thiết kế thì gặp cháu ấy mà. Về để đi xem võ thuật nữa.”

“Xem võ thuật?”

“Thì năm nào chẳng có cuộc thi võ thuật quốc gia, cháu quên rồi à? Chú cũng thích đi xem lắm, mà Mạnh Bảo giỏi võ vậy mà chưa năm nào thấy đi thi nhỉ? Hay năm nay thi đi!”

“Cháu cảm ơn chú, nhưng cháu không thích.”

Phương Nhi nghe thế không thể tỏ vẻ lịch sự được nữa, vội ngắt lời anh:

“Sao lại không thích chứ? Đã dạy võ là phải thi!”

“Ồ cô gái này là...” – Hoàng Duy ngạc nhiên nhìn cô.

“Dạ cháu là Phương Nhi!”

“Cháu là vận động viên võ thuật sao?” – Hoàng Duy nhìn bộ quần áo Phương Nhi mặc – “Nhìn cháu rất mạnh mẽ, có vẻ cháu sẽ thi tốt đấy. Năm nay cháu thi chứ nhỉ?”

“Tất nhiên rồi ạ!”

Mạnh Bảo hừ một cái:

“Cứ việc thi, đây chẳng quan tâm.”

“Thì tôi cần anh quan tâm hả? Tôi sẽ thi, và cả lớp tôi thi, anh nghỉ việc đi là vừa!”

Hoàng Duy bó tay, sao hai người này mới nhìn thoát “đẹp đôi” vậy mà cãi nhau nhanh thế? Nhưng có vẻ cô võ sĩ xinh đẹp mà đánh đá này rất yêu võ thuật đấy, thật là muốn xem thi thổ thổ nào.

“Thôi chú về nhé, chào cháu. Cho chú hỏi thăm cha mẹ cháu nhé!”

“Vâng.” – Mạnh Bảo nhìn Hoàng Duy quay đi. Đó là con người đã từng yêu mẹ anh rất nhiều, và giờ đây có lẽ tình yêu đó vẫn còn.

Hoàng Duy đi rồi thì Phương Nhi mặt nặng mày xị với Mạnh Bảo luôn:

“Anh không thi sao? Chúng tôi năm nào cũng chờ cuộc thi này đấy!”

“Thế thì cô cứ thi, liên quan gì đến tôi?”

“Nhưng giờ là anh dạy chúng tôi, anh phải có trọng trách tí đi chứ!” – Phương Nhi càu.

“Tôi chỉ dạy một tháng thôi, nói chung tôi chỉ là người dạy thay.” – Mạnh Bảo hờ hững đáp.

Minh Thiên ở xa đã nghe thấy hết. Lông mày anh nhíu lại:

“Một tháng thôi à?”

“Cậu chủ sao vậy?” – Người đàn ông đi cạnh anh vẫn hỏi.

“Ông Long, ông biết vì sao anh ta quyết định ở đây một tháng không?”

“Tôi làm sao mà biết được chứ.”

“Đáng ghét! Tôi chẳng quan tâm anh ta ở đây làm gì, chỉ quan tâm là một tháng nữa anh ta đi thì hỏng bét.”

“Cậu chủ muốn anh ta và Phương Nhi thích nhau đến thế cơ à?”

“Tất nhiên! Anh ta không được yêu Thanh Linh, chính anh ta đã gây ra đau khổ cho Thanh Linh, anh ta có quyền gì được đi tìm cô ấy cơ chứ. Cô ấy đã yêu anh ta như vậy mà anh ta đã hại cô ấy, là anh ta!”

“Nhưng tôi nghĩ cậu chủ cũng đã...”

“Tôi làm sao?” – Minh Thiên quắc mắt.

“À không...” – Ông Long run sợ - “Thế giờ cậu định làm gì?”

“Bằng mọi giá phải làm anh ta tham gia cuộc thi đó để nín chân anh ta lại đây mới được. Tôi có việc cho ông rồi đây ông Long, nhớ đừng cho thằng Phú biết đấy, cả Vân Trang nữa.”

8. Chương 8: Sức Mạnh Của Mạnh Bảo – Món Quà Ngày Xưa

Mạnh Bảo mệt mỏi trở về khách sạn. Lúc này mọi người trong đoàn anh đã ngồi ăn cơm hết. Vân Trang thấy anh về thì mỉm cười gọi:

“Anh vào ăn cơm đi, nguội rồi!”

Mạnh Bảo ngồi xuống, hỏi luôn:

“Minh Phú, hôm nay có tìm được không?”

“Chưa tìm được. Chắc phải mai đi tìm kỹ hơn anh ạ.” – Minh Phú vừa ăn vừa đáp. – “Cơ mà sao anh Thiên chưa về nhỉ?”

“Còn mong hân về nữa, đi luôn cho rảnh!”

“Nhưng đó cũng là anh trai em mà.” – Minh Phú giãi bày.

CÓP! Mạnh Bảo gõ đũa lên đầu Minh Phú bắt cậu ta im lặng rồi lẳng lặng cúi xuống ăn. Vân Trang chẳng nói gì được nữa. Đã 2 năm nay, cô, Minh Phú, Minh Thiên và những người trong đoàn đều đi khắp nơi chỉ để tìm Thanh Linh, bỏ cả biết bao nhiêu thứ còn dang dở như học hành chẳng hạn. Những người trong đoàn toàn là những võ sĩ đội của Thanh Linh ngày xưa nguyện đi tìm cô, bỏ cả tương lai phía trước với những trận đấu võ làm nên kỳ tích. Vậy mà giờ tìm kiếm cứ hoài kiếm tìm mà có được đâu. Vân Trang thở dài nhìn gương mặt lạnh lùng của Mạnh Bảo – cái vẻ lạnh lùng đang cố che lấp đi nỗi đau khổ, ân hận và day dứt.

Mạnh Bảo đâu còn đáng yêu, dễ gần như ngày xưa nữa mà lạnh lùng, ít tiếp xúc với người khác, thậm chí là tàn nhẫn với người ta cũng nhiều. Cũng phải thôi, vì trái tim của anh đã tổn thương quá nhiều sau vẻ ngoài hoàn hảo kia.

Dù là tàn nhẫn với người khác nhiều như thế nào thì làm sao tàn nhẫn được như ngày hôm ấy...

“Ăn sớm nhỉ?” – Giọng nói đó vang ngoài cửa.

Vân Trang nhìn ra. Là Minh Thiên.

“Ôi anh! Anh về ăn cơm đi, tụi em chờ mãi!” – Minh Phú mặt hớn hờ.

“Tí anh ăn.” – Minh Thiên nhìn Mạnh Bảo – “Ra đây nói chuyện với tôi.”

“Sao phải ra?”

“Nói ngắn thôi, tôi không thèm cắt bữa ăn của kẻ tham ăn đâu.”

Vân Trang lắc đầu. Hai người này toàn nói với nhau những lời như đâm vào tai thế!

Mạnh Bảo xô ghế, đứng lên đi theo Minh Thiên ra khu vườn khách sạn.

“Anh định ở đây một tháng hả?”

“Thì sao? Mà muốn đi cứ việc!”

“Anh tưởng tôi không muốn đi sao? Nhưng tôi sẽ ở đây để tìm cô ấy, và cô ấy là của tôi, anh hiểu chứ?”

“Mày cam đi được rồi đấy!”

“Bình tĩnh, làm gì mà nóng. Tôi không có nhàn rồi gọi anh ra gọi lại cái gì về cô ấy đâu. Giờ tôi muốn anh tham gia cuộc thi võ thuật đó.”

“Sao tao phải thi?”

“Tôi muốn anh thi để xem anh đủ trình độ cứu được Thanh Linh không thôi. Cái loại thấp kém như anh chắc chẳng dám thi đâu nhỉ?”

“Tao không muốn khiêu khích đâu. Tao thấp kém vẫn đủ đâm chết mày!”

“Vậy tôi muốn xem anh làm được không đã. Nếu anh làm được thì tôi rút lui ngay lập tức.”

“Làm được?”

“Muốn đi thi cuộc thi quốc gia thì vẫn phải qua vòng thi của thành phố để chọn ra đội tiêu biểu. Nhưng tôi đã làm khác đi chút rồi.”

“Mày...” – Mạnh Bảo nghiến răng. Minh Thiên định làm gì đây, anh ta vốn là một công tử nhà giàu, chỉ cần có tiền là anh thay đổi được mọi thứ. Chắc chắn anh ta nhờ lão Long – kẻ “giúp việc” trung thành đi làm việc gì rồi.

“Tôi đã thay đổi luật chơi tí là trước hết muốn các đội trưởng các đội thi đấu với nhau, các thành viên trong đội sẽ thi vào ngày khác. Và chỉ một mình anh thi đấu với ba mươi võ sĩ nổi tiếng Đà Lạt này là đội trưởng của rất nhiều đội. Tôi xem rồi, có ba mươi đội đăng ký và đội anh sẽ là ba mươi một.”

“Đội trưởng thì kiểm con bé Phương Nhi, liên quan gì đến tao?”

“Nhưng tôi muốn anh là đội trưởng đấy! Anh không dám chứ gì? Anh muốn đuổi tôi đi cơ mà, đây là cơ hội của anh đó. Để xem anh thắng được không? Hay là thua bét nhè chạy cụp đuôi chẳng ngoái lại được!”

Mạnh Bảo bị khiêu khích, cố kìm nén để không đánh cho Minh Thiên một quả. Cuối cùng anh bỏ vào:

“Mày cứ chuẩn bị xéo đi là vừa!”

Minh Thiên nhìn theo, thầm nghĩ: “Khoẻ đến mấy thì làm sao anh ta thắng được ba mươi võ sĩ nổi tiếng lừng danh thành phố này cơ chứ!” mà không hề biết mình đã đi sai nước cờ...

Ngày 2/6, tại lớp võ của sinh viên trường đại học Đ.L:

“Nè xem cái luật chơi vòng thành phố nè!”

“Năm nay ra luật kỳ quá! Ngày 3/6 sẽ thi đấu giữa những đội trưởng của các đội. Khoảng hơn ba mươi đội chơi tham dự nên sẽ có từng ấy đội trưởng. Đội trưởng nào thắng được từ mười người trở lên sẽ được chọn vào vòng thi của thành phố ngày 20/6 và lúc đó tất cả thành viên các đội sẽ thi đấu để chọn ra đội xuất sắc thi giải quốc gia. Thật là...Còn phải tùy thuộc vào đội trưởng sao? Kẽ nào ra luật dở hơi thế?”

Phương Nhi ngồi vắt vẻo trên lan can nghe thế nhảy xuống:

“Có cái quái gì đâu chứ! Đội trưởng này chấp tất.”

“Phương Nhi mà đã đánh thì ba mấy thằng đã là gì nhỉ?” – Mọi người lại nín.

“Để tôi đi.” – Giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Hả? Mạnh Bảo! Anh đi sao? Anh làm đội trưởng?” – Cả lớp đồng thanh.

Phương Nhi cũng ngạc nhiên:

“Bùn, anh bảo anh không thi mà?”

“Cô ở lại tập luyện cho cả lớp đi, cái trò đội trưởng này không cần cô tham gia.”

“Thế...anh định tham gia môn gì?”

“Tổng hợp mà, phải dùng tất cả các loại võ để chiến thắng thôi. Cô không cần biết đâu, cứ ở lại chờ kết quả.” – Nói rồi Mạnh Bảo lạnh lùng quay đi.

Dù anh bảo thế nhưng ngày 3/6 cả lớp vẫn lục đục kéo đến xem trận thi đầu tiên. Mới là trận thi giữa các đội trưởng mà sao khán giả đông vậy nhỉ. Phương Nhi xì một cái, trông mấy người đàn bà con gái kia, đến hình như là để dán mắt vào ông “thầy” đẹp trai lớp cô đây mà. Cô ngồi cùng lũ bạn, chăm chú quan sát phía dưới sân đấu kia. Ừm công nhận là Mạnh Bảo cuốn hút thật. Lần đầu tiên cô thấy anh ta mặc đồng phục võ thuật đấy, bộ đồ trắng tôn lên dáng vẻ cao lớn của anh ta và gương mặt lạnh lùng lại càng “kool” tệ, thảo nào khán giả nữ kéo đến nhiều thế. Nhưng cô cũng hơi lo, Mạnh Bảo ngoại hình ổn thật nhưng vẫn “nhỏ bé” so với ba mươi tên vận động viên cao 1m9, nặng phải...90kg, 100kg kia. To như sumo, trông thật vạm vỡ, đám ai khéo “nhỏ” lắm đây.

Đằng kia, Minh Thiên vẫn ngồi đó, gương mặt tuấn tú nhếch lên nụ cười khinh thường chàng trai lạnh lùng đứng dưới kia.

Nhiều khán giả la ó:

“Nè tại sao lại ba mươi người cùng đấu với một chàng trai vậy? Luật chơi quá kỳ đấy!”

“Bình tĩnh nào mọi người!” – Ông Long giật micro của MC luôn – “Vận động viên Mạnh Bảo nhận đấu với ba mươi người còn lại mà.”

Mạnh Bảo tức muốn bốc hỏa, ai nhận đấu với ba mươi thắng này chứ, cái lão Long kia chắc chán sống rồi đây. Nhưng thực tình anh không muốn nhìn mặt Minh Thiên nữa, từ ngày hôm đó...Nên anh phải tự mình đánh trận này!

PÍP! Tiếng còi vang lên báo hiệu bắt đầu.

Một gã đội trưởng to béo hiều thắng không ngại ngần gì xông vào Mạnh Bảo. Ánh mắt anh quét qua từng hành động của hắn, nhận ngay ra hắn định đâm anh nên lập tức tránh mặt ra nhanh như chớp. Quả nhiên cú đâm của hắn tung ra không kịp lao vào mặt Mạnh Bảo mà ngược lại, cánh tay hắn bị giữ ngay ở cổ tay (chiêu quen thuộc của Bảo nhờ) và chỉ với một tay cùng chiêu võ Judo, Mạnh Bảo quật ngã gã đàn ông to béo trong chốc lát.

“Đội T. đã bị loại! Tiếp!”

Lần lượt từng tên đội trưởng xông vào Mạnh Bảo. Tất cả đều là những võ sĩ siêu đẳng, võ thuật vừa nhanh, vừa khoẻ lại rất dẻo dai, từng cú đâm bước chạy của họ đủ khiến sân đấu rung chuyển. Nhưng chẳng gì rung chuyển được Mạnh Bảo. Anh vẫn rất bình tĩnh, xác định được hướng của đối phương mà né, sau đó chỉ việc tấn công lại vào những chỗ hiểm nguy mà đối phương ít ngờ tới. Mỗi gã anh lại nện một kiểu khác nhau. Cú đá Taekwondo, nắm đâm Karate, các động tác trong các bài quyền Wushu, cú huých tay nhờ võ cổ truyền Việt Nam, rồi mọi thứ khác từ những bước xoạc, cú nhảy, né người,...đều được Mạnh Bảo sử dụng hoàn hảo. Không một gã nào đụng được vào chỉ một sợi tóc của anh, lần lượt bị anh quật ngã với sức khoẻ tuyệt đỉnh mà sinh ra anh đã có được. Khán đài bất động trước anh, đến Phương Nhi cũng phải nổi da gà: “Khi phát huy tất cả sức mạnh là Mạnh Bảo như thế đấy!”. Còn Minh Thiên, anh cứ ngỡ đang nhìn nhầm. Dù biết Mạnh Bảo rất mạnh nhưng đâu nghĩ mạnh đến mức “khủng khiếp” vậy.

Lúc ba mươi tên được hạ thì Mạnh Bảo cũng đã thấm mệt, anh ngước lên:

“Còn đội nào nữa không?”

“Không, không còn đội nào hết! Đội của Mạnh Bảo chắc chắn sẽ thi quốc gia rồi đúng không mọi người! Loại sạch sành sanh các đội còn lại!” – MC lên tiếng.

“Tôi sẽ không thi.”

“Hả?” – Ai cũng ngạc nhiên.

“Nhiệm vụ của tôi chỉ đến đây thôi. Còn lại thì đội tôi do Phương Nhi quản lý.”

“Nè tôi bảo thế bao giờ?” – Phương Nhi cuống cuồng hét lên.

Bỗng có một giọng nói đầy khiêu khích vang lên từ khán đài:

“Có mà sợ thi sẽ thua thì có, phải không Mạnh Bảo?”

Cả Mạnh Bảo và Minh Thiên chết lặng người trước giọng nói đó, ngó nhìn xung quanh khán đài. Và con người ấy đứng dậy. Một chàng trai để tóc dựng, gương mặt nhìn thật không dễ gần với ánh mắt hiểm độc cùng nụ cười gian ngoa. Anh ta mặc chiếc áo ba lỗ đỏ cùng cái quần bò rách lỗ chỗ đúng “mốt” khoe cơ bắp cuộn cuộn, dáng người cao to, bụi bặm. Anh ta từ từ đi xuống, vẫn giữ nguyên nụ cười đó nhìn Mạnh Bảo đang sững người ra kia:

“Lâu lắm không gặp, Mạnh Bảo! Mà đi đến đây rồi cơ à?”

“Khánh...Khánh Vinh...”

“Mày còn nhớ tao sao? Vinh dự quá đi!”

Ánh mắt Mạnh Bảo như bùng lên ngọn lửa, lao tới nắm áo anh chàng Khánh Vinh đó:

“Thằng khốn! Sao mày lại ở đây? Cô ấy đâu???”

“Ồi giờ làm gì mà nóng vậy, mày đang ở chốn đông người đấy nhé!”

Minh Thiên từ trên kia cũng hét lên mặc ọi người nhìn mình:

“Khánh Vinh, thằng khốn kia! Mày đưa Thanh Linh đi đâu hả???”

Phương Nhi ngồi đó không hiểu chuyện gì cả. Thanh Linh? Thanh Linh là ai vậy?

“Ồ cả Minh Thiên cũng ở đây sao?” – Khánh Vinh cười hiểm độc – “Con bé đó tao giao cho người khác xử lý rồi, sống chết thế nào tao có biết gì đâu à? Mà tao chắc là nó ngỏm củ tỏi ở đâu đó rồi, cần quan tâm làm gì.”

“Mày...” – Mạnh Bảo tức giận thật sự - “Mày chết đi!”

Anh lao đến định giáng cho Khánh Vinh một cú đấm. Nhưng...

Xệt! Khánh Vinh né cú đấm của Mạnh Bảo, và dùng tay lao đến bóp cổ anh, ném anh ra phía sau. Gương mặt anh đập ngay xuống sàn khiến anh choáng váng. Cả khán đài cũng choáng váng. Tên đó...đầu được Mạnh Bảo...??

“Mày vẫn yếu như ngày nào Bảo ạ!”

“Đừng có vội mừng!” – Mạnh Bảo đứng ngay dậy, lao bật về phía Khánh Vinh bằng cú nhảy điêu luyện đã chiến thắng được mấy gã kia.

Khánh Vinh hừ một tiếng, không hề quay lại, không hề né tránh mà chỉ vung tay ra. Cánh tay dài của hắn đập thẳng vào người Mạnh Bảo khiến anh ngã thẳng xuống đất. Máu chảy ra từ khoé môi anh...

Quặp! Khánh Vinh quặp hai cánh tay anh lại ra phía sau, đôi chân của hắn đè lên lưng anh đau điếng. Hắn cười:

“Tao không có thi cho thành phố này, nghe mày thi ở đây thì tao qua xem thử. Hoá ra mày vẫn yếu xiu, thắng được mấy thằng ranh kia đã là gì so với tao? Mày không dám thi vì mày sợ tao chứ gì, 2 năm trước và bây giờ cũng thế thôi.”

“Câm đi, tao sẽ thi đấy, tao sẽ thắng mày...Á!” – Mạnh Bảo bị Khánh Vinh bẻ tay đau hơn.

“Mày chẳng là gì so với tao! Mày chỉ là thằng vô dụng thôi, haha!”

“Dừng ngay lại!!!” – Tiếng hét của cô gái ấy vang lên và như sao xẹt...

BỐP! Đôi chân đó lao đến đá mạnh tay và chân của Khánh Vinh ra khỏi người Mạnh Bảo. Là Phương Nhi. Cô lao như bay đến giải thoát cho Mạnh Bảo, cười:

“Nè ông anh biết đang bạo lực ở đây không, đây không phải chỗ tán chuyện riêng của hai người đâu nhé. Làm người ta chướng cả mắt!”

“Con bé này, mày dám...” – Khánh Vinh tức giận giơ quả đấm về phía Phương Nhi.

MC vội lên tiếng:

“Đây là sân đấu, không phải nơi giải quyết chuyện riêng! Đề nghị anh kia đi ra ạ!”

Khánh Vinh nghe vậy bực mình bỏ quả đấm xuống, hậm hực quay đi. Lớp của Phương Nhi lũ lượt kéo xuống cùng Phương Nhi dìu Mạnh Bảo đứng dậy. Anh đã ngất xỉu đi, có vẻ anh đã bị thương và đuối sức. Hừ đành phải dìu ra bệnh viện thôi. Phương Nhi bảo cả lớp:

“Gọi taxi đưa anh ta đến bệnh viện đi, tớ ra lấy đồ cho anh ta không thì lại bảo mất những thứ quan trọng thì chết.”

Nói rồi cô chạy ra phòng gửi đồ lấy lại đồ của Mạnh Bảo đã gửi trước khi thi. Một cái mũ bảo hiểm thì cần gì lấy lại nhỉ. À quên, hình như anh ta có cái ví tiền, thôi thì cô cầm hộ anh vậy. Nhưng cô vừa cầm cái ví thì có cái gì đó rơi ra. Phương Nhi ngạc nhiên nhìn cái đó.

Một dải lụa hình cái nơ...

“Giờ cô đi đâu, Thanh Linh?”

“Đến gặp Thanh Chi!” – Giọng cô lại lạnh lùng như chưa hề khóc vậy.

Cô lặng lẽ đi về phía trước. Mạnh Bảo chỉ biết đi theo, không hỏi gì thêm nữa. Thanh Linh bước vào trong phòng bệnh của Thanh Chi, còn anh thì đứng ngoài nhìn từ xa qua cửa sổ. Anh giật mình không tin vào

mắt mình luôn, Thanh Chi đang ngồi trên giường bệnh và mái tóc dài của Thanh Chi không được buộc cao nữa mà xoã ra, từ xa nhìn không phân biệt được Thanh Linh và Thanh Chi nữa.

Chỉ thế cũng đủ để gọi là “hai chị em như hai giọt nước” rồi. Chỉ là tại sao hai người có đôi mắt khác nhau thế nhỉ? Ừ thì một người giống bố một người giống mẹ nhiều hơn nhưng phải có cái gì “hoà trộn” cả bố và mẹ chứ sao đôi mắt Thanh Linh nhìn rất đẹp, lạnh lùng, dịu dàng, hơi buồn còn đôi mắt Thanh Chi nhìn là không có cảm tình rồi.

Thanh Linh nói với bà cụ “vú nuôi” đang ngồi đó:

“Bà về đi, để con trông Chi cho.”

“Ừ bà về nấu cơm, tí con về nhé!”

Bà cụ đi rồi, Thanh Linh ngồi xuống bên giường Thanh Chi nhưng chỉ nhận được cái thờ ơ của Thanh Chi, việc chị mình đến thăm dường như cô chẳng thấy quan trọng. Nhưng chợt nhớ ra cái gì đó, cô hỏi:

“Mang đi không chị?”

“Mang gì?”

“Eyeliner (kẻ mắt)! Chị nhìn mắt mũi em bơ phờ thế này không có trang điểm thì làm sao mà nhìn mắt mũi ai được chứ.”

Mạnh Bảo ồ lên. Thảo nào giờ anh nhìn mãi chẳng thấy Thanh Chi đẹp cho lắm. Mắt mũi thì có trang điểm đâu nên nhan sắc đúng là rất bình thường, chỉ có cái nét xinh xinh thôi.

“Chị không mang cái đó, tí về thì trang điểm sau.”

“Không! Nếu không có thì em không ra đường đâu!” – Thanh Chi bướng bỉnh – “Chị Linh, sao chị không make-up mà chị đẹp thế? Em phấn son bao nhiêu cũng không bằng được cái mặt mộc của chị!”

“Xinh đẹp đâu phải là thứ quan trọng nhất, còn rất nhiều thứ em có thể thích hơn là xinh đẹp. Em nên coi mình đã là đẹp nhất rồi, đừng có tự ti vậy.”

“Em thấy em xấu mù đi được à, chẳng bằng chị tí nào! Chị về lấy cho em đi, không make-up em đâu dám tự tin ra đường chứ. Nếu không em ở lại đây mãi đây!”

“Con bé này, em bướng bỉnh vừa chứ.”

Nói vậy nhưng Thanh Linh cũng đứng lên đi ra. Dù Thanh Chi hay đòi hỏi, nhưng Thanh Chi đã ốm đau suốt rồi, muốn đẹp lên cũng đâu có tội tình gì. Nghĩ thế rồi cô đi khỏi bệnh viện nhưng Mạnh Bảo đã đi theo liền:

“Đi với tôi đi!”

“Đi đâu?”

“Bí mật!”

Mạnh Bảo kéo Thanh Linh đi. Hoá ra là vào khu chợ mua sắm. Anh kéo cô đến chỗ bày những món đồ lưu niệm, trang sức rất đẹp. Nhiều thứ quá khiến Thanh Linh hoa cả mắt. Cô chưa bao giờ được đụng vào những thứ đó cũng như sử dụng chúng nên rất thích thú với những món đồ đẹp như vậy. Còn mấy bà cô bán hàng thấy cô gái xinh đẹp thì mời chào hết lời:

“Cô mua vòng cổ không? Vòng tay này cũng hợp với cô lắm ấy!”

“Cái cặp tóc này ở trên mái tóc kia thì còn gì bằng!”

“Thêm cái nhẫn nữa, hoặc đôi khuyên tai.”

“Son phấn chính hiệu đây, cô mà trang điểm thì đẹp cực luôn ấy.”

“Cô có thích một cái thắt lưng hàng hiệu cho cái váy rất đẹp của cô không?”

Thanh Linh thật chẳng biết trả lời thế nào. Cô đã đi mua mấy thứ như thế này bao giờ đâu, chỉ có Thanh Chi mới rành rọt thôi. Nhưng quả thật đều là những thứ thật đẹp, nếu cô dùng chúng biết đâu cũng được như mấy bà này nói ấy nhỉ.

Nhưng Mạnh Bảo đã cười, kéo tay cô đi:

“Lại đây! Tôi tìm được một thứ cho cô này.”

“Cái gì thế?”

Mạnh Bảo chỉ vào một dải lụa được buộc thành hình cái nơ được bày ở một gian hàng. Thanh Linh lặng đi, chiếc nơ này có màu xanh giống màu váy cô mặc – màu xanh của bầu trời, màu xanh của hy vọng. Giữa biết bao cái nơ đủ màu sắc chỉ có chiếc nơ này là nổi bật nhất. Nó thật là đẹp!

“Bán cho tôi cái nơ này đi.” – Mạnh Bảo chỉ vào luôn.

“Của cậu đây. Giá là 20.000đ!”

“Đắt vậy! Có cái nơ mà 20! 10.000đ thôi chứ!” – Mạnh Bảo mặc cả liền.

“Thôi làm gì mà mặc cả, nó đẹp vậy chắc giá đúng đấy.” – Thanh Linh nói.

“Đi mua sắm là phải mặc cả, không mình bị chém chết à?” – Mạnh Bảo nói nhỏ với cô rồi quay ra - “Nè bà cô, 15.000đ nhé!”

“Ờ thì...Thôi được rồi, 15 thì 15. Này cầm lấy!” – Bà chủ tiếc rẻ nhưng vì thấy Mạnh Bảo cũng “tăng giá” một tí nên đành xuống nước.

Mạnh Bảo cầm cái nơ. Ái da cái của này sao đắt thế, anh cứ tưởng chỉ vài nghìn bộ thôi chứ. Chắc cái nơ này phải có “nguyên liệu” từ chỗ nào xa xôi lắm mới đắt. Nhưng nó không làm anh thất vọng, vì nó cực kỳ đẹp. Anh quay lại nhìn Thanh Linh:

“Tặng cô đấy.”

“Tặng tôi thật hả?” – Thanh Linh cầm cái nơ, chưa hết ngạc nhiên.

“Tôi bỏ ra 15 ngàn vì một cái nơ bộ thì chỉ có tặng quý cô thôi.”

“Nhưng mà...dùng thế nào?”

Mạnh Bảo phì cười, cứ tưởng cái gì cô cũng biết chứ. Trông lúc này cô ngố thật đấy. Anh cầm luôn cái nơ, vòng tay ra sau tóc cô:

“Dùng thế này!”

Thanh Linh chưa hiểu gì thì đã thấy tóc mình khang khác. Mạnh Bảo đã buộc cái nơ lên tóc cô, mái tóc xoã nhìn hơi “già” có thêm cái nơ khiến cô trở về đúng tuổi 18: xinh đẹp, trẻ trung và có phần dễ thương. Ai ở khu chợ cũng phải quay lại nhìn cô, lúc này cô chẳng còn lạnh lùng đáng sợ nữa, vừa xinh vừa dễ gần hơn.

“Không cần son phấn, chỉ thế cũng đủ để cô đẹp hơn rất nhiều người!”

Thanh Linh ngẩng lên. Gương mặt Mạnh Bảo với nụ cười rạng rỡ đang nhìn cô.

“Lãng mạn quá đi!” – Bà chủ bán nơ ngọt giọng – “Cô ấy thật diễm phúc vì có người bạn trai như cậu đấy!”

“Đó đâu phải bạn trai tôi.” – Cô đáp.

“Nhưng nhờ cậu ta mà cô trở nên xinh đẹp hơn với cái nơ đó, đúng không cậu?” – Bà chủ liếc Mạnh Bảo.

“Bà cô nói quá chuẩn.”

“Thế cậu có thưởng tôi thêm tí nào cái “quá chuẩn” đó không?” – Bà chủ mắt sáng rực, phải đòi lại 5.000đ mới được!

“Có, tôi thưởng bà cô câu chúc: Chúc bà bán hàng nhiều khách! Bái bai, cảm ơn bà cô nhiều. Đi thôi!” – Nói rồi Mạnh Bảo kéo Thanh Linh đi, để lại đằng sau gương mặt ngơ ra vì bị “troll” (chơi đùa) của bà chủ.

9. Chương 9: Chiêu Võ Vovinam

“Đừng bỏ anh, anh sai rồi! Em phải gắng lên, có được không?”

“Anh không có lỗi gì cả, là tại em.”

“Không! Anh là thằng tồi! Em có thể đánh anh, mắng anh thoải mái đi, nhưng đừng bỏ anh! Anh không thể sống thiếu em được!”

“Đừng khóc, Mạnh Bảo...Em không sao đâu mà. Anh là một người tốt, anh xứng đáng có một cuộc sống tốt và hạnh phúc. Em không thể mang lại hạnh phúc cho anh, em chỉ khiến anh vì em mà chịu nhiều tổn thương thôi.”

“Đồ ngốc! Em là người con gái đầu tiên và duy nhất mà anh yêu. Chỉ có em mới khiến anh hạnh phúc thực sự! Anh làm sao mà sống thiếu em? Anh làm sao tha thứ cho chính mình đây?? Anh chỉ là một thằng đáng nguyên rủa, cái gì mà người tốt chứ?”

“Dù cho anh có là ai đi nữa...”

“Hả?”

“Dù cho cuộc sống này có quá nhiều sự đổi thay, em vẫn chỉ yêu một mình anh, Mạnh Bảo à.”

“KHÔNG, Thanh Linh!!!”

Mạnh Bảo choàng tỉnh dậy. Chỉ là giấc mơ. Không! Là sự thật, nhưng nó lại hiện về trong mơ. Đầu anh choáng váng, mồ hôi toát ra đầm đìa. Tại sao? Tại sao những lời nói đó cứ hiện về trong tâm trí anh, giằng xé trái tim anh từng ngày đến vậy? Sao không để anh được quên đi dù chỉ một giây, một phút? Anh nhớ cô. Lúc nào anh cũng nhớ cô da diết. Anh yêu cô rất nhiều, đã từng yêu cô bằng một tình yêu nồng nàn, cháy bỏng và giờ đây vẫn thế.

“Tên Bùn này, anh làm tôi đau tim quá đấy? Tỉnh rồi à?”

Anh giật mình quay lại. Phương Nhi đang ngồi bên cạnh anh. Đây là bệnh viện...Phải rồi, anh đã bị đánh và đuối sức nên ngất xỉu đi.

“Anh có cần tôi gọi gia đình anh đến đây không? Hay nhờ Minh Thiên đưa về?”

“Khỏi!”

“Anh cứ đứng đầu thật, bị đánh tới tã thế không cần ai chăm sóc à?”

“Cái gì mà tới tã chứ? Mấy vết thương quên.”

“Ai bảo anh không bình tĩnh lại, cứ lao vào người ta! Mà tôi hỏi khí không phải, Thanh Linh là người yêu anh à?”

“Cô tò mò vừa chứ! Không phải!”

“Đừng có chối!” – Phương Nhi búng tai Mạnh Bảo một cái khiến anh giật mình vì đau – “Tỉnh chưa bố? Bố ngủ mê cũng gọi Thanh Linh, Thanh Linh, tôi nghe mà điếc cả tai! Cô ấy không phải người yêu anh thì là gì nữa? Nói dối cũng không biết nói!”

“Ừ thì sao? Cô ghen à?”

“Hả?” – Mặt Phương Nhi nghệt ra – “G-h-e-n...”

“Tỉnh lại đi mẹ! Mẹ ghen rồi hả?” – Mạnh Bảo búng mũi cô phát, “trả thù” luôn.

“Á đau quá!” – Phương Nhi giật mình kêu lên.

Mạnh Bảo nhìn cái mũi cô bị đỏ lên trông như mũi cà chua khiến anh không nhịn được, khoé môi kia nhếch lên một nụ cười.

“Anh đang cười tôi đó hả?”

“Ủ, đã ghen rồi lại còn đỏ cả mũi nữa, trông cô buồn cười lắm!”

“Đồ bần đất!!!” – Phương Nhi giận đến đỏ toàn thân – “Anh nghĩ tôi là ai mà thèm ghen với anh? Anh yêu cô nào thì liên quan tới tôi sao mà tôi phải ghen!?”

“Càng chối thì càng lòi đuôi ra đấy.” – Mạnh Bảo vẫn cười.

“Ngu ngốc! Đã thế thì tôi sẽ giữ cái này!” – Phương Nhi giơ thứ trong tay mình lên.

Trông thấy thứ đó, nụ cười của Mạnh Bảo dập tắt liền, ánh mắt anh sa sầm lại vì tức giận.

“Tại sao nó lại ở trong tay cô?”

“Tôi nhặt được từ cái ví của anh đấy! Cái nơ đẹp thật, tôi xí luôn nhé?”

“Đưa đây! Cầm cô đừng vào nó!”

“Tức giận rồi sao? Cái này là của cô ấy phải không? Một cái nơ đẹp chắc chắn người chủ cũng đẹp lắm. Chà nhưng tôi bị coi là ghen với cô ấy cơ đấy, thế thì tôi làm sao trả lại cho cô ấy được nhỉ?”

“Cầm đi! Đưa đây!” – Mạnh Bảo vùng ra.

Phương Nhi nhảy lên thoát khỏi cánh tay Mạnh Bảo:

“Bị thương thế kia không làm gì được tôi đâu! Tôi cầm một tí thôi, khi nào anh ngoan ngoãn một tí thì tôi trả.”

Nói xong Phương Nhi chạy vụt khỏi bệnh viện để mặc Mạnh Bảo bất lực vì vết thương chưa lành. Tự dưng cô thấy mình hơi quá thật, cái này dẫu sao cũng có thể là kỷ niệm của người ta, sao cô “nỡ lòng” cướp đi chứ? Nhưng mà cái nơ này đẹp quá, cô muốn cầm ngắm mãi thôi. Chưa bao giờ cô thấy cái nơ nào đẹp như vậy, và nó gợi về sự bình yên nào đó trong quá khứ của yêu thương.

Chắc hẳn cô gái đó phải được Mạnh Bảo yêu thương nhiều lắm thì mới tặng cho cái nơ đẹp thế này. Cô tò mò không biết cái mặt biến thái của tên Bùn kia khi yêu người khác sẽ như thế nào đây? Ái da! Sao cứ nghĩ cái gì “biến thái” tí là cô bị muỗi đốt là sao? Muỗi cũng phản đối cô cơ đấy!

“Cô bị muỗi đốt sao? Có cần gãi hộ không vậy?”

Phương Nhi giật bản mình ngẩng lên. Hả? Là...là tên đó! Tên hần là gì ý nhỉ? Vịt, Vịt gì đó? À không, Vinh, đúng rồi, Khánh Vinh.

“Sao anh lại ở đây?”

“Cú đá của cô em còn hằn ở tay tôi đây, cô em nghĩ tôi bỏ qua cho cô em sao?”

“Được cú đá của con này in lên tay là sướng đó ông anh.”

“Cô là ai của Mạnh Bảo vậy?”

“Hả? Là ai là sao?”

“Cái nơ đó...” – Khánh Vinh nhìn cái nơ trên tay Phương Nhi – “Không phải là của con bé Thanh Linh người yêu Mạnh Bảo sao? Nó là của cô rồi hả?”

“Đâu phải! Tôi mượn chút thôi!”

“Mượn? Thằng đó dễ dàng cho cô mượn vậy sao? Có biết cái này là biểu tượng tình yêu to lớn của nó dành cho người nó yêu không? Vậy là cô thành người yêu của nó rồi!”

Phương Nhi há hốc. Cái của này mà có “ý nghĩa” thế à? Trời cô ngu ngốc khi cầm nó đi rồi! Phải trả lại cho anh ta mới được!

“Nhưng giờ muốn trả cũng không được đâu. Đưa nó đây.”

“Này anh đồng tính hả, anh bảo cái này là biểu tượng tình yêu của Mạnh Bảo mà!?”

“Cái gì?” – Khánh Vinh bị “troll”, tức ra mặt – “Con bé này, đừng có đùa với tao!”

Khánh Vinh lao vút đến tung quả đấm làm Phương Nhi hốt hoảng né tránh, mắt đà ngã ra đất. Cú ngã đau làm cô bưng tỉnh, thật không thể đùa với tên này nữa mà. Cô phủ tay, đứng dậy, ánh mắt đờ đờ nhìn Khánh Vinh:

“Bà đây không quen đánh với mấy kẻ hèn hạ như thế đâu nhé!” – Nói rồi cô lao về phía Khánh Vinh, giơ quả đấm lên trả thù.

Nhưng Khánh Vinh đã nghiêng cổ né được cú đấm của Phương Nhi, dùng tay quặp tay cô lại. Phương Nhi tức giận, dùng chân đá tay hắn ra, định bụng tiện sẽ cho hắn một quả đá giữa mặt luôn. Nhưng không ngờ Khánh Vinh tóm lấy cả chân Phương Nhi, chân kia của cô không giữ được thăng bằng kéo cả người ngã xuống. Cú ngã này còn đau tệ hơn cú kia, bởi vì bàn tay Khánh Vinh cực kỳ khỏe, khỏe hơn Mạnh Bảo mấy lần liền. Khánh Vinh mỉm cười độc ác, tung cú đấm to khỏe như thép về phía cô:

“Mày xuống mồ đi là vừa!”

BỐP! Một cánh tay nhanh như chớp lao đến hất mạnh tay Khánh Vinh ra. Phương Nhi ngẩng lên, không khỏi ngỡ ngàng. Một người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh và có gương mặt với đôi mắt sáng mạnh mẽ không khác gì Mạnh Bảo...

“Ông...” – Khánh Vinh có vẻ run người trước người đàn ông đó.

“Quên nhau rồi sao, Khánh Vinh? Tôi nghĩ chưa đủ lâu để cậu quên đâu!”

“Mạnh Duy (*), sao ông lại ở đây?”

Mạnh Duy? Chẳng lẽ...

“Tôi ở đây để ngăn cậu bắt nạt người khác chứ sao! Đừng có dùng võ thuật vào việc côn đồ, vũ phu nữa.”

“Im đi! Mấy người thì biết gì mà dạy bảo thằng này? Mạnh Bảo hay cha Mạnh Bảo thì cũng như nhau hết!”

Vậy ra Mạnh Duy chính là cha Mạnh Bảo sao? Phương Nhi từng nghe nói đây là một vận động viên “tiền bối” rất nổi tiếng.

Khánh Vinh hiểu thẳng lao vào Mạnh Duy, trông hắn như con thú dữ đang nhe răng ra muốn xé nuốt con mồi. Cú đấm rất mạnh của hắn tưởng rằng sẽ “thụ” cho Mạnh Duy một quả nhưng không ngờ Mạnh Duy bật nhảy vút lên cao hơn cả quả đấm và tung ra một đòn phi cước (đá chân), ồ không, hai chân Mạnh Duy kẹp ngay cổ Khánh Vinh và quật ngã hắn xuống đất.

“Đòn này...”

“Việt võ đạo, bộ học lắm võ cao siêu quá nên khinh thường mấy chiêu võ này rồi đúng không?”

“Cái gì? Việt võ đạo...Vovinam ư?”

“Ba chiêu thức nổi tiếng: Chỏ – Chém quét – Đòn chân kẹp cổ, chỉ thế cũng đủ đánh bại kẻ hiếu chiến như cậu đây Khánh Vinh. Đừng bao giờ nghĩ mình mạnh nhất!”

“Ông...”

“Mạnh Bảo chỉ là chưa mạnh như cậu thôi, rồi nó sẽ mạnh hơn cậu. Cậu sẽ phải trả giá vì đã gây ra đau khổ cho con trai tôi!”

“Ông im đi!” – Khánh Vinh ngồi dậy, bắt đầu lấy lại sức.

Nhận ra tình thế không tốt cho lắm, Mạnh Duy kéo tay Phương Nhi đi. Cô chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã thấy mình lao đi như gió. Tốc độ của Mạnh Duy thật là khủng khiếp, cô cũng nghe lảng máng rằng ông là một vận động viên chạy đua xuất sắc nhưng chưa bao giờ thấy tốc độ đó là như thế nào. Và giờ thì cô thấy rồi! Chưa đầy một phút, ông đã kéo cô bỏ xa Khánh Vinh.

Khi dừng lại, Phương Nhi thở hổn hển còn Mạnh Duy vẫn làm như chẳng hề tổn tí sức nào vậy. Ông quay lại nhìn cô:

“Lần sau đừng có đại dụng vào kẻ như Khánh Vinh nữa!”

“Vâng, nhưng chú là...”

“Chú là Mạnh Duy, cha của Mạnh Bảo.”

“Sao chú lại cứu cháu?”

“Vì cháu đã cứu con trai chú!”

Phương Nhi ngạc nhiên. Mạnh Duy nói tiếp:

“Hoàng Duy – bạn của gia đình chú về đây nên chú cũng bay đến Đà Lạt gặp chú ấy, không ngờ là Mạnh Bảo cũng đã đi tới đây rồi. Chú đã theo dõi trận đấu võ và thấy cháu cứu Mạnh Bảo khi nó đuối sức, bị Khánh Vinh áp đảo. Chú thay nó cảm ơn cháu.”

“Không có gì đâu ạ! Cháu phải cảm ơn chú đó, chú mạnh thật đấy, đánh bại được gã khỏe như Khánh Vinh.”

“Khánh Vinh rất mạnh, nhưng vẫn có điểm yếu thôi. Chú nghĩ cứ chăm chỉ luyện tập rồi sẽ thắng được nó. 2 năm trước và giờ nó cũng hung hăng thế...” – Mạnh Duy giọng nhỏ dần.

“Chú yên tâm, cháu sẽ thắng được Khánh Vinh, không cần nhờ vào chú cùng tên Bùn, à nhầm, Mạnh Bảo nữa đâu!” – Cô nói chắc như đinh đóng cột.

Mạnh Duy nhìn Phương Nhi:

“Cô bé, cháu chắc là cháu làm được chứ?”

“Cháu chắc chắn, và nhất định là cháu làm được!”

Mạnh Duy cười quay đi:

“Một cô gái rất quyết đoán, tự tin vào chiến thắng. Cháu thật giống con bé Thanh Linh...”

Ông cố gắng nói nhỏ cái tên “Thanh Linh” nhưng vẫn lọt vào tai Phương Nhi. Cô nghe cái tên đó mà như sét đánh ngang tai, vội tóm áo Mạnh Duy:

“Chết rồi chú ơi, nhắc đến Thanh Linh cháu mới nhớ một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Cái nơ của Thanh Linh...mất rồi chú ơi...”

Sau khi mua được chiếc nơ, Thanh Linh vẫn bị Mạnh Bảo kéo đi.

“Tôi phải về không Thanh Chi đợi!”

“Có gì, đi tí thôi rồi về. Có gì tôi xin lỗi hộ cho.” – Mạnh Bảo nói thế rồi lôi cô đi không để cô phản ứng.

Thanh Linh tức ra mặt, Mạnh Bảo cậy mạnh hơn cô nên coi cô như...con cún thể này sao? Muốn lôi đi là lôi chẳng biết giữ thể diện gì cả, không thấy ngại thì phải biết cho cô chứ. Hai người cứ đi với nhau làm ai cũng h-i-ế-u l-à-m. Nhưng một lúc sau Thanh Linh cũng quen dần, cái việc ngại ngùng không còn nữa mà nhường chỗ cho việc ngắm những món đồ xinh xắn kia. Thật là, ở biển lâu hơn người ta mà chẳng được như người ta nữa. Thanh Linh cứ như lần đầu đi mua đồ vậy, chỉ biết ngắm còn lại thì toàn để Mạnh Bảo “hét giá”. Nhưng Mạnh Bảo thì ki bo kinh khủng, tiền chẳng thiếu nhưng cái nào cũng đòi hạ xuống chỉ có vài nghìn nên Thanh Linh nào có dám chọn nhiều nữa. Cô đã phần chọn cho Thanh Chi hết, còn mình thì chỉ ngắm nghĩa chút thôi vì cô tự thấy vòng tay vòng cổ hay cái gì nữa cũng chẳng phù hợp với cô, may ra có cái dây treo trang trí điện thoại.

“Cô thích cái dây nào để tôi trả cho!” – Mạnh Bảo lại lên giọng “ga-lăng”.

“Tôi không nhờ vả người ki bo như anh!”

“Được rồi thế lần này tôi sẽ không mặc cả nữa, trả đúng giá. Cô chọn đi.”

Thanh Linh nghe vậy bỗng cười một nét cười khá là “nham hiểm”, cầm lên một cái dây cực kỳ đẹp, sáng bóng lánh có hình trang trí vô cùng công phu.

“Cho tôi cái dây này!”

Cô chủ hàng sáng mắt:

“Em chọn cái đó hả em? Cái này là loại cao cấp đấy, 30.000đ em nhé!”

Mạnh Bảo dài cả mặt ra:

“Cái gì??? 30.000đ á!??? Đấ...”

Thanh Linh quay ra trừng mắt nhìn Mạnh Bảo khiến anh phải cười hề hề với cô chủ, ngậm đắng nuốt cay rút 50.000đ ra (có tiền mà ki). Cô chủ trả lại anh 20.000đ nhưng chỗ này đâu có lắp được “nỗi đau mất tiền” của anh chứ. Anh ngẩng lên thì Thanh Linh đã cầm cái dây vừa đi vừa gỡ điện thoại ra buộc cái dây vào. Máu sôi lên tận óc, cô dám “troll” anh cơ đấy. Anh đi theo giật cái điện thoại trên tay cô:

“Anh làm gì thế?”

“Dám troll tôi thì đừng trách tôi!” – Nói rồi anh hí hoáy bấm bấm điện thoại của cô.

“Bấm gì đấy, trả tôi!” – Cô giật lại.

“Muộn mất rồi, tôi bấm số tôi rồi gọi luôn sang máy tôi đấy.” – Mạnh Bảo lấy máy mình ra – “Số cô đây rồi. Để xem, tôi sẽ phá cô bằng được.”

“Máy tôi để rung suốt, muốn phá cứ việc.” – Cô thờ dài bó tay trước tên cáo này, ngẩng lên nhìn thấy một thứ.

Mạnh Bảo nhìn theo cô, hoá ra cô đang nhìn tấm ảnh lớn treo trên kia - ảnh một vận động viên võ thuật Karate mặc đồ võ trắng, đeo đai đen. Đúng là dân võ, gặp nhau qua ảnh là đứng ngắm nhau rồi. Tự dưng Mạnh Bảo nhớ ra cái gì đó, vội hỏi:

“Này Thanh Linh, theo lời mấy người trong đội cô nói thì môn võ nào cô cũng lên hàng cấp cao rồi phải không?”

“Ừ.”

“Thế có nghĩa Karate cô phải đeo đai đen?” (Ở Karate đai đen là hàng cấp cao, được chia thành 10 cấp độ, thấp nhất là nhất đẳng, cao nhất là thập đẳng)

“Ừ.”

“Thế sao hôm thi Karate cô lại đeo đai đỏ? Tôi ngạc nhiên đó! Đai đỏ là cấp trung bình mà.”

Thanh Linh thờ dài:

“Hôm đó tôi gặp sự cố...”

“Sự cố?”

“Trước giờ thi cái đai của tôi không cánh mà bay, chẳng biết kẻ nào lấy cắp mất, giờ tôi vẫn đi tìm đây nè. Hôm thi tôi mượn bữa cái đai đỏ của một vận động viên nào đó đấy.”

“Ai to gan ăn cắp đai của cô thế nhờ? Mà giờ Karate cô lên đẳng nào rồi?”

“Hỏi nhiều quá đấy, tôi chưa lên cấp cao nhất đâu!”

“Hả thật à?”

“Tôi mới học Karate chưa lâu, môn võ tôi thích nhất vẫn là Taekwondo. Cha tôi đã từng vô địch cái này nhiều nhất.”

Nhắc đến cha, Thanh Linh lại buồn. Cô lặng lẽ đi về hướng nhà mình. Mạnh Bảo nhìn theo, bỗng gọi to:

“Thanh Linh!”

Cô quay lại.

“2h chiều mai lại gặp ở bãi biển nha!”

“Không!”

Nói xong cô đi thẳng. Nhưng Mạnh Bảo chỉ cười:

“Cô sẽ đến, tôi biết mà.”

Anh quay trở về nhà. Chiều mai, nhất định anh phải cho cô đi chơi vui hơn. Và nếu được, anh sẽ cho cô biết những gì mà anh nghĩ về cô...

Anh yêu cô, anh nhận ra điều đó...

Cả hai không biết có một người đã đứng đó theo dõi từ xa:

“Hoá ra cô ta là chủ nhân cái đai này sao? Cứ tưởng nhạt được chứ! 2h chiều, hay rồi đây.”

10. Chương 10: Hương Dừa Ngọt Ngào

Đi chơi về, Mạnh Bảo phải khốn đốn giải thích với Thanh Chi, nịnh nọt đủ thứ thì Thanh Chi mới hết giận. Cũng may là Thanh Chi rất mê Mạnh Bảo, chỉ cần thấy nụ cười rạng rỡ kia là đủ cho cô quên sạch giận dỗi rồi. Sau đó Thanh Chi ở lại viện, bà cụ trông còn Thanh Linh đành về nhà. Mạnh Bảo vẫn cứ đi sau cô như cái đuôi.

“Khuya rồi, bố mẹ anh không đợi anh à?” – Cô cất tiếng “cắt đuôi”.

“Đã đi chơi rồi thì tôi muốn về lúc nào cũng được, tôi có phải trẻ con nữa đâu.”

“Chẳng phải anh phải ôn thi cùng Vân Trang sao?”

“Con bé học giỏi đâu kém tôi, lo gì!” (tự sướng)

Thanh Linh bó tay, Mạnh Bảo thật là một kẻ dai dẳng. Cô đi nhanh về phía nhà mình, nói thẳng “toạc móng heo” luôn:

“Tôi về nhà rồi, mời anh đi cho!”

“Chiều mai nhớ đến chỗ hẹn nhé.”

“Tôi nói không rồi.”

“Tôi đợi em đó!” – Mạnh Bảo mỉm cười rồi quay đi về hướng biển đêm yên lặng dưới vầng trăng.

Thanh Linh đứng sững lại, nhìn theo bóng anh xa dần. “Em” ư? Mạnh Bảo vừa gọi cô rất trêu mến, âu yếm như vậy. Trái tim đã lạnh của cô nghe như có ngọn lửa ở đâu sưởi ấm.

“Linh ngoan, để bố nhìn con nào...”

Lời nói ấy lại vang lên trong tai cô. Thật ám áp khi có người gọi mình một cách tràn đầy yêu thương...

Chiều hôm sau. Trời có vẻ âm u, xám xịt, biển động tung những con sóng bạc đầu trắng xoá lên những tảng đá. Cô gái một mình đi dạo trên biển vắng, cô không hay đi ở bãi biển đông người mà toàn chọn chỗ nào vắng vẻ. Chiều nào cũng vậy rồi, nhưng có lẽ hôm nay là còn vì cô đợi người khác nữa...

Cô không mặc chiếc váy xanh quen thuộc mà mặc một bộ quần áo cũ mà mẹ cô để lại. Bộ quần áo có vẻ không mới, không đẹp nhưng nó không làm giảm đi vẻ xinh đẹp của cô. Mái tóc dài thướt tha có chiếc nơ màu xanh tung bay trong gió kia cũng đủ khiến cho ai vô tình đi qua cũng phải xao xuyến.

“Xinh đẹp quá! Không thể ngờ có nữ vận động viên xinh đẹp như thế này!” – Một giọng nói bỗng vang lên phía sau.

Thanh Linh giật mình quay lại. Đó là một chàng trai có vóc dáng to cao, cường tráng, mặc chiếc áo đỏ “ba lỗ” và quần jean. Gương mặt anh ta chẳng đẹp trai gì cho lắm mà chỉ nhìn thấy sự dữ dằn, kiêu ngạo.

Thanh Linh chẳng buồn để ý, lạnh lùng đi tiếp. Nhưng anh chàng tiếp tục:

“Cô đang đợi bạn trai cô hả?”

Cô vẫn không đáp. Cái tên lẩm nhẩm này thì cần gì cô phải trả lời hẳn nhỉ?

“Đồ con gái kiêu căng, không thèm trả lời người ta cơ đấy! Thế cái đai này, coi như là của tôi luôn!”

Nghe đến cái đai, Thanh Linh quay ngay lại. Trên tay gã trai là một cái đai võ màu đen rất đẹp. Đó là chiếc đai mà cô đang tìm, đúng là nó, chỉ có cô mới nhận ra nó. Ánh mắt lạnh lùng kia có sự thay đổi, lông mày cô nhíu lại:

“Anh là ai?”

“Giới thiệu với quý cô, tôi là Khánh Vinh. Cái này tôi nhặt được, không ngờ là của cô.”

“Vậy giờ trả lại tôi đi!”

“Sao trả dễ dàng thế được? Đai đen Karate thật không tầm thường chút nào! Tôi phải xem chủ nhân của nó có thực sự xứng đáng với nó không đã.”

“Muốn xem sao?”

“Tất nhiên! Nếu thắng được tôi thì tôi trả cô, còn nếu thua...” – Khánh Vinh cười nham hiểm – “Nếu thua, tôi vẫn sẽ trả cô, nhưng cô phải tặng tôi một nụ hôn nhé? Cô xinh đẹp lắm ấy!”

Vụt! Khánh Vinh chưa kịp ba hoa hết thì Thanh Linh đã lao đến nhanh như một tia chớp, giật lấy cái đai. Nếu là người khác thì xong luôn nhưng Thanh Linh không thể giật cái đai vì dù đã làm Khánh Vinh phân tâm thì tay hắn vẫn giữ chặt cái đai của cô. Mà tay hắn thì cực kỳ khỏe, sức khỏe này có thể ngang tầm Mạnh Bảo, hoặc biết đâu là hơn...

“Nguy hiểm thật! Chút nữa là toi.” – Khánh Vinh nhanh chóng lấy lại tinh thần, dùng tay kéo mạnh cái đai lại.

Sức khỏe của hắn kéo cái đai kéo luôn theo Thanh Linh về phía mình. Hắn mỉm cười, cô mà ngã vào người hắn thì không biết thế nào nhỉ? Nhưng hắn nhầm, Thanh Linh chỉ cười khinh thường hắn rồi buông tay ra. Cái đai đang được giằng co bị một phía buông ra bất ngờ khiến phía bên kia mất đà, Khánh Vinh lùì lại suýt ngã. Lợi dụng lúc đó, Thanh Linh nhảy lên tung một quả đấm về phía hắn.

Vụt! Khánh Vinh lại tránh được, quả đấm chỉ quẹt qua mặt hắn nhưng móng tay cái của Thanh Linh vẫn đủ hằn lại một vết xước chảy máu. Khánh Vinh lau máu, tức giận:

“Tôi sẽ không nhường cô em nữa đâu nhé!”

Nói rồi hắn chùng người xuống lấy đà rồi bật lên về phía cô. Cú bật rất dẻo dai khiến tưởng rằng hắn bay lên trời chứ không phải bật nữa. Cả thân hình cao to mà nhanh nhẹn ấy lao về phía cô cùng những cú đấm liên tiếp. Thanh Linh rất bình tĩnh né tránh nhưng cô không tài nào có thể ra đòn đáp trả bởi vì hắn quá nhanh và những cú đấm ấy rất khỏe, khéo cô chưa kịp ra đòn là dính chiêu rồi. Hắn đang dùng võ Karate, vẫn những chiêu võ ấy mà sức của hắn khác hẳn cô. Đấm liên hoàn, đấm móc,...cú nào hắn cũng dùng để đối phó với cô một cách điêu luyện, dồn cô vào thế phòng thủ và cuối cùng, hắn đã hạ màn bằng một đòn đá chân lên thẳng tay cô khiến cô mất bình tĩnh. Tranh thủ lúc đó, Khánh Vinh đưa tay tóm cổ cô, bóp chặt khiến cô không thở nổi. Gương mặt đắc thắng của hắn kẻ sát cô:

“Lê ra nộp quả đấm, nhưng thôi, xinh đẹp thế này thì tha cho. Nhưng cô giữ lời hứa chứ, cô gái?”

Thanh Linh nhìn hắn đầy giận dữ, nhưng hắn vẫn giữ chặt cô và cúi xuống định hôn cô...

BỐP! Một bóng người lao đến với tốc độ sao xẹt tung thẳng cú phi cước về phía Khánh Vinh khiến hắn vội vàng buông Thanh Linh ra để né tránh. Người đó đáp thẳng xuống đất, quay lại cười:

“Thanh Linh, thằng này không thắng nổi sao mà phải hạ mình với nó vậy?”

“Mạnh Bảo...” – Cô vẫn chưa hết ngạc nhiên.

“À há cái gã bạn trai cô đến rồi hả?” – Khánh Vinh cười nhạt – “Xin lỗi xin lỗi, tại cô ấy xinh xắn yếu ớt nên tôi phải che chở tí ý mà.”

“Ngửa lỗ tai quá đi!” – Mạnh Bảo đưa tay lên ngoáy ngoáy tai – “Tốt hơn hết mau xin lỗi cô ấy đi trước khi ăn một quả đấm.”

“Xin lỗi ấy à? Nè cậu em, phải xin lỗi tao vì cái tội đánh lén tao đấy.”

“VẬY ĐỂ TÔI XIN LỖI ÔNG ANH NHÉ!” – Mạnh Bảo cười rồi bật về phía Khánh Vinh.

Mạnh Bảo trả lại đúng hấn bằng một loạt các cú “liên hoàn” nhưng anh không dùng tay mà dùng chân – liên hoàn cước. Khánh Vinh vẫn né nhưng có phần vất vả hơn, Mạnh Bảo hoàn toàn mạnh và nhanh hơn Thanh Linh nên đối phó với Mạnh Bảo đâu phải chuyện đùa. Nhưng chỉ sau mấy phút bị dồn vào thế phòng thủ, Khánh Vinh cười:

“VỚI CON GÁI TAO CÒN LAI RAI CHỨ CON TRAI THÌ CHẤM DỨT NHANH ĐI!”

Nói rồi hấn dùng cánh tay lực lưỡng tóm lấy một chân của Mạnh Bảo nhanh hơn cả tốc độ của anh, quật ngã anh xuống. Mạnh Bảo vẫn giữ được đà, anh vòng ra sau lưng Khánh Vinh định thụi hấn một quả gậy lưng nhưng hấn đã nhanh chóng né được. Tức mình, Mạnh Bảo kết hợp tay cùng đòn song phi cước (đá hai chân) bay thẳng về phía Khánh Vinh, từng động tác từ cách ra cú đá cho đến cú đâm có thể sẽ chơi thẳng Khánh Vinh chết tươi nhưng Khánh Vinh chỉ cười nhạt, hấn lao đến tóm cổ tay của anh – phần có thể giữ được cả tay đối thủ - và kéo anh ngã xuống. Phản xạ trấn áp lý trí, Mạnh Bảo vội dùng tay chống đỡ. Cánh tay lao thẳng xuống cát, dù là cát mềm vẫn tạo ra một lực lớn khiến cả người tê dại vì cánh tay đau. Khánh Vinh lập tức lao đến “trả đũa” lại bằng đòn song phi cước. Đôi chân to khỏe của hấn từ đằng sau lao xuống lưng Mạnh Bảo như có tấn sắt đổ xuống người khiến anh ngã gục.

“DỪNG LẠI ĐI, ĐỦ RỒI ĐẤY!” – Thanh Linh hét lên, gương mặt đầy sự giận dữ đến tột độ.

Khánh Vinh ngỡ ngơ khi nhìn thấy ngọn lửa cháy bùng xung quanh cô, dù gương mặt cô vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt như muốn giết chết kẻ kiêu ngạo đứng đằng kia. Cô tức giận không phải vì hấn khỏe hơn cô. Cô giận vì hấn dám lấy cái đai đó ra làm trò đùa – cái đai mà cha cô đã để lại cho cô. Cô giận vì hấn coi võ thuật là để đánh nhau, bạo lực. Cô giận vì hấn đánh Mạnh Bảo...

Khánh Vinh bắt đầu thấy sợ, hấn chẳng sợ sức khỏe của cô mà sợ khí thế của cô. Hấn quay đi:

“CỨ ĐỢI ĐẤY, HÔM NAY ĐANG KHÔNG CÓ TÂM TRẠNG ĐÁNH!”

Nói rồi hấn đi thẳng, biến mất ngay như chưa từng xuất hiện. Thanh Linh cố kìm nén uất ức, đi ra chỗ Mạnh Bảo đang nằm sấp vùi mặt trong cát. Cô lật ngửa anh lên thì thấy anh đã ngất xỉu, gương mặt anh vẫn thể hiện rõ sự đau đớn.

“MẠNH BẢO, TỈNH LẠI ĐI.” – Cô gọi.

Anh vẫn không mở mắt, mà có thể đã tỉnh nhưng vẫn thấy đau, răng anh nghiến lại. Thanh Linh bắt đầu thấy sợ, lay mạnh anh:

“NÀY, TỈNH LẠI ĐI CHỨ! MẠNH BẢO!”

Anh vẫn nằm đó. Thanh Linh sợ thực sự, cú tấn công của Khánh Vinh khỏe vô cùng có thể làm gãy xương chứ không đùa gì. Hấn không chỉ đánh vào lưng Mạnh Bảo mà còn làm anh suýt gãy tay vì chống đỡ cơ thể nếu anh không chống tay xuống cát mềm. Gương mặt anh cũng bị xây xát, hấn là anh rất đau. Anh đã cứu cô, vì cô mà chịu đòn của Khánh Vinh. Nếu không phải anh, thì cô không biết Khánh Vinh sẽ giở trò gì nữa...

Cô chưa bao giờ có cảm xúc gì khi thấy ai bị đánh, bị hành hạ nhưng sao nhìn Mạnh Bảo đau đớn vì Khánh Vinh đánh, cô lại thấy lo sợ thế này?

“ĐỒ ĐÀN ĐỘN, TÔI ĐAU CẦN ANH CỨU TÔI CHỨ! TỈNH LẠI ĐI! MAU MỞ MẮT RA ĐI!” – Cô lay mạnh anh, gọi to hơn – “MẠNH BẢO, TÔI XIN ANH ĐẤY, TỈNH LẠI ĐI, ĐỪNG LÀM TÔI SỢ...”

Cô im bật lại ngay. Mạnh Bảo từ từ mở mắt, đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn cô trù mến.

“TÔI CÓ LÀM SAO ĐÂU MÀ SỢ? CHỈ HƠI Ề ẨM THÔI MÀ.” – Anh cười.

“Anh...” – Thanh Linh không nói nổi nên lời.

“Em khóc đấy à?” – Mạnh Bảo nhìn đôi mắt Thanh Linh ầng ậc nước sắp tuôn trào ra.

“Làm gì có...” – Cô vội đưa tay quệt đi.

“Em khóc vì tôi sao? Em lo cho tôi vậy à?” – Mạnh Bảo vẫn cười, có vẻ anh rất vui.

Thanh Linh thoáng xấu hổ, đứng lên:

“Đáng ghét! Mặc xác anh đó!” - Nói rồi cô chạy đi, để Mạnh Bảo ở lại với nụ cười vẫn ở trên môi.

Tối đó, Thanh Chi đã ra viện, nhưng tất nhiên là cô chỉ chui vào phòng mình chẳng cho ai vào hết. Thanh Linh đành về phòng, nhưng không thể nào quên được chuyện xảy ra lúc chiều. Không biết cô để Mạnh Bảo lại đó có sao không? Đáng ghét, cái tên cáo già đó là gì mà khiến cô phải nghĩ nhiều thế!? Cô nào biết được! Chỉ biết, dù rất đáng ghét nhưng Mạnh Bảo có cái gì đó chân thành, ấm áp, khiến người ta thấy nhẹ lòng. Mỗi khi anh cười, không gian dường như sáng hơn, nụ cười đó xua đi hết nỗi buồn không còn cảm thấy điều gì vẫn vương nữa. Và quan trọng hơn, anh hiểu lòng người khác. Cái ôm ấm áp của anh đã nói lên tất cả, anh mang lại cho người khác sự bình yên, tin cậy...

Bao nhiêu suy nghĩ của cô bị tắt ngay bởi một cú điện thoại. Số nào vậy?

“Alo?”

“Ngay cả khi nghe điện sao em cũng lạnh lùng thế nhỉ?”

“Anh gọi làm gì?”

“Ra ngoài đi!”

“Hả?”

“Và nhớ đừng có mặc bộ quần áo xấu xí chiều nay nữa đấy!” – Nói xong anh tắt máy liền.

Thanh Linh khó chịu ra mặt nhưng nghĩ lại ngồi một mình cũng chán nên cô liền ra ngoài với chiếc váy xanh quen thuộc, chiếc váy được cô giặt khá thường xuyên nên rất sạch sẽ thơm mát khác hẳn bộ quần áo cũ kia. Cô mở cửa thì Mạnh Bảo đã đứng ngoài, gương mặt anh tươi tỉnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh nắm lấy tay cô:

“Đi thôi!”

Đi? Đi đâu? Chẳng biết đi đâu mà cô cũng đi...

Mạnh Bảo nắm tay cô đi trên bãi biển. Ít khi cô ra chỗ đông người nên cũng hơi ngại, chẳng dám buông tay anh ra. Khách du lịch đi chơi rất nhiều, ai cũng ngoái lại nhìn Mạnh Bảo, Thanh Linh mà trầm trồ ghen tỵ vì trông rất đẹp đôi. Thanh Linh ngại chết đi được nhưng Mạnh Bảo vẫn “hồn nhiên vô tư” dẫn cô đi xem rất nhiều thứ trên biển, đẹp nhất vẫn là mấy cái nhà bằng cát được các nghệ nhân làm rất công phu. Mấy người chụp ảnh cứ mời anh và cô chụp một kiểu cạnh mấy cái nhà cát, Mạnh Bảo thì đồng ý liền nhưng Thanh Linh không chịu:

“Tôi không thích, đi chỗ khác đi!”

“Ừm đi đâu giờ?” – Mạnh Bảo ngó đi ngó lại, nhìn thấy quán nước giải khát – “Em uống gì không? Nước dừa nhé?”

“Tuỳ anh!”

Sau đó, Mạnh Bảo mua đúng một quả dừa và cầm hai cái ống hút vào, mỗi người một ống. Thật là, sao tên này lúc nào cũng kệt xỉ vậy? Nhưng Mạnh Bảo cũng “biết điều” mua một quả dừa to bự đầy nước ngọt rất mát. Ấy thế mà uống được một tí, anh đứng lên:

“Ồ cái quán này chật chội, ra biển uống đi.” – Và anh đặt quả dừa vào tay cô.

“Ồ sao lại là tôi cầm?”

“Không cầm thì ai cầm? Tôi đau tay! Em bỏ tôi ở biển khiến tôi phải gọi Vân Trang đến đưa tôi đi bệnh viện cả chiều mới ngồi dậy đến chỗ em được đấy.”

Giọng Mạnh Bảo hờn trách khiến Thanh Linh đành ôm quả dừa đi theo anh, dẫu sao cũng có cái hay là một mình cô “sở hữu” quả dừa này, uống cũng đã hơn. Cô nhận ra nước dừa cũng ngon phết, bao năm tập võ xong là chỉ cốc nước lọc chứ có uống cái này nhiều đâu chứ. Mãi uống nên cô không để ý mình đã ra đến

bãi biển – bãi biển ít người mà cô thường đi dạo mỗi chiều. Dù bãi biển vắng nhưng lại là nơi đẹp nhất, vào đêm vẫn thấy đẹp. Những con sóng tối về mạnh hơn, bọt sóng như tung cao lên tận bầu trời đầy vì sao kia.

“Nhiều sao nhỉ?” – Mạnh Bảo ngược lên nhìn.

“Ừ! Tưởng mưa hoá ra trời đẹp.” – Thanh Linh cũng ngược lên. Những vì sao thi nhau toả sáng lấp lánh đẹp vô cùng.

“Tôi chỉ thích nhất một ngôi sao thôi.”

“Ngôi sao nào?”

“Mặt trời.”

“Sao lại thích mặt trời?”

“Mặt trời là ngôi sao ánh sáng xua đi màn đêm, là khởi đầu của ngày mới, của niềm vui, của ước mơ. Ngày xưa cha mẹ tôi bảo tôi vậy đấy. Tôi luôn muốn làm mặt trời, không phải là để toả sáng với ai, mà là để mình luôn vui vẻ, cảm thấy mình chưa bao giờ biết bóng tối là gì vậy.”

Thanh Linh lặng đi khi nghe anh nói, mãi sau cô mới nói được:

“Giá như tôi cũng có thể như vậy...”

“Làm bạn gái tôi đi!”

“Hả? Anh nói gì thế?” – Sao anh ta chuyển chủ đề nhanh thế? Mà anh vào chủ đề gì vậy...?

“Để tôi làm mặt trời của em, tôi muốn mình sẽ làm em vui vẻ, không phải thiếu thốn, buồn khổ vì cái gì cả.”

“Anh...” – Cô vẫn chưa hết kinh ngạc.

Mạnh Bảo nhìn cô:

“Tôi yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên đó, em không nhận ra sao? Tôi ghét cay đắng tên Khánh Vinh đó lôi em ra làm trò đùa. Vì tôi muốn em là của tôi!”

Thanh Linh không tin mình vừa nghe cái gì, tâm trí của cô trở nên hỗn loạn. Mạnh Bảo nói rất nhanh như vậy mà sao cô thì làm sao thế này? Cô rơi cả quả dứa xuống đất, quay đi:

“Tôi xin lỗi, tôi không hiểu...”

Nhưng cô chưa kịp bước đi thì Mạnh Bảo đã kéo cô lại, cúi xuống hôn cô.

Môi chạm môi, rất nhanh rồi lại buông ra, một nụ hôn rất nhẹ nhàng, nhưng lại đọng đầy bao nhiêu xúc cảm. Mạnh Bảo âu yếm nhìn cô, mỉm cười:

“Đừng quên rũ anh bằng mùi hương dứa đó.”

Thanh Linh đỏ mặt, vội cúi xuống nhưng Mạnh Bảo đã nhanh hơn, nâng mặt cô lên. Môi anh tìm đến môi cô, lần này là một nụ hôn khác hẳn trước. Một nụ hôn cháy bỏng, nồng nàn như sóng biển đang tung vào những tảng đá tạo thành lớp bọt trắng xoá. Hoà vào nụ hôn là mùi mặn của gió biển, và hương thơm ngọt ngào của nước dứa. Mạnh Bảo không thể kìm được trước mùi hương đó, quàng tay ra sau cô ôm chặt cô, hôn cô mãnh liệt như thay lời muốn nói rằng anh cũng yêu cô nhiều như thế. Cô gái này lúc nào cũng quyến rũ anh được, không chỉ bởi vẻ xinh đẹp, mà trái tim nhân hậu, ý chí mạnh mẽ kiên cường của cô cũng quyến rũ anh, khiến anh yêu cô, yêu say đắm đến mức mới mấy ngày mà ngày nào cũng nghĩ đến cô. Dù quen rất nhiều cô gái, nhưng chẳng ai khiến cho anh “ngơ ngẩn” như Thanh Linh cả.

Còn cô, vào lúc này cô có thể đẩy anh ra, tát anh một cú trời giáng, nhưng không... Cô không đẩy anh ra, một phần vì anh khoẻ hơn cô nhiều, và một phần là vì nụ hôn ngọt ngào đầy yêu thương này khiến cô không muốn rời. Cuộc sống này, có gì là cô không có, nhưng cái gọi là tình yêu thương thì cô mất lâu rồi. Trái tim cô hoá đá và đóng băng vì chưa có ngọn lửa nào sưởi ấm, rồi Mạnh Bảo đến như một ánh sáng mặt trời nóng rực tan chảy cả những tảng băng để trái tim tuổi mười tám trẻ trung thời thiếu nữ biết thế nào là rung động trước người khác.

Có sớm quá không khi nhận ra thứ gọi là “yêu”?

Có lẽ là không. Vì khi hai người đã gặp nhau giữa dòng người đông đúc, giữa dòng đời đang trôi, thì thời gian sẽ ngừng lại mà thôi.

11. Chương 11: Mặt Nước Và Những Con Sóng

“Cháu nói cái gì cơ? Cái nơ...”

“Hình như Khánh Vinh đã cuốn nó đi rồi ạ...” – Phương Nhi bắt đầu lo khi thấy gương mặt không thể ngạc nhiên hơn của Mạnh Duy.

“Thằng Bảo nó giao cái nơ cho cháu rồi sao?”

“Không phải, cháu cứ...(cướp) à nhầm, cháu mượn, không ngờ là gặp Khánh Vinh.”

Mạnh Duy lắc đầu:

“Phen này Mạnh Bảo nổi khùng lên là chú không chịu trách nhiệm đâu nhé!”

“Có một cái nơ vớ vẩn thì có gì phải nổi khùng chứ?” – Phương Nhi xụ mặt.

“Cháu không biết rồi, cái nơ đó là kỷ vật còn lại duy nhất của người mà Mạnh Bảo yêu, mất nó thì Mạnh Bảo nổi khùng là cái chắc.”

“Sao lại là kỷ vật duy nhất ạ? Bộ cô ấy đi đâu sao?”

“Cháu không cần biết, nhưng giờ thì nguy to cho cháu rồi đấy!”

Lời của Mạnh Duy làm Phương Nhi chột dạ. Cô chẳng sợ gì Mạnh Bảo đâu nhưng mà lúc Mạnh Bảo nổi điên lên thì cô sợ da gà. Lần trước anh làm cô suýt gãy tay rồi, lần này khéo anh cho cô tàn phế mất.

“Chú Mạnh Duy, chú phải giúp cháu đánh trống lảng!”

Mạnh Bảo ngồi trong phòng bệnh yên tĩnh, lặng lẽ không nói gì. Mấy cô y tá mọi khi nói nhiều là thế nhưng đi qua phòng anh đều không dám hé miệng, chỉ dám ngắm anh từ xa. Lúc này Mạnh Bảo trông như sắt thủ vậy, lạnh tanh không đoái hoài đến ai, chỉ có đôi mắt anh buồn bã khiến người ta không hiểu vì sao.

“Con trai, lâu lắm không gặp!”

“Hà? Bố...” – Mạnh Bảo ngạc nhiên ngẩng lên nhìn người đàn ông bước vào phòng và Phương Nhi thì đi sau.

“2 năm rồi, con và Vân Trang vẫn không có chuyện gì đấy chứ? Xa hai đứa bố nhớ lắm.”

“Chúng con không sao, nhưng sao bố lại đi cùng cô ta...”

Phương Nhi vội thúc khuỷu tay vào lưng Mạnh Duy một cái, Mạnh Duy đánh trống lảng luôn:

“Bố nghe nói Khánh Vinh đánh con vào bệnh viện rồi hả?”

“Bố đừng nhắc đến thằng khốn đó nữa!”

“Bố bay vào đây để gặp Hoàng Duy bàn về mấy dự án, không ngờ là con đã ở đây rồi, bố xem con thi võ mà cũng chẳng ngờ Khánh Vinh cũng ở đây luôn. Nhưng con vẫn chưa thắng được Khánh Vinh, có nghĩa trận chiến tìm Thanh Linh còn dài lắm.”

Mạnh Bảo nhìn Mạnh Duy:

“Bố, bố đã đánh được Khánh Vinh, bố chỉ cách cho con đi!”

“Chú ấy dùng võ Vovinam – Việt võ đạo đấy.” – Phương Nhi nói luôn.

“Vovinam?”

“Đây là một môn võ mà Khánh Vinh lúc nào cũng khinh thường, cậu ta chỉ thích luyện các thứ võ cao siêu mà cứ cho võ này là tầm thường. Đừng khinh võ Việt Nam, đây là môn võ rất mạnh đấy.”

“Con đâu có khinh, sao bố không dạy cho con?”

“Vì con có ham thể thao bao giờ đâu!”

“...”

“Sức khỏe con có một phần do bẩm sinh và hồi nhỏ bố bắt đi học mãi nên con mới giỏi thể thao vậy chứ con chưa bao giờ đam mê cái này. Vovinam là một môn võ mạnh, bố muốn người học được nó phải thực sự đam mê chứ không phải cạy mình khỏe rồi. Mạnh Bảo, nếu con thực sự muốn, bố sẽ ở lại đây mấy tuần để dạy nhanh cho con, sau đó con phải tự tập là chính vì bố phải về Hà Nội.”

“Con muốn, bố hãy dạy con đi!”

“Điều gì chứng minh cơ chứ?”

“Con muốn chiến thắng Khánh Vinh để tìm được cô ấy! Con không muốn mất cô ấy thêm lần nào nữa!”

Mạnh Duy gật đầu:

“Bố hiểu, vì tình yêu ai cũng sẵn sàng làm tất cả mà...Được rồi, mai sẽ bắt đầu nhé! Con còn đang dạy cái lớp võ trường Đ.L thì phải tăng ca đấy.”

“Không sao bố ạ!” – Mạnh Bảo có vẻ rất quyết tâm.

“Chú, cho cháu học cùng được không?” – Phương Nhi cũng hỏi – “Cháu muốn học được môn võ ấy.”

“Không vấn đề gì, cháu là một nữ võ sĩ có triển vọng đấy. Thôi chú đi đây!”

“Vâng để cháu đi cùng chú luôn!” – Phương Nhi cười hề hề đi theo Mạnh Duy. Thoát rồi, trò đánh trống lảng khiến Mạnh Bảo quên bém vục cái nơ mà chỉ tập trung vào cái võ Vovinam. Hehe Mạnh Duy đúng là vị cứu tinh mà.

Nhưng cô vừa ra đến cửa thì:

“Phương Nhi, khoan đi đã!”

“Hả...ả...” – Phương Nhi run bắn người quay lại.

“Trả lại tôi cái mà cô đã lấy.” – Mạnh Bảo cười, có vẻ rất tin cô sẽ trả lại mình.

“Ồ cái gì cơ...? Tôi lấy cái gì...?” – Phương Nhi tái mặt mày khi thấy nụ cười kia của Mạnh Bảo bắt đầu tắt đi.

“Cái nơ đâu?” – Giọng Mạnh Bảo tức giận hẳn.

Phương Nhi nhìn ngọn lửa cháy bùng xung quanh Mạnh Bảo thì run cả người, vội vã chạy ra sau lưng Mạnh Duy nấp:

“Tôi gặp Khánh Vinh, và anh biết là tôi không thắng được Khánh Vinh mà...”

Mạnh Bảo tối sầm mặt, quên cả đau mà đứng lên. Phương Nhi nhắm tịt mắt chờ đợi cú choáng của anh, nhưng không...Anh chỉ bước tới kéo tay cô chạy vụt ra khỏi bệnh viện trước sự ngạc nhiên của Mạnh Duy và cả cô luôn. Không “choáng” luôn đi lại còn kéo người ta đi đâu thế này. Ra ngoài bệnh viện, anh nói với cơn tức giận đang dâng trào:

“Cô gặp hắn ở đâu?”

“Ở kia kia!” – Phương Nhi chỉ về chỗ mình gặp Khánh Vinh.

Mạnh Bảo chạy ra đó, thấy một bác gái đang ngồi bán bánh ở đó, liền hỏi:

“Bác có thấy một thằng con trai khoảng 25 tuổi, tóc dựng, mặc áo đỏ, trông nhìn rất cơ bắp đi qua đây không?”

“À theo tôi biết thì hình như tôi thấy một cậu như thế đi đến phòng khám ở phố Y thì phải.”

“Cám ơn bác!” – Nói xong Mạnh Bảo lại kéo Phương Nhi đi (trời ơi cô có làm nên tội gì đâu mà phải đi theo thế này)

Đến phố Y, Mạnh Bảo thấy ngay Khánh Vinh bước ra từ phòng khám mà bác bán bánh chỉ. Hắn hằm hằm:

“Lão Mạnh Duy đáng chết, làm mình ngã đau phải băng bó thế này đây.”

“Thằng khốn kia!” – Mạnh Bảo hét lên lao về phía Khánh Vinh.

Khánh Vinh giật mình, vội né nhanh. Mạnh Bảo giận dữ nhìn hắn:

“Trả lại tao cái nợ của Thanh Linh trước khi tao dần chết mày!”

“Cái nợ đó hả? Tao vứt vào thùng rác lâu rồi!”

“Mày chết đi là vừa đấy!!!” – Mạnh Bảo nổi điên, quên cả những vết thương đau, sẵn sàng lao vào xé xác Khánh Vinh.

Khánh Vinh cũng đang bị thương, lúc này hắn không thể chống được cơn thịnh nộ của Mạnh Bảo. Một thoáng sợ hãi, hắn vội nói to:

“Mày có tư cách gì để giữ cái nợ đó?”

“...” – Cú đấm của Mạnh Bảo dừng lại liền.

“Cứ cho là tao đã gây ra chuyện, nhưng không phải do mày thì có xảy ra việc mày và con bé đó phải chia lìa không? Mạnh Bảo, mày hãy nhớ mày chỉ là một thằng ngu đần, mày giết chết tình yêu của con bé đó trong khi nó dành trọn trái tim ột mình mày. Đừng bao giờ nghĩ nó rời xa mày mà là chính mày rời xa nó thì đúng hơn!”

Mạnh Bảo nghiến chặt răng, Phương Nhi nhìn thấy thái độ đó là để kìm nén một nỗi đau.

“Giờ con bé đó ở đâu, đừng có hỏi tao! Nhưng tao chỉ muốn nói với mày, mày chẳng có tư cách gì được cầm cái nợ đó nữa. Cái nợ đó là kỷ vật tình yêu giữa mày với Thanh Linh, nhưng tao chẳng thấy mày xứng đáng với con bé đó đâu. Còn nếu như muốn lấy lại cái nợ đó thì hãy thử thắng tao trong cuộc thi võ đi, mà điều đó thì cái thằng yếu xiu như mày làm gì được chứ? Đừng có đánh tao lúc này, vì tao đang bị thương, mày đánh tao chỉ là để cố gắng biện minh cho tội lỗi mày gây ra thôi!”

“Mày câm đi!” – Mạnh Bảo rít lên nhưng không thể lao đến đấm vỡ mặt Khánh Vinh.

“Taxi!” – Khánh Vinh gọi xe – “Cái nợ đó tao chưa vứt đâu, vì thế chúng ta vẫn còn chiến đấu dài dài.

Chiếc xe đưa Khánh Vinh đi bỏ lại Mạnh Bảo một mình với biết bao ký ức trở về trong tâm trí.

“Em hỏi Mạnh Bảo một câu nhé: có thật là Mạnh Bảo chỉ yêu mỗi em không?”

“Không mỗi em thì còn ai nữa, ma chắc?”

“Mạnh Bảo hay cặp kè nhiều cô gái vậy mà!”

“Cô nương biết đa nghi từ lúc nào thế?”

“Không phải, chỉ là em sợ sẽ không được ở bên anh như việc em không được ở bên cha mẹ em vậy...”

“Thanh Linh ngốc quá! Anh sẽ cùng em tìm lại cha mẹ, và tất cả chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Mạnh Bảo, anh không sợ ở bên em sẽ gặp nhiều khó khăn vất vả sao?”

“Có gì mà khó khăn vất vả, anh không sợ, chỉ cần cô nương lạnh lòng yêu anh là được rồi.”

“Em yêu anh thì chỉ sợ anh không tin thôi.”

“Ngốc! Anh luôn tin tưởng em nhất, nghe chưa?”

—

Luôn tin tưởng? Đã nói thế mà cuối cùng lời nói chỉ mãi là lời nói theo gió bay, ký ức cứ hoài là ký ức, trái tim đau khổ thì cứ mãi mãi đau đớn như thế không gì có thể lành lại được. Mạnh Bảo không đứng vững được nữa, suýt ngã quy xuống đất thì cánh tay anh được bàn tay khác giữ lại không cho ngã:

“Lại buông xuôi rồi sao?”

“Phương Nhi...”

“Đứng lên đi đồ bần đất! Có nhiều thứ quan trọng hơn là đau khổ vì tình yêu đấy.” – Phương Nhi nhìn Mạnh Bảo, cũng chẳng hiểu sao mình nói được như thế nữa.

Mạnh Bảo và Phương Nhi ra ngồi ở bờ hồ Xuân Hương. Gió thổi mạnh khiến mặt hồ dậy sóng. Phương Nhi lượm một cục đá ném thẳng xuống hồ “tôm” một cái:

“Chẳng có mặt nước nào là phẳng lặng, và cũng chẳng có tình yêu nào là yên bình đâu.”

“...” – Mạnh Bảo im lặng ngồi cạnh cô, không nói gì cả.

“Tôi nói thật là tôi chẳng hiểu gì cả, nhưng nghe có vẻ anh và Thanh Linh đã có một quãng thời gian đẹp, nhưng rồi hai người lại chia xa nhau và lỗi tại anh nhỉ?” – Phương Nhi vừa nói vừa ném tiếp mấy cục đá nữa xuống hồ “tôm tôm” nghe rất thích.

“...”

“Giờ tôi cũng hiểu được phần nào vì sao anh lại tức giận vậy khi mất cái nơ đó. Cũng là lỗi tại tôi đấy.” – Phương Nhi mỉm cười quay sang Mạnh Bảo – “Tôi sẽ đáp ứng một yêu cầu của anh coi như là để đền tội, được không?”

Mạnh Bảo quay lại nhìn Phương Nhi, nở nụ cười dịu dàng:

“Cô là một cô gái tốt đấy, Phương Nhi!”

“Quá khen, thế anh có yêu cầu gì không cứ nói?”

“Yêu cầu à? Tôi có một yêu cầu nhỏ thôi.”

“Nói đi!” – Phương Nhi vẫn cười tươi.

Giọng Mạnh Bảo vang lên nhẹ nhàng trong gió:

“Từ giờ tôi bảo gì nghe nấy là được!”

“Yêu cầu ngắn thế...” – Phương Nhi cười rồi nụ cười méo xệch luôn – “Hả? Cái gì? Anh nói gì nói lại tôi nghe!??”

“Trò Nhi, đỡ thầy đứng dậy đi nào.” – Mạnh Bảo giơ tay ra.

“Hả? Anh...anh...”

“Thực hiện yêu cầu ngay và luôn!”

Phương Nhi biến dạng mặt thực sự. Chúa ơi, Phật ơi, Thánh Ala ơi, con đã làm gì nên tội mà con khổ thế này? Cô cứ tưởng cái tên kia đang đau khổ thì sẽ hiền lành lắm chứ, vậy mà hần lợi dụng phút giây cô tốt bụng để ra cái yêu cầu biến thái này sao!??

“Trò Nhi, hẹn mai gặp ở lớp võ trường Đ.L và lớp Vovinam, nhớ mang nước cho thầy uống đó!”

“@#%~*~!~#@#*^!!!!”

Amen, đời Phương Nhi sao mà đau đớn thế này?

12. Chương 12: “anh Đợi Em”

Thanh Linh trở về với tâm trạng khác hẳn mọi ngày. Bà cụ “vú nuôi” thấy bất ngờ vì khi cô về lúc tối thế này thì lúc nào cũng mệt mỏi, đi tắm và đi ngủ luôn nhưng hôm nay lại khác. Cô về còn hỏi thăm bà ăn cơm chưa, có cần cô giúp gì không, giọng nói của cô cho thấy cô vui vẻ chứ không lạnh lùng phớt lờ như ngày trước. Bà cụ còn nhận thấy gương mặt cô vẫn còn đỏ bừng, trông nhìn cô đáng yêu khác hẳn nữ võ sĩ đến bà cũng phải sợ.

“Thanh Chi, em khoẻ hơn chưa vậy?” – Thanh Linh bước vào phòng Thanh Chi.

“Ngày tận thế hay sao mà trông chị có vẻ vui vậy?” – Thanh Chi khó chịu ra mặt.

“Chị vẫn thế mà! Em ngủ đi để giữ sức khoẻ nhé, muộn rồi đấy.”

Thanh Linh nói xong liền về phòng mình, cô cũng thấy Thanh Chi nói đúng thật. Có bao giờ cô vui vẻ thế này đâu chứ, lẽ nào chỉ vì bị “cưỡng hôn” tận hai lần nên cô ngỡ ngàng thế này sao? Cô đi tắm, nhưng tắm xong mà cô vẫn thấy vị ngọt của nụ hôn ấy hình như vẫn vương lại...

Tít tít. Có tin nhắn. Cô vội mở ra:

“Ngủ ngon nhé, mai anh đợi em!”

Tự dưng Thanh Linh cười. Cái tin nhắn ngắn gọn này làm cô cười...

Lẽ nào cô yêu con cáo đội lốt báo này thật rồi sao?

Sáng hôm sau, một ngày nắng đẹp. Cả đảo C. đón những ánh bình minh đầu tiên ấm áp và rực rỡ. Nắng chiếu lấp lánh trên sóng biển rì rào, gió buổi sáng rất mát hoà cùng nắng len lỏi đến từng mọi nhà. Trên bãi cát ấy, giữa rất nhiều người đang tắm biển vui vẻ kia, anh và cô vẫn chỉ đi dạo. Sóng biển ập vào cát, tạt qua chân họ mát rượi.

“Úi giời, may là xăn quần lên không thì ướt hết rồi.” – Mạnh Bảo cầu nhàu.

“Trông nhìn anh giống nông dân thế.” – Cô chọc.

“Anh đang đi cạnh người ngoài hành tinh à? Cô nương lạnh lùng đâu rồi, sao lại thành một bà già thích đá đầu thế này?”

“Này thì bà già!” – Thanh Linh đá cho anh một cái.

“Á đau!” – Mạnh Bảo khụy cả xuống, cú đá của một võ sĩ nên đau hơn đá thường nhiều – “Đứng lại, em gan hùm thật.”

“Có giỏi thì đuổi theo thử coi!” – Thanh Linh nói xong chạy đi luôn, vừa chạy vừa quay lại nhìn xem anh có đuổi theo không, và mỉm cười...

Mạnh Bảo sững người khi nhìn thấy nụ cười đó. Dưới nắng và gió, nụ cười của cô đẹp và rạng rỡ vô cùng. Cô gái lạnh lùng đó chưa bao giờ được nở một nụ cười trọn vẹn từ ngày mà cô mất đi những người yêu thương, giờ đây dường như nụ cười đó đã trở lại. Trái tim lạnh băng kia được sưởi ấm để anh được biết rằng, con người thật của cô vui vẻ, dịu dàng, ấm áp thế kia đấy. Ánh mắt Mạnh Bảo loé lên một tia gian xảo, anh quên cả cú đá làm anh đau điếng, chạy luôn về phía cô với tốc độ như sao sẹt. Thanh Linh ngỡ ngàng, đá ột quả vậy mà vẫn chạy nhanh thế?? Chưa kịp định thần lại thì Mạnh Bảo đã tóm lấy cô, cô mất đà ngã ngửa ra bãi cát kéo luôn anh ngã theo.

Mạnh Bảo nhìn gương mặt cô vì bị ngã mà không nhận được cười. Còn cô thì trừng mắt:

“Có gì đáng cười chứ, xô người ta ngã vậy mà còn cười.”

“Cái tội đá người ta, cho ngã là còn nhẹ nhàng chán.”

“Chính anh trêu em trước đấy chứ! Hai tội chứ đâu phải một.”

“Thì em cũng có hai tội đó.”

“Tội gì? Có mỗi cái tội đá anh chứ làm gì còn tội nào?”

“Tội dám quyến rũ anh bằng nụ cười sát thương của em.”

“Cái đó cũng là tội?” (=.=)

“Tội rất to là đàng khác! Phạt nặng!”

“Phạt cái gì?”

Mạnh Bảo cười xảo quyệt, cúi mặt xuống sát mặt cô hơn:

“Phạt em hôn anh một cái!”

Thanh Linh giật mình, khó chịu hẳn:

“Hôm vừa thôi, ở đây đông người đấy.”

“Đông người kè đông người, không thực hiện thì nằm đây tắm nắng cả ngày.”

Thanh Linh bất lực không biết nói gì nữa, Mạnh Bảo vẫn cứ nhìn chăm chăm cô với nụ cười gian mãnh kia, có vẻ như anh quyết muốn cô thực hiện “hình phạt”. Đáng ghét quá, nếu là kẻ khác cô đập cho cái rồi nhưng Mạnh Bảo khoẻ hơn cô, giữ cô lại như thế này khiến cô nào có cửa quậy nổi. Xem ra không thực hiện theo yêu cầu của hắn thì cô khó được tha (Meo: chị Linh sao ngây thơ quá vậy, lọt lưới trắng cẳng)

Thanh Linh nhướn người lên hôn Mạnh Bảo một cái rất nhẹ rồi nhanh chóng buông ra chỉ sau chưa đầy 2 giây. Mạnh Bảo chẳng hề hài lòng chút nào, cái này mà gọi là hôn à?

“Anh chưa thấy đủ đâu!”

Vừa dứt lời anh liền cúi xuống khoá lại môi cô bằng nụ hôn ngọt ngào, cháy bỏng. Tình yêu trong trái tim anh như một ngọn lửa chưa bao giờ được thổi lên, nhưng khi đã thổi thì cháy bùng cao ngùn ngụt. Những cô gái khác cũng được anh đi cùng, cùng vui cùng chơi, nhưng họ vẫn chỉ là những đoá hồng thoáng qua, còn cô thì lại khác. Cô không phải người để anh vui đùa nữa, cô là người anh yêu, là người đã thay đổi trái tim anh. Anh hạnh phúc biết bao khi cô dành nụ cười đó cho anh, dành ánh mắt yêu thương đó cho anh, và dành tình yêu mà cứ ngỡ là đã bị sự lạnh lùng làm tan biến đó cho anh.

“Vì anh yêu em người ơi, chỉ có em ở trong trái tim này

Và anh mong sao ngày mai sẽ có em sẽ chia những vui buồn

Anh đã từng cô đơn, và sống không mơ ước gì

Nhưng khi được gặp em, anh như là một người khác!

Cầu mong cho em bình yên, mỗi sớm mai được trông thấy em cười

Và anh mong cho thời gian sẽ đứng yên vào giây phút này

Để anh được bên em, chìm đắm trong đôi mắt sâu

Chỉ một điều muốn nói: Anh mãi yêu người thôi!”

Họ đã có một ngày hạnh phúc, và họ tin rằng những ngày hạnh phúc như thế là mãi mãi.

Họ yêu nhau, cái tình yêu của tuổi trẻ mới đôi mươi nồng nàn, cháy bỏng mà thiết tha, chân thành, họ chỉ cần có nhau đã là quá đủ.

Bình minh lên, rồi hoàng hôn xuống. Chân trời đỏ rực, mặt trời như đang chìm xuống đáy biển sâu. Có cánh chim trời đang vội vã bay về nơi trú ẩn. Gió thổi mát lộng khắp biển, hàng dừa xanh đung đưa theo gió. Nhiều cánh diều vẫn bay trên bầu trời rộng lớn, gió đưa diều bay lên thật cao, ăi...Nhìn khung cảnh đó, Thanh Linh thấy yên bình đến lạ. Cô ít khi ngắm được hết vẻ đẹp của chính nơi cô đã sinh ra và lớn lên, nhưng giờ thì cô nhận thấy rồi, bởi vì khi con người hạnh phúc, vui vẻ thì mới thấy cuộc sống xung quanh mình thật đẹp.

Cô dựa vào vai Mạnh Bảo:

“Chúng ta sẽ yên bình như thế này mãi chứ?”

“Tất nhiên rồi, sẽ mãi là như vậy. Anh chỉ cần được ở bên mình em là yên bình rồi.”

“Em hỏi Mạnh Bảo một câu nhé: có thật là Mạnh Bảo chỉ yêu mỗi em không?”

“Không mỗi em thì còn ai nữa, ma chắc?”

“Mạnh Bảo hay cặp kè nhiều cô gái vậy mà!”

“Cô nương biết đa nghi từ lúc nào thế?”

“Không phải, chỉ là em sợ sẽ không được ở bên anh như việc em không được ở bên cha mẹ em vậy...”

“Thanh Linh ngốc quá! Anh sẽ cùng em tìm lại mẹ, và tất cả chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Mạnh Bảo, anh không sợ ở bên em sẽ gặp nhiều khó khăn vất vả sao?”

“Có gì mà khó khăn vất vả, anh không sợ, chỉ cần cô nương lạnh lòng yêu anh là được rồi.”

“Em yêu anh thì chỉ sợ anh không tin thôi.”

“Ngốc! Anh luôn tin tưởng em nhất, nghe chưa?” – Anh ôm chặt cô vào lòng.

Thanh Linh mỉm cười. Hạnh phúc đơn giản thế này thôi sao? Chỉ cần được anh yêu thương và tin tưởng...

“Em về đây, đi chơi cả ngày rồi.”

“Ừ, mai lại ra đây nhé!”

“Anh nói mỗi thế thôi à?”

“Chứ còn thế nào? À hay là để anh nói lại, mai lại ra đây nhé, anh đợi em!”

Thanh Linh khẽ cười, anh hiểu ý cô thế. Cô thích nghe câu nói “Anh đợi em”, vì câu nói ấy thể hiện tình yêu chân thành mà anh dành cho cô. Anh sẽ đợi cô ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần nơi đó có cô.

Họ tạm biệt nhau, mà không biết ở xa kia Thanh Chi đã nhìn thấy tất cả. Đôi mắt cô ánh lên tia nhìn ghen tức...

Sáng hôm sau, trời có vẻ không nắng đẹp như hôm qua mà âm u xám xịt hơn. Tuy vậy bãi tắm không lúc nào là không đông người, Thanh Linh vất vả khi Mạnh Bảo cứ hẹn cô ở chỗ đông người thế này. Mà Mạnh Bảo ở đâu nhỉ, mọi khi cái dáng cao lớn kia nổi bật là cô nhận ra ngay nhưng hôm nay thì khác...

À hoá ra anh không đứng, mà lại ngồi dưới bãi cát thế kia, tìm mãi quá! Thanh Linh đi ra chỗ anh thì thấy anh đang cầm một cái que gỗ.

“Này, cầm cái đó làm gì vậy?”

“Giật mình! Đến phải nói một câu chứ, hết hồn.”

“Thôi đi đừng có làm bộ làm tịch, anh đang cầm cái gì vậy?”

“Cái que nhặt được thôi, nhưng mà cũng vui lắm nè.”

Mạnh Bảo cầm cái que viết xuống cát mấy chữ to đùng:

“I LOVE THANH LINH”

Thanh Linh nhìn mà không nói nên lời, dòng chữ viết to quá đi mất. Nhưng bỗng “Ào”. Một cơn sóng trào lên xoá phẳng dòng chữ đi. Cô khó chịu:

“Đáng ghét thế, sao lại xoá mất rồi!”

Mạnh Bảo thấy vậy tự dưng nghĩ ra trò trêu cô, liền đưa tay đẩy cô một cái. Cô ngã sấp xuống, cả người cô ngã vào nước biển ướt sũng luôn. Mạnh Bảo cười khoái chí, nhưng nhìn thấy ánh mắt tức giận của cô, anh vội vàng chạy ra biển “đánh bài chuồn”. Cô cũng đứng lên đuổi theo anh. Mỗi bước chạy là nước biển bắn hết lên tận mặt, quần áo ướt như chuột lột, nhưng cả hai kệ, cứ vừa đuổi nhau vừa cười vang.

Cả hai mãi chạy nên không để ý đã chạy ra chỗ biển sâu lúc nào không biết. Tiếng cười của Thanh Linh không nghe thấy nữa. Mạnh Bảo giật mình quay lại phía sau.

Không thấy cô đâu!

Anh hốt hoảng chạy ngược trở lại, nhưng chỉ thấy hàng trăm người đang tắm biển, còn bóng dáng cô gái với chiếc váy xanh quen thuộc thì không thấy đâu cả.

“Thanh Linh!”

Không có tiếng đáp.

“Thanh Linh!! Đừng dọa anh chứ!?” – Anh hét to lên, ai cũng phải nghe thấy...

...Nhưng vẫn không có tiếng đáp của cô.

13. Chương 13: Hộp Sữa Oan Nghiệt

“Cái gì? Bà nói lại tụi tôi nghe cái!?” – Ba cô bạn thân của Phương Nhi kêu lên.

“Ưc muốn chết! Mấy bà coi hấn bắt tôi làm osin cho hấn đấy, đồ ai mà chịu được? Mất hết cả danh dự của tôi rồi!”

“Đừng nóng đừng nóng, chắc anh ấy đùa thôi mà.”

“Bỏ cái tính mê trai quên bạn đi nhớ! Giờ có giúp tôi không đây??”

“Có...” – Ba cô bạn run sợ - “Nhưng giúp thế nào?”

“Phượng, bà về lấy cái đó đến đây cho tôi! Cái đồ bùn đất trời đánh thánh vật, hấn chết với tôi!”

Sáng hôm sau. Lớp võ của trường Đ.L vẫn vui vẻ như ngày nào. Các vận động viên trẻ tuổi đều rất hăng say tập luyện, họ rất háo hức với cuộc thi võ nên chăm chỉ luyện tập cho dẻo dai, rắn chắc. Hôm nay Mạnh Bảo lại đến muộn, Phương Nhi điều hành lớp chẳng khác gì cô giáo luôn. Đáng ghét, lớp thể này thì cần quái gì thầy dạy nữa, để Phương Nhi lên chức cho lành.

“Chào các em!” – Mạnh Bảo bước vào, gương mặt rất tươi tỉnh.

“Chào anh ạ!!!” – Cả lớp đồng thanh, trừ Phương Nhi: “Chào cái con khỉ nhà anh!”

“Hùng đâu, ra anh bảo.” – Mạnh Bảo gọi anh chàng lớp phó.

Hùng nhanh nhẹn bước ra chỗ Mạnh Bảo. Mạnh Bảo đưa cho anh chàng một tờ giấy:

“Em giúp anh tập mấy bài võ này cho các bạn nhá, thay anh làm thầy giáo mấy ngày thôi. Em học bài rất tốt nên dạy các bạn không có vấn đề gì nhỉ?”

“Ồ được thôi nhưng sao anh không nhờ lớp trưởng?”

“Anh và lớp trưởng có chế độ luyện tập riêng biệt!” – Mạnh Bảo vừa nói vừa quay lại đã bị Phương Nhi liếc một cái nhìn “cháy xém”.

“Ra vậy, thế anh cứ đi đi ạ! Tụi em sẽ cố gắng.”

Nghe Hùng nói vậy, Mạnh Bảo không lo lắng gì nữa liền kéo Phương Nhi đi. Phương Nhi tức muốn phun lửa, trông cô leo đẹo theo Mạnh Bảo chẳng khác là...Được lắm, rồi anh sẽ biết tay cô!

Mạnh Duy mượn sân thượng của một khách sạn lớn làm chỗ tập luyện. Khi cả hai đến đều ngỡ ngàng khi nhìn thấy Mạnh Duy và một người khác. Mạnh Bảo tối sầm mặt mày:

“Minh Thiên, sao...”

“Halô Mạnh Bảo, lại gặp nhau rồi!”

“Cậu ta muốn biết chút về thể võ này nên đến đây đây...” – Mạnh Duy nói.

“Bố! Sao bố vẫn cứ tin tưởng Minh Thiên thế??”

“Không phải là bố muốn, chỉ là...”

Mạnh Bảo nghe cũng hiểu ra mọi chuyện, anh xông tới nắm áo Minh Thiên:

“Mày lại nhờ nó đứng không?”

“Anh hiểu ý tôi đây.”

“Tao nói ày biết, nể nó nên tao không đánh chết mày, chứ nếu mày còn làm phiền nó lần nữa tao sẽ không tha ày đâu!”

Phương Nhi đứng đó ngơ ngẩn chẳng hiểu gì cả, còn Mạnh Duy thì xua đi không khí căng thẳng bằng việc đưa ổi người một quyển gì đó mỏng mỏng.

“Đọc đi trước khi tập, nhanh lên đây!”

Nhờ sự điều khiển của Mạnh Duy, ba kẻ thù cũng phải trở thành đồng đội, cùng ngồi xuống đọc cái quyển đó. Đại loại là giới thiệu về võ Vovinam và lý thuyết về những bài tập (xin phép mọi người, tác giả chém bằng Wikipedia):

“Vovinam - Việt võ đạo là môn võ được võ sư Nguyễn Lộc sáng lập vào năm 1936 nhưng lúc này hoạt động âm thầm, đến 1938 mới đem ra công khai đồng thời ông đề ra chủ thuyết “cách mạng tâm thân” để thúc đẩy môn sinh luôn luôn canh tân bản thân, và hướng thiện về thể chất lẫn tinh thần.

Về nội dung, Vovinam có hai phần: võ thuật Việt Nam (Việt Võ Thuật) và võ đạo Việt Nam (Việt Võ Đạo)

Trong cái tên Vovinam - Việt Võ Đạo thì Vovinam là gốc rễ, cội nguồn, còn Việt võ Đạo là hoa trái của Vovinam sau quá trình mấy chục năm phát triển. Có thể gọi Vovinam hay Việt Võ Đạo cũng được. Cách gọi đầy đủ và đúng nhất là Vovinam - Việt Võ Đạo.

Vovinam bao gồm phần võ thuật như những thế đâm, đá, gạt, đỡ, lao, gối, chỏ, vật, đòn chân,... và phần binh khí như việc sử dụng và chống đỡ kiếm, đao, côn, thương, dao găm, súng trường... Tiếp đó là việc luyện tập ngành công, nhuyễn công, khí công giúp dưỡng sinh và bảo tồn sức khỏe.

Đòn thế Vovinam được đưa vào hệ thống “Một phát triển thành ba” nên tất cả các đòn thế được tập luyện từ thế căn bản (tấn công, phản đòn, khóa gỡ,...), qua đơn luyện (quyền pháp, chiến lược,...) và đến các dạng đa luyện (song luyện, đối luyện, tam đấu, tứ đấu,...). Võ thuật Vovinam đa dạng và thức thời, phù hợp với nhiều lứa tuổi.

Từ xưa đến nay Vovinam nổi tiếng với 3 đòn:

Chỏ (vì thế trong một số cuộc thi song đấu đối kháng Vovinam, môn sinh không được phép dùng chỏ, vì Vovinam dùng chỏ rất mạnh)Chém quét (chém một bên, dùng chân đá quét chân đối phương bên kia khiến đối phương ngã)Đòn chân kẹp cổ (dùng sức bật kết hợp hai chân kẹp cổ đối phương rồi quật xuống đất, kỹ thuật này nhanh và mạnh, kết hợp yếu tố bất ngờ khiến cho đối phương khó lòng chống đỡ)

Môn sinh Vovinam luôn tự thực hiện cuộc “cách mạng Tâm Thân” để phát triển toàn diện về tâm, trí và thể. Ngoài việc luyện tập đòn thế để thân thể cường tráng, dẻo dai và khỏe mạnh, môn sinh Vovinam còn trau dồi một tâm hồn thanh cao, hiền ích, tự tin, can đảm, cao thượng, bất khuất và tính nhân bản theo lời dạy của võ sư Nguyễn Lộc “sống ithub, giúp ọi người khác sống, sống ọi người”.

Võ đạo của Vovinam còn được xem như một nhân cách sống hay một triết lý làm người.”

“Đọc xong chưa bắt đầu tập nào!” – Mạnh Duy nói.

“Xong lâu rồi bố!” – Mạnh Bảo có vẻ cầu nhàu, sao trước khi học lại còn phải đọc lý thuyết thế này.

“Xong rồi chú ạ, đọc lý thuyết đúng là rất tốt.” – Phương Nhi vừa nói vừa liếc xéo Mạnh Bảo một cái, nhìn cái mặt khó chịu của anh mà cô thấy thích thú.

Phương Nhi cũng không hiểu sao cô lại đi học cái võ này nữa. Đọc thì cũng hay đó, nhưng làm sao mà thích bằng lúc cô được đọc lý thuyết về mấy môn võ đã quen thuộc với cô. Cô cũng chẳng nghĩ đây là một môn võ “siêu mạnh” đâu, nhưng cô vẫn cứ học mặc dù đi học là phải chạm trán với Mạnh Bảo cô chẳng ưa gì. Học để làm gì chứ? Để chiến thắng Khánh Vinh? Cô quen gì Khánh Vinh mà thắng với chả thua? Có lẽ là do cô muốn học được nhiều môn võ mới lạ, cô thích võ, không hiểu vì sao lại thích đến thế nữa...

Có những người bạn của cô, hoặc là chẳng cần bạn, người ngoài cũng nói học võ thì chỉ đâm đá chứ có gì hay. Nhất là con gái thì càng không dám học, vì họ nói họ ngại, dễ bị người khác cười chê nhưng Phương Nhi thấy đáng ngại đâu chứ! Học võ đâu phải là để đâm đá, bạo lực mà là để bảo vệ mình, và bảo vệ người khác. Học võ khiến con người mạnh mẽ, kể cả là con trai hay con gái. Biết được vài miếng võ, chẳng phải vui hơn nhiều hay sao?

“Khởi động xong chưa, bắt đầu luôn nhé! Đọc lý thuyết có hiểu gì không đấy?”

“Hiểu chứ ạ! Chú bắt đầu đi!”

“Minh Thiên có thể ra kia ngồi một tí, chú sẽ dạy cháu các đòn tấn công, phản đòn sau. Còn hai đứa này mấy cái đó chúng nó đọc phát hiểu rồi, nên bắt đầu để chúng nó thử bài vật số 1 coi.”

Minh Thiên đi ra, còn Mạnh Bảo và Phương Nhi nhìn nhau như sát thủ. Phương Nhi cười hè hè: “Bài vật luôn cơ à?”, tức là vừa khởi động xong đã được vật nhau với tên này rồi. Gì chứ cô khoái cái vật nhau ra phết, cô từng vật được một tên “sumo” to béo chứ đừng có nói là Mạnh Bảo.

Minh Thiên đứng đó làm khán giả, ánh mắt anh nhìn hết sang Phương Nhi. Anh rất để ý đến cô gái này, không phải có ý gì khác mà chỉ vì cô là “mồi” để anh nhắm đến. Một cô gái xinh đẹp, cá tính, tốt bụng, rất giỏi võ khiến anh liên tưởng rất nhiều đến Thanh Linh...Ái da lại nghĩ lung tung! Anh quan sát Phương Nhi và Mạnh Bảo tập luyện cùng Mạnh Duy. Phải nói là Mạnh Duy dạy ai thì dạy chứ dạy hai người này thì chẳng cần phải nói nhiều. Mới vào mà cả hai đã biết thế nào là quờn trái bắt phải (tay phải giữ cổ tay, tay trái giữ lấy khuỷu tay), quờn phải bắt trái (ngược lại), cùng với những đòn đánh, phản, đưa chân đá, kẹp cổ, dùng tay chém,...Nhìn hoa cả mắt mà Mạnh Bảo và Phương Nhi chẳng ai chịu ai, cứ người này vật được người kia thì người kia lại trả đòn lại y thế. Haizz Minh Thiên có sai lầm khi vào đây học không nhỉ, anh cũng muốn đánh Khánh Vinh chứ bộ, dè gì vào ngắm người ta học võ chứ có được học đâu.

Tập xong thì Mạnh Bảo cũng đã thấm mệt, anh ngồi ra ghế, thở:

“Trò Nhi, mang nước lại đây nào!”

“Hả sao anh lại bảo tôi?” – Cô cũng thở hồng hộc.

“Yêu cầu, quên hả?”

Phương Nhi tức điên lên mất, cô cũng đang khát lè cổ đây. Lúc này mà còn sức thì cô vật Mạnh Bảo tiêu luôn rồi. Cô hăm hực lấy trong túi ra một hộp sữa.

“Sữa được không?”

“Gì cũng được, đưa đây!”

Phương Nhi đưa hộp sữa cho Mạnh Bảo, cô còn cầm luôn cho anh cái ống. Mạnh Bảo vừa thở vừa cầm hộp sữa uống luôn. Mời Phương Nhi cong lên một nụ cười...

PHỤT!!!!

Mạnh Bảo ngồi dựng cả dậy, ho sặc sụa, phun hết cả sữa ra. Phương Nhi ôm bụng cười lăn cười bò. Mạnh Bảo quẹt sữa trên miệng:

“Sữa gì mà chua chua uống thấy ghê vậy??”

“Xin lỗi nhá, chắc lấy nhầm sữa thiu rồi, haha.”

“Sữa thiu?” – Mạnh Bảo ngệt ra.

“Con bạn tôi nó chất đầy sữa trong nhà, nhưng có những hộp nó vứt đầy cả năm, giờ chua loét ra rồi. Hehe can tội vì một cái nơ mà thù dai, bắt tôi làm osin cơ. Đừng có đại mà đụng vào tôi.”

“Cô...Cô chết đi là vừa!” – Mạnh Bảo không thể tức giận hơn.

Thấy cơn tức giận của Mạnh Bảo, Phương Nhi vội đứng lên chạy. Mạnh Bảo cũng đuổi theo cô mặc cho Mạnh Duy và Minh Thiên ngỡ ngàng. Hai người đuổi nhau quanh cái sân như hai con gà chạy trong sân vậy, quên cả việc mình đang mệt. Mạnh Bảo thì tức điên còn Phương Nhi phải chạy nhanh để thoát khỏi “móng vuốt”. Nhưng bỗng...

“Á!!!” – Phương Nhi kêu lên. Cô vấp phải một cục đá và ngã.

Sân thượng không êm ả gì, đầu gối cô nhanh chóng trầy xước chảy máu ròng ròng. Mạnh Bảo giật mình chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy Minh Thiên chạy ra chỗ Phương Nhi, đỡ cô đứng lên.

“Cô có sao không? Chảy máu nhiều quá!”

“Không sao...Á!” – Phương Nhi đứng lên cũng thấy đau.

“Mau đưa cô ấy về đi!” – Mạnh Duy nói – “Ngã đau thế không tập được đâu.”

“Vâng!” – Minh Thiên đành dìu Phương Nhi đi ra.

Mạnh Bảo nhìn thấy cảnh đó tự dưng sôi máu. Tên Minh Thiên kia không thể không phá đám được sao? Anh đi tới, giật tay Minh Thiên ra:

“Để tôi đưa cô ấy về!”

“Anh đã khiến cô ấy ra nông nổi này mà còn giả nhân giả nghĩa hả?” – Minh Thiên gắt.

“Mày mới là kẻ giả nhân giả nghĩa ấy. Đừng có ra vẻ mình tốt bụng nữa, tao gây ra thì tao chịu trách nhiệm.” – Nói rồi Mạnh Bảo kéo Phương Nhi đi trước nụ cười của Minh Thiên: “Biết ngay là ghen luôn mà!”

“Bỏ cái tay anh ra khỏi người tôi đi!” – Phương Nhi tức giận kêu lên.

“...” – Mạnh Bảo không đáp lại, cứ quàng tay qua vai cô lôi cô đi.

“Tại anh mà tôi thảm hại thế này đây, anh thấy sao hả? Cái loại cáo già như anh sao không nhảy từ sân thượng xuống đất đi cho rồi!”

Mặc cho cô vùng vẫy, Mạnh Bảo vẫn đưa cô đến một khách sạn lớn. Một cô gái đang đứng ở cửa nhìn thấy anh về liền chạy ra:

“Anh về rồi sao?”

Phương Nhi ngạc nhiên nhìn cô gái đó. Cô gái rất xinh đẹp, dễ thương, gương mặt nhìn rất giống Mạnh Bảo. Đặc biệt cô có một nụ cười hiền dịu khác hẳn nụ cười “cười phát là gian xảo” như con cáo đội lốt báo kia.

“Ồ chị này là...” – Cô gái cũng nhìn lại Phương Nhi.

“Vân Trang, cô ta bị ngã, em chữa trị cho cô ta đi.” – Giọng Mạnh Bảo có vẻ lạnh lùng khác hẳn khi nãy.

“Vâng, chị vào đây.” – Vân Trang đỡ Phương Nhi vào.

“Trang!”

“Dạ?”

“Có phải là em không? Minh Thiên đến lớp võ của bố được vẫn là nhờ em à?”

“Vâng, chỉ là anh ấy mong muốn được chiến thắng Khánh Vinh...”

“Vân Trang! Anh bảo em bao nhiêu lần rồi? Đừng có tốt bụng với cái thằng đó nữa!”

“Anh à, anh không hiểu đâu...”

“Đi vào đi!” – Mạnh Bảo gắt.

Vân Trang đành đưa Phương Nhi đi vào trong, tới phòng của Mạnh Bảo. Cô lục tủ lấy ra một lọ thuốc. Trên lọ thuốc đó chẳng thấy nhãn mác gì mà chỉ thấy tờ giấy dán có chữ “Only you”. Thuốc gì mà tên là

“Only you” vậy? Chưa kịp thắc mắc thì cô thấy cô bé Vân Trang đó ngồi xuống lau máu ình, và bôi thứ thuốc đó vào. Cô thấy vết thương đỡ đau hẳn, dịu cả đi.

“Đỡ hơn không chị?” – Vân Trang vừa xoa thuốc vừa hỏi.

“À ừ, đỡ em ạ. Bớt đau hẳn.”

“Xin lỗi, chắc anh trai em lại gây sự với chị hả?”

“Ừ, à không, nhưng em là em gái hẳn hả?”

“Vâng!”

(Em gái gì mà hiền hơn anh gấp tỉ lần) “Chị với anh ta cùng tập võ mà, chỉ là anh ta hơi quá đáng...”

“Anh trai em rất tốt, chị đừng hiểu lầm.”

“Tên đó mà tốt á?”

Vân Trang bỗng cười:

“Anh rất tốt, ít nhất là đối với em. Anh là người quan tâm đến em nhiều nhất. Có quá nhiều thứ xảy ra khiến anh thay đổi, trở thành một người có vẻ vô tâm với người khác, nhưng anh vẫn tốt lắm.”

“Tốt mà hẳn vừa mắng em đấy thôi.”

“Có lý do để anh mắng chứ, chị đừng nghĩ anh xấu xa.”

“Cô bé à, đừng tốt bụng thế nữa. Chị chẳng nghĩ hẳn tốt vậy đâu...Ồi giời!”

Phương Nhi chưa kịp nói xong thì điện bỗng tắt phụt. Giời đất, mùa hè mà còn mất điện nữa. Căn phòng được đóng cửa sổ kín mít, rèm cửa cũng được hạ xuống nên tối hẳn. Sao lại có chuyện này nhỉ? Vân Trang cũng chẳng hiểu chuyện gì thì nghe tiếng chân ở bên ngoài. Tối quá khó nhìn thật đấy, mà hôm nay trời không nắng nên càng khó nhìn tệ. Vân Trang quay lại, hét lên. Một bóng đen đứng ngoài cửa...

“AI?” – Phương Nhi nói to lên và chớp lấy cái kéo trên bàn.

VÚT!! Cái kéo bay thẳng về phía người đó, cái bóng vội vàng né tránh nhưng cái kéo đã sượt qua mặt, đâm vào tường và rơi xuống đất. Vân Trang hét vía, cú ném đó quá nhanh và chuẩn xác, thậm chí nguy hiểm nữa. Bóng người đó tiến về phía Phương Nhi và Vân Trang.

“Giời đất, sao lại là anh!!??” – Phương Nhi kêu lên.

Muốn đập đầu quá đi mất, cứ tưởng kẻ trộm nào đột nhập vào căn phòng, hoá ra là tên Bùn Đất đó sao? Nhưng trông Mạnh Bảo rất lạ, gương mặt lạnh tanh:

“Vân Trang, đi ra ngoài.”

“Và...âng.” – Vân Trang vội vã đi ra ngoài.

Còn lại Mạnh Bảo và Phương Nhi trong căn phòng tối, Mạnh Bảo nhặt lọ thuốc “Only you” lên, nhìn chăm chăm Phương Nhi bằng một ánh mắt khiến cô chột dạ.

“Này, anh sao vậy...?”

Chưa kịp nói hết, Mạnh Bảo đã tiến đến cô khiến cô lùi lại, nhưng đôi chân đau khiến cô mất đà ngã ra chiếc giường phía sau...

14. Chương 14: Chàng Trai “ánh Sáng Của Bầu Trời”

Biển xanh vỗ sóng rì rào. Gió biển thổi mạnh, len vào căn phòng, tung bay mái tóc của cô gái đang nằm trên chiếc giường cạnh cửa sổ. Cô khẽ rung mình một cái, đôi mắt từ từ mở. Cô nhận ra mình đang nằm trong căn phòng rất sang trọng trong một khách sạn lớn, và bên cạnh cô là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng không kém:

“Cô gái, cháu tỉnh rồi à?”

Thanh Linh giật mình ngồi dậy, nhìn xuống thì thấy cô đang mặc một bộ váy khác không phải cái váy xanh của cô. Cô nhìn người đàn bà đó:

“Đây là đâu? Cái váy của tôi đâu?”

“Cháu bình tĩnh nào, cái váy đó ướt rồi nên bác cho cháu mặc cái váy này, tí bác sẽ trả cái váy của cháu cho cháu. Giờ phải lo cho vết thương của cháu đã chứ.”

Nghe nói vậy, Thanh Linh mới để ý chân mình đang được băng bó đầu gối. Cô dần dần nhớ lại, lúc đuối bắt với Mạnh Bảo cô đã bị vấp vào một cục đá lớn dưới đáy nước, mà chỗ cô đứng thì lại là chỗ biển sâu nên cô ngã xuống biển, không tài nào đứng dậy được. Cứ tưởng là sặc nước chết ngạt rồi thì hình như có ai đó cứu cô, nhưng cô ngất đi rồi nên không để ý gì cả...

“Cô ấy tỉnh rồi hả mẹ?” – Một giọng nói vang lên.

Thanh Linh ngẩng ra ngoài cửa. Một chàng trai cũng khoảng gần đôi mươi, gương mặt rất đẹp trai, tuấn tú với nụ cười quyến rũ. Ánh mắt của anh rất ấm áp, mấy cô gái chắc là tiếp tân khách sạn nhìn thấy anh đi qua mà hét cả lên vì ánh mắt hút hồn đó. Anh đưa ánh mắt đó nhìn Thanh Linh, nhưng cô “đáp” ngay lại bằng ánh mắt sắc lạnh đáng sợ của cô khiến anh chợt dạ, không dám tiến thêm mà chỉ đứng ở cửa. Bà mẹ liền đứng lên:

“Con trai bác đã cứu cháu đấy, hai đứa ở đây nói chuyện đi nhé.” – Bà mẹ “nháy mắt” Thanh Linh một cái, có vẻ bà rất ưa cô gái xinh đẹp này, tuy nhiên Thanh Linh phớt lờ.

Bà mẹ đi rồi, chàng trai kia nói luôn:

“Lần đầu tiên thấy có cô gái không hề có cảm giác gì khi nhìn thấy tôi cơ đấy.”

“Kiêu ngạo quá đấy, đẹp thế gì mà để người ta có cảm giác?”

“Bộ có người đẹp trai hơn tôi sao?”

Thanh Linh chẳng muốn nói nhiều với người như vậy, đứng dậy rất nhanh khiến chàng trai cũng phải kinh ngạc. Vết thương kia có vẻ không ảnh hưởng gì đến cô lắm, nếu là người khác chắc phải kêu lên đau đớn rồi. Cô gái này đúng là lạnh lùng mà, nhưng tự dưng anh lại thích, chắc có lẽ vì cô quá xinh đẹp và thu hút chẳng? Cô tiến lại về phía anh:

“Đưa đây!”

“Đưa cái gì? Cái này à?” – Anh giơ cái trên tay mình lên, chính là cái váy xanh của cô.

“Chứ còn cái gì?”

“Làm bạn gái tôi rồi tôi trả cho!”

Thanh Linh không có một chút phản ứng nào về cảm xúc, vẫn lạnh băng đi tới và BỤP! Cô tóm lấy tay chàng trai bẻ một cái, anh đau quá vội bỏ cái váy ra.

“Cô...là võ sĩ à...?”

“Khách du lịch đến đây nên chưa nghe danh phải không?”

“Cô...”

“Cám ơn đã cứu! Không hẹn ngày gặp lại.” – Cô bước ra cửa. Mấy anh chàng, cô gái tiếp tân nhìn cô gái lạnh lùng mà giỏi võ đó đều sợ run người, vội tránh đường cho cô đi. Chỉ có chàng trai kia là mỉm cười: “Tôi thích cô rồi đó!”

Cô quên cả vết thương trên chân mình, vội chạy thật nhanh về phía chỗ bãi biển quen thuộc để tìm Mạnh Bảo. Cái gã trai kia làm cô mất hết thời gian, chắc anh đang lo cho cô lắm. Cô ngất đi cả buổi sáng rồi, giờ đã là trưa nắng oi ả, biển vắng chẳng thấy ai hết. Mạnh Bảo đang ở đâu mới được chứ?

“Chị Linh!” – Có tiếng gọi.

“Vân Trang!” – Cô chạy ra chỗ cô bé – “Anh Bảo đâu em?”

“Anh ấy đang tìm chị đấy, hình như ở bãi biển đằng kia. Giữa trưa nắng thế này mà anh không chịu về.”

Thanh Linh vội chạy đi theo hướng Vân Trang chỉ. Nắng nóng chiếu xuống cát khiến cô bỏng cả chân, nhưng cô không quan tâm. Dưới ánh nắng chói lòa, cô nhìn thấy anh đang ngồi dưới cát nóng, dáng vẻ anh bất lực và đau khổ. Anh vẫn đang tìm cô, nhưng chắc anh đã kiệt sức rồi.

“Mạnh Bảo!”

Mạnh Bảo giật bản mình, vội ngẩng lên. Cô...cô đang đứng ngay bên cạnh anh...?

Như một phản xạ, anh đứng bật dậy lao đến ôm chặt cô, chặt đến mức cô tí nữa ngạt thở:

“Em đã đi đâu? Sao anh tìm mãi không thấy!!??”

“Em bị ngất, may là có người cứu.”

“Sao cơ? Chuyện gì xảy ra với em vậy?”

“Không sao đâu mà, giờ em đang ở đây rồi đấy thôi.”

“Đừng làm anh sợ thế nữa, biết không hả?” – Anh ghì chặt cô như không muốn cô rời xa anh một lần nào nữa.

“Em biết rồi, em xin lỗi.”

Cô mỉm cười vòng tay ra ôm anh, dù là biết cô có lỗi thật nhưng như thế cô mới thấy anh yêu cô thế nào. Mới xa nhau mấy tiếng như thế anh đã phát điên lên rồi, thế này thì làm sao cô không yêu được cơ chứ?

Cả hai không để ý ở đằng xa kia chàng trai ấy đã nhìn thấy:

“Cứ tưởng lạnh lùng lắm cơ chứ!”

Ngày hôm sau, Mạnh Bảo lại hẹn Thanh Linh nhưng lần này anh vừa đi vừa nắm chặt tay cô, không cho cô đi mất. Thế là cô lại phải lê đéo theo anh, đi đâu cũng phải đi theo anh.

“Bệnh tình của Thanh Chi có vẻ đỡ rồi đấy, hay đi mua gì cho nó ăn đi?” – Cô nói.

“Ra chợ coi! Cho ăn cá tôm tắm bổ.”

Mạnh Bảo kéo cô ra chợ, cả hai hoa mắt trước rất nhiều hải sản ngon, chọn món gì mới ngon bây giờ. Cá, tôm, cua, sò, ngao, hến với mùi tanh và mặn của biển thật tươi ngon, chợ lúc nào cũng tấp nập, nhiều người mua người bán. Thanh Linh mua đồ lưu niệm, trang sức thì chẳng rành nhưng đi chợ thì rõ là rành, biết cá nào bổ, tôm nào tươi, cua nào ngon. Cả hai vừa mua được khá khá đồ ngon, đang định mua thêm rau thơm để về nấu một bữa canh cá ngon lành thì có tiếng micro:

“Mọi người có muốn gặp “ánh sáng của bầu trời” không nào, mau đến cả đây!”

Mạnh Bảo và Thanh Linh ngạc nhiên, “ánh sáng của bầu trời” cơ à? Cả hai tò mò đi ra phía có tiếng micro, hàng trăm người cũng tò mò quây quanh một cái sân khấu. Trên chiếc sân khấu đó, người nói micro là một gã đàn ông không trẻ trung gì, còn đằng sau ông ta chính là...

“Hả? Anh ta...”

“Em quen anh ta à?” – Mạnh Bảo ngẩng nhìn chàng trai khôi ngô tuấn tú với nụ cười trông khá là gian mãnh kia.

“Anh ta đã cứu em lúc em bị ngất hôm qua.”

“Là anh ta sao? Trông cái mặt không ưa được thế kia mà cũng cứu người cơ à!” – Mạnh Bảo nguyền dãi.

Gã đàn ông kia tiếp tục ba hoa:

“Tôi là Long, phục vụ cho cậu thanh niên đằng sau tôi đây. Cậu ấy chính là “ánh sáng của bầu trời” – Minh Thiên đó!”

Người người xì xào:

“Ôi giờ hoá ra là vì cái tên hần giống “ánh sáng của bầu trời”, làm mình cứ tưởng!”

“Nhưng trông cũng đẹp trai đấy nhỉ?”

“Ừ, mà người thế kia có vẻ giàu có.”

Ông Long không để tâm người ta nói gì, cứ bô lô ba la tiếp:

“Minh Thiên là chàng trai giàu có bậc nhất Hà Nội (cùng quê với Mạnh Bảo à =.=), hè này vì thấy hòn đảo này đẹp nên cậu chủ mới đến đây du lịch đấy. Cậu chủ nghe nói ở đây toàn người khoẻ mạnh nên muốn tổ chức một cuộc thi vui chơi nho nhỏ cho hòn đảo thêm vui, ai đồng ý không?”

“Đồng ý! Thi gì?” – Rất nhiều người hưởng ứng.

“Thi chạy.”

“Chạy á? Vỗ tay luôn!” – Dân đảo C. toàn là người khoẻ mạnh nên rất thích chạy.

“Để cho công bằng, nữ thi riêng, nam thi riêng. Chạy một vòng quanh mấy con phố A, B, C để về đây. Ai về đầu tiên sẽ được thưởng lớn, còn ai thua cuộc thì phải chấp nhận một hình phạt nho nhỏ của cậu chủ.”

“OK chơi luôn!”

Người dân hưởng ứng rất nhiệt tình, nhất là những chàng trai cô gái trẻ tuổi. Minh Thiên khẽ cười, anh quay lại nhìn cô gái xinh đẹp có ánh mắt lạnh lùng kia. Nụ cười của anh như ra ý hỏi cô có thi không. Cô quay ra Mạnh Bảo:

“Để em thi nhé?”

“Không! Em đang bị đau chân mà.”

“Khỏi rồi, em muốn thi. Người ta thi hết mà em không thi chán lắm.”

“Nhỡ chẳng kia phạt em cái gì thì sao?”

“Bộ anh nghĩ em thua à?”

“Thì...Dù thế nào anh cũng không cho em đi đâu hết!” – Mạnh Bảo dù bị dồn vào bí thế vẫn quyết không chịu.

“Cho em đi đi, rồi muốn làm gì cũng được.” – Cô vẫn không bỏ cuộc.

“Làm gì cũng được à?” – Mạnh Bảo nghe thế cười ngay.

“Ờ thì...không đen tối là được...” – Cô nói thế rồi chạy ngay đi, Mạnh Bảo không giữ cô lại nữa, chỉ đứng nhìn cô thi đấu. Hehe làm gì cũng được, anh mừng quá còn gì!

Theo như luật chơi, đội nữ thi trước. Thanh Linh đứng vào cạnh rất nhiều cô gái khác cũng “hùng hực sức trẻ”, quyết chiến thắng bằng được. Mặc dù đã nghe danh Thanh Linh là một vận động viên võ thuật giỏi thì tài chạy cũng có thừa nhưng họ vẫn quyết chiến thắng để giành phần thưởng từ tay Minh Thiên.

PÍP! Tiếng còi vang lên, các cô gái vội vã lao về phía trước. Chỉ có Thanh Linh là chạy chậm một đoạn để lấy sức rồi phóng vút lên (giống kiểu chạy của Mạnh Duy ngày xưa các bạn đọc “Bước chân cho nụ cười” nhỉ). Đôi chân dẻo dai được luyện tập võ thuật đã giúp cho cô có một tốc độ rất tốt, thái độ lạnh lùng bình tĩnh giúp cô không phải thở hồng hộc vì mệt, cô luôn bình tĩnh biết mình phải chạy thế nào cho phải sức. Thế nên khi những cô gái kia do chạy quá sức đã mất sức thì cũng là lúc cô vượt lên. Ai cũng há hốc ngạc nhiên, Mạnh Bảo thì hài lòng, chỉ có Minh Thiên vẫn cười rất gian mãnh...

“Hả?” – Thanh Linh bỗng thấy đau ở chân. Chuyện gì vậy?

Càng chạy thì chân cô càng đau, cô vội ngồi xuống, chân đau ở ngay vết thương hôm qua. Cô đưa ánh mắt tức giận nhìn Minh Thiên, anh mỉm cười cố ý giơ ra một lọ thuốc. Cô hiểu ra tất cả, lọ thuốc đó được dùng để chữa vết thương hôm qua cho cô, nhưng nó không giống như “Only you” vì nó có tác dụng phụ. Trời đất,

tác dụng phụ hay là thuốc hết hạn thế, giờ chân cô đau điếng không tài nào chạy được! Những cô gái khác thấy vậy vội vã chạy vượt lên khỏi Thanh Linh, và...

“HURA! CÔ GÁI KIA ĐÃ THẮNG!”

Họ đã không gọi người chiến thắng bằng tên cô. Cô đã thua.

Mạnh Bảo từng sờ định chạy xuống xem có chuyện gì xảy ra với cô thì Minh Thiên đã nhanh hơn, nhảy khỏi sân khấu đi đến chỗ cô:

“Cô võ sĩ, cô thua rồi nhé. Giờ cô phải chịu phạt.”

“Đồ đáng nguyên rửa...”

“Cứ tức giận thoải mái, dẫu sao tôi cũng có phòng bị rồi chứ. Không cô gái nào thoát khỏi tay tôi được cả, hôm qua dù cô là người lạ thì vẻ xinh đẹp của cô khiến tôi bị quyến rũ rồi, lúc cô ngắt tôi dùng cái thuốc này để bày trò giữ cô lại. Cô phải là của tôi!”

“Nói nhiều quá, muốn ăn đấm sao?”

“Cô đã chấp nhận tham gia thi, cô phải chịu phạt thôi, muốn đấm cũng không được.”

Minh Thiên đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, thấy Mạnh Bảo đang nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn. Anh cười:

“Định bảo cô làm bạn gái tôi thì tội nghiệp anh chàng kia quá, thôi thì phạt nhẹ thôi...”

“Phạt gì...?” – Cô ngờ ngợ.

Minh Thiên nâng cằm cô lên:

“Hãy hôn tôi một cái!”

15. Chương 15: “i Want You To Smile”

Phương Nhi ngã ra giường, Mạnh Bảo tiến lại khiến cô hoảng sợ, không hiểu anh định làm gì. Ánh mắt Mạnh Bảo nhìn cô rất lạ khiến cái đầu cô tự dưng nảy sinh “nhiều ý nghĩ đen tối”. Anh đi tới giường, cúi người xuống. Cô hoảng thực sự, định hét lên thì...

BỤP! Mạnh Bảo nắm lấy tay cô, kéo cô đứng lên. Cô ngỡ ngàng, chỉ thể thôi sao? Hắn không “làm gì” mình à? Nhưng ánh mắt của Mạnh Bảo vẫn lạ lùng như thế khiến cô rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao.

“Ở đây mất điện rồi, về nhanh đi không nóng.” - Anh nói, lạnh lùng và thờ ơ.

“Ừ...” – Cô hú hồn hú vía, khập khà khập khiễng ra cửa.

“Cái kéo đó...”

“Hả?”

“À không, cô về đi!”

Phương Nhi nhăn mặt, thật là khó hiểu! Cô nhanh chóng ra về, không để ý đến Mạnh Bảo nữa. Còn anh vẫn cứ ngồi đó trong căn phòng tối, gương mặt anh đầy trầm uất. Không khí nóng nực vì mất điện. Bỗng có một luồng gió mạnh thổi mát đàng sau anh. Anh quay lại, Vân Trang đang cầm trên tay chiếc quạt giấy quạt cho anh. Bất cứ trong lúc nào, chỉ cần có thể giúp được là cô lại ở bên cạnh anh. Tự dưng anh thấy hối hận vì ban nãy nói có vẻ nặng lời với cô.

“Anh à, có chuyện gì không?”

“Không sao...Em đi đi, không cần quạt cho anh.”

“Anh đừng giấu em! Có chuyện gì vậy, nói em nghe?”

Một khi Vân Trang đã hỏi, Mạnh Bảo không tài nào tránh né được, đành nói:

“Anh vừa đi vào xem em bôi thuốc cho Phương Nhi thế nào, tự dưng mất điện và cô ta không nhìn thấy anh, ném cái kéo đó...”

“Thì sao chứ? Em chỉ thấy hơi nguy hiểm, chứ có thấy làm sao đâu?”

“Có nhớ lần đầu tiên gặp Phương Nhi, anh đã nói với Minh Phú cô ta có điều gì đáng chú ý không?”

Vân Trang há hốc:

“Không lẽ là...tài ném của chị ấy...?” – Cô chợt nhớ ra Phương Nhi đã từng ném đá trúng cái mũ bảo hiểm của Mạnh Bảo – “Chắc là chị ấy có cái tài đó từ lâu thôi, trùng hợp thôi mà. Có phải anh lại nghĩ tới chị Linh không?”

Mạnh Bảo buồn rầu, nhìn lọ thuốc “Only you” trên tay mình.

“Biết là trùng hợp, nhưng sao anh không muốn Phương Nhi có bất cứ điểm nào để anh nhớ về Thanh Linh.”

“Anh, rồi chúng ta sẽ tìm thấy chị ấy mà!”

“Anh cảm thấy mệt mỏi...” – Mạnh Bảo thở dài gục xuống – “Có những lúc anh lại không muốn tìm cô ấy, anh không muốn nhớ về cô ấy nữa, anh bất lực.”

“Anh à...”

“Chỉ vì anh yêu cô ấy quá nhiều.” – Giọng Mạnh Bảo nghẹn lại, và Vân Trang nhìn thấy những giọt nước mắt định trào ra trên khoé mắt anh.

Vân Trang không biết nói gì hơn nữa, cô hiểu anh nghĩ gì, nhưng lại không biết xoa dịu anh thế nào. Là em gái anh, điều gì anh cũng kể cho cô, và cô hiểu tình yêu đối với Thanh Linh của Mạnh Bảo là rất lớn. Hai chữ “Only you” đã nói lên tất cả, anh luôn muốn cô là duy nhất, nhưng cô gái Phương Nhi kia lại có những điểm giống với Thanh Linh khiến anh cảm thấy khó xử. Vân Trang vẫn nhớ, những tháng ngày mà Mạnh Bảo, Thanh Linh yêu nhau sâu đậm, cô đã chứng kiến cảnh anh dạy Thanh Linh cái tài ném chuẩn xác của anh (nhờ nó mà anh đã cứu Thanh Chi khỏi tay kẻ xấu). Thanh Linh học rất nhanh, và ném còn tài hơn cả anh vì cô khá nhanh nhẹn. Và giờ đây, Phương Nhi cũng có cái tài ném đó, với chiếc kéo mà cô cũng suýt thì cắt cho Mạnh Bảo một phát nếu anh không kịp tránh...

Phương Nhi, cô gái ấy rốt cuộc là ai?

Nhờ lọ thuốc Vân Trang bôi, sau một đêm Phương Nhi đã gần như khỏi và có thể đi được. Hôm nay cuối cùng cũng có một ngày Chủ nhật, cô phải đi bộ cho khoẻ người mới được, cả tuần cứ đánh đấm võ vè mệt rồi. Cô mặc quần áo, đội mũ lưỡi trai, xỏ giày thể thao, trông nhìn cô lúc nào cũng rất ra dáng vận động viên chứ ít khi điệu đà như ba cô bạn Kim-Lan-Phượng, mặc dù cô xinh đẹp hơn cả ba cộng lại.

Cô vừa bước ra khỏi cửa thì nhìn thấy cô gái trẻ ấy đứng ở gốc cây trước nhà. Là Vân Trang, em gái của Mạnh Bảo.

“Dò mãi mới được nhà chị, chị đi tập thể dục à?”

“À ừ, chị đi bộ tí. Em cũng đi à?”

“Vâng, chị đi cùng em nhé! Chủ nhật ai cũng ngủ nướng, em đi một mình chán lắm.”

Phương Nhi đồng ý đi cùng Vân Trang ngay, cô em gái của Mạnh Bảo dịu dàng, thân thiện khác hẳn ông anh trai, ai mà không quý mến cho được. Cả hai đi bộ ở một công viên, không khí buổi sớm thật trong lành, đi bộ lúc nào cũng rất tốt. Đi mãi thì cũng mệt, Phương Nhi kêu ngồi nghỉ ở một cái ghế đá. Vân Trang nhanh chóng đi đến hàng nước gần đó mua một chai nước khoáng đưa cho Phương Nhi:

“Chị uống đi!”

“Ừ cảm ơn em.” – Phương Nhi vừa cầm chai nước uống thì...

“Cái kéo hôm qua...”

“Hả?” – Phương Nhi bỏ chai nước xuống – “Có gây tổn hại gì không? Cú ném đó chị ném hơi bị nguy hiểm.”

“Không sao, chỉ là chị ném rất giỏi. Chị học được tài ném ở đâu vậy?”

“Ờ nào có học ở đâu, chị tự có đấy chứ. Ném cũng là một trò thú vị mà.”

“Thế thì không sao rồi, dẫu sao chị và chị ấy cũng không thể nào giống nhau được đâu.”

“Ai cơ? Thanh Linh á? Ôi giờ cô ta là ai mà sao chị cứ phải dính líu vào thế?” – Phương Nhi nguyền.

“Chị không biết Thanh Linh hả?”

“Chỉ biết đó là người yêu Mạnh Bảo, hết! Không biết mặt mũi cô ta thế nào, chắc tên Bùn Đất đó chọn gái không tệ đâu nhỉ?”

Vân Trang lẳng lẳng lấy ví, cầm ra một tấm ảnh nhỏ đưa cho Phương Nhi.

“Ôi, đẹp thật đấy!”

Tấm ảnh đó chụp chân dung gần của đôi trẻ ấy. Phương Nhi để ý ngay tới cô gái tóc dài đang đeo chiếc nơ màu xanh kia, cô đứng tựa vào vai chàng trai, gương mặt vô cùng xinh đẹp với đôi mắt lạnh mà buồn khiến Phương Nhi phải công nhận Mạnh Bảo có người yêu không tệ tí nào. Trong ảnh, Thanh Linh đang cười rất hạnh phúc và vui vẻ nhưng tự dưng Phương Nhi có cảm giác bất an về cô gái này, bởi nụ cười đó vẫn gượng gạo và có gì đó buồn quá.... Cô liền chuyển qua nhìn Mạnh Bảo. Cô ngạc nhiên vô cùng khi thấy nụ cười của Mạnh Bảo – nụ cười mà cô chưa bao giờ được thấy. Mạnh Bảo cười tươi rạn rở, quàng tay ôm Thanh Linh đầy âu yếm, nụ cười tươi đầy ngọt ngào như ánh mặt trời kia khác hẳn với bây giờ: lạnh lùng, khó tính, có cười thì cười rất gian xảo. Lần đầu tay, Phương Nhi thấy Mạnh Bảo thực sự rất đẹp, ấm áp, dịu dàng đến lạ. Hai người đang hạnh phúc như thế này mà lại có chuyện gì xảy ra vậy? Giá như Mạnh Bảo bây giờ được như trong ảnh thế này có phải tốt hơn không?

“Tên Bùn mà có lúc cười thế này hả?” – Cô khẽ cười.

“Tất nhiên rồi, anh là một người rất hay cười, lúc nào cũng vui vẻ, đáng yêu và tốt bụng. Nụ cười của anh rất đẹp phải không chị?”

“Ừ...Này Trang, em có thể...cho chị cái ảnh này không?”

“Hả? Cho chị á? Cái ảnh này em gạ gẫm lắm hai anh chị đó mới chụp đấy...”

“Ừm thế thôi vậy.”

“Thôi em đùa đó, hai ông bà này em chụp được đây ảnh, cái này đẹp nhất nên em mới mang theo người thôi. Chị cứ giữ lại đi ạ, em tặng chị luôn!”

“Em tốt ghê!”

Phương Nhi cầm tấm ảnh, không hiểu sao cô gái xinh đẹp bên cạnh Mạnh Bảo thì cô không để ý, mà nụ cười của tên Bùn Đất trời đánh thánh vật này mới khiến cô muốn xin bức ảnh về. Cô chẳng bao giờ có cảm xúc gì trước trai xinh gái đẹp, nhưng nụ cười đẹp thì có lẽ là có...

“Chị Vân Trang, chị ở đâu vậy?” – Có tiếng gọi.

Cả hai quay ra. Một cậu thiếu niên trông nhìn khá dễ thương đang chạy về phía Phương Nhi và Vân Trang. Cậu ta nhìn thấy Phương Nhi thì ngỡ ngàng reo lên:

“A là chị, chị ném đá vào mũ bảo hiểm anh Bảo!”

“Em là...”

“Minh Phú, em trai Minh Thiên chị ạ.” – Vân Trang đáp rồi quay ra Minh Phú – “Có chuyện gì mà chạy học tốc ra đây tìm chị vậy?”

“Mới sáng ra chẳng thấy anh Bảo đâu, em đi tìm chị chứ biết tìm ai. Chị mà thấy anh ý thì nhắn cho anh ấy hoạt động của đội thi võ nhá, à cả chị này nữa (chỉ Phương Nhi), chị cũng thi với anh Bảo thì cũng biết hoạt động đó đi.”

“Hoạt động gì em?”

“Kỷ niệm ngày mất của vận động viên võ thuật Võ Phúc Nguyên.”

Võ Phúc Nguyên? Cái tên này...

Tại phòng họp của đội thi võ.

“Cuộc thi năm nào cũng thường tổ chức vào khoảng tháng này.” – Một vị huấn luyện viên đông dạc – “Bởi vì tất cả các đội thi võ khắp cả nước đều phải đến thấp hương vận động viên võ thuật Võ Phúc Nguyên.”

“Nè!” – Phương Nhi quay sang Mạnh Bảo ngồi cạnh – “Võ Phúc Nguyên là ai?”

“...” – Anh im lặng không đáp.

“Võ Phúc Nguyên là một “huyền thoại” của võ thuật, nhất là trong Taekwondo. Những ai yêu thích Taekwondo lại càng phải đến thấp hương ông ấy. Ông ấy sống không lâu nhưng tên tuổi ông vẫn sống mãi trong lòng tất cả những thế hệ sau. Khi đi thấp hương cho ông cũng là đã cầu cho chúng ta được may mắn rồi.” – Vị huấn luyện viên vẫn nói tiếp.

“Mình thi Vovinam mà, đâu có cần Taekwondo đâu?” – Phương Nhi lại nói với Mạnh Bảo.

“Cứ đi đi!” – Mạnh Bảo đáp lại với giọng buồn rầu khiến Phương Nhi ngạc nhiên.

“Những năm về trước, con gái cả của ông, Võ Thanh Linh cũng là một nữ võ sĩ vô cùng xuất sắc, cô gái đó tuổi còn rất trẻ nhưng tài năng không đợi tuổi. Không biết trong số chúng ta có ai biết cô gái đó ở đâu không nhỉ? Nghe nói giờ không ai thấy cô ấy đâu nữa cả.”

Lời của huấn luyện viên làm cho Phương Nhi hết sức ngỡ ngàng. Võ Thanh Linh? Vậy có nghĩa, “huyền thoại” Võ Phúc Nguyên ấy chính là cha của Thanh Linh. Thảo nào mà Mạnh Bảo buồn như vậy, lại liên quan đến người yêu mà. Càng lúc Phương Nhi càng thấy phục, Thanh Linh chắc hẳn không dễ chơi đâu vì người cha của cô ấy được coi là “huyền thoại” cơ đấy. Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì xảy ra mà rắc rối thế, cha cô ta mất, cô ta cũng biệt tăm biệt tích đi đâu rồi để lại Bùn Đất thế này? Phương Nhi khó chịu không tả nổi khi thấy cái mặt buồn rười rượi của Mạnh Bảo, cô thích nụ cười trong tấm ảnh mà sáng nay Vân Trang đưa cho cô hơn...

Sáng sớm hôm sau, đội thi võ lên đường thực hiện hoạt động cuộc thi. Dẫu sao đây cũng là một chuyến đi nghỉ ngơi luôn vì nơi họ đến là một hòn đảo nhỏ rất đẹp, tắm biển hẳn là thích lắm. Cả đoàn náo nức bao nhiêu thì chỉ có Mạnh Bảo là ngồi một góc, Phương Nhi thì ngồi buồn dựa lê với Mạnh Duy vì Vân Trang, Minh Thiên và Minh Phú đang ở lại Đà Lạt tiếp tục cuộc tìm kiếm Thanh Linh. Mạnh Duy hoàn toàn hiểu sao Mạnh Bảo lại buồn, anh đã đi khắp nơi để tìm Thanh Linh vậy mà chỉ vì cái hoạt động này mà anh phải quay lại nơi xuất phát...

Đảo C. là một đảo ngoài Bắc, cả đoàn phải đi máy bay cho nhanh. Từ trên cửa sổ máy bay, qua những đám mây trắng bồng bênh, hòn đảo nhỏ hiện ra giữa biển trời xanh bát ngát mênh mông. Dù nhỏ nhưng từ xa cũng thấy vẻ đẹp thần tiên, yên bình của nó. Đặt chân xuống đảo, các vận động viên không thể tin được trước hòn đảo nhỏ bé mà có phong cảnh tuyệt đẹp này. Hiện ngay ra trước mắt họ là bãi biển đầy nắng gió, có hàng dừa đung đưa lá xanh, sóng biển vỗ nhẹ vào bờ cát trắng,...Tất cả đều thật đẹp, và thật quen thuộc biết bao!

Mạnh Duy dẫn cả đoàn đi ra thấp hương Võ Phúc Nguyên. Đoàn của Đà Lạt là đến sớm cho nên cũng không đông người lắm. Mộ của Phúc Nguyên lúc nào cũng được xây ở vị trí trang trọng nhất trên một bãi cỏ rộng rãi nhiều cỏ hoa. Từng người đến thấp hương, quỳ xuống trước mộ ông – mộ của một huyền thoại, một người đã làm rạng danh võ thuật, vậy mà ông lại phải chết trong bi kịch. Cái chết của ông, có lẽ trong số người ở đây chỉ có Mạnh Bảo hiểu rõ nhất...Anh cần môi suýt thì bật máu:

“Con xin lỗi chú, con đã không ở bên con gái chú...”

Anh nói rất nhỏ, nhưng cô gái đằng sau anh đã nghe thấy. Anh còn định nói gì nữa nhưng lại không muốn nói, chỉ buồn bã đứng dậy đi ra bãi biển vắng. Bãi biển vẫn còn đó, vẫn đẹp thế nhưng sao trống vắng đến vậy? Nơi đây đã in dấu tất cả kỷ niệm của anh và cô, từ những nụ hôn ngọt ngào bỏng cháy cho đến những lúc chạy đuổi nhau trên bờ cát,...Mọi thứ cứ thế ùa về, mà khi đưa tay ra cứ chỉ là bóng hình. Tình yêu có đẹp đến bao nhiêu thì càng dễ mỏng manh, một khi đã mất đi thì chỉ lại biết bao nỗi đau vô bờ. Anh nhớ cô. Anh đã từng phát điên lên khi cô rời xa anh chỉ có mấy tiếng, vậy mà giờ cô không ở bên anh tới tận 2 năm, anh đã chịu đựng nỗi nhớ này quá sức rồi. Anh muốn quên cô, muốn coi như cô không xuất hiện trong cuộc đời anh, vậy mà sao cứ phải để anh trở lại nơi này, khiến anh chỉ càng thêm nhớ cô da diết.

“Còn nơi đây, còn nơi đây những tháng ngày mình đã nồng say

Còn nơi đây, còn nơi đây những phút giây đùa vui

Thời gian trôi, chậm chậm trôi, chỉ còn lại nỗi nhớ mà thôi

Còn nơi đây, còn nơi đây đáng ai hao gầy...

Người ra đi, người ra đi có thương người giờ khóc tràn mi

Người ra đi, người ra đi có tiếc chi người ơi?

Một lần thôi, một lần thôi ở nơi nào hãy mím chặt môi

Là nụ hôn của nơi đây gửi em xa rồi...”

Tôm! Tiếng cái gì ném xuống mặt nước khiến Mạnh Bảo giật mình. Anh quay lại, Phương Nhi đã đứng đó, tay cầm mấy viên sỏi ném ra biển với cú ném rất xa và mạnh của cô. Có vẻ như cô rất thích ném một thứ gì đó. Cô quay lại, xoè tay đưa mấy viên sỏi cho Mạnh Bảo:

“Ném đi!”

“Tôi không rảnh.”

“Hãy coi như là anh ném nỗi buồn của anh đi!”

Mạnh Bảo ngạc nhiên nhìn cô, cô đáp luôn:

“Tôi không thích nhìn người khác buồn bã.”

Nghe cô nói vậy, không hiểu sao Mạnh Bảo cũng xuôi lòng và cầm lấy một viên sỏi ném ra xa. Viên sỏi bay thẳng xuống biển với tốc độ nhanh như chớp, nhưng Phương Nhi lắc đầu:

“Tôi còn ném xa hơn anh, coi nè!” – Cô ném một viên khác, chỉ trong một giây mà viên sỏi đã mất tăm tít xa kia.

“Đừng có trêu tôi nhé!” – Anh bốc cả nắm sỏi và lần lượt ném, chẳng cần biết sỏi có rơi phải cái thuyền đánh cá nào ngoài kia không.

Cái việc ném đá này đúng là “rảnh hơi”, nhưng không hiểu sao Mạnh Bảo vẫn cứ ném. Đúng như Phương Nhi nói, thà làm một việc “rảnh hơi” để ném đi những nỗi buồn còn hơn là cứ để nó trong lòng mình. Giữ buồn bã trong lòng mình để làm gì để rồi nhìn mọi thứ càng u uất tối tăm hơn, thà cứ trải rộng ra, nhìn cuộc đời dưới một ánh sáng khác, một con đường khác, thì mọi thứ cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Những viên sỏi lao đi, biến mất trong luồng nước biển lấp lánh dưới ánh mặt trời toả sáng.

Chiều hôm đó, cả đoàn lục cục nướng cá. Bên bãi biển, những vận động viên quây tròn nhau, cùng nhau nhóm lửa nướng những con cá tươi ngon vừa mới sắm được ở hòn đảo này. Không khí thật đầm ấm và vui vẻ, người nào cũng tranh nhau nướng rất náo nhiệt. Ăn đồ nhà hàng không ăn, tự mình làm mới ngon chứ!

Bỗng anh chàng lớp phó Hùng kêu lên:

“Thiếu mấy cái que nữa để xiên cá rồi, ai đi kiếm thêm đi!”

“Để tôi đi cho.” – Mạnh Bảo đứng lên.

“Tôi cũng đi!” – Phương Nhi đi theo.

Mạnh Bảo không phản đối gì, chỉ lẳng lặng đi. Lần đầu tiên hai người chẳng cãi cọ gì, cứ lặng lẽ đi cạnh nhau, không nói, không ai nhìn ai. Cuối cùng Mạnh Bảo đã phá tan sự im lặng ấy:

“Cám ơn!”

“Cám ơn cái gì?”

“Cái trò ném sỏi của cô, cũng vui đấy.”

“Xời giờ mới biết à? Gà mờ quá đi, trò đó là vui nhất trần đời luôn! Còn hơn là tự kỷ bên bãi biển nhớ người yêu như anh.”

“...”

“Thôi tôi đùa đấy!” – Phương Nhi vỗ vai Mạnh Bảo một cái – “Dẫu sao thì tôi ghét cái mặt buồn thiu của anh kinh khủng, nên tôi muốn anh vui lên tí thôi, như trong tấm ảnh này này!” – Phương Nhi giơ tấm ảnh mà Vân Trang đưa ình ra.

“Hả? Sao nó lại ở trong tay cô?”

“Hè hè, Trang cho tôi đấy, đừng có mà giở trò định đòi lại nhá!” – Cô lè lưỡi.

Phương Nhi không hề hay biết việc giơ tấm ảnh đó ra là cô đã mắc sai lầm. Hoàng hôn lặn xuống kéo theo đêm tối bắt đầu chiếm lấy bầu trời, xung quanh bắt đầu khó nhìn hơn. Trong bóng tối đằng xa kia, dưới những rặng cây, một bóng đen đang nhìn hai người.

“Cô ta có tấm ảnh sao?”

Chẳng để ý đến bóng đen đằng xa đó, Mạnh Bảo vẫn đang mãi lấy lại cái ảnh:

“Đưa đây, đâu phải ảnh của cô!”

“Em ấy cho tôi thì phải là của tôi chứ?” – Phương Nhi giãy nảy.

“Đừng có lằng nhằng, đưa đây!”

“Nếu đưa cho anh thì tôi lại phải nhìn thấy cái mặt buồn đáng ghét của anh, tôi không thích!”

Cô hét to lên khiến Mạnh Bảo im bật.

“Tôi không phải người may mắn nhìn thấy anh cười như trong tấm ảnh này, nhưng anh biết đấy, tôi không thích nhìn người buồn bã chán nản như anh của hiện tại!”

“Cô...”

“Tôi-muốn-anh-cười, hiểu chứ đồ não làm bằng bùn!!??”

Mạnh Bảo sững sờ khi nghe giọng nói đồng dạng của cô. Cô gái này, anh đã không thích khi cô có những điểm giống Thanh Linh, nhưng giờ thì cái “không thích” đó chẳng còn nữa rồi. Bởi vì Phương Nhi cũng có một tâm hồn trong sáng, lạc quan, và luôn mong người khác được mỉm cười.

Mạnh Bảo thực sự muốn được cảm ơn và cảm phục cô gái này thêm một lần nữa:

“Phương Nhi, cảm ơn...Hả??”

Một bóng đen từ đâu lao vút đến và BỐP! Cú đập thần tốc chọi thẳng ngực anh khiến anh không hiểu gì cả, ngã nhào ra đất. Mạnh Bảo mất bình tĩnh, ngẩng lên thì thấy một kẻ đang chụp đầu Phương Nhi bằng một tấm vải, cô giãy giụa cũng không được khi kẻ chụp đầu cô quá khỏe, hấn vừa chụp vừa bóp cổ cô khiến cô không thở nổi nói gì là chống cự. Anh vội đứng dậy lao đến thì kẻ kia đập anh thêm phát nữa rồi bỏ chạy lên chiếc xe ô tô đợi ở đó, phóng thẳng đi trong sự bàng hoàng của Mạnh Bảo!

Chuyện chuyện gì đang xảy ra vậy!? Kẻ nào đã bắt Phương Nhi đi!!?? Và tại sao lại như thế?

16. Chương 16: Cảm Giác Của Thanh Chi

Tất cả mọi người reo lên trước yêu cầu của Minh Thiên, ai cũng đều khen anh thật là thông minh, “lợi dụng đủ hoàn cảnh”. Tuy nhiên chỉ reo hò một lúc, họ đã im bật ngay khi chứng kiến Mạnh Bảo đứng đó, chìa ánh nhìn sắc như dao về phía Minh Thiên, người anh như bốc lên ngọn lửa cháy ngùn ngụt. Họ quay lại xem phản ứng của Thanh Linh, cứ ngỡ anh chàng gan dạ kia sẽ bị cô tung thẳng cho quả đấm nhưng không ngờ cô chỉ đứng lên, cười nhạt:

“Chỉ thế thôi sao?”

Câu trả lời của cô làm mọi người và Minh Thiên ngỡ ngàng, còn Mạnh Bảo thế nào ai cũng biết. Minh Thiên mỉm cười đắc chí:

“Chỉ thế thôi!”

“Lại đây! Nhắm mắt vào.”

Minh Thiên hạnh phúc vô cùng, làm theo lời cô, nhắm mắt và đi về phía cô.

Chụt!

“Xong rồi, tôi đi đây!” – Cô vẫn mỉm cười một cách mỉa mai nhìn Minh Thiên.

Minh Thiên mở mắt ra, tròn tròn nhìn cô. Mọi người đơ ra một lúc và...

“Hahaha ôi trời ơi! Tôi cười vỡ bụng mất thôi!”

“Tội anh chàng đẹp trai bị gái cho hố một quả!”

“Trời ơi đau bụng quá! Thanh Linh, cô thật là thông minh.”

“Ai ngờ là cô ấy hôn gió mới đau cho Minh Thiên chứ?”

“Thì anh ta chỉ bảo cô ấy hôn chứ có bảo hôn kiểu gì đâu mà.”

“Thôi đi, được người đẹp hôn gió cũng là có phúc rồi đấy, hahaha!”

Mặt Minh Thiên bưng bưng tức giận, còn Thanh Linh thì quay lại nhìn anh, cười:

“Anh đúng là tên ngốc, nếu như anh ra yêu cầu “Để tôi hôn cô” biết đâu anh thực hiện được ý đồ rồi đấy!” – Nhưng cô nhanh chóng lấy lại ánh mắt lạnh lùng – “Nhưng lần sau còn nảy sinh ý đồ như vậy thì hãy cẩn thận hàm răng của anh.”

Nói rồi cô đi về phía Mạnh Bảo, kéo anh đi để lại Minh Thiên vừa tức vừa có cái gì đó vui vui. Cô gái đó càng lúc càng khiến anh phải để ý.

Thanh Linh và Mạnh Bảo đi ra phía biển, vết thương ở chân lại đau khiến Thanh Linh khuyu xuống. Nhưng khác với mọi lần, Mạnh Bảo không hề ra đỡ cô dậy nữa. Cô quay lại thì anh đang nhìn ra biển, lằm lằm lì lì không thèm nói câu gì ra vẻ quan tâm cô cả. Cô khẽ cười, anh tưởng giấu được cô sao? Cô liền cố gắng quên đau, đứng dậy.

“Em đau chân vậy mà không giúp em sao?”

“...” – Mạnh Bảo cố tình tránh cô.

“Anh ghen đấy à?” – Cô ghé sát anh, cười.

“Ghen cái gì? Không thèm!” – Anh gắt ngay lập tức nhưng càng nói càng lộ.

“Em có hôn anh ta thật đâu, hôn gió thôi mà.”

“Ai bảo em cứ thích thi cái cuộc thi dở hơi đó!” – Mạnh Bảo tức tối.

“Được rồi đừng nóng nữa, em xin lỗi, được chưa?”

“Chưa!”

“Thế phải thế nào đây?”

“Xin lỗi bằng hành động thì may ra...”

Thanh Linh cố gắng không nhin cười, chao ôi sao con cáo đội lốt báo này đáng yêu thế không biết! Cô liền kiễng chân (hắn cao quá =.) quàng tay qua cổ Mạnh Bảo và đặt một nụ hôn lên môi anh. Một nụ hôn rất ngọt ngào khiến giận dữ trong lòng Mạnh Bảo tan biến đi lúc nào không biết. Anh ôm lấy eo cô, cúi xuống đáp trả cho cô một nụ hôn “hờn ghen” cháy bỏng, nồng nàn hơn. Gì chứ tên Minh Thiên có quyền quái nào bắt cô hôn hắn ta vậy, nụ hôn của cô là của anh, chỉ thuộc về anh chứ không được về tay kẻ khác!

Mãi sau Mạnh Bảo mới buông cô ra trong nuối tiếc, anh cười:

“Ngoan thế này thì mới là Thanh Linh của anh chứ bộ!”

“Ai là của anh? Đắm chết giờ!”

“Đắm thử coi xem có đắm được không?” – Anh ôm chặt cô hơn khiến cô chẳng thể cự quạ nổi nói gì là đắm với chẳng đắm.

“Đáng ghét, bỏ em ra đi!”

Bỗng Mạnh Bảo nhớ ra chuyện gì đó, anh kéo cô ngồi cái ghế gần đó rồi cúi xuống chân cô. Vết thương ở chân cô đã đau mà còn gặp thuốc của Minh Thiên kia nên sưng cả lên rồi, làm hỏng cả đôi chân đẹp của cô. Nghĩ đến mà Mạnh Bảo muốn gô cổ gã Thiên lại quá. Anh móc túi lấy ra lọ thuốc “Only you” quen thuộc mà anh hay mang theo người và nhẹ nhàng bôi nó vào vết thương của Thanh Linh. Vết thương dịu đi nhanh chóng, cô tò mò:

“Thuốc gì chẳng có nhãn mác, mỗi chữ “Only you” mà lại đỡ đi nhiều thế?”

“Thế không biết cái này là cái gì à?”

“Em chẳng biết nhiều về thuốc thang đâu.”

“Ngốc thế, cái này là mật gấu.”

“Ồ, mật gấu à?”

“Mật gấu có tác dụng sát trùng, chữa vết thương rất nhanh mà, vả lại vết thương đã cầm máu mà bôi mật gấu thì rất tốt. Thế cho nên cái này tốt gấp ngàn lần thứ thuốc “rôm” của tên Thiên kia.” – Anh vừa nói vừa tiếp tục bôi cho cô.

“Mạnh Bảo hiểu biết nhiều thật đấy.”

“Tôi vì cô nên mới phải hiểu biết tí để cho cô biết mật gấu là gì đó, chứ cô cứ ngã, cứ đau rồi mặc kệ thì cô nghĩ tôi để yên được chắc?” – Mạnh Bảo hờn trách.

Anh định nói thêm điều gì đó thì Thanh Linh đã cúi người xuống ôm chặt lấy anh khiến anh vừa ngạc nhiên vừa cảm động không biết nói gì. Có những lúc cô gái lạnh lùng này thật ấm áp vô cùng...

“Em yêu anh!”

“Thanh Linh...”

“Em đã từng nghĩ sẽ không bao giờ rung động trước bất cứ một chàng trai nào cả, nhưng em không ngờ anh đã là người thay đổi suy nghĩ của em.”

“Anh vinh dự thế sao? Chắc anh đẹp trai tài giỏi nên cô nương để ý anh chớ gè?”

“Em chẳng có hứng thú gì với trai đẹp đâu, đừng tưởng bở.”

“Thế là tại sao đây?”

“Anh là tên gian xảo, đáng ghét, cáo già, sói già, dễ ghen...nhưng đằng sau tất cả những cái đó, anh thật tốt. Anh biết quan tâm đến người khác.”

“Cảm động quá đi, khen thật hay khen đều đấy?”

“Anh sẽ ở bên em thế này mãi chứ?” – Cô ôm chặt anh hơn.

“Anh phải nói em là cô gái siêu ngốc!” – Anh cũng vòng tay ôm lại cô – “Ngay từ lần gặp em, anh đã biết em là cô gái duy nhất anh yêu, chỉ có em, “Only you” thôi nghe chưa. Anh không ở bên em thì ở bên ai nữa đây? Bất cứ lúc nào em gặp khó khăn, anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

“Anh...” – Thanh Linh mỉm cười nhưng nước mắt rưng rưng vì thực sự cảm động.

Họ không nói thêm câu gì nữa, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy nhau giữa không gian rộng lớn của biển trời. Biển mênh mông, trời bao la cũng giống như tình yêu họ dành cho nhau. Tình yêu có thể thay đổi rất nhiều thứ, và mang đến cho con người hạnh phúc ngập tràn để con người biết sát cánh bên nhau, cùng nhau đi đến tận chân trời xa xôi dầu rằng khó khăn có còn đi chăng nữa.

Ấy vậy mà, tình yêu cứ như một bông hoa hồng. Hoa hồng đẹp lắm, nhưng gai của nó nhọn và rất đau...

Ở đằng xa kia, tại bệnh viện, Thanh Chi ngồi trong phòng bệnh nhìn ra bờ biển với ánh mắt vô cùng tức tối. Sự giận dữ lên tới đỉnh điểm khiến cô không kìm được, ném chiếc cốc thủy tinh đang cầm trên tay xuống đất khiến nó vỡ vụn thành trăm mảnh. Nghe tiếng cốc vỡ, bà cụ “vú nuôi” cũng vừa mua thuốc cho Thanh Chi về vội vàng chạy tới.

“Thanh Chi, bình tĩnh nào! Có chuyện gì thế?”

“Bà tránh ra đi!” – Cô bực mình hét lên – “Cháu thật không thể ngờ Mạnh Bảo lại đi yêu cái loại giả tạo như chị ta!”

“Cháu à, không nên nói chị mình như vậy...”

“Chị! Chị! Chị ta mà là chị cháu à? Chính vì là chị cháu nên lúc nào cháu cũng thấp kém hơn chị ta, người ta thích chị ta hơn cháu, người ta cho rằng cháu chỉ là một loại bệnh tật yếu ớt còn chị ta vừa xinh đẹp, vừa giỏi võ, rất mạnh mẽ, đâu có như cháu. Cái gì chị ta cũng hơn cháu rồi, bây giờ đến Mạnh Bảo chị ta cũng cướp đi sao??”

“Thanh Chi, chị cháu là một người tốt, có quyền được yêu chứ.”

“Bà đừng nói nữa, chị ta mà tốt ấy à? Giả tạo đến không chịu nổi! Ra vẻ lạnh lùng, bất cần đời, thế mà ở bên Mạnh Bảo lại cười tươi thế kia thì cháu đang tự hỏi chị ta là loại người như thế nào đây?”

“Chi, bà thật sự không biết nói gì với cháu nữa...” – Bà cụ buồn rầu đi ra ngoài.

Còn lại Thanh Chi, cô không tài nào nguôi được ngọn lửa giận dữ đang cháy ngùn ngụt. Thanh Linh, Thanh Linh, ai cũng chỉ biết nhắc đến Thanh Linh mà coi cô chỉ là một đứa em gái chẳng bao giờ so sánh được với chị gái. Thanh Chi nhìn mình trong gương, mấy ngày nằm bệnh nên trông cô xanh xao hắc, nhưng cô đâu có mất đi nhan sắc? Cô lấy lược chải mái tóc đang được buông xoã của mình, mái tóc này mượt mà đâu kém gì Thanh Linh mà Mạnh Bảo lại tặng Thanh Linh cái nơ rất đẹp còn cô thì không? Rõ ràng lần trước khi cô bị bắt nạt, Mạnh Bảo cứu cô mà, lần đó cô đã rung động trước Mạnh Bảo rồi, và cô nghĩ Mạnh Bảo để ý đến cô chứ. Không ngờ cô phải nhìn thấy cảnh anh tình tứ bên người chị mà trong thâm tâm cô vô cùng ghét, chưa bao giờ muốn coi đó là chị. Thanh Linh có gì hơn cô chứ? Cô thân thiện, dễ mến hơn Thanh Linh kia mà, còn Thanh Linh chỉ biết đến võ và võ, có cái quái gì được nhiều người thích cơ chứ. Chẳng lẽ là vì Thanh Linh xinh đẹp hơn cô? Thật đáng nguyên rủa! Thanh Chi ghét cay ghét đắng vẻ đẹp đó của Thanh Linh, Thanh Linh xứng đáng gì mà xinh đẹp như thế! Cô phải xinh đẹp hơn Thanh Linh, cô phải có được Mạnh Bảo!

Thanh Chi bực bội đi ra ngoài, cái bệnh viện này làm cô khó chịu quá, ra hóng gió biển cho thư thái tí. Nhưng ngoại hình thanh mảnh cùng với mái tóc không buộc à lại buông xoã khiến cho người ta cứ tưởng cô là Thanh Linh và lại nhắc đến cái tên đó! Đáng ghét không chịu được, nhiều lúc cô chỉ muốn mình là chị và Thanh Linh là em để cô được tha hồ muốn làm gì thì làm.

“Thanh Linh, bạn trai đâu mà đi một mình thế này?” – Một giọng nói vang lên.

Thanh Chi tức không chịu được nữa rồi, quay lại gắt to:

“Đừng có nhầm tôi với chị ta nữa được không hả!??”

Chàng trai đứng đằng sau Thanh Chi thực sự kinh ngạc khi nhìn thấy gương mặt cô. Gương mặt này không phải Thanh Linh rồi, nhưng nhìn qua cũng giống thật đấy.

“Chào cô em xinh đẹp, tôi nhầm tí, xin lỗi nhé!”

“Anh xéo đi được rồi đấy.”

“Hình như cô là Thanh Chi, em gái...”

“Tôi đã nói đừng có nhắc đến chị ta cơ mà?”

“Được rồi được rồi! Tại vì tôi nghe nói cô Thanh Chi thân thiện vui vẻ nhưng lúc cô đi thấy cô lăm lăm lì lì tôi cứ tưởng là đứa con gái kiêu ngạo lạnh lùng đó.”

“Ồ anh cũng ghét chị ta à? Anh là...”

“Tôi là Khánh Vinh, rất vui được gặp cô. Có vẻ cô không thích chị mình cho lắm nhỉ?”

“Nếu có một điều ước tôi chỉ ước đó không phải chị tôi để tôi có thể đến xé xác vì dám cướp đi Mạnh Bảo của tôi!”

“Ồ cô thích Mạnh Bảo sao?”

“Phải, anh ấy thật đẹp trai, tài giỏi và tốt bụng. Nhưng tôi chẳng xinh đẹp như Thanh Linh, chẳng bằng một góc của Thanh Linh, tôi chẳng có quyền gì được thích Mạnh Bảo cả...”

“Cô muốn Mạnh Bảo ghét Thanh Linh không?”

“Sao cơ?”

“Cô muốn anh ta ghê tởm Thanh Linh, muốn tránh xa cô ta không?”

“Được thế thì còn gì bằng nữa!”

“Nếu cô giúp tôi một chút, Thanh Linh sẽ bị tất cả mọi người xa lánh vì một bí mật động trời...”

“Bí mật gì thế?”

“Cô chưa cần biết, giờ cô chỉ cần giúp tôi thôi. Rồi cô sẽ sớm trở thành cô gái xinh đẹp nhất và dễ dàng chiếm được tình yêu của Mạnh Bảo.” – Môi Khánh Vinh vẽ nên nụ cười độc ác.

Tại nhà hàng hải sản lớn bên bờ biển, Mạnh Duy, Vân Hoa và Vân Trang chuẩn bị ngồi vào bàn ăn cơm trưa. Chợt nhận ra Mạnh Bảo chưa về, Mạnh Duy nói:

“Trang, con đi tìm anh về đi! Nó để quên điện thoại ở đây rồi nên không gọi được.”

“OK bố để con đi cho! Chắc anh lại đi chơi với chị Linh rồi.”

“Lại có bạn gái rồi à?” – Vân Hoa hỏi.

“Ồ thế mẹ không biết sao? Đạo này anh ấy mãi yêu chị Thanh Linh nên chẳng chơi với con nữa, chán chết!”

“Thanh Linh? Cô vận động viên võ thuật mà nó nhắc đến suốt ngày đấy hả con?”

“Là chị ấy đó mẹ! Xinh lắm ý, lại còn giỏi võ, anh ấy lại chẳng đổ cái rầm ròi, hehe.”

“Cái thằng này lăm trò lăm cơ. Thôi gọi anh về ăn đi, trưa rồi.”

Vân Trang đội cái mũ cho khỏi nắng rồi nhanh chóng chạy đi tìm Mạnh Bảo. Giữa trưa nắng, bãi biển vắng chẳng có ai, đột nhiên Vân Trang nghe thấy tiếng cậu bé nào đó gọi to có vẻ hoảng sợ:

“Anh ơi, anh ở đâu thế? Anh!!!”

Vân Trang chạy về phía có tiếng gọi. Đó là một cậu bé khoảng 12, 13 tuổi, gương mặt khá dễ thương. Nhìn thấy Trang, cậu bé vội vàng chạy đến:

“Chị gì ơi, chị có thấy anh trai em không?”

“Anh trai? Em đi lạc à?”

“Vâng...Em mới đến đây nên chẳng quen đường gì, vì vậy mà...”

“Anh trai em là ai? Nói qua chị nghe được không?”

“Tôi đây, không cần nói nữa.” – Giọng nói ấy vang lên đằng sau.

Cậu bé vội vã chạy về phía chàng trai đang đứng đó, còn Vân Trang thì chỉ biết đứng nhìn. Chàng trai toát lên vẻ đẹp tuấn tú có gì đó cao ngạo, khiến người ta dễ bị hút hồn.

“Minh Phú, lần sau đừng chạy linh tinh nữa nghe chưa? 13 tuổi mà vẫn còn nghịch ngợm, làm sao anh đi tìm được.”

“Em biết rồi, anh Minh Thiên.”

Minh Thiên? Tên anh ta thật đẹp.

Vân Trang thấy hai anh em tìm được nhau cũng thấy mình đứng đó cũng bằng thừa, định quay người đi thì Minh Thiên gọi lại:

“Cô bé, chờ chút!”

“Sao ạ?”

“Tôi trông em, rất giống với tên đó...Em là em gái của Mạnh Bảo hả?”

“Vâng, anh cũng thông minh ra phết nhỉ?”

“Haizz thật xui xẻo quá mà, thằng anh trai của em đã cướp mất người đẹp của tôi đấy.”

“Ô anh cũng thích chị Thanh Linh à?”

“Ừ, nhưng cô ta chỉ đi với tên Bảo đó thôi, chán quá mà.”

“Ồ chị ấy kia thì phải...”

Minh Thiên nhìn theo hướng Vân Trang chỉ, một cô gái đang chạy từ xa đến, mái tóc, dáng vẻ kia còn ai vào đây nữa? Minh Thiên mừng rỡ vội vàng chạy lại:

“Này Thanh Linh, cô bỏ tên Bảo về với tôi rồi đấy hả?”

Cô gái dừng lại nhìn anh. Anh ngỡ ngàng, cô gái này giống Thanh Linh thật, nhưng nhìn gần thì có vẻ không giống...

“Ôi chị Thanh Chi, xin lỗi, em nhầm, đây là em gái của Thanh Linh.”

Thanh Chi không để ý đến Vân Trang mà chỉ nhìn Minh Thiên, cô cũng lơ mơ đoán ngay ra anh chàng này lại là một kẻ thích Thanh Linh. Đáng ghét, trông anh ta đẹp trai vậy, làm cô cứ tưởng vớ được một anh chàng rồi chứ! Đã thế thì...

“Anh quen chị tôi hả?”

“À ừ, cũng có quen...”

“Rất vui được biết anh, người quen của chị tôi thì vinh dự cho tôi quá!”

“Tôi cũng rất vui được biết cô. Cô rất xinh đẹp.”

“Cám ơn anh! Tôi đang đi tìm chị tôi để rủ chị ấy đến bữa tiệc tối nay, anh có đi không?”

“Tiệc gì thế?”

“Bữa tiệc này do một người mới đến đảo này tổ chức. Ông ấy là giám đốc của một công ty thời trang lớn chuyên về trang phục cho các vận động viên, cho nên cũng muốn mời các vận động viên của đảo này đến dự tiệc và xem các mặt hàng. Tất nhiên người quen của các vận động viên cũng có thể đến được. Anh đi cùng chúng tôi chứ?”

“Được rồi, cho tôi địa chỉ và giờ giấc, tôi đến.”

Không ai biết rằng, bữa tiệc ấy được tổ chức để tung ra những bí mật kinh hoàng...

17. Chương 17: Người Đàn Ông Bí Ẩn

Đây là đâu thế này?

Phương Nhi từ từ mở mắt, xung quanh cô hình như tối om. Đầu óc cô nặng chịch, hình như cô vừa ngất đi một giấc dài. Cô cố gắng nhớ lại những gì xảy ra, hình như có kẻ đã chụp tẩm vải lên đầu cô, tẩm vải đó có thuốc mê nên cô ngất đi, và chuyện gì xảy ra thì cô không biết nữa. À, hình như chúng bắt cóc cô...

Bắt cóc ấy hả?? Phương Nhi giật bắn mình vội vàng ngóc đầu dậy, và nhận ra tay mình đang bị trói. Cô đang nằm trong một căn phòng bẩn thỉu, tối tăm, chất đầy rơm rạ. Có tiếng cười khà ồ vang khắp phòng:

“Cô em xinh đẹp, tỉnh nhanh thế sao?”

Phương Nhi ngẩng lên. Hai gã đàn ông mặt trông xấu quắc mà dữ tợn đang ngồi chén rượu, thấy cô tỉnh thì liền bước tới. Cả hai “liêu xiêu” trước nhan sắc của Phương Nhi:

“Mày coi nè, con bé xinh thật đấy! Mắt to, da trắng, mũi cao, môi hồng,...hehe xem tao miêu tả cũng chuẩn ra phết.”

“Ồ lúc ngất đi trông đã muốn “ăn thịt” rồi, giờ thì tao lại càng muốn...”

“Ấy mày, phải đợi ông chủ quyết định đã, chưa chi...”

“Đợi lão ta về thì đến bao giờ, chúng ta cứ “thịt” con bé này rồi đưa cho ông chủ, sao đâu mà!”

Phương Nhi càng nghe càng thấy tức, hai tên lạ hoắc này đang luyện tha luyện thuyền cái quái gì vậy? Thật là không thể đùa với hai tên nhãi được mà.

“Chúng mày thôi lắm nhảm đi được rồi đấy, thả tao ra!”

“Uầy làm gì mà nóng, cô em đang bị trói, cứ ngồi đó phục vụ hai anh đi.”

“Chúng mày bị hoang tưởng à!??” – Phương Nhi hét lên và...

Dây trói bị cô kéo mạnh đến đứt luôn!

Hai gã đàn ông ngã ngửa, kinh hãi trước sức khỏe của cô:

“Cô em...khỏe thế à...?”

“Không phải tao khỏe, mà là do chúng mày mãi uống rượu buộc dây trói cho tao quá lỏng!”

Cả hai gã toát mồ hôi, lỏng cái gì chứ, ừ thì cứ coi như không được chặt nhưng cứ tưởng con trai lực lưỡng mới kéo đứt được dây trói như vậy chứ đâu có nghĩ cô gái nhìn mảnh khảnh này có thể khỏe đến mức ấy...Nghĩ đến đó hai gã đã “BỐP” – ăn trọn hai cú đấm của Phương Nhi, mấy cái răng nhanh chóng rời khỏi hàm. Sức khỏe của Phương Nhi là sức khỏe của một vận động viên võ thuật, đâu phải con gái bình thường mà hai tên nhãi ranh này dám khinh vậy! Bực mình, đang yên đang lành bị hai tên dê gái bắt cóc, mất mặt Phương Nhi quá mà.

Cô bực bội đập cửa bước ra khỏi căn phòng thì giật mình khi thấy mình bước vào một cái sân lớn. Ô hoá ra cô bị bắt vào một cái nhà kho à? Nhà kho cũng không làm cô kinh ngạc bằng việc những gã trai to khỏe đang đứng khắp sân. Trời đất, cô tưởng chỉ có hai gã yếu xìu kia, sao đào đâu mà lắm người vậy? Cô thật chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với cô nữa.

Một gã đứng ra nói:

“Cô không được phép ra khỏi đây cho đến khi ông chủ đến!”

“Lại thêm một thằng lải nhải.” – Phương Nhi nói thế rồi với lấy tay gã kia quật xuống đất.

Tất cả bàng hoàng, chỉ với một tay mà cô quật ngã được một gã đàn ông khá to khỏe. Hắn cũng không kịp để ý nên lăn đùng ra đất luôn vì bị cô tấn công quá bất ngờ. Ngay lập tức, tất cả cũng xông vào bảo

vệ cho đồng bọn. Thấy vậy, Phương Nhi không nói gì, chỉ cười nhạt rồi nhảy lên, bắt đầu những chiêu võ điêu luyện. Những gã này có khoẻ mạnh đến mấy thì cũng chẳng bằng những kẻ đã thi đấu võ thuật với cô. Đấm, đá, chém, quật, vật, lộn,...tất cả đều được Phương Nhi dùng để “tặng” ối kẻ to gan kia một chiêu. Chỉ với MỘT lần đánh mà tên nào cũng ngã gục, không kẻ nào có thể đứng được vào cô. Còn cô thì quên cả mệt, đầu sao cô cũng đang tức vì bị bắt cóc vô cớ, nên cô phải trút giận cho hả dạ. Cô là thế mà, khi cô đã giận thì đừng có khiêu khích cô!

Cô vừa hạ được tên cuối cùng thì một chiếc xe ô tô rất sang trọng đỗ xịch trước lối vào sân. Kính cửa sổ xe hạ xuống hiện ra người đàn ông ngồi trong xe, mặc vest, đeo kính đen, trông có vẻ là một người nhà giàu. Ông ta hất hàm:

“Chà, cô gái khoẻ hơn tôi nghĩ!”

“Ông...” – Cô quay lại, quát – “Ông là kẻ bắt cóc tôi hả?”

“Nói gì mà nghiêm trọng thế, tôi chỉ chụp cái vãi lên đầu cô và đá cho tên Bảo đó một quả thôi mà.” – Người đàn ông cao giọng, ra vẻ kiêu ngạo.

“Nói ngứa tai quá đi! Khốn thật, tôi và ông liên quan gì mà ông giở trò đó hả?”

“Xin lỗi nhé cô gái, tôi biết là cô chẳng liên quan gì, chỉ vì cô cầm cái này trên tay thôi.”

Phương Nhi kinh ngạc nhìn thứ mà gã đàn ông đang cầm. Chính là tấm ảnh của Mạnh Bảo – Thanh Linh mà Vân Trang đưa cho cô.

“Tôi thực sự tò mò không biết cô là ai mà có được tấm ảnh khá là quý giá này đây. Rất chi là có hứng với cô rồi nhé.”

“Thôi lải nhải đi và đưa cái đó đây, lão già kiêu ngạo!” – Phương Nhi tức giận lao về phía người đàn ông đó định giật lại cái ảnh.

Nhưng cô chưa kịp đụng vào thì bỗng một cánh tay tóm lấy vai cô từ sau, kéo giật cô lại, giữ chặt cổ cô đến mức cô không thở nổi. Cô vội ngẩng nhìn lên, kinh ngạc và bàng hoàng! Kẻ đang giữ cô...chính là...

KHÁNH VINH!

“Phương Nhi, vẫn nhớ tôi chứ hả?”

“Anh...Sao...sao lại là anh...???”

“Là tôi đấy, tôi cũng tham gia cuộc thi năm nay nên tôi đến đây “thắp hương” cho Võ Phúc Nguyên mà. À giới thiệu với cô nhé, đây là cha tôi, Khánh Quang, ông ấy là người đã giúp tôi giỏi võ mạnh khoẻ như ngày hôm nay đấy.”

“Đáng chết!” – Cô giãy giụa cố thoát ra khỏi cánh tay như kìm kẹp của Khánh Vinh – “Cha con các người liên quan quái gì đến tôi!? Bỏ tôi ra!!”

“Bỏ làm sao được? Cô nghĩ cô dễ được tha lắm sao? Đánh người của bọn tôi như thế, bộ cô nghĩ chúng tôi để cô yên à?”

“Kh.ố.n nạn, đừng lôi tôi vào chuyện của các người! Đi mà gặp cái lão Bùn ý chứ đừng có lôi tôi vào!”

“Chính vì muốn gặp thằng đó nên cô rất có ích đây.” – Khánh Vinh vừa nói, tay vẫn giữ chặt cô, vừa quay sang – “Hai thằng kia, ra đây!”

Hai gã “dê gái” vừa bị Phương Nhi đánh cho gãy răng lồm cồm bò ra. Khánh Vinh quát:

“Lấy dây trói trói chặt cả người con này vào, đừng để nó chuồn mất!”

Tất nhiên là hai tên đó kiếm ngay sợi dây thừng chạy tới chỗ Phương Nhi, mặc dù cô đang bị Khánh Vinh giữ nhưng vẫn nhìn chúng bằng ánh mắt đáng sợ khiến chúng chùn bước. Khánh Vinh thấy vậy bực mình giật luôn dây ra và tự mình trói Phương Nhi lại.

“Bỏ ra, tên khốn, mày nghĩ mày làm trò hèn hạ này mà được à!???”

“Câm đi, điếc tai!” – Nói đoạn hắn nhét luôn một cái giẻ vào miệng cô.

Phương Nhi ú ớ rồi không thể nói được nữa, cô thấy khó thở hẳn, dây thừng trói chặt lấy thân người càng làm cho cô thêm đau và khó thở hơn. Cô đuối dần, không tài nào chống cự, giãy giụa được nữa, mắt cô mờ đi, và cô gục xuống sau khi vô thức cố gọi tên một ai kia.

“Mạnh...Bảo...”

“Mạnh Bảo, làm sao vậy!?” – Mạnh Duy và đồng đội hoảng hốt khi thấy Mạnh Bảo trở về, tay còn ôm ngực vì cú đá rất mạnh chọi thẳng vào anh.

“Con không sao...” – Mạnh Bảo quỵ xuống cát – “Phương Nhi...bị bắt cóc...”

“Cái gì cơ!?” – Tất cả bàng hoàng – “Ai bắt?”

“Con không biết, nhưng bố à...” – Mạnh Bảo ngược lên nhìn, Mạnh Duy hiểu ý liền ngồi xuống để anh nói nhỏ với riêng mình – “Cú đá này, chắc chắn là của hắn...”

“Hắn? Con đừng nói là...”

“Lão già Khánh Quang khôn kiếp ấy, con hận hắn thấu xương!” – Mạnh Bảo rít lên đầy tức giận.

Khánh Quang – kẻ đứng đằng sau gây ra bi kịch chia ly ối tình của Mạnh Bảo và Thanh Linh, là kẻ đã khiến cho người anh yêu nhất phải chịu biết bao đớn đau! Anh hận hắn! Lúc nào anh cũng chỉ muốn dần nát hắn cùng với gã con trai kiêu căng ngạo mạn của hắn! Những kỷ niệm xưa ủa về khiến anh không tài nào nguôi được lửa giận.

“Bình tĩnh nào con!” – Mạnh Duy vỗ vai con – “Cái đảo bé tí này thì làm gì có chuyện trốn đi đâu được, chúng ta hãy thử quay lại đó coi.”

Cả đoàn theo Mạnh Bảo ra chỗ Phương Nhi bị bắt cóc. Chỗ đó vắng tanh, trời càng lúc càng tối khiến ọi thứ nhập nhoạng, ghê sợ, âm u. Nhưng Mạnh Bảo vẫn nhìn ra trên mảnh đất giờ có một tờ giấy. Anh nhặt vội tờ giấy lên thì...

“NĐĐM”

Bốn chữ đó, chỉ có Mạnh Bảo hiểu...

Anh vội vã chạy ra nơi đó, mọi người cũng chạy theo anh nhưng không kịp, anh đi rất nhanh và mắt hút luôn. Nơi anh đến là mỏm đá cao nhất trên đảo, từ mỏm đá nhìn xuống là biển rộng sâu thẳm và những vách đá lởm chởm nhọn hoắt. Ở trên đó, Mạnh Bảo thấy gã đàn ông ấy đeo kính đen, đứng ra vẻ oai phong nhìn ra biển, bên cạnh ông ta chính là Khánh Vinh và Phương Nhi...

Phương Nhi đang bị trói chặt, ngất xỉu đi. Nhìn thấy cảnh đó, Mạnh Bảo tức giận hét lên:

“Khánh Vinh, buông cô ấy ra!!!”

“Bình tĩnh nào, gặp nhau rồi phải chào nhau cái nhỉ?” – Khánh Quang đứng cạnh lên tiếng.

“Im đi, muốn gì thì gặp thẳng này, đừng có động vào người khác!”

“Quan tâm quá nhỉ, hình như mày bắt đầu chuyển hướng sang người mới rồi thì phải?” – Khánh Vinh cười khinh miệt.

“Câm đi, mày nghĩ tao là ai chứ?”

“Lại chẳng đúng sao? Con bé này có vẻ rất thân với mày rồi, làm sao mày nỡ từ bỏ nó, phải không nhỉ?”

Mạnh Bảo thực sự giận dữ:

“Cô ta chẳng liên quan gì đến tao, và cũng chẳng liên quan gì đến chúng mày! Vì thế đừng có lôi người khác vào nữa. Chúng mày rốt cuộc là muốn gì mà phải cất công làm cả cái trò bắt cóc như vậy? 2 năm về trước, chúng mày đã tung hoành đủ chưa? Tao và Thanh Linh đã xa nhau là cũng bởi vì kẻ nào? Vậy mà ngày hôm nay chúng mày vẫn chưa thấy đủ à!?”

“Làm sao mà đủ được, chàng trai?” – Khánh Vinh cười khẩy – “Dẫu sao chúng tao chỉ yêu cầu một việc nhỏ thôi.”

“Việc gì?”

“Mày hãy từ bỏ cái ý định đi thi cuộc thi võ này đi!”

Mạnh Bảo sững sờ. Khánh Vinh...nói cái gì vậy...?

“Mày thực sự là ngáng chân tao đấy, sau 2 năm vì mày và con bé Thanh Linh mà tao chưa được thể hiện những gì là của tao rồi. Tao muốn chiến thắng ở cuộc thi này, những cái giải mà từng thuộc về Thanh Linh sẽ là của tao! Tao cực kỳ ghét mày chen chân vào, và cậu có ông bố của mày để chiến thắng tao. Tao muốn mày rút khỏi cuộc thi võ này, thể thôi!”

“Mày dạo này đầu óc có vấn đề à? Chỉ thể thôi mà mày dám bắt cóc Phương Nhi sao?”

“Thì sao nào? Bởi vì tụi tao biết mày đang nuôi ý định chiến thắng tao, lật đổ tao, thế nên tao sẽ ngăn chặn mày bằng mọi cách, kể cả con bé này!” – Khánh Vinh chỉ vào Phương Nhi. – “Mày sẽ không bao giờ chiến thắng tao, không ai có thể chiến thắng tao được nữa!”

Phương Nhi cũng đã tỉnh và nghe thấy mọi chuyện, cô cố gắng ú ớ qua lớp giẻ bịt miệng:

“Đừng...”

“Hả? Phương Nhi, cô...”

Khánh Vinh vẫn cười:

“Mày có dám từ bỏ không, hay là để tao ném cô ta xuống dưới kia?” – Hắn chỉ xuống biển với những vách đá lởm chởm, sắc nhọn.

“Không được!” – Mặt Mạnh Bảo biến sắc.

“Quả nhiên là mày sợ, NĐĐM mà, làm sao mà mày để cô ta rơi xuống đó được. Thế nào? Từ bỏ đi nhé!”

“Từ bỏ ư...? Khánh Vinh, mày là thằng đáng chết.” – Mạnh Bảo gằn giọng.

“Mày...”

“Tao nói thật, từ bấy đến giờ nghe mày nói tao thấy quá nực cười và đúng ra là tao chẳng hiểu cái gì cả. Khánh Quang, có phải đây là điều ông muốn ở đứa con trai của ông không? Ông chỉ muốn nó là kẻ mạnh nhất, nó là đứa con mà ông tự hào nhất, có thể vượt qua cả Võ Phúc Nguyên cho nên ông để con trai ông thể này đây hả?”

Khánh Quang lạnh lùng nhìn Mạnh Bảo, lông mày nhíu lại.

“Được thôi, Khánh Vinh, mày muốn tao từ bỏ cuộc thi này cũng được thôi! Tao sẽ từ bỏ, và tao không thi thố nữa, nhưng tao chỉ muốn nói với mày rằng: không ai là đỉnh cao được đâu!”

“Mày nghĩ thế hả?”

“Thả Phương Nhi ra!” – Mạnh Bảo nói.

Khánh Vinh hừ một cái rồi cởi dây trói, đẩy mạnh Phương Nhi về phía Mạnh Bảo rồi bỏ đi. Anh vội đỡ lấy cô thì...

BỐP! Một cái tát của cô giáng thẳng vào mặt anh.

18. Chương 18: Ký Ưc Kinh Hoàng

“Em đồng ý rồi hả?”

“Vâng, biết làm thế nào nữa đây! Thanh Chi đòi đi quá nên đành phải chiều nó vậy.”

Mạnh Bảo mỉm cười nhìn Thanh Linh đang bối rối, cô có vẻ chiều Thanh Chi ra phết. Thanh Chi vừa đến đòi cô đi dự bữa tiệc là cô đi ngay rồi, thế mà mọi khi nghe đến tiệc tùng là Thanh Linh “bái bai” ngay. Dẫu sao thì không cần đến Thanh Chi thì cô cũng bị anh kéo đi thôi, vì đã là một bữa tiệc cho vận động viên thì anh và bố thế nào cũng được mời mà.

“Thế em định mặc cái gì đi vậy?”

“Mặc thế này chứ mặc thế nào!” - Cô nhìn cái váy xanh đơn điệu của mình.

“Hâm, đi dự tiệc mặc thế này người ta cười thối mũi! Đi theo anh!”

Mạnh Bảo kéo tay Thanh Linh đi về phía khách sạn chỗ gia đình mình. Anh bước tới căn phòng của Vân Hoa - mẹ anh. Người phụ nữ không còn trẻ tuổi nhưng nét mặt vẫn xinh đẹp và dịu hiền đi tới mở cửa:

“Mạnh Bảo về rồi hả? Đi ăn cơm đi chứ, bố mẹ đợi mãi!”

“Con ăn rồi, giờ là chiều rồi còn gì mẹ. Con nhờ mẹ một việc.”

“Việc gì?” - Vân Hoa liếc sang cô gái cạnh Mạnh Bảo - “Cháu là...”

“Dạ cháu chào cô, cháu là Thanh Linh.”

“Thế à? Rất vui được gặp cháu!”

“Mẹ có thể trang điểm cho cô ấy xúu để đi dự tiệc không?” - Mạnh Bảo đề nghị.

“Ôi trời xinh như tiên thế này rồi còn trang điểm gì nữa?”

“Nhưng mà chẳng lẽ lại để mặt mộc đi dự tiệc hở mẹ? Dẫu sao cô ấy cả đời chưa biết trang điểm là gì đâu!” - Mạnh Bảo vừa nói vừa liếc nhìn Thanh Linh đã bị cô lườm cho phát.

Vân Hoa mỉm cười:

“Được rồi, thế cháu vào đây với cô.”

“Ồ còn anh...” - Thanh Linh nhìn Mạnh Bảo.

“Anh phải đi phụ bố anh một số việc, em cứ ở lại đây với mẹ anh đi. Khoảng 7h tối anh trở lại đón em.”

“Yên tâm vào đây với cô, cô có ăn thịt cháu đâu mà. Cháu xinh đẹp thế này thì trang điểm một tí là thành mỹ nhân của bữa tiệc rồi.” - Vân Hoa cười hiền hậu, mẹ của Mạnh Bảo có khác.

Thế là Thanh Linh đi vào.

Trời bắt đầu tối nhưng hòn đảo nhỏ vẫn rất nhộn nhịp vì bữa tiệc lớn được tổ chức tối nay. Ở đâu cũng đèn sáng, mọi người đi lại rất vui vẻ, náo nức. Sự xuất hiện của hai bố con Mạnh Duy - Mạnh Bảo vẫn là tâm điểm chú ý của rất nhiều người. Dù trai xinh gái đẹp không thiếu nhưng hai bố con vẫn đầy sức hút nhất. Mạnh Duy không còn trẻ đẹp như thời thanh niên nhưng vẫn rất phong độ còn Mạnh Bảo thì thôi khỏi nói. Các cô gái như phát cuồng khi thấy anh mặc bộ -lê, thắt cà-vạt nhìn như một chàng hoàng tử quyền quý, gương mặt tuấn tú với nụ cười bừng sáng rạng ngời. Nhưng Mạnh Bảo không để ý đến các cô gái đó mà chỉ nhanh chóng đi về phía khách sạn để gặp cô gái của mình.

Thanh Linh, Vân Hoa đã chờ anh ngay ở sảnh. Anh bước vào, và suýt nữa thì té ngã.

Trước mặt anh là cô gái đẹp như thiên thần, gương mặt được đánh phấn, to son, kẻ mắt dù không nhiều nhưng cũng đủ làm cho anh đứng người mấy giây. Anh không nhận ra nổi đó là Thanh Linh nữa, vì lúc này cô quá xinh đẹp. Chiếc váy đuôi cá ôm sát lấy người cô làm nổi bật thân hình quyến rũ, mái tóc dài được búi cao lên không làm cô già đi mà nhìn cô như một quý cô sang trọng. Rồi các phụ kiện như cặp tóc, vòng tay, vòng cổ,...đều khiến cô tỏa sáng khiến ai đi qua cũng phải há hốc.

“Cả một chiều đi mua váy, tìm phụ kiện, trang điểm cho cô ấy làm mẹ hết cả hơi luôn.” - Vân Hoa nói - “Thế này được chưa con?”

“Thế là được rồi mẹ ạ!” - Mạnh Bảo nhìn Thanh Linh ngượng ngùng cúi xuống, có vẻ cái váy này hơi “sexy” quá khiến cô ngại, nhưng chính cái ngại đó làm anh chẳng chịu nổi.

Anh bước tới nắm tay cô đi nhanh ra sau khách sạn, tới khu vườn không có ai thì anh mới buông cô ra. Cô xấu hổ cúi xuống, nhưng anh nhanh chóng nâng mặt lên. Dưới ánh trăng bạc lấp lánh trên cao, cô thực sự đẹp, đôi mắt long lanh như những vì sao và đôi môi được tô son trông thật ngọt ngào khiến anh chỉ muốn...

“Mạnh Bảo, đừng giở trò ngay lúc này chứ!” - Cô cười, véo má anh một cái.

“Đáng ghét!” - Anh nhìn cô bằng ánh mắt cháy bỏng - “Rồi lúc về em toi với anh đấy.”

“Thì đó là lúc về! Đi thôi không Thanh Chi chờ!”

Cô đi ngay làm Mạnh Bảo tiếc không chịu nổi, nhưng anh khẽ cười. Anh biết cô đang rất vui và hạnh phúc, bởi vì lần đầu tiên cô có được thứ mà người con gái nào cũng ao ước đó là được trang điểm...

Bữa tiệc được tổ chức tại một khách sạn 5 sao. Rất nhiều người đến dự tiệc, những vận động viên đã trút bỏ những bộ quần áo thường mặc trên sân đấu để trở thành những chàng trai, cô gái đúng tuổi. Ai cũng đẹp, nhưng đều bị Mạnh Bảo và Thanh Linh “lấp” mất. Đến Thanh Chi hôm nay rất xinh đẹp, trang điểm kỹ càng, ăn mặc quyến rũ hấp dẫn nhiều chàng trai cũng bị “lép vế”. Nhưng cô không hậm hực tức giận, vẫn cười nói để người ta không nhận ra những tia hiềm độc trong ánh mắt của cô...

Minh Thiên theo lời mời của Thanh Chi cũng đến. Trông thấy Minh Thiên, Mạnh Bảo hàm hồ:

“Sao cậu lại đến đây?”

“Đừng tức giận thế, trông cái mặt anh khó coi thật, chẳng bù cho cô gái bên cạnh anh thật là quyến rũ.” - Minh Thiên nhìn Thanh Linh.

Thanh Linh lại tặng anh một ánh nhìn sắc như dao:

“Đừng nghĩ là ở đây tôi không dám đâm anh.”

“Được rồi mà, tôi đến đây chỉ là ham hố dự tiệc và ngắm cô thôi, chứ tôi làm sao có quyền gì giật mất cô, hờ hờ.”

Minh Thiên định nói thêm câu gì nữa thì tiếng MC vang lên:

“Xin mời mọi người về chỗ ngồi để bữa tiệc được bắt đầu!”

Mọi người đành phải về chỗ. Mạnh Duy, Mạnh Bảo, Thanh Linh được xếp chỗ ở những bàn tiệc đầu, cũng là những bàn tiệc được bày nhiều đồ ăn ngon nhất. Khi mọi người đã yên vị chỗ ngồi, ông MC lại tiếp tục:

“Chúng tôi đại diện cho công ty thời trang SPORT, rất vui được đến với hòn đảo nhỏ nhưng lại là nơi ươm mầm cho những tài năng thể thao trẻ. Chúng tôi được biết ở đảo các bạn có rất nhiều vận động viên của nhiều môn thể thao, vì thế hôm nay chúng tôi mở bữa tiệc này để được làm quen với những vận động viên, đồng thời giới thiệu cho các bạn những mặt hàng tốt nhất để lên sân đấu các bạn cũng có những bộ quần áo thời trang và cá tính.”

Cả phòng tiệc vỗ tay.

“Sau đây, xin mời con trai của Tổng giám đốc lên làm quen với mọi người - anh Huỳnh Khánh Vinh.”

Mạnh Bảo, Thanh Linh không vỗ tay nổi nữa, ngạc nhiên tột độ. Cái gì cơ? Khánh Vinh chính là con trai của Tổng giám đốc công ty này? Không còn nghi ngờ gì nữa vì chàng trai bước ra chính là hắn! Khánh Vinh rất bảnh bao, nở nụ cười tươi rói:

“Tôi là Khánh Vinh, rất vui được làm quen với các bạn. Sau đây, bố tôi sẽ đi ra để tiếp tục bữa tiệc.”

Mạnh Bảo chép miệng, chẳng hiểu Khánh Vinh là người thế nào mà đến cái chào hỏi cũng cụt lủn như thế. Ít ra cũng vẫn vẻ như ông MC có phải lọt tai hơn không?

“Vâng, và chúng ta xin được chào đón Tổng giám đốc HUỖNH KHÁNH QUANG!” - MC cầm micro hô to.

Đoàng! Bầu trời ngoài kia đang đẹp bỗng có tiếng sấm nổ lớn.

Thanh Linh bàng hoàng...

Từ sau rèm sân khấu, một người đàn ông bước ra với bộ -lê bảnh bao, tóc vuốt keo, gương mặt điển trai dù không còn trẻ. Thế nhưng tất cả chỉ càng làm cho Thanh Linh ngỡ ngàng, sửng sờ và hoảng sợ, vội vã nép vào người Mạnh Bảo.

“Em làm sao thế?” - Mạnh Bảo giật mình.

“Không...Anh, hay là...mình đi về đi!”

“Làm sao? Đang vui mà, đã ăn uống gì đâu mà về.”

“Sắp mưa rồi, đi về đi!”

“Mưa thì bắt taxi về, có chuyện gì mà em đòi về gấp thế?”

Thanh Linh định nói gì đó thì người đàn ông tên Khánh Quang đã cầm micro nhìn về phía cô:

“Cô gái không biết có chuyện gì mà lại muốn về nhỉ? Tôi có thể biết mặt cô không?”

“Không...” - Thanh Linh sợ run, nép chặt sau lưng Mạnh Bảo.

“Em thật là, cứ để ông ta nhìn em đã sao?” - Mạnh Bảo kéo cô ra.

Và ông ta nhìn thấy cô!

Hai đôi mắt chạm nhau.

Gương mặt người đàn ông bỗng biến sắc, ông ta lùi lại:

“Cô...cô...”

“Giám đốc, có chuyện gì vậy!?” - Ai cũng vội chạy ra.

“Tại sao...cô ta lại có mặt ở đây!?”

Nhiều người chẳng hiểu gì cả, nhưng Khánh Vinh đã nói:

“Cô ấy là Võ Thanh Linh, một nữ vận động viên võ thuật vô cùng tài giỏi và được yêu mến ở đây. Bố, có chuyện gì thế bố?”

“Mau đuổi cô ta đi! Cô ta là một đứa con gái ghê tởm, sao lại có thể xuất hiện ở bữa tiệc của bố!”

Mọi người đều tức giận đứng lên, còn Mạnh Bảo không chịu được, hét:

“Ông kia! Chúng tôi đến đây để dự tiệc chứ không phải để ông phỉ báng cô ấy! Cô ấy có gì mà ghê tởm!?”

“Cô ta là gái điếm!”

Tiếng Khánh Quang vang lên làm cả phòng tiệc sửng sờ, còn Thanh Linh thì chết lặng trong hoảng sợ và bàng hoàng đến tột cùng. Minh Thiên không thể đứng yên, hét to:

“Đồ khốn, ông là ai mà sỉ nhục một nữ vận động viên trong sáng, tài giỏi như thế!?”

“Cái gì mà tài giỏi?” - Khánh Quang nói - “Tôi biết rất rõ cô ta! Tôi không biết thế nào nhưng ngày hôm đó, cách đây đã 8 năm, tôi thấy cô ta mới 10 tuổi nhưng đã lên giường với một gã đàn ông!”

“Cái gì? Lão già khốn, mà điên à!!!!?” - Mạnh Bảo quát to.

“Tôi không nói dối! Tôi là người rất sùng bái vận động viên Võ Phúc Nguyên - cha của cô ta, nhưng mà tôi đã tận mắt chứng kiến ông ấy chết thảm dưới tay một gã đàn ông. Nhưng điều mà tôi không thể ngờ là tôi còn nhìn thấy đứa con gái của ông ta đã làm chuyện nhục nhã đó ngay khi cô ta còn chưa học hết lớp 5! Tôi dám chắc cô ta là gái điếm rồi!”

“Im đi, đừng nói nữa!!!” - Thanh Linh ôm đầu hét lên.

Hành động đó đã vô tình làm cho tất cả mọi người tin lời của Khánh Quang là sự thật. Từ ngỡ ngàng họ chuyển ra tức giận, và rồi hàng trăm người xông vào chửi bới, phỉ báng Thanh Linh:

“Thật quá nhục nhã!”

“10 tuổi ư, nghe thấy mà tởm lợm!”

“Đồ c.a.v.e!”

“Đồ gái điếm!”

“Cút đi, làm ô nhục giới thể thao cũng như võ thuật!”

Những đứa con gái xấu xa đã nhiều lần ghen tỵ với Thanh Linh lần này được dịp lao đến tóm cô, giật mái tóc dài của cô xuống, có đứa định lao tới xé chiếc váy của cô:

“Xé váy nó ra để xem nó mời hàng đi mọi người ơi!”

“Đúng đó, loại con gái như nó làm sao được mặc bộ váy đẹp này!”

Nhưng họ chưa kịp làm gì thì Mạnh Bảo đã đứng ra che cho cô:

“Cút hết ra, đừng có hòng động vào cô ấy!”

Lời dọa nạt của Mạnh Bảo không làm nhiều người sợ, họ đang quá tức giận nên chẳng thèm đếm xỉa đến anh nữa. Bữa tiệc biến thành một cuộc ẩu đả hỗn loạn. Thanh Linh dần nhận ra chuyện gì xảy ra. Đau đớn, bàng hoàng, cô vội bỏ chạy ra khỏi phòng tiệc lúc nào không hay.

Bên ngoài, cơn mưa đang trút xuống rào rào, những cơn mưa nặng chịch như tát, như đập vào mặt, người cô. Sấm sét nổ đùng đoàng như tiếng trái tim cô đang vỡ tan, đầu cô muốn nổ tung vì những ký ức kinh hoàng của ngày xưa. Biển dậy sóng mạnh, những cơn sóng tràn lên như muốn nuốt chửng mọi thứ. Thanh Linh không nghĩ được gì nữa, cô lao ra biển, cô muốn chết!

“Thanh Linh!” - Bàn tay ai giữ cô lại.

Cô quay lại. Là Minh Thiên.

“Bỏ tôi ra! Anh cũng định như những người đó muốn sỉ nhục tôi nữa chứ gì!??”

“Đồ ngốc! Không đời nào tôi tin cái lão già đó! Cô không được nghĩ quẩn!”

“Anh đang thương hại tôi đấy à???” - Cô hét lên trong tuyệt vọng - “Hắn nói đúng đấy, mà hắn quá hèn nhát. Hắn nói tôi lên giường với một gã đàn ông, và gã đàn ông đó chính là hắn chứ còn ai nữa!!!!!!”

“Hả? Cô nói gì vậy!?”

Thanh Linh không khóc nổi nữa, cô cười lên trong đau đớn, trong bão táp, trong những cơn sóng trào:

“Hahaha! Tôi là một đứa con gái ghê tởm! Lúc tôi 10 tuổi, hắn giết cha tôi để có được mẹ tôi! Tôi quá uất ức nên tôi đi tìm hắn để tìm lại mẹ! Tôi tìm được hắn, nhưng hắn bảo tôi phải làm chuyện nhục nhã với hắn thì hắn trả lại mẹ cho tôi! Tôi chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, còn ngây thơ chẳng biết gì, tôi làm theo, thế mà hắn không trả mẹ cho tôi, ngược lại hắn đánh đập tôi. Ôi chao ôi, hahaha, hắn đánh tôi rồi quăng tôi đi, nghĩ là tôi chết rồi, bị xe cán rồi, và hắn bắt mẹ tôi đi đâu tôi chẳng biết! Hahaha, trời ơi, thế mà tôi vẫn sống, tôi vẫn nhỡn nhơ sống, tôi vẫn cứ đi yêu Mạnh Bảo dù tôi biết tôi đã từng làm một chuyện tởm lợm chưa từng thấy nhưng tôi nghĩ chuyện này chỉ có tôi và bà cụ biết nên chẳng lo gì! Và giờ đây, haha, người ta gọi tôi là điếm, là c.a.v.e, là bất cứ những tên gọi nào ghê tởm nhất! Ôi haha!!! Cuộc đời tôi là như vậy đấy, haha! Ôi tôi không ngờ hắn có đứa con trai giỏi võ hơn tôi, hắn có một công ty lớn mà hắn vẫn muốn mẹ tôi để rồi hắn là tên giết người và cưỡng bức trẻ em! Haha cuộc đời sao mà hay thế không biết!??”

Nói đến đó, Thanh Linh lịm dần, cô ngất đi trong cơn mưa bão vẫn tiếp tục như những ký ức kinh hoàng hiện về liên tiếp gào thét trong đầu cô gái trẻ.

Ở đằng xa kia, Mạnh Bảo đã nghe và nhìn thấy tất cả. Tay anh siết chặt lại, đôi mắt anh bùng bùng lửa giận nhìn lại cái khách sạn có gã đàn ông đáng nguyên rủa đang đứng đó cười đắc thắng...

19. Chương 19: Thế Nhé Anh

Sáng hôm sau là một buổi sáng ồn ào nhất trên đảo C. Cái tin về quá khứ của Thanh Linh lan truyền đi rất nhanh, ai cũng tụ tập lại rất đông xung quanh nhà cô để xì xào bàn tán. Đa phần là những lời nói vô cùng cay độc, gièm pha, phỉ báng cô, bà cụ hoảng sợ phải khóa chặt cửa để không nghe thấy những lời nói đó. Phóng viên, nhà báo vẫn đứng ngoài cửa:

“Xin hãy mở cửa để chúng tôi gặp Thanh Linh!”

“Mở cửa ra!”

Sau một lúc ồn ào và hỗn loạn, cánh cửa đã được mở. Người mở cửa bước ra, rồi lại đóng sập cửa lại. Trong thấy cô, người ta lại càng phỉ báng cô to hơn, vì cô mặc bộ quần áo võ thuật mà người ta không muốn coi cô là vận động viên võ thuật nữa. Còn phóng viên, báo đài thì tới tấp chạy đến, xô đẩy nhau để đưa micro về phía cô:

“Cô Thanh Linh, hãy cho biết rõ quá khứ của cô là như thế nào!”

“Chuyện tối qua có phải là sự thật không?”

“Hãy cho chúng tôi biết...”

Thanh Linh không nói không rằng, bước đi giữa hàng trăm người đang nhổ vào cô những lời nói cay độc và ác nghiệt. Cô lầm lì, lạnh lùng, thậm chí là vô cảm. Ngày hôm qua, Minh Thiên đã đưa cô về nhà sau khi cô ngất đi. Những tưởng khi tỉnh dậy cô sẽ đau khổ, dằn vặt, sợ hãi nhưng không phải như vậy. Cô lại trở thành cô gái lạnh lùng, nhưng ánh mắt không còn hiền dịu mà có gì đó vô cùng tàn nhẫn.

Từ đằng xa, Mạnh Bảo vẫn đứng đó nhìn cô. Ngày hôm qua đến giờ, anh không bước đến gặp cô. Vì anh hiểu cô đang muốn ở một mình, cô rất đau đớn, chỉ là cô đang giấu đi thôi. Và lại anh cũng chưa thể dần chết tên Khánh Quang đáng nguyên rủa đó, hắn đã trốn đầu ngay sau khi nói ra những lời ghê tởm nhất về cô. Anh thực sự muốn đến đánh hết lũ người kia, ôm chặt cô, nhưng vẻ lạnh lùng đó như muốn xa cách anh...

Thanh Linh tiếp tục đi trong hỗn loạn, và lũ con gái xấu tính hôm qua xuất hiện:

“Sao thế? Sợ quá nên không dám nói gì hả gái điếm?”

“Mày mặc bộ quần áo này thật là nhục nhã quá đi!”

“Sao không mặc mấy bộ bikini để mời hàng đi mày?”

“Hoặc là khóa thân luôn, nhiều con trai muốn nhìn thấy thân hình của mày lắm cơ, hahaha!”

Bọn con gái còn định nói gì nữa thì bỗng im bật. Thanh Linh ngẩng lên nhìn chúng, cô nghiêng chặt răng rồi lao vút về một đứa con gái, tóm cổ cô ta và quật thẳng xuống đất. Đứa con gái chân yếu tay mềm không chịu được đau, kêu toáng lên. Nhưng càng kêu thì Thanh Linh càng tóm lấy tay cô ta bẻ mạnh, rồi túm tóc cô ta giật ngược lên khiến cô ta gào thét xin tha. Những đứa con gái khác kinh hãi xông vào bảo vệ bạn, nhưng Thanh Linh không hề mủi lòng, trái lại cô bồi thẳng mỗi đứa một cú đấm trọn vẹn giữa ngực khiến tất cả ngã lộn.

“Không được dùng võ thuật để đánh người!”

Những vận động viên võ thuật to khỏe vội xông đến để ngăn Thanh Linh lại, nhưng vô ích. Thanh Linh bình thường đã khỏe, lúc này thì lại càng khỏe hơn, những kẻ to cao nhất cũng bị cô quật ngã, không ai dám lại gần cô, thậm chí sợ đến nỗi còn chẳng dám gọi cảnh sát hay gọi ai khác. Bởi vì họ nhìn thấy, trong đôi mắt đó không còn là ánh nhìn dịu dàng mà là ánh nhìn sắc lạnh và độc ác.

Họ chỉ nhìn thấy thế, mà có nhìn thấy tận trong sâu thẳm trái tim băng lạnh kia là biết bao những vết thương chẳng chịt đang rỉ máu, không bao giờ có thể lành lại như chiếc gương đã vỡ thì mãi mãi còn lại vết nứt mà thôi...

Thanh Linh tiếp tục đi, và giờ thì người ta chạy hết, không tụm năm tụm ba xung quanh cô nữa. Chỉ còn một mình cô đi trên con đường dài dọc bờ biển. Cô đơn quá...Nhưng cô không muốn người khác ở bên cạnh,

cô muốn một mình, vì người khác ở bên cạnh cô là người đó sẽ lại chịu nhiều khó khăn. Thà cứ để cô độc ác, cô vô liêm sỉ trong mắt người ta, có còn hơn không là để người nào khác chịu khổ. Cô biết anh đang đi theo cô, dõi theo cô lặng lẽ, cô muốn đến bên anh, nhưng từ ngày hôm qua có lẽ mọi thứ chấm hết rồi...

Cô đến nhà thi đấu võ thuật, nơi đã mang cho cô biết bao giải thưởng danh giá, nơi mà cô đã được luyện tập những bài võ có ích cho bản thân. Giờ đây, liệu cô có còn xứng đáng với môn thể thao mà cô đã yêu thích này nữa không? Cô nhìn tờ giấy lớn được treo trên tường, lại một bài võ mới mà các vận động viên chắc vừa in ra giấy để tiện luyện ngay tại đây. Cô tập, tập một mình.

Những cú đá, những quả đấm, lộn, chém, xoay,...cô đều có thể làm được.

Nhưng cô thấy mệt.

Những ký ức hỗn loạn lại trở về trong đầu cô.

Ngày hôm đó, gã đàn ông ấy dễ ngon dễ ngọt cô, hắn nói cô thật xinh xắn, đáng yêu, hắn hứa sẽ trả mẹ cho cô nếu..., và cô đã làm một chuyện kinh tởm nhất ngay khi cô còn chưa đến tuổi lớn! Cô nhớ cái đêm đó, đêm mưa vùn vù, cô bị quăng ra đường vắng, không có quần có áo mà chỉ có mảnh vải rách nát phủ lên người. Cả người, cả mặt cô là những vết roi bầm dập, máu chảy khắp người, cô đã tưởng cô chết đi nếu bà cụ “**” nuôi” không phát hiện ra và cứu cô về.

BỐP! Thanh Linh đâm mạnh vào tường.

Bàn tay cô chảy máu vì cú đâm quá mạnh, nhưng cô không đau. Cô chỉ cảm thấy trái tim mình vỡ ra theo cú đâm đó!

“Tại sao phải tự hành hạ mình như thế?” - Giọng nói thân quen của anh vang lên sau cô.

Cô không quay lại, Mạnh Bảo giận dữ bước tới xoay cô đối diện mình:

“Em mạnh mẽ lắm cơ mà, sao em có thể như vậy được?”

“Bỏ ra đi.” - Cô lãnh đạm.

“Ngay cả anh mà em cũng muốn tránh xa hay sao!? Em nghĩ anh là ai chứ?”

“Chúng ta không còn gì để nói nữa.”

“Hả? Em...”

“Có thể anh không ghê tởm tôi như những người đó, nhưng tôi ghê tởm chính bản thân mình. Tôi không xứng đáng để đứng cạnh anh.”

“Thanh Linh, sao em ngu ngốc vậy!!!!?” - Mạnh Bảo quát to.

“Chia tay đi!” - Giọng Thanh Linh vang lên lạnh lẽo khiến Mạnh Bảo sững sờ.

Chết lặng vài giây, Mạnh Bảo hiểu ra tất cả. Anh nói đầy tức giận pha lẫn ghen đáng:

“Được, tôi không ngờ em là người như vậy. Dẫu sao chuyến du lịch của nhà tôi cũng kết thúc, tôi cũng sẽ đi theo ý muốn của em thôi.”

“...” - Thanh Linh cúi xuống, không nói gì.

“Tôi sẽ không bao giờ muốn yêu một người con gái đã không mạnh mẽ như em.”

Nói thế nhưng Mạnh Bảo vẫn cố nhìn lại Thanh Linh một lần nữa, cô không hề phản ứng gì mà chỉ nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo đó. Lòng đau như cắt, anh bước đi thật nhanh, không muốn ngoái lại nhìn cô nữa! Và rồi, bóng anh xa dần khỏi tầm mắt cô...Mặt trời của cô, đã tắt từ giây phút này...

Một cái gì đó nghẹn đắng trong cổ họng cô, cô muốn nói gì đó nhưng không thể. Những giọt nước mắt không tài nào trụ được trong băng lạnh đã tan chảy thành dòng ra khỏi đôi mắt lạnh lùng ấy. Cô ngồi thụp xuống, nước mắt trào tuôn như mưa, càng nghĩ thì lại càng khóc nhiều, khóc như tưởng rằng nước mắt đã cạn kiệt, thế mà vẫn cứ tuôn ra. Không, dặn mình không được khóc kia mà! Nhưng cô không thể, bởi cô

khóc vì anh...Cô yêu anh, yêu anh quá nhiều, cô làm sao ngăn được nỗi đau khi chính cô đẩy anh đi xa khỏi mình như thế.

“Thế nhé anh...Em và anh, như mặt trời và trái đất, không bao giờ có thể đến gần nhau vì như thế sẽ giết chết nhau, làm cho nhau đau khổ...”

”Em đã khóc, khóc nhiều lắm

Em đã khóc cho hai đứa mình

Anh hãy nhớ trong tình yêu khi đánh mất sẽ không thể tìm lại!

Em sẽ xem chuyện tình ta chỉ là cơn gió thoảng qua thôi mà

Em sẽ chúc anh hạnh phúc, và đường anh bước sẽ có người thay em”

Một mình cô đi dọc bờ biển rộng lớn mênh mông mà vắng lặng. Không còn ai ở đây nữa. Trên bờ cát trắng kia đã từng in dấu hai đôi chân sánh bước bên nhau, cơn gió nào thổi như văng vẳng lại tiếng cười của ai kia. Tất cả đã thành quá khứ ngay chỉ sau một lời nói “Chia tay” thôi sao? Thanh Linh cắn môi đến bật máu, cô thực sự nhớ Mạnh Bảo. Cô không muốn anh ra đi, cô muốn anh ở lại bên cô, bảo vệ cô, che chở cô khỏi những đám người đang khinh miệt cô. Nhưng nếu ở lại với cô thì anh sẽ không thể nở nụ cười rạng rỡ vui vẻ mà anh có, cuộc sống bình yên của anh sẽ bị đảo lộn. Thế là cô để anh đi, dù trái tim cô vẫn còn ngọn lửa nồng nàn của mối tình đầu...Hôm nay gia đình anh quay về Hà Nội rồi, người ta đến tiễn, không ai ở bãi biển này bỏ mặc cô bơ vơ, cô đơn và lạc lõng.

Cuộc đời này sẽ lại chỉ có một mình cô cô độc, không ai ở bên. Một mình...

Bước chân vô thức đưa cô đi đến chỗ đông người, nơi người ta đang tiễn gia đình Mạnh Duy. Nhiều cô gái rất vui vẻ tiễn Mạnh Bảo nữa, vì có lẽ họ nghe nói cô chia tay anh rồi. Cô lặng lẽ đứng đó nhìn anh, nhìn anh rất lâu. Anh thật đẹp. Cái vẻ đẹp của anh, vẻ đẹp trong trái tim anh đã làm trái tim cô rung động và biết yêu...Nhưng cô nào có xứng đáng với vẻ đẹp ấy.

Cô không hề biết, Mạnh Bảo đã nhìn thấy cô từ bao giờ. Chỉ từ xa, anh cũng thấy bóng dáng ấy mỏng manh, chơi vơi, đơn côi, và ánh mắt lạnh lẽo kia buồn thăm thẳm...

“Lên xe nào, Mạnh Bảo.” - Mạnh Duy gọi con.

Mạnh Bảo quay lại, xách chiếc valy đồ đạc của gia đình và bước đi về phía xe.

“Em xin lỗi, Mạnh Bảo!” - Và trong giây phút ấy, cô bật ra tiếng nói.

Tiếng nói nhỏ, chẳng ai nghe thấy...

...Nhưng anh nghe...

BỊCH! Anh buông cái valy xuống đất, quay ngược lại trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Anh lao rất nhanh về phía người con gái đang đứng một mình ấy...

Và ôm chặt lấy cô!

Thanh Linh sững sờ đứng người mấy giây, còn anh thì siết chặt cô vào lòng mình. Cô định đẩy anh ra, nhưng cô không thể, vì anh ôm cô quá chặt. Cảm xúc ùa về khi cô lại được cảm nhận hơi ấm ấy - hơi ấm của ngọn lửa tình yêu trong lòng anh. Lời nói của anh vang lên bên tai cô:

“Anh đã hứa sẽ ở bên em mãi mãi...”

“...”

“Anh yêu em chính là vì anh nhìn thấy bên trong con người em chính là sự yếu đuối, anh đã từng nhìn thấy em khóc, và anh yêu em! Anh đã nói anh muốn bảo vệ em, che chở em, để em được vui vẻ, sống hạnh phúc và bình yên, anh làm sao có thể bỏ đi và để em lại đây một mình!?”

“Mạnh Bảo, bỏ ra đi, em không muốn anh chịu khổ khi ở lại đây nữa!”

“Vậy thì em nghĩ em chịu khổ anh chịu được không? Anh đã giận em, anh đã muốn đi, muốn rời xa em, nhưng anh không thể làm được!”

“Anh...”

“Anh sẽ cùng em vượt qua mọi khó khăn, và sau đó, đừng bao giờ nói lời chia tay anh nữa, có được không?”

Thanh Linh không biết nói gì nữa, chỉ gục đầu vào người anh để giấu đi những giọt nước mắt. Hóa ra, cô cứ tưởng cô chỉ khóc vì cái chết của cha mình, nhưng còn một người nữa làm cô khóc. Chính là anh. Nhưng anh khiến cô khóc vì hạnh phúc, anh đã khiến cô tin rằng anh và cô không bao giờ có thể rời xa nhau được nữa.

Mạnh Duy, Vân Hoa chỉ biết mỉm cười nhẹ:

“Vậy Mạnh Bảo ở lại đây đi, khi nào giải quyết xong nhiều lùm xùm thì hãy quay về nhé.”

Và rồi gia đình Mạnh Bảo quay trở về, còn anh vẫn ở lại đây, bên cô...

Minh Thiên từ xa nhìn, ánh mắt buồn rầu nhưng anh hiểu tình yêu của Mạnh Bảo quá lớn, làm sao anh có thể sánh kịp.

Nhưng Thanh Chi thì không cam chịu như thế, cô nghiêng chặt răng đầy tức giận:

“Đồ dai dẳng, vẫn không chịu đi cơ à? Đã thế thì càng phải nặng tay hơn rồi!”

20. Chương 20: Hãy Là Chính Em

Sóng biển mênh mông đến tận chân trời, nơi có đàn hải âu đang bay lượn về phía mặt trời đang toả sáng rực rỡ trên cao. Gió biển thổi mát lộng, tung bay mái tóc dài mượt mà của cô gái đang đứng ở bờ biển dưới hàng dừa chín quả. Cô gái mặc chiếc váy màu lam nhẹ như màu bầu trời xanh thẳm, đứng dưới biển trời rộng lớn. Đôi mắt buồn của cô như nhìn đến những nơi nào xa xăm phía chân trời kia...

“Em đứng đây một mình làm gì vậy?” – Anh đến bên cô, ôm chặt lấy eo cô.

“Anh nhìn thấy không?” – Cô ngẩng lên trời.

“Cái gì đang bay vậy?” – Anh nhìn theo cô.

Thanh Linh giơ tay đón thứ đó. Là một bông hoa. Bông hoa rơi vào bàn tay mềm mại của cô.

“Hoa này chỉ có ở Đà Lạt, sao nó bay được đến tận đây nhỉ?”

“Thì gió đưa nó bay đi thì đến đâu chẳng được. Mà sao em biết là hoa ở Đà Lạt?”

“Hoa a-ga-băng hay còn gọi là hoa thanh anh, ở nơi khác cũng đầy nhưng ngày xưa em thường ngắm nó ở Đà Lạt. Nhưng giờ có lẽ em không đến đó ngắm được rồi. Ở Đà Lạt có rất nhiều hoa đẹp, xứ sở hoa mùa.”

“Được rồi, nếu thích thì một ngày nào đó nhất định anh dẫn em đến Đà Lạt.”

“Anh nhớ đấy nhé!”

“Vận động viên võ thuật như em mà thích hoa, đúng là phụ nữ mà! Anh cứ tưởng em dùng hoa vào việc luyện kiếm ấy chứ, hehe.”

“Anh đùa ít thôi em ột quả bây giờ.” – Cô trừng mắt.

“Có bao giờ em cho anh được quả nào đâu à.” – Vừa nói anh vừa ôm chặt cô hơn.

“Đợi đó đi, em sẽ giỏi võ hơn anh cho coi.”

Anh dụi vào mái tóc thơm của cô:

“Em đã có nhiều thứ hơn anh rồi, Thanh Linh à!” – Giọng anh ầm ập bên tai cô – “Anh yêu em và muốn ở bên em vì những cái “hơn” đó.”

“Mạnh Bảo, em hơn cái gì chứ. Em cảm thấy mình thật chẳng bằng anh một cái gì!”

“Đừng nói thế nữa!” – Anh quay người cô lại đối diện mình – “Anh không thể hình dung quá khứ của em đau khổ thế nào, anh nghĩ tới cũng đủ thấy rợn cả người, vậy mà em vẫn sống tốt, vẫn cố gắng để hoàn thiện bản thân mình, để trở thành một vận động viên võ thuật xuất sắc như vậy. Đó chính là điều mà anh không thể bằng em.”

“Nhưng...”

“Nghe lời anh, đừng bao giờ để trái tim mình yếu đuối và sợ hãi. Hãy là chính em, là chính con người của em, đừng thay đổi một điều gì cả. Người mà anh yêu, là một Thanh Linh mạnh mẽ, không sợ tổn thương và thất bại, hiểu không?”

“Mạnh Bảo...” – Cô gục vào lòng anh, nghẹn ngào – “Đừng tốt với em thế nữa mà!”

“Em chẳng bảo anh là đồ cáo già, sói già đáng ghét còn gì, sao lại bảo anh tốt vậy?” – Anh mỉm cười ôm cô trong vòng tay ấm áp – “Con cáo này sẽ còn ở bên em cả đời.”

“Anh đáng ghét lắm ý, ở bên cạnh em làm gì chứ? Anh sẽ chịu khổ đó!”

“Bỏ cái câu này đi, anh nghe nhầm tai lắm rồi! Chúng ta sẽ tìm tên Khánh Quang đó để làm rõ sự thật, để cho bọn chúng phải trả giá đắt. Rồi sau đó sẽ chẳng có “chịu khổ” cho em lải nhải mãi nữa đâu, hehe.”

“Em thực sự muốn đâm anh quá!”

“Anh nói thật mà.” – Mạnh Bảo ôm chặt Thanh Linh hơn nữa – “Thanh Linh này, sau chuyện này thì đi với anh nhé.”

“Đi đâu?”

“Trước mắt là một cuộc du lịch Đà Lạt.”

“À cái đó thì anh đã hứa rồi mà, tất nhiên là phải đi.”

“Người ta hay tổ chức đám cưới ở Đà Lạt lắm đấy!”

Thanh Linh đỏ bừng mặt vì hiểu ra cái “hàm ý” của Mạnh Bảo, định cúi xuống thì anh nhanh chóng cúi nhanh hơn, cụng đầu vào trán cô, mũi kề mũi, môi kề môi:

“Em quyến rũ nhất là khi đỏ mặt đó, đừng làm anh có ý nghĩ xấu chứ.”

“Nhưng ai bảo anh nói...”

“Anh có bảo bây giờ đâu, sau này không được sao?”

“Ồ thì...”

“Anh muốn em là của anh, mãi mãi! Anh sợ rằng em sẽ bỏ anh đi, nói lời chia tay anh như ban nãy.”

“Em sẽ không làm thế nữa đâu mà.” – Cô ngược nhìn anh.

Mạnh Bảo mỉm cười hài lòng cúi xuống hôn cô. Lúc nào cũng thế, nụ hôn của Mạnh Bảo thật ngọt ngào và chan chứa yêu thương đến lạ, bờ môi ấm áp ấy khiến Thanh Linh mê đi, không muốn rời. Cứ ngỡ rằng những chàng trai hoàn hảo thật là khó, chỉ là tưởng tượng, nhưng giờ đây cô đang yêu một chàng trai như thế, và chàng trai đó cũng yêu cô nồng say, tha thiết, không bao giờ muốn rời bỏ cô, muốn cùng cô vượt qua tất cả để được bên nhau. Và mọi tình yêu ấy, chỉ với nụ hôn này thôi, cũng nói lên tất cả rồi.

Nhưng ai biết đâu, nụ hôn ngọt ngào này cũng là nụ hôn cuối cùng khi anh và cô được bên cạnh nhau trong quá khứ...

Mạnh Bảo buông cô ra, âu yếm hỏi:

“Sẽ ở cạnh anh mãi mãi thế này chứ?”

“Ừm vâng...”

Thanh Linh chưa kịp nói hết chữ “vâng” thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Thanh Linh rút điện thoại ra. Một số lạ.

“Alo.”

“Đi ra chỗ khác!” – Giọng nói đáng sợ của người đàn ông vang lên.

“Hả...” – Thanh Linh run người.

“Tôi biết cô đang ở cạnh Mạnh Bảo, cô bé xinh xắn! Mau đi ra chỗ khác để cậu ta không nghe thấy tôi nói gì.”

Thanh Linh buộc phải đi ra xa Mạnh Bảo để nói chuyện với Khánh Quang. Có vẻ như ông ta biết cô đã đi, liền cười:

“Có biết tại sao tôi quay lại đây sau 8 năm mất tích không?”

“Tại sao phải biết?”

“Lạnh lùng ghê ta. Tôi quay lại là vì mẹ cô đó.”

“Là sao?”

Thanh Linh lại nhớ, ngày trước Khánh Quang cũng là một vận động viên võ thuật rất xuất sắc, ngoài nghề võ còn có một công ty thời trang thể thao lớn. Nghe ông ta đã có gia đình và đứa con trai nhỏ (Khánh Vinh), nhưng trong một dịp gặp gỡ, ông ta đã thấy mẹ của Thanh Linh. Mẹ của cô tên là Thanh Thảo, bạn học của ông ta từ nhỏ, hồi ấy bà là một cô gái vô cùng xinh đẹp, khiến ông ta mê mẩn, theo đuổi bằng được nhưng bà đã từ chối. Lúc Khánh Quang vô tình gặp lại thì bà đã lấy Phúc Nguyên và có cô con gái Thanh Linh, điều này làm Khánh Quang vô cùng tức giận, tiếp tục đeo đuổi bà mặc cho đã có gia đình riêng. Nhưng không gì có thể thay đổi được bà, và cuối cùng khi bà sinh ra Thanh Chi, Thanh Linh mới mười tuổi, Khánh Quang đã gây ra một tấn bi kịch: giết Phúc Nguyên, bắt cóc Thanh Thảo và sau đó là lộ rõ bản chất “yêu râu xanh” khi quá mê mẩn trước vẻ xinh đẹp và khá phổng phao của cô bé nhỏ Thanh Linh...Cuối cùng, hắn đã đi mất, còn lại Thanh Linh vẫn sống tốt với bà cụ - người hàng xóm thân thiết với cha mẹ cô, cũng là người đã kể lại cho cô quá khứ và giúp cô đứng lên, nhưng mãi mãi cô vẫn khắc ghi vết thương và mối hận thù.

Lần này, hắn quay về lại là vì cái gì nữa đây!?

“Trong thời gian qua, tôi không được hạnh phúc cho lắm vì mẹ cô. Mẹ cô trở thành một người đàn bà đáo để, hung dữ, người vợ của tôi (mẹ Khánh Vinh) cũng không thể yên ổn. Chẹp, vợ tôi thật là nhân hậu khi ẹ cô ở trong nhà, thế mà mẹ cô thì như một ả đàn bà tâm thần, lúc nào cũng lảm nhảm tên của thằng chồng Phúc Nguyên. ”

“Im đi, đừng có nói mẹ tôi như thế, lão già đáng nguyên rủa!!”

“Muốn đưa mẹ về không cô bé?” – Khánh Quang cười hiểm ác.

“Hả...”

“Nếu muốn, sáng mai hãy đến một nơi, và chỉ một mình cô được phép đến thôi! Không được nói cho Mạnh Bảo biết.”

Một lúc sau, Thanh Linh quay trở lại với gương mặt khá lo lắng. Mạnh Bảo hỏi:

“Ai gọi em vậy?”

“Họ hàng thôi, anh đừng lo.”

“Thật chứ?”

“Em nào có muốn đùa anh đâu! Một người bác mới gọi cho em, bảo sáng sớm mai ra đón bác ấy để bác đưa cho vài thứ.”

“Sao phải là sáng mai?”

“Thì bây giờ tối rồi còn gì, phải đợi sáng thôi!” – Thanh Linh nhìn ra hoàng hôn đỏ rực như máu đang lặn xuống biển khơi.

Tối hôm đó, chỉ có Mạnh Bảo và Thanh Linh bên nhau. Mạnh Bảo dẫn cô đi chơi khắp nơi, chơi vui đến mức mà cô quên cả những ánh mắt kỳ thị, lời nói ác độc và cả nỗi buồn quá khứ. Mặc dù người ta ghét cô, nhưng người ta không thể phủ nhận nụ cười của cô. Chưa bao giờ họ thấy cô cười đẹp như thế, nụ cười của Thanh Linh là có một không hai, hiếm có mỹ nhân nào sánh được. Vì đó là nụ cười từ đáy lòng muốn dành tặng cho chàng trai mà cô yêu. Chàng trai ấy cũng đáp lại cô nụ cười đẹp của anh, để cô luôn tin rằng anh luôn ở bên cô bất cứ lúc nào. Dưới bầu trời đầy sao, bên bờ biển từng bừng màu sắc, anh và cô hoà vào niềm vui rộn ràng. Không chỉ vui chơi, ăn uống, anh còn dạy cô cái trò ném đá của anh – một trò nghe có vẻ đơn giản nhưng không đơn giản chút nào. Mạnh Bảo có cái tài ném vô địch, không ai sánh được, tất nhiên Thanh Linh rất thích thú khi được học tài ném ấy (và cô học rất nhanh).

Đi mãi cũng hết cả tối, hai người nắm tay nhau cùng đi về trên con đường được ánh trăng soi sáng. Cô quay ra:

“Ồ thế bố mẹ anh đi rồi thì anh định ở đâu?”

“Vẫn ở lại cái khách sạn đó chứ sao, chi thêm tiền phòng thôi, và tự quản lý đồ đạc.”

“Ừm thế thì yên tâm rồi, anh mau về ngủ đi kẻo muộn.”

“Ngủ một mình chán chết!” – Nói chưa dứt anh đã kéo cô chạy nhanh đi.

Thanh Linh chưa hiểu gì thì thấy anh đã đưa cô đến khách sạn Đại Dương đó, lên căn phòng của mình. Khi bước vào phòng rồi, cô mới ớ ra:

“Anh định...”

“Thì sao? Đêm nay ngủ với anh!”

“Hả? Không được!” – Cô đỏ mặt, giãy nảy, sao cô có thể ngoan ngoãn đi theo anh lên tận đây chứ?

“Đợi anh tắm phát, rồi ngủ.” – Mạnh Bảo nói rất nhanh gọn rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Còn lại Thanh Linh trong phòng, cô vội chạy ra mở cửa nhưng đã khoá mất tiêu rồi. Hôm nay cô sao thế này, bị tên sói già kéo đi mà vẫn ngoan như cừu! Ôi chao ôi, “ngủ với anh”, cô mới bước sang tuổi 18 mà đã phải đối mặt với “vấn đề nghiêm trọng” thế này thật là...Cánh cửa này sao chẳng mở ra cho cô thế, cô không muốn bị sói/cáo/báo “ăn thịt” đâu!

“Đừng mở nữa, khoá rồi, chìa khoá anh cầm đây này!”

Thanh Linh quay ra nhìn, sững cả người khi thấy Mạnh Bảo vừa tắm xong, khăn đang vắt lên vai, mới chỉ mặc chiếc quần ngắn còn áo thì chưa mặc. Cô đã từng thấy anh cởi trần nhưng sao lần này vẫn thấy ngượng vậy!/? Có lẽ vì anh rất quyến rũ, thân hình cơ bắp, khoẻ khoắn, rắn chắc, càng nhìn càng thấy sexy, cho nên cô ngượng là phải.

“Em tắm không?”

Thanh Linh lắc đầu, dẫu sao lúc tối trước khi đi chơi với Mạnh Bảo cô cũng tắm rồi, anh nghĩ cô hẳn là chắc!

“Thế thì lên đây!” – Mạnh Bảo nhảy thẳng lên giường nằm.

“Nhưng...”

“Nhưng nhị gì, lên!” – Anh vừa nói vừa ngồm dậy – “Hay là em đang có ý định gì không được trong sáng cho lắm vậy?”

“Chẳng phải anh bảo ngủ...”

“Ừ thì ngủ, có vấn đề gì không?” – Mặt Mạnh Bảo tỉnh queo – “Nằm xuống, nhắm mắt là ngáy được luôn, thế chẳng lẽ ngủ còn có kiểu ngủ nào nữa à?”

Thanh Linh bậm môi, Mạnh Bảo giả nai hết sức tưởng tượng! Nhìn ánh mắt kia là cô đủ biết anh hiểu cái “ý nghĩ không được trong sáng” là như thế nào rồi, còn giả vờ giả vịt. Nhưng có lẽ yên tâm Mạnh Bảo sẽ không “làm gì”, cô kê nằm xuống nhưng chỉ nằm khẹp nép bên mép giường.

“Nằm dịch vào đây, nằm thế ngã bây giờ!” – Anh kéo tay cô lại.

Cô lặn một phát vào người anh. Người anh vẫn còn nước mát chưa khô, nhưng sao khi nằm trong vòng tay anh, dựa sát vào anh thì cô thấy nóng thế không biết!? Anh ôm cô, nhắm mắt:

“Ôm thế này cho đỡ trốn đi đâu, lại chia tay thì khổ. Ngủ đi!”

Chỉ sau mấy phút, cả căn phòng chìm trong yên lặng, Thanh Linh vẫn nằm gọn trong vòng tay Mạnh Bảo. Anh đã ngủ. Sau một ngày mệt mỏi, anh ngủ ngon và say. Còn cô thì nóng quá chẳng ngủ được, vả lại cô cũng ít ngủ. Cô lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt say giấc của anh. Thật đáng yêu! Mạnh Bảo đã 20 tuổi mà trông nhìn vẫn rất dễ thương, nhất là lúc ngủ trông phụng phịu như em bé. Đường nét trên mặt anh thì thật hoàn hảo, từ lông mi dài, sống mũi thẳng tắp và đôi môi quyến rũ. Mạnh Bảo đúng là rất đẹp trai, thảo nào các cô gái đổ như cây vì anh như vậy. Nhưng cái mà Thanh Linh thích không phải đẹp trai hay không, mà là thần thái toát lên từ anh. Ở anh có sự đáng yêu, mạnh mẽ, luôn tin tưởng và lạc quan, đó là điều mà Thanh Linh thích vô cùng.

Cô khẽ buồn. Cô nhìn gương mặt đã có sự mệt mỏi của Mạnh Bảo, cô không muốn nhìn thấy chàng trai lạc quan, đáng yêu này phải một lần nào chịu khổ cả. Cô hạnh phúc biết bao khi có được tình yêu của anh, nhưng trong thâm tâm, cô chưa bao giờ thấy mình xứng đáng với tình yêu bao la đó.

Nhớ lại cú điện thoại với Khánh Quang, cô tự nhủ phải kết thúc mọi chuyện vào ngày mai! Cô sẽ không bao giờ gặp lại hắn ta nữa, cô sẽ ở bên Mạnh Bảo, sẽ đi theo anh tới bất cứ nơi nào.

Cô nhìn ra cửa sổ. Màn đêm vẫn đang phủ khắp hòn đảo nhỏ.

Ở một khách sạn nhỏ bí mật không ai biết, Khánh Quang ngồi trong căn phòng lớn cùng với Khánh Vinh và Thanh Chi. Thanh Chi vô cùng hậm hực:

“Thế mà bảo mưu kế của mấy ông thành công, giờ thì hai người đó vẫn hạnh phúc bên nhau!”

“Bình tĩnh nào!” – Khánh Quang xoa dịu – “Dẫu sao cô cũng đã được biết quá khứ của Thanh Linh là gì rồi đấy.”

“Chính ông đã gây ra mọi thứ, còn ngồi đó mà cười. Tôi cũng thấy ghê tởm ông luôn!”

“Thế cô bé có muốn tiếp tục kế hoạch không hay là ghê tởm tôi rồi thì thôi.”

“Chỉ cần ông làm cho hai người đó không là gì của nhau nữa thì muốn gì cũng được, dẫu sao tôi chỉ cần chị ta biến mất khỏi Mạnh Bảo thôi.”

“Được! Thế thì tôi có việc cho cô đây.”

Sáng sớm hôm sau, Minh Thiên tỉnh dậy trong tâm trạng rối bời. Mặc dù đã nghĩ rằng nên quên Thanh Linh đi, nhưng sao anh vẫn cứ nhớ đến cô. Cô gái này đã gây cho anh ấn tượng mạnh, khiến anh trúng tiếng sét ái tình rồi, muốn quên đi cũng không được. Không biết cô giờ ra sao, chắc có Mạnh Bảo thì không còn lo lắng gì nữa rồi.

Minh Thiên buồn rầu ra mở cửa, mùa hè này chán thật đấy. Con đường buổi sáng vắng lặng lại càng làm anh thấy chán nản. Anh lặng lẽ đi dạo trên con đường dọc biển. Tự dưng anh nhớ tới cô bé em gái của Mạnh Bảo, lúc anh đi tìm Minh Phú bị lạc, anh đã nhìn thấy cô bé đó chạy tới chỗ Minh Phú hỏi han. Dáng chạy của cô bé nhìn thật giống Thanh Linh...Chẹp! Anh làm sao thế này? Cái gì cũng tưởng tượng ra Thanh Linh là sao?

Bỗng huych một cái, ai đó chạy nhanh đâm cả vào người Minh Thiên. Nhưng người đó không quay lại xin lỗi mà tiếp tục chạy đi rất hốt hải và vội vã. Minh Thiên giật mình quay lại, chẳng phải đó là Thanh Linh sao? Mái tóc buông xoã, chiếc váy màu xanh,...đúng là cô rồi! Cô đang đi đâu mà vội vã vậy? Không phải là đi gặp Khánh Quang chứ? Linh cảm điều gì chẳng lành, anh liền chạy vội theo cô.

Minh Thiên không hề biết, giống Thanh Linh đến mấy thì cô gái đó không hề có chiếc nơ xanh buộc trên đầu...

Chạy đến một ngã rẽ, Minh Thiên không thấy “Thanh Linh” đâu nữa. Cô đã chạy đi nấp sau một thân cây to. Cô đâu phải Thanh Linh, cô chính là Thanh Chi. Thanh Chi khẽ mỉm cười khi mình đã “dụ” Minh Thiên thành công.

Minh Thiên tiếp tục đi tìm, và khi chạy hết ngã rẽ, anh nhìn thấy cô gái ấy đang bước đi vội vã. Cô gái có chiếc nơ màu xanh... Lần này thì cô chính là Thanh Linh thật, cô đang trên đường đến chỗ mà Khánh Quang hẹn. Minh Thiên vẫn không một chút gì

ngghi ngờ, tiếp tục bám theo cô để xem cô đi tới đâu.

Nơi cô đến là một cái sân rộng, Khánh Quang đang thản nhiên ngồi giữa hàng loạt các võ sĩ khoẻ mạnh đứng chắn đường cô. Cả Khánh Vinh cũng ngồi đó, cười:

“Thanh Linh, muốn gặp lại mẹ thì cho chúng tôi thử thấy tài năng của cô đi xem nào!”

Cô gái nóng lòng muốn gặp mẹ không hề biết, Khánh Quang và Khánh Vinh không hề giữ mẹ cô lúc này. Cô dần rơi vào cái bẫy khổng lồ của chúng:

“Nhào vô đi!”

Mạnh Bảo sốt ruột ngồi đợi ở khách sạn, sáng sớm nay khi anh tỉnh dậy thì cô đã đi và để lại cho anh lá thư: “Em đi đón bác của em một chút, chiều nay em sẽ gọi anh ra, rồi chúng mình lại đi chơi tiếp nha.” Dòng thư dễ thương đó khiến anh an tâm phần nào, nhưng sao cô đi là anh thấy nhớ nhung, thấp thỏm.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Mạnh Bảo đi ra, thấy Thanh Chi hốt hoảng:

“Anh Mạnh Bảo... Nhanh lên!”

“Sao thế, Thanh Chi?”

“Em thấy chị Thanh Linh...” - Thanh Chi hỗn hển.

“Thanh Linh làm sao? Cô ấy gặp chuyện gì à?” - Mạnh Bảo giật mình.

“Anh cứ đi theo em!” - Nói rồi cô vội chạy đi, Mạnh Bảo cũng chạy ngay phía sau.

Những tên võ sĩ ngay lập tức xông vào Thanh Linh, chúng đều là võ sĩ được Khánh Quang dạy một thời gian nên tất nhiên không phải tầm thường. Nhưng Khánh Quang có thể dạy Khánh Vinh khoẻ hơn cô chứ những tên này không là gì với cô hết. Cô né đòn, phản đòn vẫn điều luyện không có chút gì xao nhãng, nhờ thân hình nhỏ nhắn nên cô tránh cực nhanh, không kẻ nào đuổi kịp cô mà đánh cô được phát nào cả.

Minh Thiên lặng lẽ quan sát từ xa, anh không phải giỏi võ gì, nhưng anh đã quan sát cô tập võ nhiều, và anh nhận ra cô không bình tĩnh được như ngày xưa. Những gì Khánh Quang nói, và nỗi nóng lòng muốn gặp mẹ đã khiến cô không được chiến đấu tốt, phản đòn ít hơn là né đòn, một lúc là tránh chứ không hạ luôn đối thủ của mình. Khánh Quang tất nhiên nhận ra điều đó, cười lớn:

“Con bé ngu ngốc, mẹ của mày tao đã giết lâu rồi, mày ăn quả lừa dễ quá đấy!”

“Cái gì!?” – Thanh Linh kinh ngạc.

Và ngay lúc cô đang mất bình tĩnh, một tên từ đằng sau rút con dao trong người ra định đâm thẳng vào lưng cô.

“Thanh Linh, cẩn thận!!!!!!” – Minh Thiên hét lên, vội lao ra phía cô.

PHẬP! Con dao lao thẳng xuống, đâm thẳng vào cánh tay của Minh Thiên khiến máu trào ra. Thanh Linh kinh ngạc:

“Minh Thiên, sao anh lại ở đây!?”

“Cẩn thận, chúng nó... lừa cô...”

Khánh Vinh tức giận:

“Thật là to gan, dìm thẳng đó xuống biển cho chết ngạt luôn đi!”

“Chúng mày dám...” – Thanh Linh định ngăn cản lại thì bỗng có cánh tay quàng chặt qua eo cô, không cho cô cử động. Những tên võ sĩ đã áp đảo được cô, sức của chúng rất khoẻ khiến cô không vùng ra được.

Một tên võ sĩ lôi xềnh xệch Minh Thiên ra, vết thương khiến anh không tài nào có thể chống cự. Lúc này biển động mạnh, trời mây vần vũ như sắp mưa, những con sóng dậy rất cao đầy bọt trắng xoá. Biển ở đảo C. lại ít chỗ nông, chỉ đi một lúc là đã ra chỗ sâu, và gã võ sĩ dìm thẳng Minh Thiên xuống nước, để những con sóng kia lao tới tấp vào người anh. Anh muốn vùng lên, nhưng hắn đã ghì chặt anh, ép anh dìm mặt xuống nước. Minh Thiên không thể thở được! Đáng chết, sao gã này lại khoẻ thế chứ? Cảm giác khó thở lan khắp người anh, khiến anh lả người đi, không còn nổi sức mà giãy giụa.

Thanh Linh không thể nhìn nổi cảnh đó, cô lập tức cúi xuống cắn mạnh vào tay kẻ đang tóm mình khiến hắn đau đớn buông ra. Cô vội chạy về phía Minh Thiên, gã võ sĩ đang dìm anh thấy cô thì lập tức bỏ chạy. Cô bơi đến lôi Minh Thiên lên, người anh ướt đầm, mặt thì tái cả đi. Khi lên được bờ thì cô thấy Kháng Quang cùng đoàn người đã đi đâu mất. Đặt Minh Thiên lên bãi cát, cô đặt tay lên ngực anh ấn mạnh để anh thở. Nước phun hết ra từ miệng anh, nhưng có vẻ bị dìm khá lâu, nên Minh Thiên không tỉnh được, hơi thở cũng yếu chưa thể coi là thở hẳn hoi. Làm sao bây giờ? Minh Thiên đã cứu cô, chẳng lẽ cô lại không cứu anh? Hô hấp nhân tạo kiểu này hơi nhẹ rồi, chắc cô phải dùng kiểu khác mất, nếu không anh chết ngạt thì nguy!

Cô thở một hơi dài rồi cúi xuống, truyền hơi thở qua miệng Minh Thiên.

“Nhanh lên, Mạnh Bảo...Hả!” - Thanh Chi đang chạy đi bỗng dừng người khi nhìn thấy Thanh Linh từ xa.

Mạnh Bảo chạy đến, và bàng hoàng khi thấy cảnh tượng đằng kia. Thanh Linh...chẳng phải đang hôn Minh Thiên sao? Một cảm giác nóng như lửa bùng cháy xung quanh người anh, đôi mắt toé lên tia lửa giận dữ, anh quay người đi thật nhanh. Thanh Chi đuổi theo:

“Trông Minh Thiên có vẻ như bị ngã xuống nước, chắc là cũng do anh ấy đang gặp nguy hiểm.”

“Thanh Chi!” - Đột nhiên Mạnh Bảo quay phắt lại - “Nói anh nghe em đã nhìn thấy gì?”

“Là sao cơ?”

“Chẳng phải lúc chạy đến gặp anh thì em thấy cái gì sao?”

Thanh Chi nghe vậy, ra mặt sợ sệt:

“Thực ra thì...Nói ra sợ anh sẽ giận...”

“Nói đi, anh không làm gì em đâu!”

“Em...em...”

“Nhanh!”

“Em thấy chị Thanh Linh đi cùng anh Minh Thiên!”

Mạnh Bảo nghe như sét đánh ngang tai.

“Mạnh Bảo, em thực sự không muốn giấu anh. Thực ra trước đó, cái ngày mà chị được gặp Minh Thiên, có vẻ như chị ít nói chuyện về anh hơn. Ngày trước mới yêu anh, chị nói với em toàn là nói về anh, nhưng sau khi gặp Minh Thiên, chị ít bàn về anh mà toàn nói chuyện khác, nhưng rất hay đề cập tới anh chàng giàu có đẹp trai nào đó. Rồi sau cái ngày chị bị Khánh Quang phản phui sự thật, em đã rất thương chị, tới an ủi chị thì chị toàn nói “muốn chia tay anh Mạnh Bảo” thôi. Em không muốn làm anh buồn, nhưng, em đã nghe thấy và em thất vọng lắm...”

Thanh Chi vừa lí nhí nói, vừa ngẩng lên nhìn Mạnh Bảo. Gương mặt anh bàng hoàng, sững sờ đến tột độ, như không muốn tin vào những gì Thanh Chi nói. Nhưng Thanh Chi là em gái của Thanh Linh, thì làm sao có thể sai đây? Cô nói chia tay anh, cô cứ không muốn anh bên cô rồi lấy lý do anh chịu khổ, cô lén lút cái cuộc điện thoại với “người bác” nào đó, và rồi cái cảnh kia với Minh Thiên,...Mạnh Bảo như con thú dữ bị thương, anh hét lên một tiếng đầy giận dữ rồi chạy đi, để lại đằng sau nụ cười độc ác của Thanh Chi.

21. Chương 21: Nơi Đã Đánh Mất (nđđm)

Sau khi đưa Minh Thiên đến bệnh viện, Thanh Linh mệt mỏi đi trong rối bời. Bãi biển này lại vắng tanh và chẳng có ai nữa. Những lời của Khánh Quang càng khiến cô thêm nhức đầu, cô lại rơi vào cái bẫy của hẩn rồi. Rốt cuộc mẹ cô ở đâu? Bị hẩn giết thật hay không? Sao mọi thứ lại rắc rối đến thế này chứ!

Cô cảm thấy buồn và trống trải. Tự dưng cô nhớ tới lá thư mình viết cho Mạnh Bảo sáng nay. Cô nhớ anh quá, cô muốn được gặp anh. Cô gỡ điện thoại ra, nhấn một cái tin thật dễ thương để Mạnh Bảo vui:

“Anh yêu, hẹn gặp anh ở mỏm đá cao nhất đảo nhé! Anh biết chỗ đó rồi phải không nhỉ? Chỗ đó ngắm biển là rất đẹp, nhất là được ngắm cùng anh nữa. Em nhớ anh quá đi.”

Nhưng cô không biết, tin nhắn đó vô tình làm cho cơn giận của ai kia bốc lên ngàn ngạt...

Cô lặng lẽ đi lên phía mỏm đá cao nhất của hòn đảo. Đây là một mỏm đá rất cao, phía dưới nó là những vách đá nhọn nên sóng xô vào càng mạnh hơn. Nhưng khi đứng từ mỏm đá này mới thấy biển đẹp đến mức nào. Bầu trời thêm rộng, biển thêm mênh mông, khung cảnh này thật yên bình. Nhưng Thanh Linh cảm thấy điều gì không lành. Những đám mây đen từ đâu bay tới tới mịt cả bầu trời, đằng xa có ánh chớp giạt, gió thổi rất mạnh, tiếng sấm đi đùng đùng như báo hiệu sắp có một cơn mưa lớn. Sóng biển dậy cao, tung vào những bãi đá. Biển động rồi. Liệu cô có ngắm được biển với Mạnh Bảo nữa không đây?

Đang lo lắng vẩn vơ thì cô nghe tiếng bước chân đến gần. Thanh Linh khẽ mỉm cười, nghe tiếng là cô biết ai rồi. Cô quay lại, cười một nụ cười thật tươi và hiền dịu:

“Anh đến rồi à?”

Nhưng nụ cười của cô bị dập tắt ngay khi nhìn thấy gương mặt người cô yêu.

Không còn ánh mắt dịu dàng, không còn nụ cười ấm áp, thay vào đó là một gương mặt sầm tối, ánh mắt như nẩy lửa đang chĩa vào cô. Cô ngạc nhiên nhìn anh, nụ cười của cô cũng méo xệch đi, không hiểu vì sao trông anh có vẻ rất tức giận đến như vậy.

“Mạnh Bảo, sao thế?”

“Đừng vờ vịt nữa đi!” – Giọng anh vang lên lạnh lẽo.

“Anh nói gì? Em vờ vịt anh cái gì?” – Cô chẳng hiểu gì cả.

“Tôi buồn nôn với cái tin nhắn của cô! Cô không cần phải bắt cá hai tay một cách giả tạo đến thế chứ?”

Thanh Linh từ ngạc nhiên chuyển sang bàng hoàng:

“Em bắt cá hai tay ư? Anh đang nói gì thế!? Anh có làm sao không vậy?”

“Cô mới làm sao đó, đừng có giả ngây giả ngô với tôi! Tôi không ngờ tôi đã yêu cô như vậy mà cô vẫn lừa dối tôi để yêu tên Minh Thiên đó!!” – Mạnh Bảo phẫn nộ.

Thanh Linh nhớ lại lúc mình hô hấp nhân tạo cho Minh Thiên, vội vã thanh minh:

“Anh nhìn thấy em với anh ấy sao? Em không có ý định gì, chỉ vì anh ấy ngã xuống nước nên...”

“Chẳng phải ngay từ đầu cô đã nói dối tôi là đi gặp bác để đi gặp hẩn sao!!??” – Mạnh Bảo cắt ngang lời cô.

“Anh...nói gì...?” – Cô lùi lại một bước, sắc mặt trắng bệch.

Mạnh Bảo cứ thế tiến về phía cô:

“Tôi đã luôn nghĩ cô là một cô gái tốt, nhân hậu, không bao giờ lừa dối ai! Tôi yêu cô vì cứ ngỡ rằng trái tim cô trong sạch, tinh khiết, ngay cả khi biết được quá khứ đen ngòm của cô thì tôi vẫn tin cô là một người trong sáng. Chỉ cần chúng ta yêu nhau thật long, tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả những lỗi lầm trong cuộc đời cô, vì tôi thực sự đã rất yêu cô! Nhưng cô làm gì với tôi đây!?! Cô suốt ngày cứ nói vắn vơ muốn tôi rời xa cô để tôi khỏi đau khổ, nhưng thực tình là cô đi cùng tên Minh Thiên. Phải rồi, có hẩn thì cô không sợ gì nữa, hẩn giàu có như vậy sẽ dùng tiền để bảo vệ cô khỏi dư luận mà! Cô sẵn sàng lừa dối rồi đạp đổ lên tình yêu mà tôi dành cho cô như thế!!!”

Mỗi lần anh nói là một lần cô lùi lại phía sau, cô bàng hoàng không tin mình đã nghe thấy cái gì nữa. Giọng cô run rẩy pha lẫn giận dữ và đau xót:

“Tôi không hiểu ai mới là kẻ lừa dối ai đây!”

“...” – Mạnh Bảo nghe câu đó tự dừng im bật.

Thanh Linh tiếp tục lùi lại, cô cảm thấy muốn tránh xa con người đó. Trong đôi mắt đẹp của cô giờ đã có đầy sự tuyệt vọng và đau thương:

“Anh đã từng nói là luôn tin tưởng tôi...”

“...”

“Anh đã từng nói sẽ luôn ở bên tôi, không bao giờ nghi ngờ tôi, luôn lắng nghe tôi...”

“Cô...”

“Vậy mà giờ anh nói với tôi những lời như thế!??” – Cô hét lên đầy đau đớn – “Anh không thèm nghe tôi giải thích! Anh nói thẳng vào mặt tôi những lời nói đó. Anh có biết mỗi lời nói của anh là một con dao giết người hay không!? Kẻ nào đã nói yêu tôi, đã ngọt ngào với tôi, lúc nào cũng nói những lời có cánh với tôi? Hay chỉ là một kẻ lừa dối, ghen tuông, sẵn sàng nói những lời cay độc nhất với người mà anh nói là anh yêu đấy! Anh tưởng anh là ai? Anh nghĩ anh quan trọng với tôi đến mức lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ về anh thôi à!? Tôi nhận ra Minh Thiên còn tốt hơn anh gấp ngàn lần!”

“Thanh Linh...” – Mạnh Bảo tự dừng thấy có gì đó đau xót.

“Tôi mất cả rồi. Mất mẹ, mất cha, mất đi tuổi thơ và tình yêu thương. Tôi đã sống đủ trong cái quá khứ đen ngòm như anh nói, và giờ đến người mà tôi đã yêu bằng cả trái tim cũng đã sẵn sàng giết chết tôi!!!”

Cô hét lên đầy tuyệt vọng, và ngửa người ra sau!

“KHÔNG, THANH LINH!!”

Mạnh Bảo bàng hoàng vội lao tới định tóm lấy tay cô, nhưng muộn mất rồi! Cô rơi ra khỏi mỏm đá, lao thẳng xuống biển đang tràn những con sóng dữ.

ĐOÀNG! Mưa trút xuống ào ào. Từng hạt mưa tới tấp rơi xuống như nỗi đau vô bờ của trái tim đã vỡ tan! Mạnh Bảo bàng hoàng, sững sờ, nhận ra một phút mất lý trí mà anh đã khiến con người cô đang cố gắng mạnh mẽ đã tuyệt vọng, buông xuôi tất cả. Như có hàng ngàn con dao đâm vào trái tim, Mạnh Bảo lao xuống theo cô, cố với lấy bàn tay đang rời xa anh dần.

Còn nỗi đau nào đau hơn nỗi đau này

Còn sự chia ly nào lại bi ai và cùng quẫn đến như thế!?

Nỗi đau khi mất đi niềm tin

Chia ly khi con tim đã chết

Để rồi buông lơi bàn tay đã từng bên nhau hơi ấm

Quá khứ mãi mãi tàn phai trong bọt sóng đại dương!

Tùm! Mạnh Bảo rơi xuống biển, nhờ tài bơi giỏi nên anh vẫn bơi được lên. Mặt biển nổi sóng, từng đợt sóng cao và mưa bão khiến anh không nhìn thấy gì cả nữa. Bầu trời đen kịt không còn một ánh sáng. Anh hét gọi tên cô, vừa gọi vừa bơi đi tìm cô. Không có tiếng ai trả lời anh cả! Đau đớn, ân hận, Mạnh Bảo như phát điên lên khi sóng biển và mưa gió liên tiếp cổ chìm anh xuống biển. Sóng đẩy anh ra phía vách đá nhọn hoắt. Giật mình khi nhìn những vách đá đó, anh linh cảm điều gì chẳng lành, liền để sóng đưa mình đến rồi nhanh chóng bám vào một tảng đá. Vừa lúc anh định lên bờ thì...

Trên mặt nước, có cái gì đang trôi. Là chiếc nơ cài trên đầu Thanh Linh! Chiếc nơ xanh nhuộm đỏ màu máu...

Mạnh Bảo nhìn ra hướng chiếc nơ đã trôi đến. Anh bàng hoàng.

“THANH LINHHH!!!!”

Anh lao đến chỗ cô trong cơn hoảng loạn. Sóng đã đẩy cô va vào vách đá rồi lại đẩy cô ra biển. Cả một vùng biển nhuộm một màu máu đỏ. Cô đã ngất lịm đi vì đau đớn. Trên người cô là những vết thương do va đập quá mạnh, vách đá nhọn đã đâm cô không khác gì những con dao!

“Thanh Linh, tỉnh lại đi! Thanh Linh!” – Anh ôm cô vào lòng, rồi vội vã bơi về phía bờ.

Bờ cát trắng giờ đây thấm màu đỏ của máu. Mạnh Bảo bàng hoàng khi vén tóc đang che mặt Thanh Linh ra, gương mặt xinh đẹp của cô đã đầy những vết thương do đá quệt qua. Anh nâng đầu cô lên, lay mạnh cô, gọi cô đến khản giọng:

“Thanh Linh, anh van em, tỉnh lại đi!! Tỉnh lại nhìn anh đi!”

Anh đã làm gì thế này!? Anh đã khiến cô ra nông nổi này! Anh đã hại cô, chính tay anh – kẻ đã nói sẽ bảo vệ cô nhưng lại hại cô, giết chết niềm tin mà cô đã dành cho anh. Cô đã luôn yêu anh, chung thủy với anh, nhưng tại sao anh lại nghi ngờ cô? Anh không còn lý trí nữa sao!? Một loạt câu hỏi rối rắm, nhằng nhịt trong đầu anh, đi kèm với những câu hỏi ấy là nỗi đau ân hận, day dứt, ngay lúc này đây anh muốn là kẻ bị va vào vách đá chứ không phải cô! Thân hình mong manh, nhỏ bé đã bị cả vách đá đẩy đá nhọn đâm xuyên qua, không chỉ đâm vào thân thể mà đâm cả vào trái tim đau đớn của cô. Mạnh Bảo hét lên đầy tuyệt vọng:

“Thanh Linh, anh là thằng khốn, em mau tỉnh lại đánh chết anh luôn đi!!! Thanh Linh, đừng rời xa anh, anh sai rồi, em tỉnh lại đi!!”

Và lúc đó, cô mở mắt...Đôi mắt buồn thắm đau đáu nhìn anh, giọng run lên:

“Tại sao...lại không tin em...?”

“Anh là thằng ngu dần, anh cứ cho những gì mình thấy là đúng! Anh không thèm tìm hiểu cái gì cả! Anh sai rồi, là tại anh, anh xin lỗi!” – Mạnh Bảo ôm chặt lấy cô.

Mưa vẫn rơi tầm tã, nhưng cô cảm nhận thấy...giọt nước mắt của anh rơi xuống vai mình.

“Đừng khóc, Mạnh Bảo.” – Cô thì thào.

“Không...” – Cô càng nói thì nước mắt anh càng tuôn trào.

“Số phận em đã định rồi, đau đớn lắm, dù cho thế nào thì em cũng đã nhiều lần muốn tìm đến cái chết.”

“Không được nói như thế!! Đừng bỏ anh, anh sai rồi! Em phải gắng lên, có được không?”

“Anh không có lỗi gì cả, là tại em đã yếu đuối...”

“Không! Anh là thằng tồi! Em có thể đánh anh, mắng anh thoải mái đi, nhưng đừng bỏ anh! Anh không thể sống thiếu em được!”

“Đừng khóc, Mạnh Bảo...Em không sao đâu mà. Anh là một người tốt, anh xứng đáng có một cuộc sống tốt và hạnh phúc. Em không thể mang lại hạnh phúc cho anh, em chỉ khiến anh vì em mà chịu nhiều tổn thương thôi.”

“Đồ ngốc! Em là người con gái đầu tiên và duy nhất mà anh yêu. Chỉ có em mới khiến anh hạnh phúc thực sự! Anh làm sao mà sống thiếu em? Anh làm sao tha thứ cho chính mình đây?? Anh chỉ là một thằng đáng nguyên rủa, cái gì mà người tốt chứ?”

“Dù cho anh có là ai đi nữa...”

“Hả?”

“Dù cho cuộc sống này có quá nhiều sự đổi thay, em vẫn chỉ yêu một mình anh, Mạnh Bảo à.”

Thanh Linh dựa người vào người anh, cô thích được anh ôm vì mỗi lần đó là cô cảm thấy ấm áp. Giờ đây cô nhận ra, có thể anh đã sai lầm vì không tin cô, nhưng đó không phải lỗi của anh. Là do anh đã yêu cô quá nhiều nên đã mất đi lý trí khi nghĩ rằng cô đã phản bội anh. Dẫu sao, cô cảm thấy mình không xứng đáng với anh...Mạnh Bảo là một người tốt, giả như không ở bên cô thì anh sẽ không phải như thế này. Nhưng định mệnh sao lại trở trêu đến như thế!? Định mệnh khiến cô yêu Mạnh Bảo, yêu anh vô cùng, không dám

quyết tâm rời xa anh! Thà lần trước cô quyết không gặp mặt anh thêm nữa, đã chia tay thì dứt luôn, có phải giờ đây cả hai đã bình yên cho dù cuộc sống của cô có đơn côi đến thế nào đi chăng nữa.

Cô thấy đau! Đau vì những vết thương nặng trên người. Nó đã hủy hoại tất cả. Hủy hoại nhan sắc kiều diễm, xinh đẹp. Hủy hoại sức khỏe để tập võ thuật. Nhưng cái đó nào có quan trọng bằng tình yêu ngọt ngào giữa cô và Mạnh Bảo đến đây là đường cùng!

Mắt cô mờ đi, cơn đau tiếp tục xâm chiếm khắp người cô, len cả vào trái tim quặn thắt của cô. Cô phải chết sao? Phải rời bỏ cuộc sống, phải rời bỏ tất cả, rời bỏ tình yêu đẹp nhưng ngăn ngủi vô cùng. Tại sao? Tại sao hạnh phúc lại không thể đến được với cô? Chẳng lẽ cuộc đời cô lúc nào cũng chỉ phải chìm trong khổ đau và cùng quẫn?

Cô ngẩng lên nhìn Mạnh Bảo, anh vẫn ôm cô, những dòng nước mắt ân hận muộn màng rơi xuống hòa lẫn những giọt nước mưa. Cô nghẹn ngào:

“Em không thể ở bên anh được nữa...”

“Thanh Linh, anh đã bảo em đừng nói thế nữa mà!”

“Xin anh...hãy chăm sóc Thanh Chi, và cả bà cụ nữa...” – Trong phút giây đau đớn nhất, cô vẫn nhớ tới người em gái của mình mà không hay biết rằng, chính người em gái đó đã quên mất tình chị em để hại cô.

Cô chưa kịp nói hết, có tiếng hét vang lên:

“Á!!!”

“Thanh Chi!” – Thanh Linh hoảng hốt định gượng dậy – “Là...tiếng của Thanh Chi...”

Bỗng bóng đen cao lớn từ đâu lừ lừ tiến lại gần:

“Chết đến nơi rồi còn lo cho con bé đó sao?”

“Khánh Vinh...” – Cả Mạnh Bảo và Thanh Linh nhìn gã trai đó bằng ánh mắt nảy lửa. Cô tức giận – “Em gái tao đâu?”

“Con bé ngu đần đó còn sống làm cái gì nữa, chết đi cho cái đảo này bớt tăng dân số! Xin lỗi chứ bố tao vừa bảo mấy thằng xã hội đen cho nó vài nhát rồi.”

“Mày...Tên khốn kiếp!” – Thanh Linh không chịu nổi nữa.

“Để tao giúp mày đi cùng nó luôn!” – Khánh Vinh đi tới lôi Thanh Linh ra khỏi tay Mạnh Bảo.

“Thằng khốn, đừng có hòng động vào cô ấy! Hôm nay tao phải xé xác mày!” – Mạnh Bảo gầm lên, kéo Thanh Linh lại.

“Chúng mày đâu!” – Khánh Vinh gọi.

Và từ đâu, những tên võ sĩ lực lưỡng xuất hiện, lao về phía Mạnh Bảo. Lúc này anh đã cạn sức lực, bị chúng lôi xềnh xệch ra một cách không thương tiếc. Chúng quăng anh vào cát, rồi đấm, đá túi bụi vào người, vào bụng, vào mặt anh. Thanh Linh thấy vậy quên cả những vết thương đau đến tê dại, vùng khỏi người Khánh Vinh định chạy đến phía anh. Nhưng BỐP! Khánh Vinh điên tiết lao tới, đấm một cú vào đầu cô khiến cô không còn sức chịu đựng nữa, ngã quỵ xuống. Khánh Vinh bế cô trên tay, quay lại Mạnh Bảo cười lớn:

“Nó chưa chết đâu, tao sẽ không để nó chết, nhưng mày sẽ không bao giờ gặp nó nữa đâu Mạnh Bảo ạ! Nếu muốn gặp nó thì cứ đi tìm tao đi, tìm khắp cả nước này cũng được, tội tao đi tới bất cứ nơi đâu mà. Còn con bé này, cứ để nó tiếp tục sống trong đau khổ, sống không bằng chết, sống đến lúc nào quần quai giãy giụa mà chết như con đỉa phải vôi thì thôi, hahaha! Công nhận tao ác ghê gớm, nhưng như thế đồng nghĩa với việc tao là kẻ mạnh nhất, Mạnh Bảo à mày đừng có võ vẽ làm gì cho phí công nữa, mày cũng chỉ là loại yếu như sên thôi, hô hô! Nhớ nơi này nhé Mạnh Bảo, nơi đã đánh mất tất cả, nơi mà mày đã tự tay đánh mất người mày yêu, mày là kẻ ngu đần nhất thế giới này!”

“Không...Thanh Linh...Á!”

Những tên võ sĩ tiếp tục giáng xuống Mạnh Bảo những cú đánh dã man, người anh bê bết máu. Anh không còn sức nữa, ngất xỉu đi thì chúng mới tha cho và bỏ đi. Một mình anh bơ vơ lại nơi đó với nỗi đau khôn cùng. Sóng biển dạt vào bờ, đưa chiếc nơ màu xanh trả về tay anh giống như tất cả mọi chuyện dường như chưa hề bắt đầu.

Anh đã sống những ngày qua cô đơn với nhớ mong với những nỗi hối hận

Anh đã nghĩ đến tình yêu, nghĩ đến những tháng ngày và nghĩ đến em

Còn chính lúc này một mình nhìn đêm đen và những kỷ niệm ùa về dày vò con tim anh!

Người biết không người anh chỉ mong mình đừng xa cách sẽ vẫn như xưa

Làm gì để quay trở lại?

Tình yêu của Thanh Linh, Mạnh Bảo giống như một bông hoa hồng tuyệt đẹp, nhưng gai của nó thì nhọn, đâm vào đau đớn vô cùng.

Thanh Linh đã ra đi, tính mạng của cô không biết sẽ thế nào. Nhưng dù là sống hay chết, chàng trai ấy vẫn đi tìm cô.

Suốt hai năm trời dài đằng đẵng, anh cùng với cô em gái Vân Trang, Minh Thiên, Minh Phú và những người đã từng cùng Thanh Linh đấu võ đi khắp nơi để tìm kiếm cô, xuyên từ Nam xuống Bắc mặc dù biết tìm kiếm cô là vô vọng, họ chỉ biết tìm kiếm tung tích của những kẻ nổi tiếng như Khánh Quang, Khánh Vinh. Nhưng dù khó khăn thế nào, những người trong đoàn vẫn không hề nản, ngay cả Vân Trang. Ngày mà Mạnh Bảo bị đánh phải đưa vào bệnh viện là ngày cô vừa trải qua kỳ thi cấp III, con đường học tập còn mở mang, nhưng cô nguyện đồng hành cùng anh trai vì cô muốn ở bên anh trong lúc anh buồn khổ nhất. Cô bé hứa là vẫn sẽ tự học qua sách vở, và sau này khi tìm được Thanh Linh, cô bé sẽ quay lại học trở lại để bố mẹ không phải lo lắng và tiếp tục với công việc của mình. Những tháng ngày khổ cực dần qua đi, nhưng chưa bao giờ Mạnh Bảo nguôi đi tình yêu với Thanh Linh. Anh sống trong nhung nhớ, ân hận giằng xé, có những lúc đã muốn chết đi nếu không có Vân Trang và bố mẹ bên cạnh.

“Con người ai cũng phải mắc sai lầm, ai cũng phải chịu đòn đau, nhưng không biết đứng lên sửa đổi thì mới là kẻ sai lầm đáng khinh nhất!”

Vân Trang đã từng nói với anh như thế. Và anh đã đứng lên, tiếp tục hành trình đi tìm Thanh Linh với niềm tin rằng anh sẽ tìm thấy cô, sẽ tiếp tục những tháng ngày bình yên phía trước. Cả anh em Minh Thiên – Minh Phú cũng thế, Minh Thiên vì yêu Thanh Linh nên quyết đi tìm cô dù anh thực sự ghét Mạnh Bảo, còn Minh Phú rất yêu quý anh trai nên quyết đi theo anh dù cậu còn nhỏ, nhưng dẫu sao nhà cậu là nhà giàu nên không phải lo lắng, cái chính là cậu bé muốn giúp đỡ những con người yêu thương nhau xứng đáng được đến với nhau. Minh Phú là vậy, cậu là một cậu bé tốt, cho nên trong đoàn cậu bé vẫn là người hay an ủi, có lúc trêu chọc ọi người cười vui xua tan đi mệt mỏi.

Hai năm trôi qua nhanh lắm, cứ như là hai ngày vậy. Lẽ ra vẫn chỉ là những tháng ngày đi khắp mọi nơi, trú tạm khách sạn, nhà dân nào đó rồi lại lên đường cho đến khi đến Đà Lạt, và định mệnh của Mạnh Bảo một lần nữa thay đổi khi gặp cô gái có tên Phương Nhi...

22. Chương 22: “nếu Cô Ấy Không Còn...”

Mạnh Bảo sững người với cú tát của Phương Nhi. Nó mạnh đến mức in hằn luôn dấu tay lên má anh, kèm theo cú tát đó là đôi mắt chứa đầy biết bao giận dữ của cô. Cô hét lên:

“Anh là tên ngu xuẩn nhất trần đời mà tôi biết!”

Nói xong cô chạy đi, để mặc anh lại đó. Anh mệt mỏi ngồi gục xuống, không buồn đuổi theo cô nữa. Có lẽ cô tức giận vì anh chấp nhận cái yêu cầu của Khánh Vinh là không tham gia vào cuộc thi võ mà cô đã rất mong đợi này. Nhưng biết làm sao chứ, mỗi khi nhìn lại và đứng trên mỏm đá này, anh đều rất sợ. Anh sợ

lại một lần nữa nhìn thấy có người bị rơi từ mỏm đá xuống biển kia, để rồi mọi thứ quay trở lại điểm xuất phát nhưng lòng người thì vỡ tan không thể nào làm lại được...

Một lúc sau Mạnh Bảo lầm lũi quay trở về. Mạnh Duy và đội võ vẫn đứng chờ, nhưng lúc này mặt họ ai nấy kẻ rầu rĩ người tức tối.

“Mạnh Bảo, con rút khỏi cuộc thi võ sao?” – Mạnh Duy hỏi.

“Bố biết à?”

“Phương Nhi vừa trở về đây kể qua chuyện ọi người nghe.”

“Thế giờ cô ta đâu bố?”

“Chẳng biết đi đâu nữa, thấy chạy ra phía bãi biển.”

“Thôi kệ cô ta đi, ăn đi bố.” – Mạnh Bảo ngồi xuống chỗ cá vừa nướng xong.

Mọi người cũng ngồi xuống ăn, nhưng chẳng ai thèm để ý đến Mạnh Bảo nữa cả mà quay ra trò chuyện với nhau rôm rả. Ai cũng nói toàn chuyện “trên trời”, không đả động tí nào đến cuộc thi võ, có vẻ họ cố tình không muốn nhắc đến võ để lại nhắc đến Mạnh Bảo. Họ cũng như Phương Nhi thất vọng với quyết định của anh.

Ngồi ăn cũng chẳng thấy ngon, Mạnh Bảo đứng dậy đi ra phía bãi biển. Phương Nhi vẫn đang lặng lẽ ngồi trên bãi cát, thỉnh thoảng lại chán chán vớ một cục đá ném ra biển. Gương mặt xinh đẹp ban nãy tức giận là thế giờ mang vẻ mệt mỏi, buồn bã như vừa đánh mất cái gì đó quan trọng với mình...

“Cô có vẻ thích cái trò ném đá này nhỉ?” – Mạnh Bảo đứng bên cạnh làm cô giật cả mình.

“...” – Cô bực bội nhìn anh nhưng không thèm nói gì.

“Cái tay cô luyện cầm đá nhiều nên tát người cũng đau ra phết.”

“Cái tát đó còn quá nhẹ!” – Cô tức tối cầm một viên đá to hơn ném ra rất xa.

“Chẳng phải cô luôn muốn tôi phải biến đi khỏi đội võ của cô hay sao?” – Mạnh Bảo cười rất gian – “Sao giờ lại tức giận khi tôi quyết định rời đi vậy?”

Phương Nhi im bật, cứng họng không biết nói gì. Phải, chính cô đã từng muốn anh ta rời đi mà, sao giờ này tự dưng cô lại tức điên người khi anh ta rút khỏi cuộc thi thế?

“Chẳng lẽ giờ tôi quan trọng đến thế à?” – Cái mặt Mạnh Bảo giờ khác hẳn với lúc lo lắng tức giận ở chỗ mỏm đá kia.

“Anh đáng ghét thật đấy!” – Cô bỗng mỉm cười nhưng không phải nụ cười “nguy hiểm” để trêu đùa anh – “Anh đã tham gia cuộc thi này là vì cái gì vậy?”

“Vì...” – Anh sững người.

“Vì muốn đối đầu với Khánh Vinh để có thể chiến thắng anh ta, hay là muốn tìm lại người con gái anh yêu?”

“...”

“Chiếc nơ mà anh nâng như nâng trứng, giờ anh có thể từ bỏ để cho nó rơi vào tay Khánh Vinh – một tên độc ác, chỉ vì muốn mình là kẻ vô địch mà sẵn sàng không từ thủ đoạn. Anh không cảm thấy mình còn nhục nhã hơn nó sao?”

“Tôi từ bỏ là vì ai chứ?” – Mạnh Bảo tức tối – “Nếu như tôi không làm vậy, cô sẽ rơi xuống đó!”

“Rơi xuống thì có cái gì đâu, bộ nghĩ tôi dễ chết lắm à?”

“Ừ! Không chết, nhưng có thể tổn thương! Tôi không muốn nhìn thấy cảnh một người con gái bị rơi từ cái mỏm đá đáng nguyên rửa ấy nữa!!”

Nói đến đó Mạnh Bảo chợt dừng lại, trong phút tức giận anh lại lộ ra bí mật đau lòng rồi. Anh buồn bã quay đi, nhưng những lời nói của anh thì đã ghim chặt vào tâm trí Phương Nhi từ lúc nào. Hoá ra Thanh

Linh cũng ra đi tại nơi mỏm đá này...Cô ấy đi đâu, Mạnh Bảo cũng không biết, nhưng vẫn cứ đi tìm mặc dù biết là tuyệt vọng. Giờ đây, gặp lại Khánh Vinh, Khánh Quang – hai kẻ liên quan đến Thanh Linh năm xưa, thế mà chúng chỉ cần vinh quang, tiền bạc, danh vọng, sức mạnh mà không đoái hoài đến đôi nam nữ đã bị chúng chia rẽ ngày xưa.

“Tôi hiểu rồi, Mạnh Bảo, đừng tự dần vặt bản thân nữa.”

“Biết tại sao tôi lại ở lại Đà Lạt để nhận dạy võ cho cô không?”

“Vì thầy tôi nói với anh là đã từng nhìn thấy Thanh Linh ở đây đúng không?”

“Sao cô biết?”

“Tôi đoán thôi! Vì thầy tôi phải gặp anh thì mới xin anh về dạy thay tôi được chứ. Mà ở Đà Lạt làm gì có cái gì lưu luyến anh ngoại trừ Thanh Linh.”

“Ừ, thầy cô nói cách đây khoảng một năm có gặp một nhóm người bàn tán về một cô gái nào đó bị thương rất nặng, tên là Thanh Linh. Tôi nghĩ chỉ có thể là cô ấy. Thế nên tôi ở lại Đà Lạt cũng để tìm cô ấy, chứ không phải để thi võ. Tôi muốn thi chỉ là để trả thù Khánh Vinh, và cả gã Khánh Quang đáng nguyên rủa. Hai gã đó đã gây ra biết bao đau khổ cho gia đình Thanh Linh. Cha Thanh Linh bị giết, mẹ Thanh Linh bị bắt cóc, Thanh Chi – em gái Thanh Linh thì bị giết, Thanh Linh thì...”

“Mạnh Bảo lại dễ tính chia sẻ hết với tôi thế này sao?”

“Ừm, xin lỗi nếu cô không thích...”

“Đâu có, tôi rất thích nghe đấy! Nghe thì tôi mới biết Mạnh Bảo trông như con cáo già ranh mãnh vậy mà lại chung tình, vì một người con gái mà sẵn sàng làm tất cả. Dù không biết cô ấy ở đâu, anh vẫn đi tìm cô ấy...” – Giọng Phương Nhi đánh đả là thế mà tự dưng trầm buồn – “Nếu như cô ấy không còn nữa, liệu anh có yêu người khác không?”

Mạnh Bảo quay ra nhìn cô khiến cô giật bắn mình:

“Trời đất! Xin lỗi, tôi hỏi cái quái gì mà gỡ mồm vậy nhỉ? Xin lỗi, tôi hỏi đùa đấy.”

“Tôi sẽ chỉ yêu một mình cô ấy thôi!” – Bỗng anh lên tiếng. Anh vẫn đáp trả câu hỏi “đùa” ấy.

“Cái đầu đầy bùn đất của anh hoá ra thông minh ghê gớm đấy nhỉ? Tôi ghen tỵ với bà Linh rồi đấy, hai ông bà này chắc phải sống với nhau đến khi rụng răng mất.” – Phương Nhi cười lớn, có vẻ nhẹ nhõm sau khi nghe câu trả lời ấy.

“Cám ơn!” – Mạnh Bảo cũng cười.

Nụ cười của anh nhẹ nhàng mà ấm áp

Như ánh sao đêm chiếu rọi trong trái tim em...

21h30, nhóm của Mạnh Bảo đi đến sân đấu nổi tiếng của đảo C. – nơi đã diễn ra bao nhiêu cuộc thi thể thao. Cũng tại nơi này, Mạnh Bảo đã gặp Thanh Linh nên lúc nào nó cũng gọi lại cho anh biết bao kỷ niệm. Anh lặng lẽ ngồi vào hàng ghế khán giả nhìn Mạnh Duy trò chuyện với đội võ ở dưới kia:

“Mặc dù địa điểm thi của chúng ta năm nay lại không được tổ chức ở đây, nhưng chúng ta hãy coi như hôm nay là một ngày thi đi. Ai mệt thì có thể nghỉ, còn ai không mệt thì tranh thủ tập thử luôn không mai đi về Đà Lạt thì mất cơ hội tập luyện ở cái sân đấu có một không hai này.”

Nghe thấy thế, cả đội võ hào hứng bước ra, chỉ có Mạnh Bảo phải ngồi vì anh đã quyết định rút khỏi đội thi võ. Phương Nhi vẫn là người dẫn đầu cả bọn.

“Phương Nhi dạy mọi người tập lại bài quyền cho thuộc, sau đó thì tập các bài đấu vật sau.”

“Vâng!” – Phương Nhi trở lại làm nữ vận động viên khoẻ mạnh, hùng dũng hét lớn – “Chuẩn bị! Động tác thứ nhất...”

Ai nấy im thin thít làm theo những gì cô dạy, hôm nay Phương Nhi có ăn gì đâu mà hét to thế nhỉ, buổi tối ai mà chẳng mệt rồi nhưng trông cô lại khỏe hơn rất nhiều. Những cú đấm của cô cũng dứt khoát hơn, cú đá trông mạnh mẽ hơn, cũng may không phải là đấu tay đôi không thì mấy anh chàng ở đây bị cô ấy phát vào viện rồi.

“Hùng, để tay kiểu gì đấy?? Giờ hấn tay lên không thì chặt luôn tay đi cho nhanh!!” – Cô bỗng quay ra quát.

“Ồ được rồi, tớ biết rồi, đừng nóng...”

“Cả Cường nữa, có muốn tôi bẻ chân ông ngay bây giờ không!?”

“Còn Dũng, bị teo xương hay sao mà ẻo lả thế kia! Thẳng người lên!”

“Kiên, đá mạnh lên, đá như ông thì chưa kịp đá khéo đã bị ột chưởng bay răng!”

“Thì với chẳng thối, dẹp hết đi bây giờ! Mấy ông không thể tập tành cho tốt hộ tôi tí được à!??”

Phương Nhi liên tục trút giận lên các bạn làm Mạnh Duy cũng phải “sồn da gà” không thể đứng yên, bước vào tập cùng các anh chàng để cô đỡ trút nữa. Còn cô thì hết nhiều cũng thấy mệt cả người, nhưng bực dọc thì chẳng tiêu tan. Cô uống một cốc nước rồi đi thẳng khỏi cửa, ở lại đây lại thêm bực bội thế nên về ngủ cho xong! Ra ngoài đường, cô cảm thấy chóng mặt. Cả ngày nào thì đánh nhau với mấy gã võ sĩ bên Khánh Vinh, ăn uống cũng chưa, giờ lại còn tập với tành nên cô kiệt sức thật sự, người lảo đảo hẳn, gục xuống...

Đúng lúc đó, có đôi cánh tay vòng qua eo cô giữ cô lại. Cô dựa lưng vào người ai kia, ầm ập đến lạ...

“Bà chằn, đi đứng như say rượu thế hả?”

“Anh đi theo tôi làm gì? Tôi về khách sạn đi ngủ để mai quay về Đà Lạt, cần quái gì anh đi theo tôi.”

“Tôi không đi theo thì cô ngã lăn quay ra đường rồi đấy.” – Sao cái mặt Mạnh Bảo lúc buồn lúc vui lúc gian xảo muốn đấm thế?

“Đừng có giả vờ tốt! Bỏ cái tay anh ra khỏi người tôi!”

“Muốn hẹn hò cùng tôi không?” – Mạnh Bảo chợt cười làm cô sững cả người.

Quán hải sản giờ đã 10h đêm mà vẫn nhiều khách vào ăn, mùi thức ăn thơm lừng với khói bay nghi ngút làm cho Phương Nhi muốn thèm. Trời tối hơi lạnh nên cái mùi nóng hổi kia “quyến rũ” kia thế không biết! Cái quán cũng sạch sẽ, lại gần biển nên tiện ngắm cảnh biển đêm đầy sao. Sau khi ổn định chỗ, Mạnh Bảo gọi:

“Bác ơi ột mì xào và một đĩa ghẹ!”

“Này anh ăn ghẹ à?”

“Cho cô đó!”

“Hả? Tôi ăn cái của ấy làm gì?”

“Vì cô như con ghẹ ấy, hai cái càng to dùng lúc nào cũng giơ lên chuẩn bị cắn người ta được.” – Mạnh Bảo châm chọc, ý anh ta bảo cô đánh đá đây mà. Đáng ghét thật, hoá ra “hẹn hò” với hắn là bị hắn dẫn vào cái quán ăn này làm trò cười đây.

Phương Nhi định giơ tay đấm cho Mạnh Bảo một quả thì ông chủ đã nhanh chóng bê ra một đĩa mì xào và ghẹ nóng hổi:

“Mì và ghẹ của hai cô cậu đây!”

“Nhanh thế bác, cô ấy chưa kịp “làm gì” cháu, hehe.” – Mạnh Bảo ngang nhiên nói trước gương mặt bùng bùng lửa giận của Phương Nhi.

“Thì chúng tôi cũng vừa chế biến xong ột khách hàng đặt sẵn mì và ghẹ nhưng họ vừa có việc đi nên mang cho hai người luôn. Ăn ngon nhé đôi bạn trẻ!” – Ông chủ nháy mắt phát rồi quay đi.

“Vâng cảm ơn bác đã quan tâm tới bọn cháu!” – Mạnh Bảo còn cố ý nói vọng theo rồi quay ra thì... - “Hả? Cô...”

Phương Nhi đang ăn ngon lành đĩa mì xào.

“Ngồi đó “chém gió” cho lắm vào, tôi xin luôn đĩa mì nhé. Ngon dã man!”

“Cô...Cô được lắm!” – Mạnh Bảo tức nghẹn cổ mà chẳng làm gì được.

“Gặm hộ tôi con ghẹ đi, trông đồ ngon thế kia mà! Tôi dân thường không dám ăn ghẹ đâu, nhường công tử đó ạ, chỉ dám xơi đĩa mì thôi.” – Phương Nhi vừa nói mà vừa phải cố để mình không sắc hết mì ra.

Mạnh Bảo đau hết cả lòng nhìn con ghẹ kia, anh dị ứng với cua ghẹ, nhưng đã trót gọi rồi chẳng lẽ lại bảo người ta là mình không ăn nữa. Phương Nhi thật quỷ quyệt mà, đúng là không làm gì được cô! Giờ anh tính sao với con ghẹ này đây?

Phương Nhi ăn cũng không nỡ lòng nữa khi thấy gương mặt tội nghiệp của Mạnh Bảo, cười:

“Cứ gọi thêm đĩa mì ra mà ăn, con ghẹ này tôi sẽ ăn luôn cho!”

“Khỏi cần!”

“22 tuổi mà như trẻ con, cũng biết dối cơ đấy! Được rồi mà, cứ gọi thêm cái gì anh thích, tôi sẽ trả tiền luôn.”

“Cô nhớ đấy nhé!” – Mạnh Bảo bỗng cười thay cho cái mặt bí xị làm Phương Nhi giật mình. – “Bác ơi, cho cháu thêm đĩa mì xào, thập cẩm tôm cá luôn nhé, nói chung là mì nào đắt nhất ấy!”

“OK có liền!”

Tiếng “OK” của ông chủ như tiếng sét đánh vào tai Phương Nhi! Cô buông cả cái đĩa xuống. Cô lại...cô lại mắc vào cái bẫy của tên kia...chỉ vì cái lòng tốt bụng để không đứng chỗ của mình hay sao!??

“!@#%&*!!!! Tên đầu làm bằng bùn kia, anh là đồ đáng kiếp!” – Cô gằn lên từng tiếng.

“Cô bảo tôi gọi gì cũng được mà.” – Mạnh Bảo thản nhiên cúi xuống ăn đĩa mì ngon lành. Sức ăn của anh ta còn hơn con trâu nữa, đĩa mì to lù lù thế mà ăn rõ nhanh, nhưng bảo ăn con ghẹ thì cứ như đang...nghén.

Phương Nhi cay đắng ăn đĩa mì, ăn nốt con ghẹ và thanh toán tiền còn Mạnh Bảo vênh râu xía răng đi ra. 200.000đ, sao cái quán này bán đắt vậy, đã thế tên Bảo kia còn gọi toàn loại mì, ghẹ “cao cấp”, ôi cái túi tiền của cô! Vì nghĩ chỉ đến đảo này nhanh rồi về nên cô mang đâu có nhiều tiền, thật là muốn đập cho cái miệng cô một cái mà.

Cô hằm hằm đi ra ngoài quán, ánh mắt hình viên đạn chia vào Mạnh Bảo vẫn đang no phê phớn. Mạnh Bảo nhận ra cô đang giận, cười:

“Giận rồi à?”

“Không thèm!”

“Thế sao mặt ỉu xiu thế? Ăn rồi vẫn hoa mắt chóng mặt hả?”

“Anh thử hỏi xem rút hết ruột gan ra để trả cho cái đồng mì meo của anh thì không hoa mắt chóng mặt sao chứ!”

“Hehe, ghét tôi lắm hả?”

“Ừ, tôi ghét anh lắm!” – Cô vừa nói vừa nghẹn hết cả giọng, mắt ầng ậc nước vì...tiếc tiền và tủi khi thua tên Bùn này.

Mạnh Bảo không nói gì, chỉ đi tới quỳ xuống trước cô:

“Lên đi!”

“Lên cái gì? Bộ muốn giả vờ tốt công tôi hả?”

“Nói là lên, muốn cho hết luôn tiền không?” – Mạnh Bảo nạt luôn.

Nghe tức muốn chết nhưng lúc này Phương Nhi đang yếu thế nên buộc phải ngồi lên lưng Mạnh Bảo. Anh đứng lên:

“Ái chà, ăn no rồi mà vẫn nhẹ thế! Tôi tưởng cô nặng lắm chứ.”

“Nói nhiều, đi ngay đi!”

“Này tôi không phải con ngựa của cô đâu đấy.”

“Không phải ngựa, chỉ là con bò thôi! Đi nhanh lên, từ giờ tôi không gọi là Mạnh Bùn nữa, Mạnh Bò cho xong!”

“Hết Bùn rồi Bò, tên gì kỳ quá vậy (==)! Biết thế đừng có nẩy lòng tốt công cô cho xong, vì muốn đền đáp cái túi tiền của cô nên tôi mới công cô thế mà cô còn đặt thêm tên mới cho tôi nữa.” – Mạnh Bảo bó tay, đành phải công “bà chằn” trở về.

Con đường lại vắng lặng trong đêm. Bờ biển vẫn rì rào con sóng, in bóng bầu trời vàng vạc những ngôi sao.

Em đi bên anh, dưới bầu trời đêm ấy

Ánh trăng sáng soi bóng em đi

Anh bên em, như cơn gió bay cùng đám mây

Như sóng biển vỗ vào bờ cát trắng

Hạnh phúc dấu còn ngoài đại dương xa

Em vẫn cảm thấy nó đến thật gần

Bởi vì hình bóng anh chưa bao giờ là phai nhòa

Anh vẫn còn đây, để trái tim em thổn thức bao lần thêm nữa...

23. Chương 23: “...nhưng Tôi Ghét Cô Ta...”

“Thanh Linh, em ở đâu?”

Trong đêm, chàng trai vô thức gọi tên cô gái ấy. Dẫu biết là cô không yêu anh, nhưng anh thì không tài nào quên cô được nữa. Hôm đó cũng chỉ vì anh mà cô bị liên lụy. Anh căm ghét Mạnh Bảo vì đã không tin tưởng cô, nhưng chính anh cũng có lỗi đấy thôi. Tại sao một cô gái mới tuổi mười tám đôi mươi như cô lại phải chịu quá nhiều đau khổ như vậy? Ngay cả nhan sắc xinh đẹp, tài năng võ thuật là những cái còn lại duy nhất của cô thì cũng bị những vết thương kinh khủng đó hủy hoại. Anh không tưởng tượng được trong hai năm qua cô sống thế nào, anh không muốn cô chết, nhưng nếu sống thì sẽ ra sao chứ? Càng nghĩ anh thấy giận Mạnh Bảo vô cùng, anh không muốn tên đó ở bên cô, kể như Mạnh Bảo có gì tốt mà đến phút đau khổ nhất Thanh Linh vẫn yêu hắn ta chứ? Minh Thiên muốn người cô nghĩ tới sẽ là anh, anh sẽ chăm sóc cô, yêu thương cô nhiều hơn Mạnh Bảo. Anh nhất định phải tìm ra cô trước Mạnh Bảo, và anh rất muốn Mạnh Bảo yêu người khác, như cô gái Phương Nhi kia chẳng hạn.

“Lại nghĩ gì thế?” – Có tiếng nói trong trẻo vang lên sau anh.

“Đi ra đi, ai cho em lên đây?”

“Anh đang mơ ngủ đó à, đây là tầng thượng của khách sạn, chẳng lẽ em không được lên?”

Minh Thiên chẳng biết nói gì, còn Vân Trang thì lặng lẽ đứng cạnh anh:

“Minh Phú ngủ rồi.”

“Cái đó cũng phải nói à?”

“Đến cả thằng bé đó cũng quan tâm tới Thanh Linh như vậy, công nhận chị ấy rất có sức hút.”

“Em nói thế là sao?”

“Dù chịu đau khổ, thì chị Thanh Linh vẫn được rất nhiều người yêu mến, trong đó có anh và anh Bảo thì yêu chị bằng cả trái tim mình. Như vậy thì chị Thanh Linh sẽ không bao giờ đau khổ đâu, anh đừng lo nghĩ nữa đi.” – Vân Trang vừa nói vừa ngẩng lên bầu trời đêm Đà Lạt, hướng mắt về một nơi nào xa xôi.

“Anh biết...Nhưng anh chẳng làm gì được cho cô ấy! Còn kẻ mà cô ấy yêu thì cũng là kẻ vô tích sự.”

“Anh đang nói anh trai em sao?”

“Xin lỗi, Vân Trang! Anh không có ý gì làm em khó chịu, nhưng anh rất ghét anh ta. Em có thể coi anh là xấu xa, nhưng...”

“Em hiểu mà, không phải cái gì em cũng bênh anh trai được! Anh Minh Thiên là một người tốt.” – Vân Trang mỉm cười dịu dàng rồi lặng lẽ đi xuống khỏi tầng thượng.

Không ai nhận ra, nụ cười đó của cô chứa đầy bao nỗi buồn...

Mạnh Bảo và Minh Thiên sau vụ Thanh Linh là coi nhau như kẻ thù, chỉ có Vân Trang là hiểu tất cả. Anh trai của cô, cô còn hiểu hơn ai hết, anh trai cô không bao giờ là kẻ xấu xa, không tin người, chỉ là vì anh quá yêu Thanh Linh, có ai chịu được cảnh khi người mình yêu nhất hôn kẻ khác (dù đó không phải là hôn). Nhất là anh lại bị tác động bởi mấy lời bịa đặt của Thanh Chi, cho nên mới dẫn đến tình cảnh bi thảm đó. Còn Minh Thiên, có ai hiểu cho đằng sau cái miệng lúc nào cũng kích động người khác đó là một trái tim cô đơn, đau khổ vì không có được người mình yêu? Ngày mà Vân Trang vội vã quay trở lại đảo C. vì nghe tin Mạnh Bảo bị đánh đến đưa vào cấp cứu (sau khi Thanh Linh mất tích), khi anh trai đã bình phục, nằm dưỡng thương thì cô cũng đã ghé qua phòng bệnh của Minh Thiên. Bị đâm đến suýt chết đuối nên Minh Thiên vẫn yếu phải nằm bệnh viện lâu. Vì thương cảm nên Vân Trang chăm sóc, lo ăn uống cho anh suốt mấy ngày nằm viện đó. Lúc đầu Minh Thiên vô cùng khó chịu vì phải nhờ tới sự chăm sóc của em gái Mạnh Bảo nhưng dần dần sự dịu dàng, ân cần của Vân Trang khiến anh bớt ác cảm. Và Vân Trang cũng là người chứng kiến được từng phút giây đau khổ, dằn vặt, thậm chí là hận, giận dữ của Minh Thiên...

“Cô bé, nghĩ cái gì đó?”

Vân Trang ngẩng lên. Là Phương Nhi. Đằng sau Phương Nhi chính là Mạnh Bảo và Mạnh Duy.

“Chị Nhi, anh, bố! Mọi người về nhanh thế?” – Vân Trang cố bỏ vẻ ủ rũ, lấy lại nụ cười thường ngày.

“Về nhanh để còn tập chữ, đi máy bay từ sáng mà đêm mới về đến nơi mệt chết. Giờ chị phải gánh nặng mọi trọng trách đây, tên anh trai của em bỏ bom rồi.”

“Sao? Anh ấy không thi nữa à?” – Vân Trang ngạc nhiên.

“Chuyện dài lắm Trang ạ, rồi anh sẽ nói với em sau.” – Mạnh Bảo mỉm cười vỗ vai Trang.

“Nhưng mà...”

“Thì sẽ lại càng chậm trễ thời gian đi tìm Thanh Linh thôi. Anh phải sớm tìm ra cô ấy, rồi còn cho em về nữa, em đi theo anh đã quá lâu rồi, anh không muốn em vì anh mà phải đánh mất thời gian thế này. Việc em không học nữa để đi theo anh đã làm anh rất day dứt rồi, em hiểu không? Dù bây giờ em đã tự học để có đủ kiến thức như các bạn cùng trang lứa, nhưng anh vẫn thấy em nên quay về đi học còn hơn là đi theo anh thế này.”

“Anh là anh trai em, em không đi theo anh thì còn đi theo ai? Em không phàn nàn gì sất, em chỉ muốn anh lúc nào cũng vui vẻ như anh của ngày xưa. Cho nên dù thế nào, em cũng tôn trọng quyết định của anh.”

“Vậy thì mai chúng ta sẽ đi luôn, anh không muốn em phải chịu nhiều vất vả vì anh nữa.”

Lời nói của anh khiến mặt cô gái đằng sau biến sắc:

“Ngày mai...anh đi luôn?”

“Ừ, tôi đã nói rồi, khả năng Thanh Linh đang ở trên đất Đà Lạt này là rất cao, tôi không thể chậm trễ hơn được nữa. Ngày mai tôi sẽ đi, cô ở lại tiếp tục cuộc thi nhé!”

“Nhưng...”

“Muộn rồi, chúng tôi đi ngủ đây, cô về nhà ngủ đi, trông cô mệt lắm rồi đó.”

Nói rồi Mạnh Bảo quay người định đi nhưng bỗng cô nắm lấy cánh tay anh:

“Đừng đi...”

“Sao thế?”

“Anh có thể...ở lại với chúng tôi không?”

“Hả? Cô nói gì vậy?”

“Thì anh biết đấy...cả đội võ tôi đều muốn anh dạy...Có thể anh đã rời bỏ cuộc thi, nhưng luyện tập cho chúng tôi không được sao? Thời gian đến rất gần rồi.”

“Cái đó cô cũng tự làm được mà...”

“Nhưng tôi đâu có giỏi bằng anh!”

Mạnh Bảo ngạc nhiên thật, cô gái này hôm nay lại dám khẳng định mình không giỏi bằng anh sao? Phương Nhi đánh đấm, dữ dằn của mấy bữa trước đâu rồi, làm anh “nổi da gà” quá, nhưng thực tình là anh đã xiêu lòng vì lời đề nghị này.

“OK, thế tôi sẽ ở lại giúp mọi người. Chỉ là tôi không thể thi được, nên có gì mọi người vẫn hãy tự cố gắng nhé.”

“Yên tâm đi, tụi tôi không có vì tình mà bỏ đồng đội như anh, hehe! Vân Trang, em có phiền không?”

“Không sao ạ, mà có thích về thì bố em đây mà, em về với bố cũng được, nhưng em vẫn muốn ở lại với anh chị để chứng kiến chị thi. Chị cứ về ngủ nghỉ sớm đi.”

Phương Nhi nghe thế thì yên lòng đi về, còn Vân Trang vẫn ngạc nhiên nhìn cô. Lúc Mạnh Bảo nói định mai đi tìm Thanh Linh luôn thì gương mặt Phương Nhi thất thần, có gì đó buồn phiền, còn khi Mạnh Bảo nói không đi nữa thì cô lại vui vẻ như thế...

“Ê Bò, đưa tôi về được chứ?” – Bỗng cô quay lại – “Trời tối, tôi không về được.”

“Đừng nói với tôi là nữ vận động viên võ thuật xuất sắc lại sợ thằng nào bắt nạt nhé!”

“Bậy nào! Tôi quáng gà, tối có nhìn thấy cái gì đâu, đi thì vấp chết. Bộ anh không ra dáng con trai tí à?”

Mạnh Bảo không nói nổi gì nữa, đành đưa cô về, đúng là cô gái này lắm chuyện quá!

Con đường Đà Lạt vắng lặng, yên tĩnh, và thanh bình. Trên các mái nhà là một bầu trời đầy những vì sao sáng. Mạnh Bảo và Phương Nhi lặng lẽ đi, chẳng cãi cọ, chẳng chí chóc, chẳng nói gì mà chỉ đi cạnh nhau, chốc chốc Mạnh Bảo lại ngẩng lên bầu trời tìm kiếm thứ gì đó. Nhờ cuộc chí chóc với Phương Nhi ở đảo C. mà tâm trạng anh tốt hơn rất nhiều, nhưng Phương Nhi biết không gì xóa đi nỗi buồn trong đôi mắt Mạnh Bảo. Tấm ảnh mà Vân Trang đưa cho cô, Mạnh Bảo cười tươi vô cùng, và đôi mắt của anh cũng chứa đầy niềm vui và hạnh phúc chứ không có buồn như bây giờ. Chết chứa sâu thẳm trong đôi mắt đó là bóng hình của một người con gái mà anh yêu thương. Người con gái ấy không phải loại con gái “chỉ để đùa vui”, cô là một nữ vận động viên đẹp cả về ngoại hình lẫn phẩm chất, ở đời có ai được như cô: nuốt hận thù, không màng khổ đau để sống vì những người xung quanh mình...

“Chẳng lẽ chỉ có cô ấy mới giúp anh không buồn nữa?” – Bỗng Phương Nhi buột miệng.

“Hỏi lạ, tất nhiên rồi! Cô ấy là người làm cho tôi hạnh phúc.”

“Ừ, tất nhiên, không ai thay thế được cô ấy...”

“Có cô đó!”

“Hả? Anh nói gì?”

“Chưa nói xong đã cắt ngang rồi! Ý tôi là ngoài cô ấy ra, cô đã giúp tôi vui hơn rất nhiều.”

“Vui cái con khỉ, chẳng phải suốt ngày bảo tôi là bà chằn này nọ à? Thôi đi bố, đừng có giả giọng nịnh nọt, cái lưỡi bố dẻo lắm đấy.”

“Tùy cô thích nghĩ thế nào thì nghĩ! Mặc dù yêu Thanh Linh, nhưng có những thứ cô cũng hơn cô ấy đấy.”

“Tôi có gì mà hơn cô ấy? Cô ấy đẹp hơn, thông minh hơn, giỏi võ hơn,...bla bla toàn những thứ mà tôi chẳng địch lại nổi cô ấy đâu.”

“Nhưng cô lúc nào cũng vui vẻ, cô lạc quan, yêu đời, và có thể cười bất cứ lúc nào. Tôi luôn mong muốn Thanh Linh sẽ được như cô vậy, không phải lo nghĩ, đau khổ vì cái gì cả. Nếu như có một cuộc sống tốt, chắc Thanh Linh sẽ đáng yêu lắm chứ không có lúc nào cũng lạnh tanh như thế.”

“Haizz lạnh lùng thì sao, cô ấy vẫn tốt là được. Cô ấy còn tốt, còn dịu dàng hơn bà chằn này nhiều nên đừng có cố vớt cho tôi vài cái tốt đẹp nữa đi, tôi nghe anh nói mà sờn gai ốc vì độ “chém gió” của anh đấy.”

“Vậy tôi cho bà chằn gai ốc đầy mình luôn: có một điều không thể phủ nhận, cô giỏi võ hơn Thanh Linh.”

Phương Nhi trố mắt:

“Đùa nhau à? Con lạy bố, con không dám hơn chị Linh của bố về cái khoản này.”

“Tôi đánh với cô vài trận rồi nên tôi nhận ra chứ. Nhìn Thanh Linh lạnh lùng bình tĩnh nên trông cô ấy cái gì cũng hơn, chứ cô hơn cô ấy nhiều về sức khỏe. Cô được bao nhiêu cái giải võ rồi? Tôi không đùa đâu vì lực đánh của cô bao giờ cũng mạnh, rất khỏe, nếu không nhanh tránh thì chỉ có vào viện vài tháng.”

“Anh cứ nói quá!”

“Nói thật đó, cho nên cuộc thi này cô nhất định sẽ thành công thôi. Cố gắng lên!”

Mạnh Bảo khẽ mỉm cười nhẹ cổ vũ cô. Bỗng dưng, chỉ một nụ cười đó mà cô thấy dịu lòng hẳn. Quả thực, nụ cười của Mạnh Bảo rất có sức hút.

“Thôi anh về đi, tôi tự về được rồi.”

“Sao bảo cô bị quáng gà?”

“Bị lừa dễ thật! Mắt tôi thế này mà quáng gà à? Tôi lừa anh để hành anh đi bộ tí thôi.”

“Tôi bó chiếu với cô rồi đó.”

“Mai đợi tôi đó! Mai tôi sẽ tập luôn.”

“OK, tập sớm càng tốt, tôi đợi cô ở chỗ tập võ của đội mình. Nhớ ra đó không tôi khùng bố điện thoại giờ.”

Nói xong anh liền quay người rảo bước đi thật nhanh, Phương Nhi nhìn theo, khẽ cười buồn.

Lúc cô nói dối bị quáng gà, không phải cô có ý định muốn bắt anh đi bộ...

Mà là muốn lại được đi cùng anh...

“Tôi biết Thanh Linh rất tốt, nhưng giờ, tôi ghét cô ta, anh biết không...?”

Tên đáng ghét kia đâu có để ý đến cô, nhưng hẳn làm cô thay đổi rồi sao? Cô đã từng tuyên bố muốn đuổi hẳn đi, không muốn hẳn có mặt ở đội võ nói riêng và cuộc sống của cô nói chung, nhưng giờ, cô chỉ muốn níu kéo hẳn, muốn hẳn ở lại đây dù là thời gian ngắn cũng được...

Thôi vui lên đi nào, hẳn vẫn ở lại tập cùng cô đấy thôi! Mai hẳn còn hẹn cô tập sớm nữa, hẳn có vẻ vẫn quan tâm đến cuộc thi này đấy chứ. Cô phải về đi ngủ nhanh không mai lại gà gặt.

“Hẳn là giỏi võ hơn cả Thanh Linh, thế thì càng phải loại trừ! Xin lỗi nhá, cô em.” – Trong bóng tối, gã trai trẻ mỉm cười độc ác.

BIM BIM! Tiếng còi xe vang lên và từ trong ngõ, một chiếc xe ô tô phóng vụt ra với tốc độ cực nhanh và lao thẳng về hướng Phương Nhi...

“Á trời ơi!!!”

24. Chương 24: Nụ Cười Của Phương Nhi

“Phương Nhi!?” – Mạnh Bảo giật mình đứng lại khi nghe có tiếng hét.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, anh vội vàng chạy ngược lại nơi vừa tạm biệt Phương Nhi. Anh thất kinh khi nhìn thấy cô ngã lún ra đất, đôi chân cô máu chảy lênh láng vì va chạm mạnh xuống mặt đường. Cô vốn rất giỏi chịu đựng, nhưng vết thương này quá nặng khiến cô phải nghiêng rằng, nhân nhó, không thể nào chịu nổi.

“Trời đất, cô làm sao thế này!?”

“Thằng tài xế khốn nạn! Tôi mà gặp lại tôi băm vằm xương nó!”

“Sao thế? Cô bị đâm xe à?”

“Đâm thì tôi chết lâu rồi! Cái xe ở đâu lao ra như cổ tình đâm tôi chứ không phải vô tình. Tốc độ như sao xẹt làm tôi không thể tránh, nhưng cũng may tôi biết đường nhảy lên đầu xe đấy. Nhưng tôi không giữ thăng bằng được, mà cũng sợ nó cho tôi vào tường bẹp dí, nên nhảy xuống và kết quả thế này còn nó thì chạy mất.” – Cô gằn giọng đầy giận dữ.

“Trời đất, số cô đồ chán, nếu không nhờ vô thì cô bẹp lép dưới bánh xe rồi. Nhảy lên đầu xe là chẳng khác diễn viên hành động đó. Đứng lên đi, tôi đưa cô đến bệnh viện.” – Mạnh Bảo kéo cô đứng dậy rồi công cô đi.

Tới bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng bảo anh dìu cô vào phòng bệnh, còn anh thì phải đợi ở ngoài. Khi xuống khỏi lưng anh, cô vẫn cố gắng tự vịn vào cửa để đi hẳn vào trong, vết thương trầy da đầy máu thế mà cô bình tĩnh ứng phó, không bao giờ nghĩ rằng mình đang đau, bởi vì càng nghĩ sẽ càng thấy đau thêm thôi cho nên quên đi là tốt nhất.

“Anh về trước đi, không phải đợi tôi đâu!” – Cô trấn an anh trước khi đóng cửa.

“Không, tôi sẽ đợi! Chân cẳng thế này cô về kiểu gì?”

“Nói là phải giữ lời đó!” – Cô mỉm cười thật tươi rồi đóng cửa lại.

Tự dưng Mạnh Bảo thấy có gì đó thật ảm áp khi nhìn thấy nụ cười của Phương Nhi...

Anh từng say đắm Thanh Linh vô cùng nhìn thấy nụ cười tuyệt đẹp của cô. Thanh Linh đã xinh đẹp, khi cười thì còn đẹp hơn nữa. Phải nói là chẳng ai đẹp được hơn cô, nhưng, không hiểu sao anh thực sự cảm thấy khác hẳn khi nhìn thấy Phương Nhi cười hơn là Thanh Linh. Ở Thanh Linh lúc nào cũng có cái gì đó buồn, dù là cô hạnh phúc với hiện tại, nhưng những kỷ niệm dằn vặt của quá khứ đã vô tình làm nụ cười ngọt ngào đó vương vấn buồn đau. Còn ở Phương Nhi, anh không nhìn thấy nỗi buồn gì trong khi cô cười cả. Nụ cười tươi tắn, toả sáng rạng rỡ ngay cả khi cô đang rất đau, có lẽ đó là điểm mà Mạnh Bảo dần có thiện cảm và khâm phục cô gái mạnh mẽ chẳng bao giờ buồn này.

Là anh không nhìn thấy, hay là...do cô giấu quá kỹ...?

“Sao lâu thế nhỉ?”

Mạnh Bảo nhìn đồng hồ. Lúc vào bệnh viện là 10 giờ đêm mà giờ đã 0 giờ sáng, anh vừa ngủ gật được 2 tiếng rồi mà chưa thấy cô ra. Hay là cô ra trước và về trước? Chẳng có chuyện đó, quen nhau không lâu nhưng anh biết tính cô chứ, có thể nào thì cô cũng chẳng bỏ về mà không thông báo đâu. Chắc là cô vẫn ở trong kia, mà khám gì lâu thế?

KẾT! Đúng lúc đó cửa mở và cô bước ra với gương mặt bơ phờ, mệt mỏi.

“Nhi, làm gì mà lâu thế?”

“Hả? À ừ không có gì đâu! Chỉ là cái chân tôi thương nặng quá mà tôi còn cuộc thi võ nên bảo bác sĩ khám chữa cho kỹ để khỏi nhanh thôi. Tiền nong nhà tôi lo được, anh không phải lo giả tiền cho tôi đâu nên cứ về trước đi, đợi ở đây 2 tiếng làm gì.”

“Thế sao trông mặt cô buồn thế?”

“Tôi đang lo không biết tôi có đủ sức mà thi thố không nữa, haizz chán quá đi mất! Nghĩ muốn chém chết thằng nào đâm tôi.”

“Thi cái gì nữa, cô bị thương nặng lắm...”

“Anh im ngay cái miệng đầy mùn bùn của anh vào nhé! Tôi không có từ bỏ dễ dàng như anh.”

“Tôi biết rồi bà chần ạ! Nào đi về thôi, chân cô băng bó chắc được rồi đấy, cố gắng đi đường cẩn thận nhé!”

Nói rồi anh lại công cô trở về. Đường khuya về đêm càng lúc càng vắng, bầu trời đêm sao lại sáng lấp lánh nhiều hơn. Mọi thứ im lặng đến mức Mạnh Bảo nghe rõ tiếng thở của Phương Nhi nữa là, tiếng thở có vẻ gấp gáp và mệt mỏi. Đôi mắt cô cũng

lờ đờ đi, cô gục đầu xuống:

“Tôi...lạnh...và buồn ngủ quá...”

“Chịu khó đi, sắp về đến nhà rồi!”

“Tôi về nhà...rồi anh lại đi hả...?”

“Cô bắt đầu nói mê rồi đó hả? Đừng ngủ trên lưng tôi đấy!”

“Anh...rồi sẽ lại đi tìm Thanh Linh...”

“Thôi nào Phương Nhi, im lặng đi không người ta tưởng cô làm sao đấy!”

“Cái chân tôi đau lắm...và cả trái...” – Cô đã gục ngay trước khi nói câu “và cả trái tim tôi nữa”.

Mạnh Bảo giật mình khi nhận ra cô đã ngủ, không thể công cô trên lưng được, gió đầu mùa thu buổi đêm lại khá mạnh, có thể khiến cô cảm lạnh mất. Anh đành quay lại, không công trên lưng nữa mà bế cô về luôn vậy, dấu sao nằm trong vòng tay người khác cũng ấm hơn là trên lưng. Cô ngủ ngon sau một ngày mệt mỏi, và say giấc luôn dù chưa về đến nhà. Có vẻ vì mệt nên cô ngủ rất dễ.

Về đến nhà cô, Mạnh Bảo đích thân tự bế cô lên phòng chứ không cần gọi bà Ngân – mẹ cô hay mấy cô giúp việc. Cái chân của cô phải rất cẩn thận vì bị thương không hề nhẹ, phải băng bó và tránh va chạm. Loay hoay mấy phút, Mạnh Bảo cũng xong nhiệm vụ là đưa “bà chần” về nhà ngủ. Lúc này, cô đâu có “bà chần” đánh đá, gương mặt khi ngủ rất xinh đẹp và hiền dịu, chỉ là trông xanh xao và mồ hôi ra rất nhiều, bật quạt số to nhất vẫn thấy cô lấm tấm mồ hôi, khéo phải dùng điều hoà mát. Chết thật, vì một cuộc thi mà cô có vẻ giảm sút sức khoẻ rồi.

“Ngủ ngon, giữ gìn sức khoẻ, Phương Nhi!”

Rồi anh đi khỏi mà không để ý cô gái ấy vẫn đang say ngủ nhưng khoé mắt thì rơi ra giọt nước...

“Giá như anh chẳng thuộc về ai, thì tình cảm đôi ta đâu là sai?

Giá như mình gặp nhau khi trước, thì em đã đến trước một bước

Ghét con tim em đang thuộc về ai, mà sao chẳng thể nào nghe lời em!?

Cứ giả vờ dù có khi buồn, giả vờ không yêu anh nhưng lòng đau!”

(Giả vờ nhưng em yêu anh – Miu Lê)

Thời gian để cuộc thi võ diễn ra giờ chỉ còn tính bằng ngày. Mà cũng đã được một tuần Mạnh Bảo thay Phương Nhi dạy đội võ rất nhiều thứ để chuẩn bị cho cuộc thi thật tốt, dấu sao cha anh – Mạnh Duy cũng quay về Hà Nội rồi, cô em Vân Trang vẫn ở lại cùng anh, và tất nhiên là anh em nhà Thiên – Phú lúc nào cũng quanh quẩn gần đó. Minh Thiên đúng là khó ưa nhưng với em trai thì dịu dàng hết mực, ngày nào cũng dạy em học, nói chuyện cũng rất vui vẻ.

“Mọi thứ vẫn rất ổn!” – Giọng nói thân quen vang lên.

“A lớp trưởng, đã đi lại được rồi à?” – Đội võ của cô reo lên.

“Đi lại lâu rồi, thậm chí tập tành cũng gần xong luôn. Cũng nhờ chú Hoàng Duy đó.”

“Chú Hoàng Duy ấy hả?” – Mạnh Bảo khá ngạc nhiên.

“Chắc nghe cha anh kể nên chú Hoàng Duy tới thăm tôi, tôi đã chớp cơ hội mong muốn chú giúp đỡ thi thố. Công nhận chú ấy siêu võ ghê, dạy được võ Vovinam luôn. Thế là tôi có vài chiêu để đấu tên Khánh Vinh rồi.”

“Chẹp chẹp, chân cẳng thế kia mà Vovinam cái gì?”

“Bùn à, anh học xong Vovinam chưa mà cứ nói tôi! Tôi dễ khỏi lằm, thậm chí chẳng quan tâm tới vết thương nữa, hoá chẳng chỉ có thay băng thôi. Tôi phải tập gấp rút chứ, dẫu sao tôi cũng không thiên về Vovinam, tôi chỉ muốn cho tên Khánh Vinh một trận.”

Nói rồi, để chứng minh, cô giơ chân đá thẳng luôn một anh chàng đang đứng lơ ngơ ở đó. Anh chàng chưa kịp hiểu gì đã bay ra xa, đập cả móng vì cú đá bất ngờ của Phương Nhi. Mạnh Bảo gật gù:

“Dùng “thí nghiệm” hơi nguy hiểm, nhưng mà đá nhẹ thế mà đối thủ đã bay ra rồi thì không tệ chút nào đâu. Cô sẽ có khả năng thắng.”

“Tất nhiên!” – Phương Nhi vui vẻ - “Có thể là sẽ không thắng, nhưng đừng bao giờ nghĩ chúng ta thua ai hết! Hãy tự tin chiến đấu nhá, các đồng chí đội võ trường Đ.L!”

Đội võ võ tay nhiệt liệt với tất cả mọi nhiệt huyết và sự quyết tâm. Mạnh Bảo cũng không thể không vui theo:

“Thôi, tập tành bao nhiêu ngày mệt rồi, chúng ta đi uống gì đó cho khuây khoả nhỉ?”

“Ồ là la đi luôn! Trà đá trà chanh đi anh Bảo!”

“Giãn dị thế, đi uống trà đá thôi à? Nào thì đi! Mỗi cậu tự phóng xe mà đi ra quán gần phố Q nhá!”

“Nè, thế tôi đi với anh!” – Phương Nhi túm lấy Mạnh Bảo luôn. – “Cả cái đội có mỗi tôi là con gái, mà tôi lại còn đau chân.”

“Kể với chẳng lẽ, vừa nói tôi không đau giờ lại đau.” – Mạnh Bảo cần nhần nhưng lại đột nhiên kéo tay cô đi ra phía xe mình.

“Cái xe này chắc anh mượn ở đâu hả, chứ anh mới đến đây cần gì mang theo quả xe tổ bố thế này?” – Phương Nhi châm chọc.

“Ừ tôi mượn đó, để đi tìm Thanh Linh cho nhanh, đỡ phải cuốc bộ hay xe ôm, taxi gì ệt. Nào lên xe!”

Phương Nhi và Mạnh Bảo vui vẻ chuẩn bị đi uống nước cùng bạn bè thì bỗng nhiên có tiếng gọi đằng sau:

“Anh gọi Thanh Linh...Là anh phải không, Mạnh Bảo?”

Mạnh Bảo chết sững người, quay lại phía sau...

25. Chương 25: Võ Vụn...

Mạnh Bảo chết sững người, quay lại phía sau, cả Phương Nhi cũng quay lại. Họ kinh ngạc không nói nên lời khi nhìn thấy cô gái với mái tóc dài buông xoã, hai mắt băng kín, mặc một bộ quần áo rách. Cô cất giọng run run:

“Anh...là anh...”

“Cô ấy...!?” – Phương Nhi há hốc.

Mạnh Bảo không tin nổi nữa, nhảy xuống xe máy, chạy về phía cô gái:

“Em...tại sao lại...” – Anh nói không nên lời nữa.

“Là Mạnh Bảo đúng không? Cuối cùng em cũng tìm thấy anh rồi!” – Cô gái nghẹn ngào nức nở.

“Em...là Thanh Linh!?”

“Em đã nghe thấy anh gọi tên em! Mạnh Bảo, anh biết em nhớ anh lắm hay không!!?” - Cô lao tới ôm chặt anh.

Mạnh Bảo không nói được gì nữa, thật sự...thật sự cô đã trở về rồi sao!? Thanh Linh đã trở về, ngay lúc này? Anh không tin nổi! Thực sự là giờ cô đang ở đây!?

“Tại sao...Anh nghe giọng, rồi vẻ bề ngoài, em khác đi quá nhiều...Mắt em làm sao thế này!?” – Anh cúi xuống nhìn cô thật kỹ.

“Em không nhìn thấy anh được nữa...” – Cô chưa xót – “Từ cái ngày mà em ngã xuống biển, sau những lần phẫu thuật, em nhìn không còn là em nữa. Mắt em bị mù, sức khỏe em cũng chẳng được như ngày xưa, giọng nói em cũng thay đổi đi, nghe chẳng ai nhận ra em. Mạnh Bảo, 2 năm qua em đã đau khổ vô cùng vì nhớ anh, vì phải làm osin ột gia đình giàu có thì họ mới bỏ tiền cứu chữa em sống sót,...Tên Khánh Vinh giao em cho Khánh Quang, nhưng Khánh Quang lại giao em cho gia đình này, hôm đó họ là du khách ở đảo C. nhưng thực ra họ đến từ Đà Lạt, em đã sống ở đây 2 năm với bao nhiêu tủi hờn...” – Cô gục vào lòng anh, vừa nói vừa khóc.

Mạnh Bảo vẫn ngỡ ngàng chưa tin nhưng nghe những lời kể đầy đau đớn của cô, anh đã tin tất cả. Đây đúng là Thanh Linh của anh rồi! Anh đã đi tìm cô suốt 2 năm qua, và 2 năm đó cô cũng sống đầy bi kịch như thế này ư? Một cảm giác ân hận, đau xót trào lên trong tim anh, vì anh mà cô phải sống vậy, anh thật đáng chết! Anh vòng tay ôm chặt cô vào lòng:

“Đừng sợ, anh đang ở bên em đây! Anh nhớ em vô cùng, em biết không?? Anh không để em rời xa anh nữa, anh hứa đấy!!”

Anh vừa dứt lời thì giọng nói ấy vang lên run run:

“Mạnh Bảo...”

Mạnh Bảo và Thanh Linh cùng quay về hướng giọng nói ấy. Thanh Linh không nhìn thấy gì, nhưng Mạnh Bảo thì thấy. Phương Nhi vẫn đứng đằng sau nhìn hai người, và nghe tất cả những gì mà hai người nói. Mạnh Bảo thoáng giật mình khi nhìn thấy trong đôi mắt cô là sự thất thần, có gì đó đau nhói không biết diễn tả như thế nào.

“Phương Nhi, cô sao thế?”

“Đằng kia...” – Phương Nhi chỉ ra phía xa.

Mạnh Bảo giật mình nhìn theo hướng cô chỉ thì thấy một toán người đang chạy về phía họ. Thanh Linh cũng nghe tiếng bước chân, vội nói:

“Là bọn của Khánh Vinh...Chúng nó đang đuổi em!”

“Hả? Đuổi em?”

“Chúng nó phát hiện ra em nên tiếp tục truy đuổi, tên Khánh Vinh đó không nghĩ là em còn sống, không nghĩ là cha hắn còn lương tâm giao em cho người khác. Giờ thì hắn quyết đuổi em bằng được để bắt sống em, hắn không muốn anh tìm ra em! Mau chạy đi, Mạnh Bảo!”

“Không, anh phải ở lại đây dần chết bọn chúng!”

Phương Nhi tức giận hét lên:

“Đồ con bò, anh có biết cô ấy không thể làm gì được, một tay anh liệu có bảo vệ nổi cô ấy không mà đòi to mồm!? Đi ngay đi, tôi sẽ ở lại đây đối phó.”

“Nhưng cô...”

“Tôi không đánh đấm đâu, đừng có lo tôi bị thương! Đi ngay trước khi chúng nó bắt Thanh Linh của anh lần nữa!” – Cô gào to nhưng mấy chữ “Thanh Linh của anh” làm cô suýt nghẹn giọng.

Mạnh Bảo không biết làm gì nữa, buộc phải bế Thanh Linh chạy đi ngay. Tốc độ chạy của anh nhanh như thần nên đã biến mất rất nhanh, để lại Phương Nhi đứng đó với ánh mắt dõi theo chằm chằm đầy hụt hẫng và nhói đau...

Cô cố gắng lấy hết bình tĩnh quay lại, đối đầu với nhóm người đang đuổi theo Thanh Linh. Khánh Vinh đi đầu bọn, hét hò:

“Đây không muốn đối đầu với cô đâu, có thấy con bé mù nào chạy qua đây không?”

“Anh hỏi gì tôi không hiểu.”

“Cái đầu cô ngu lắm sao mà không hiểu? Tôi chắc chắn cô thấy cô ta rồi!”

“Bộ thấy cô ta thì anh sẽ làm gì?”

“Còn làm gì nữa! Tất nhiên là cho cô ta một nhát chết luôn, và thế là khỏi ai nhìn thấy cô ta nữa cho đỡ ngứa mắt.”

Tự dưng Phương Nhi thấy trong lòng khác hẳn. “Cho cô ta một nhát chết luôn” ư? Thế có phải là Thanh Linh sẽ chết không? Thanh Linh chết rồi thì không ai thấy cô ta nữa, Mạnh Bảo không nhắc đến cô ta ngày ngày nữa, thậm chí qua một thời gian biết đâu anh sẽ quên cô ta vì cô ta đã chết rồi. Nếu như vậy, chẳng phải là...rất tốt sao...?

“Thế cô thấy cô ta chứ? Cô nói cho tôi biết được không?” – Khánh Vinh tiếp tục.

“Ừ tôi có thấy!” – Phương Nhi nói rất nhanh nhưng im bật cũng rất nhanh.

Nói cho Khánh Vinh biết, rồi anh ta giết Thanh Linh, sau đó thì gì nữa? Sau đó liệu cô có được để ý chút nào không hay là hình bóng người con gái kia sẽ tạc mãi vào trái tim của Mạnh Bảo đến suốt cuộc đời anh?

“Vậy cô ta chạy hướng nào?”

“Tôi chỉ để ý có một cô gái chạy qua đây thôi, tôi đang mãi nghĩ nên không để ý! Mà có vẻ cô ta chạy nhanh lắm, vấp ngã suốt chắc vì mất mù thế mà vẫn chạy được mới hay chứ.”

“Ôi giờ cô ta hỏi đường mấy người qua lại nên chạy được đây mà, và lại đường ở đây vắng nên chạy được. Thôi nói với cô thật mất thời gian!” – Khánh Vinh kéo nhóm người của mình đi mất luôn.

Và giờ đây, chỉ còn mình Phương Nhi bơ vơ giữa con đường vắng. Khánh Vinh không tìm thấy Thanh Linh, còn cô ta thì đang ở bên Mạnh Bảo...Chỉ vì cô đã giấu, cô không nói ra sự thật cho Khánh Vinh. Vì cô không muốn ai đó phải chết để ai kia buồn khổ, vì cô lại nhu nhược giữ nỗi đau về riêng mình.

Cô muốn ch.ử.i thề! Cô ghét cảm giác bị bỏ rơi! Cô ghét khi phải trở thành người đứng sau! Nhưng cô có thể làm gì đây? Cô chẳng là ai cả, chẳng là gì trong trái tim người con trai mà từ lúc nào cô đã trót yêu...

“Lớp trưởng, chờ mãi không thấy cậu đi ra quán uống nước. Đứng đây làm gì thế?” – Một người bạn của cô vừa đi đến.

“Biến đi, đừng có quan tâm!” – Cô quát lớn, ngứa mắt lên trời để cố ngăn dòng nước mắt rơi ra khỏi khoé mi – “Cuối cùng cô ta cũng trở về rồi! Tôi đúng là con ngu xuẩn mà! Trời ơi là trời, trời đối xử với tôi thế này hay sao!?”

“Phương Nhi...”

“Tôi bảo cậu biến đi, tai cậu điếc à!!??” – Cô quay lại hét lớn, rồi vụt chạy đi trong sự ngạc nhiên của người bạn.

Mạnh Bảo chạy chỉ trong mấy phút đã xa tít tắp đi tận đâu. Đến một bờ đê, anh mới đặt Thanh Linh xuống. Lúc này anh có thể nhìn kỹ cô hơn nữa, dáng vóc cô vẫn thế chỉ là hơi gầy guộc xanh xao, mái tóc dài đẹp vẫn còn, chỉ là trên người cô rất nhiều vết sẹo, vết thương phải băng bó, và đôi mắt kia không còn nhìn thấy gì nữa mới là thứ làm anh đau lòng...

Anh cúi xuống, đưa tay vuốt tóc cô, nghẹn đắng nói:

“Em không nhìn thấy anh được nữa sao?”

“Mạnh Bảo...” – Cô nắm lấy tay anh – “Em thực sự muốn thấy anh! 2 năm rồi, em muốn xem anh thay đổi tới chừng nào.”

“Anh vẫn thế mà! Anh vẫn không nguôi được nỗi nhớ em. Vì anh mà em chịu quá nhiều đau khổ.” – Anh lại lao đến ôm chặt cô, cô vùi mặt vào lòng anh thật ấm áp.

“Em đã sợ lắm. Sợ rằng không bao giờ gặp lại anh nữa. Nhưng cuối cùng ông trời vẫn cho em gặp lại anh. Mặc dù không nhìn thấy anh nữa, em vẫn cảm nhận được hơi ấm của anh, em vẫn nghe được giọng nói của anh. Em mất tất cả rồi, mất cha, mất mẹ, và mất cả Thanh Chi nữa, giờ em chỉ còn anh mà thôi.”

Lời nói của cô càng làm cho anh thêm xót xa, cô vẫn yêu anh nhiều đến vậy sao? Bao nhiêu năm nhưng nhớ, tủi hờn, đau khổ, cô vẫn chịu đựng để có được ngày hôm nay...Thật sự cô chính là Thanh Linh, không còn ai vào đây nữa!

“Mạnh Bảo...Cho em được nhận lại tình yêu của anh được không?” – Cô đưa tay tìm đến khuôn mặt anh, khẽ vuốt nhẹ.

Chỉ thế thôi là anh đủ hiểu. Anh cúi xuống, nhẹ nhàng định hôn cô...

“Tôi không nghĩ đây là lúc tình cảm đâu!” – Giọng nói đó vang lên làm cả hai giật mình.

Mạnh Bảo ngẩng lên. Phương Nhi đang đứng nhìn anh và Thanh Linh. Đôi mắt của cô hình như ầng ậc nước, và loé lên những tia lửa giận dữ đang cố kìm nén. Thực sự trong lúc này, cô như muốn bốc hỏa.

“Phương Nhi, cô...”

“Người ngơ ngác cô ta thế kia mà anh còn hôn với chẳng hít! Mau đưa cô ta vào bệnh viện đi, bị thương hết rồi kia kìa. Tôi đã cứu hai người đó, giờ thì hai người còn chạy ra một chỗ mà tâm sự với nhau à, sến khiếp đi được!” – Cô chỉ nói thế rồi quay ngay đi.

Thanh Linh vội hỏi:

“Cô ấy...là ai thế anh...?”

“Em đừng lo, cô ta có vẻ đánh đá thế nhưng thực ra rất tốt bụng. Không hiểu sao tự dưng nói năng khó nghe như vậy nữa. Mau vào bệnh viện thôi, trông nhìn em tiêu tụy quá.”

BỊCH BỊCH BỊCH!

Cả bệnh viện như náo loạn cả lên vì Minh Thiên, Vân Trang, Minh Phú cùng đoàn người đi tìm Thanh Linh chạy như bay vào tìm phòng bệnh. Họ chạy cứ phải nói là không cần biết trời đất là gì, không cần biết có đâm ai không, chỉ biết là trong đầu họ đang có ý nghĩ duy nhất “Thanh Linh đã về”.

“Thanh Linh!!” – Minh Thiên chạy vào đầu tiên.

Trong căn phòng bệnh, Mạnh Bảo đang ngồi bên cô gái ấy. Tuy đôi mắt đã bị kín, nhưng dáng vóc, mái tóc kia,...Đúng là Thanh Linh, không sai vào đâu được! Nghe tiếng gọi, cô khẽ hướng về phía Minh Thiên:

“Là anh hả, Minh Thiên?”

“Em...Là em thật sao Thanh Linh!? Em về rồi?”

“Em đã trở lại đây mà.”

“Trời ơi!!!” – Vân Trang lao ngay đến ôm chầm lấy cô – “Em lo cho chị lắm chị biết không!? Em đã không ngờ là chị phải sống đau khổ như thế, vậy mà chị vẫn trở lại đây được. Chị Linh, cuối cùng chị em ta cũng gặp nhau rồi! Chị nhớ em không, Vân Trang đây chị!”

“Chị nhớ, chị nhớ...” – Thanh Linh phải đẩy đẩy Vân Trang ra vì cô ôm mình quá chặt – “Chắc giờ em lớn và xinh đẹp lắm, tiếc là chị không thấy em nữa.”

“Không sao! Chị đã về là tốt lắm rồi!”

“Đúng đó, em cũng rất lo cho chị. Vì chị mà anh trai em bỏ cơm bỏ ngủ.” – Minh Phú cũng thêm vào.

Minh Thiên không biết nói gì nữa, chỉ lặng lẽ quay đi giấu những giọt nước mắt hạnh phúc. Lần đầu tiên anh khóc vì gặp lại một người con gái...Anh thực sự hạnh phúc, cuối cùng cô cũng đã trở về, cô vượt qua bao sóng gió để trở về đây. Còn Mạnh Bảo, cũng chẳng cần nói cũng biết, giờ đây người ta lại thấy nụ cười

rạng rỡ của anh, anh như phát điên vì vui khi ôm trong vòng tay người con gái của mình – người con gái anh đã nguyện yêu mãi mãi. Tất cả mọi người đều mừng vui...

...chỉ có cô gái ngoài kia dường như tưởng mình đã ngã quy...

Đúng lúc đó có một bác sĩ đi qua, thấy cô đứng ở ngoài phòng bệnh thì nói:

“Cô là Phương Nhi phải không? Hôm trước cô khám ở đây.”

“Hả? Vâng, là tôi!”

“Chân cô đã khỏi rồi chứ?”

“Vâng, khỏi rồi ạ! Nhưng mà ông à, còn cái...”

“Ừm tôi cũng đang định gọi cho cô để đến lấy cái đó đây, tôi cũng chưa biết kết quả thế nào. Cô đi theo tôi đến gặp bác sĩ Đức!”

Phương Nhi vừa đi khỏi thì có một cô y tá bước vào trong phòng bệnh:

“Mọi người có thể để tôi đưa bệnh nhân Võ Thanh Linh đi một chút không ạ, hiện tại cô ấy vẫn cần khám tiếp vì bị thương khá nhiều.”

“Được!”

Mạnh Bảo vui vẻ gật đầu, bế Thanh Linh đặt vào chiếc xe lăn và cô y tá đẩy xe cô đi. Đang đi dọc hành lang, chợt Thanh Linh nghe thấy tiếng nói:

“Phòng này ạ bác sĩ?”

Thanh Linh nói với cô y tá:

“Cô đang đưa tôi đi đâu đấy?”

“Đến phòng chữa bệnh cho cô thôi!”

“Nhưng mà hiện thì tôi đang ở chỗ nào đây, mắt tôi có nhìn thấy gì đâu?”

“À cô đang sắp tới chỗ của bác sĩ Khang Đức, một bác sĩ chuyên về xét nghiệm máu. Mà chỗ này đâu có dành cho cô, cô cứ hỏi làm gì? Chúng ta chỉ đi qua thôi mà, phòng bệnh của cô ở đằng kia.”

“Cho tôi dừng lại chỗ cửa phòng bác sĩ Đức đó đi, còn cô có thể lấy giùm tôi lọ thuốc tôi để quên ở phòng được không? Tôi đang cần.”

“Ừm cô thật là...Thôi được! Đợi tôi chút!”

Cô y tá đi rồi, Thanh Linh vẫn ngồi đó lắng nghe mọi thứ ở đằng sau căn phòng kia. Phương Nhi ở trong phòng đó mà không hề hay biết có ai đang lắng nghe tất cả.

“Chào cô, Phương Nhi!” – Bác sĩ Khang Đức đưa cho cô một ly nước thủy tinh.

“Chào ông!” – Cô cũng kéo ghế ngồi xuống trước mặt ông, cầm lấy ly nước

Ông hắng giọng, nói tiếp:

“Hôm trước khám chân cho cô, chúng tôi nhận thấy máu cô không bình thường. Cho nên mới giữ cô ở lại khám lâu như vậy.”

“Tôi biết rồi mà, tôi phải nghĩ đủ cớ để nói dối người ta vì sao tôi phải ở lại khám đến 12h đêm đấy. Thôi ông vào việc chính luôn đi!”

“Chúng tôi đã có kết quả xét nghiệm máu cho cô...” – Bác sĩ càng lúc càng ngập ngừng.

Phương Nhi nhìn nét mặt của ông, cô hiểu ra điều gì.

“Tôi mắc bệnh phải không?”

“Ừm...”

“Có phải phim Hàn Quốc đâu mà mắc bệnh về máu chứ...”

“Đâu chỉ có phim mới mắc bệnh...”

“Thế tôi bị mắc bệnh gì?” – Cô vẫn hỏi bình thản nhất có thể. – “Cứ nói đi, tôi đâu phải loại người nghe đến bệnh tật là chết ngay tại chỗ đâu!”

Có lẽ vì vẻ bình thản đã-che-giấu-đau-khổ kia nên bác sĩ đã nói thẳng ngay lập tức:

“Cô bị bệnh ung thư bạch cầu.”

CHOANG! Ly nước trên tay Phương Nhi rơi xuống đất, từng mảnh thủy tinh bắn ra vỡ vụn...

26. Chương 26: Giá Rét Đáy Con Tim

“Phương Nhi, cô không sao đấy chứ!? Hãy bình tĩnh...” – Bác sĩ Đức hốt hoảng ngồi xuống xem những mảnh thủy tinh có bắn vào chân cô không.

“Tôi không sao...” – Cô nói nhưng mắt thì mờ dần như xác không hồn, rồi đi ra ngoài cửa với sự bàng hoàng vẫn hiện rõ.

Vừa bước ra ngoài cửa, cô đã sững lại. Là Thanh Linh! Cô ta đang làm gì ở đây vậy? Chẳng lẽ cô ta đã nghe thấy hết những gì mà bác sĩ nói...?

“Cô...tại sao cô lại ở đây?” – Phương Nhi cố gắng bình tĩnh hết sức có thể.

“Cô là gì với Mạnh Bảo?”

“Hả? Cô hỏi thế là sao?”

“Mặc dù không nhìn thấy ai, nhưng nghe giọng thì tôi biết cô lúc nào cũng kè kè Mạnh Bảo. Cô là ai vậy?” – Câu hỏi của Thanh Linh dường như chẳng hề liên quan gì đến cái việc cô đã nghe lén bệnh tình của Phương Nhi.

Phương Nhi cười đau đớn:

“Haha, đừng nói với tôi là cô đang nghĩ tôi là kẻ chen ngang hai người nhé! Xin lỗi chứ tôi không có hèn như thế! Phải, tôi YÊU anh ta đấy, tôi yêu anh ta ghê gớm luôn, chẳng hiểu vì sao yêu, nhưng mà tôi làm sao thay thế được hình bóng của người con gái “xinh đẹp, tài giỏi, dịu dàng, nhân hậu, mạnh mẽ” trong trái tim anh ta cơ chứ! Nên tôi phải là người đứng sau đấy, tôi phải chấp nhận cái thứ gọi là “tình đơn phương” dù tôi nói cho cô biết nhé: tôi ghét nó cay đắng, tôi cực cực cực kỳ ghét cái cảm giác nhìn người mình yêu yêu người khác!”

“Cho nên cũng ghét tôi lắm sao, Phương Nhi?” – Thanh Linh bình thản.

“Đừng có kêu tên tôi! Cô chẳng xứng đáng gọi tên tôi đâu! Chính xác là thế đấy, tôi ghét cô, tôi suýt nữa thì nói với Khánh Vinh chỗ cô để hãm giết cô cơ! Tôi tàn nhẫn, tôi độc ác thế đấy, cô định làm gì tôi đây? Nói với người khác về căn bệnh của tôi hả? Tốt quá cơ, tôi cũng chẳng muốn giấu giếm đâu! Biết đâu người ta thấy tôi bệnh thì còn thương tôi hơn tí ấy chứ, chắc, người ta thương cô cũng vì cô chịu nhiều đau khổ mà.”

“Câm đi, tôi chẳng biết đau khổ là gì đâu! Tôi không cần sự thương hại như thế, người ta yêu thương tôi thực sự, yêu bằng cả trái tim. Còn cô, cô đừng có bệnh tật mà đã kêu la.”

“Kêu la? Ai kêu cơ? Muốn kêu thì tôi đã gào lên cho cả cái bệnh viện này nghe thấy là tôi bị ung thư, tôi sắp chết rồi! Nhưng như thế thì bị người ta cho là không mạnh mẽ nên tôi chả dám kêu. Chao ôi, tôi đâu có mạnh mẽ như cô, tôi đâu có giỏi chịu đựng đau khổ vì tình yêu như cô! Thanh Linh, tôi ghen tỵ với cô đấy, sao cô không biến đi hoặc chết luôn đi cho rồi để tôi đỡ phải diện tiết khi nghe đến tên cô!??”

Phương Nhi thực sự đã mất bình tĩnh, cô không chịu nổi nữa chạy vụt đi để lại Thanh Linh ngồi đó.

“Cô nghĩ tôi có thể để mất anh ấy vào tay người khác sao? Tôi đã chờ 2 năm rồi...”

Cổng bệnh viện về đêm vắng vẻ và lạnh lẽo. Hôm nay gió bắc lại tràn về, khiến lòng cô tê buốt. Phương Nhi lặng lẽ ngược lên nhìn bầu trời, tại sao vừa rồi cô lại nói những lời như vậy kia chứ? Cô tức giận đến mức vậy sao? Chỉ vì tin dữ căn bệnh ập đến, chỉ vì người con gái kia quay lại, mà cô thì không thể chịu đựng, cô không biết làm sao để giống như nhiều cô gái khác: đứng đằng sau mỉm cười cho người mình yêu hạnh phúc.

Cô ích kỷ quá hay sao? Hay là cô yêu người nào đó quá nhiều?

“Phương Nhi, sao cô lại ở đây?”

Phương Nhi giật mình quay ra. Người con trai ấy, đứng đằng sau cô. Đôi mắt anh giờ đẹp lắm, không còn buồn bã như lúc mới gặp cô nữa, nhưng trái tim anh cứ mãi có hình bóng của ai kia...

“Ừm, tôi lạnh lắm Mạnh Bảo à...”

“Thế sao còn ra đây? Mau đi vào đi, hay là tôi đưa cô về nhé?”

“Không cần đâu!” – Cô tiến lại gần anh – “Tôi...ôm anh cho đỡ lạnh được không...?”

“Hả?” – Mạnh Bảo ngạc nhiên – “Ừ, tùy cô...”

Phương Nhi lặng lẽ đi đến, dựa vào người anh. Anh ấm thật đấy, chắc là người con gái ấy được anh ôm nhiều lắm...Thời tiết bắt đầu lạnh thế này, chắc cô ấy còn được ôm thật nhiều, trái tim cô ấy sẽ được sưởi ấm, đau khổ thế nào cô ấy cũng có người con trai này bên cạnh để sẻ chia...Còn cô, cô có ai không? Hay là chỉ có một mình chịu giá rét, giá rét từ ngoài trời và giá rét nơi đáy con tim?

“Người cô lạnh quá, cô nên về nhà thì hơn!” – Mạnh Bảo hơi lo khi thấy người cô run rẩy.

“Không sao mà...Em chỉ được ôm anh có một lần, còn sau đó, anh sẽ ôm người khác, và em lại quay về nhà một mình thôi.”

“Hả? Sao cô...Cô nói thế là sao?”

“Anh yêu Thanh Linh lắm hả?”

“Ừm...” – Không hiểu sao lần này anh thấy ngập ngừng khi trả lời.

“Vì sao lại yêu cô ấy?”

“Hình như tôi nói cho cô rồi mà...”

“Thanh Linh xinh đẹp, giỏi võ, dịu dàng, nhân hậu, mạnh mẽ,...nói chung là cô ấy có tất cả những gì mà một người con trai mong muốn phải không? Cô ấy có thể vượt qua chông gai sau đau khổ, cô ấy có thể giữ một trái tim chung thủy với một người, cô ấy đến khi chịu bi kịch nhất vẫn không bao giờ quên anh. Đó là những lý do để không ai thay thế cô ấy trong tim anh phải không?”

“Ừ...”

“Vậy em là ai trong trái tim anh?”

“Phương Nhi...” - Anh nhìn cô đầy ngạc nhiên.

Cô ngẩng lên nhìn anh, lần đầu tiên anh thấy đôi mắt đẹp của cô buồn đến vậy, dường như đôi mắt đang cố kìm nén những dòng lệ rơi.

“Em chẳng là gì cả, đúng không? Em chỉ là một người lạ...Em chỉ là một người vô tình anh gặp gỡ...Biết vậy nhưng sao em vẫn muốn mọi thứ xa hơn nữa!”

“Phương Nhi...” – Anh nhìn cô – “Tôi biết em rất tốt, nhưng...”

“Nhưng cô ta hơn em phải không!?” – Cô hét lên – “Vậy phải làm thế nào thì em mới có chỗ trong trái tim anh! Em không làm được cái việc đứng đằng sau nhìn anh yêu người khác! Thà em chết đi còn hơn là nhìn thấy cảnh đó!”

“Nói lung tung gì thế, bình tĩnh đi Phương Nhi!”

“Nếu em chết đi, anh có yêu em không?” – Phương Nhi nói với một giọt nước đã rơi khỏi đôi mắt.

Và Mạnh Bảo chưa trả lời, cô đã quàng lấy cổ anh, khẽ hôn anh. Anh kinh ngạc suýt đẩy cô ra, nhưng lại ngừng lại vì giọt nước mắt của cô rơi vào khoe môi anh mặn chát. Cô gái này, lại yêu anh đến như vậy hay sao? Tự dưng sao anh thấy mình tội lỗi thế này?

“Mạnh Bảo, em đau...” – Có tiếng gọi yếu ớt đằng sau.

Mạnh Bảo giật mình buông Phương Nhi ra, quay lại. Thanh Linh đang đứng ở cổng bệnh viện.

“Sao em lại ra đây!? Ngã thì sao?” – Anh vội vã chạy đến chỗ cô.

“Em nhờ y tá đưa ra tìm anh. Em đau lắm, vết thương lại hành hạ em...” – Thanh Linh lao đến ôm anh.

“Đừng sợ, có anh đây mà!”

“Anh đi với ai thế?”

“Không ai đâu, em không cần biết. Mau vào trong thôi.”

Và anh đi...trước mặt cô...

Bỏ rơi cô dưới bầu trời đêm lạnh lẽo vắng tanh chẳng còn ai....

Đôi mắt buồn bã đầy đau đớn kia chuyển thành màu u tối xám xịt!

12h đêm. Mạnh Bảo nhất quyết ở lại với Thanh Linh nhưng bác sĩ vẫn bảo anh phải về vì đêm nay không ở lại với bệnh nhân được. Thế là anh đi về, hẹn ngày hôm sau sẽ đến thăm cô nhiều hơn.

Anh vừa đi ra khỏi bệnh viện, bóng cô gái đó bước vào và đi thẳng tới phòng Thanh Linh.

“Cô Phương Nhi, cô chưa về sao?” – Một cô y tá hỏi.

“Tôi mang đồ cho Thanh Linh.” – Giọng Phương Nhi lạnh tanh.

“Cô ấy ngủ rồi, để mai hẵng mang.”

“Tôi đặt trên bàn rồi tôi đi luôn.”

Thấy Phương Nhi lờm một cách “sát khí” như vậy, cô y tá cũng đành phải đồng ý cho cô vào. Phương Nhi bước vào trong phòng, và đóng cửa lại. Trong căn phòng nhỏ, cô gái kia vẫn nằm trên giường bệnh, có vẻ cô đã ngủ. Trông gương mặt kia dù bị bịt kín đôi mắt vẫn thấy Thanh Linh rất mãn nguyện và bình yên...

Thanh Linh không hề biết Phương Nhi đứng sát bên giường cô với đôi mắt nãy lửa. Và cô rút từ trong người ra...một con dao...

Hàng loạt ý nghĩ diễn ra trong đầu cô.

“Giết người là một cái tội đáng chết phải không? Thì chẳng nào tôi cũng chả sống được!”

“Từng dòng máu đã nhiễm bệnh trong người tôi nó vẫn chảy, còn ngày nào để sống, tôi sẽ không thể chịu nổi cảnh cô và anh ta âu yếm bên nhau!”

“Yêu đơn phương à? Nó là cái gì thế? Người ta có thể đứng đằng sau mỉm cười nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người khác, nhưng tôi không làm được, tôi ích kỷ, tôi biết điều đó. Nhưng cô thì sao, Thanh Linh? Tôi chẳng thấy ở cô có cái gì đáng để tôi “đứng đằng sau mỉm cười”, tôi chỉ thấy cô càng lúc càng trơ trên!”

“Cô về đây làm gì? Về để nói tôi là một con bệnh tật một tí đã kêu la phải không? Còn cô thì chẳng kêu la bao giờ! Đã thế, tôi sẽ cho cô biết thế nào là kêu la nhé!”

Phương Nhi giờ con dao sáng loáng lên...

27. Chương 27: “Thanh Linh, Cô Là Ai?”

“Giết người là một cái tội đáng chết phải không? Thì đằng nào tôi cũng chả sống được!”

“Từng dòng máu đã nhiễm bệnh trong người tôi nó vẫn chảy, còn ngày nào để sống, tôi sẽ không thể chịu nổi cảnh cô và anh ta âu yếm bên nhau!”

“Yêu đơn phương à? Nó là cái gì thế? Người ta có thể đứng đằng sau mỉm cười nhìn người mình yêu hạnh phúc bên người khác, nhưng tôi không làm được, tôi ích kỷ, tôi biết điều đó. Nhưng cô thì sao, Thanh Linh? Tôi chẳng thấy ở cô có cái gì đáng để tôi “đứng đằng sau mỉm cười”, tôi chỉ thấy cô càng lúc càng trơ trên!”

“Cô về đây làm gì? Về để nói tôi là một con bệnh tật một tí đã kêu la phải không? Còn cô thì chẳng kêu la bao giờ! Đã thế, tôi sẽ cho cô biết thế nào là kêu la nhé!”

Phương Nhi giờ con dao sáng loáng lên, nỗi hận thù căm giận kèm với trái tim đang dần tan vỡ nhói đau vì phải chịu đựng quá nhiều đã khiến cô không thể kiên nhẫn nổi nữa. Chỉ cần một mũi dao là cô ta sẽ chết, cô không phải chịu đau khổ một cách kìm nén đến thế này nữa!

BỘP! Cánh tay đó bỗng vươn lên nắm lấy cổ tay cô!

“Thanh Linh, cô...” – Phương Nhi giật mình khi thấy Thanh Linh tóm thẳng lấy cổ tay cô rất chặt. – “Cô...chẳng phải bị mù sao...?”

“Bị mù nhưng tôi không điếc! Cô nghĩ tôi không nghe thấy tiếng cô bước vào đây rồi rút loạch xoạch cái dao ra sao? Tôi biết đó là cô!” – Giọng Thanh Linh đầy lạnh lẽo. – “Cô đúng là một kẻ hèn hạ, mất nhân tính đến thế rồi sao?”

Phương Nhi thực sự điên tiết, cô giằng tay ra khỏi Thanh Linh, hét lên:

“Cô chết đi!!”

“Dừng lại!” – Một tiếng quát lớn vang lên ngay đằng sau.

Phương Nhi sững người, tiếng quát đó đập tan mọi giận dữ đang áp đảo lý trí cô. Cô quay lại...không tin vào mắt mình nữa khi Mạnh Bảo đang nhìn cô – cô với con dao vẫn còn trên tay chuẩn bị đâm Thanh Linh...

Mạnh Bảo nhớ ra Phương Nhi vẫn còn có thể ở bệnh viện, nhớ hành động của cô ban tối mà anh vẫn thấy áy náy nên quay lại viện coi xem có cô ở đó không để đưa cô về. Nhưng không thấy cô đâu, anh ngỡ cô về rồi thì lên phòng Thanh Linh xem cô thế nào. Và không ngờ mọi thứ đập vào mắt anh như thế này! Phương Nhi đang giờ dao định giết Thanh Linh! Đôi mắt anh vằn lên những tia lửa giận, lao đến đẩy mạnh Phương Nhi ra khiến cô ngã lộn ra sàn cùng với con dao kia, rồi ôm lấy Thanh Linh:

“Em có sao không? Có bị thương không?”

“Em không sao...Cô ấy định giết em ư? Sao cô ấy nữ...Nếu em không tỉnh, chắc em đã chết! Em đã nghĩ cô gái đó tốt nhưng không ngờ...” – Thanh Linh cũng dựa chặt vào Mạnh Bảo, run lên.

“Giả dối!” – Phương Nhi nhồm dẫy, cười khinh bỉ - “Cô không ngờ cái gì? Tôi thì đang không ngờ là cô giả nai một cách khó tin đến như thế! Tôi đang tự hỏi gã đang ôm cô tại sao lại tin vào những cái lời sặc mùi giả tạo như thế kia cơ chứ!”

Mạnh Bảo không chịu nổi nữa, hét lớn:

“Cô im được rồi đấy!!”

“...” – Cô im bặt.

“Tôi không hề có ác cảm gì với cô! Khi gặp cô, chúng ta có thể cãi cọ chí chóe, nhưng chính cô đã ở bên tôi, giúp tôi vui vẻ và đứng lên khi tôi buồn nhớ Thanh Linh. Cô đã dạy tôi biết thế nào là mạnh mẽ thật sự. Và tôi thực sự có thiện cảm và khâm phục cô! Tôi đã nghĩ cô rất tốt, và tôi nghĩ cô sẽ hiểu cho tình cảm giữa tôi và cô gái này! Thế mà giờ cô làm cái gì đây!??? Cô định giết cô ấy chỉ vì tình cảm của riêng mình thôi sao!?”

Phương Nhi ngẩng lên nhìn Mạnh Bảo, lại một lần nữa ánh mắt cô chạm mắt anh. Đôi mắt được bao phủ bởi màn lửa giận, nhưng ở sâu trong đó là biết bao nỗi đau vụn vỡ...

“Thiện cảm và khâm phục? Chỉ thế thôi...”

“...” – Mạnh Bảo đột nhiên không biết nói gì.

“Vậy cô ta được anh yêu, chẳng lẽ tôi không quyền được mong ở anh một tình yêu ngoài hai cái thiện cảm và khâm phục?”

“...”

“Phải, tôi thừa nhận tôi có thể chịu đau đớn thể xác, nhưng tinh thần thì lại không. Tôi lúc nào cũng quyết giành giật cái thắng, không bao giờ để mình thua. Và thế nên khi tôi thất bại thì tôi đau lắm, tôi không chịu được. Tôi ích kỷ, nhỏ nhen, hèn hạ và độc ác. Đúng thế, tôi biết cả chứ! Nhưng tôi làm thế là vì ai? Là vì ai hả!?”

“...”

“Có ai yêu một người mà cười tươi được khi thấy người ta yêu cô gái khác không? Cười thì có thể có nhưng có ai vui nổi trong lòng không!? Tôi không cười nổi, tính tôi thế rồi, tôi không biết nhường nhịn cái gì cả. Tôi chỉ muốn được hưởng cái tình yêu mà từ bao giờ nó cháy lên trong lòng tôi! Tôi ghét vì mình phải yêu anh! Giá như tôi yêu kẻ khác, giá như tôi rung động trước một thằng nào đó cũng được, nhưng mà cái cuộc đời khốn nạn nó gắn tôi với anh đấy! Tôi phải làm gì đây!? Tôi không ghét anh được thì tôi ghét cô ta! Cô ta không có gì xứng đáng để tôi có thể nhường nhịn cả!”

“Nhưng cô luôn biết, tôi yêu Thanh Linh, không ai thay thế được cô ấy trong lòng tôi...”

“Tại sao tôi lại không biết!? Nhưng đó chỉ là lời kể lại! Còn giờ đây, Thanh Linh này sao mà chẳng giống như những lời anh kể. Tôi cảm thấy, cô ta chỉ là một đứa con gái trở trên mà thôi!”

Thanh Linh vội nắm tay áo Mạnh Bảo:

“Mạnh Bảo, xin đừng tin cô ta! Anh tin em, phải không?”

“Anh thử tin cô ta đi! Rồi anh sẽ phải hối hận về chính đứa con gái mà anh luôn lầm tưởng là yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời này!” – Phương Nhi cũng kiên quyết đối đầu lại.

Mạnh Bảo thực sự rơi vào tình thế bí bách. Phương Nhi một khi đã nói thì cô không nói dối hay cố tình nói sai, ánh mắt kia của cô như chứng tỏ rằng cô nói là thật. Cô không tin cô gái Thanh Linh hoàn mỹ trong tiềm thức của anh lại là cô gái bên cạnh anh kia. Còn cô gái đó thì vẫn tiếp tục van nài anh, xin anh hãy tin cô.

“Mạnh Bảo...” – Thanh Linh dựa vào vai anh, bật lên những tiếng nức nở - “Em đã chịu khổ quá nhiều rồi! Em không muốn đến anh cũng bỏ rơi em nữa! Anh phải tin em, có được không? Vì anh không tin em mà em đã lưu lạc suốt 2 năm qua, giờ chẳng lẽ anh muốn giết chết em lần nữa sao!?”

“Không phải, Thanh Linh...”

“Mạnh Bảo à...” – Cô đưa tay tìm khuôn mặt anh – “Vì người con gái khác mà anh nỡ lòng quên đi tháng ngày xưa của chúng ta sao? Chúng ta đã yêu nhau như thế nào, đã nguyện chỉ luôn bên nhau, tin vào nhau, đi theo nhau, vậy thì có gì anh lại phải nghe một người con gái lạ hả anh?”

Những lời nói đó đột ngột như tiếng sấm đánh vào giữa bầu trời quang đãng. Những ký ức giữa anh và Thanh Linh ập về như thủy triều dâng sóng, thực sự đúng là ngày xưa, anh đã yêu cô nhiều lắm. Ngay từ lần đầu gặp gỡ, rồi những lúc chọc trêu nhau, rồi tháng ngày mặn nồng bên nhau, yêu nhau bằng cái tình yêu tuổi trẻ bỏng cháy, nồng nàn mà thiết tha, chân thành. Những phút anh và cô cùng cười, những lúc anh ôm cô khi cô yếu đuối, những lúc anh phát điên lên vì nỗi nhớ cô...Anh đã yêu Thanh Linh như thế đấy! Thế mà tại sao, đến tận giờ này anh mới nhớ ra nhiều hơn? Những ngày trước, anh chỉ sống trong nỗi ân hận vì đã hại cô, rồi buồn khổ thì cuối cùng được Phương Nhi giúp anh xóa đi phần nào, anh đã suýt nữa thì quên tình yêu của ngày xưa rồi. Phải, anh sẽ luôn tin Thanh Linh, anh không thể tin ai được nữa cả!

“Anh tin em! Anh sẽ không để ai làm hại em!” – Anh quay lại ôm cô gái ngồi cạnh mình.

Cô gái đó mỉm cười thật hạnh phúc, dụi vào ngực anh. Còn người con gái ngồi dưới sàn nhà, vẫn nhìn họ, không hề có chút cảm xúc nào bởi vì có ai thấy trong sâu thẳm đôi mắt kia là cái gì nữa đâu...?

Giờ đây bàn tay cô bị con dao cứa phải, vết dao sắc nhọn dài và sâu ấy chảy máu ròng ròng trên sàn. Nhưng cô đã nói rồi mà, đau về thể xác chẳng là gì so với cô!

“Nhiều lúc, em chỉ ước, giả như mình là người đến trước...” – Cô vô thức bật ra một câu nói chát đàng rồi đứng dậy, đi thẳng ra ngoài bệnh viện.

Ngoài trời bắt đầu cơn mưa lớn, sấm chớp nổ đùng đoàng.

“Mạnh Bảo, anh về đi...”

“Không, Thanh Linh, anh ở lại với em.”

“Bác sĩ không cho anh ở lại đâu! Cô ấy cũng đi rồi. Anh về luôn đi, nếu về muộn mưa to nữa sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nhưng...”

“Em sẽ an toàn thôi. Anh đừng lo nữa, mau đi về đi!”

Nghe lời giục của Thanh Linh, Mạnh Bảo buộc phải về. Chiếc xe motor của anh lao vút đi và biến mất trong cơn mưa, để lại màn đêm đầy u uất và sầu bi.

Rào! Rào! Cơn mưa rơi mỗi lúc một to, và tiếng sấm sét nổ cùng những ánh chớp liên tục lóe sáng trong đêm.

Mưa...nước mắt...và máu...hòa lẫn vào nhau.

Phương Nhi cứ thế đi trên con đường mưa về đêm vắng tanh. Gần 1h sáng rồi. Trời chắc sẽ mưa đến mai. Mưa to quá, cứ như đang đập, đang tát vào mặt cô vậy. Nước mưa làm vết thương ở tay cô xót. Máu càng lúc càng chảy nhiều hơn. Chảy hết ra đi, những dòng máu bệnh tật, sống để làm cái gì nữa đây? Sống để tiếp tục một mình giầy vò chính mình, để mình cố tỏ ra vui vẻ nhưng thực tình trái tim quặn thắt khi cứ cố như thế. Thà khóc òa ra, thà được yếu đuối dù chỉ một lần, liệu có tốt hơn biết bao nhiêu không? Trước mặt Phương Nhi giờ là màu đen xám xịt, không còn thấy gì cả nữa. Tình yêu, bệnh tật, đau đớn giầy vò,...tại sao chứ!!!?? Cô đã làm gì mà phải chịu những thứ như thế này!!!??

“Đau đớn lắm hả?” – Một tiếng cười rít lên từ phía sau.

Phương Nhi quay lại. Trong màn mưa tăm tối chỉ có ánh chớp một lúc lại lóe lên, bóng một cô gái dần tiến lại phía Phương Nhi. Mái tóc rất dài của cô ta xoa ra lại thêm bị gió thổi nên che hết mặt mũi. Tiếng cười của cô ta thật man rợ:

“Khá khen ày nhận được ra sự khác lạ ở tao cơ đấy! Thế mà biết tao là ai không, con võ sĩ đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm?” – Cô ta đẩy Phương Nhi một cái khiến cô mất đà suýt ngã.

“Giọng nói này...Thanh Linh...!?” – Phương Nhi cố bình tĩnh.

“Trong mưa mà vẫn nhận ra giọng, tao công nhận mày thông minh ghê!”

“Thanh Linh, cô là ai?”

“Hô hô hô, tốt hơn hết khi hỏi tao, đừng nhắc đến cái tên Thanh Linh cho tao nhờ! Đó là kẻ mà tao ghét nhất trong cuộc đời này! Phải đóng giả làm chị ta, tao thấy buồn nôn!” – Cô gái vừa nói vừa hất tóc ra sau.

Đúng lúc đó, từng ánh chớp lóe lên rất sáng. Mái tóc của “Thanh Linh” đã không còn che cả mặt nữa, giờ lộ ra một gương mặt hoàn hảo. Trên tay cô gái này chính là chiếc băng mắt mà cô đang đeo, giờ chiếc băng mắt đã bỏ ra để Phương Nhi nhìn rõ gương mặt ấy. Quả thực là nhan sắc đạt đến hai chữ “mỹ nhân”, nhưng Phương Nhi không thấy cô ta có gì đẹp ở bên trong cả! Và đôi mắt của cô ta, trái với hoàn toàn cái lời giả dối “bị mù mắt”, mắt cô ta hoàn toàn nhìn thấy mọi thứ, và đang nhìn cô với ánh nhìn sắc nhọn như hàng ngàn con dao muốn đâm chết cô.

Chưa kịp định thần thì cô ta đã đi tới nắm tóc Phương Nhi ngửa mặt cô lên:

“Nhìn kỹ thì mày xinh ra phết, nhưng độ xinh đẹp chưa đủ để quyến rũ Mạnh Bảo đâu!”

“Cô...Rốt cuộc cô là ai?”

“Tao là ai à? Để tao giới thiệu à nhớ tên nhé, tao là Thanh Chi – kẻ bắt đắc dĩ phải gọi Thanh Linh bằng cái từ “chị” nghe ngứa hết cả tai.”

“Cô...là em gái Thanh Linh...!”

“Tao chưa bao giờ muốn là em gái của chị ta! Chị ta đã chết rồi, đã biến mất rồi, và giờ thì tao sẽ là người đứng nhất!”

“Đồ hèn, cô đã đóng giả Thanh Linh, cô nói dối...Á!”

Phương Nhi kêu lên khi Thanh Chi nắm tóc cô chặt hơn tưởng như muốn giặt sạch tóc cô ra rồi. Cô ta rít lên:

“Tính tao đã muốn gì là làm cho bằng được, bất kể là làm theo kế hoạch của tên Khánh Vinh – kẻ đã lừa tao hai năm về trước. Chính hắn đã ra lệnh cho xã hội đen đâm tao, để tao sống dở chết dở hai năm qua, cũng may là chưa chết. Giờ tự dừng hắn tìm về muốn tao giúp cơ đấy! Tao sẽ làm theo kế hoạch của hắn để chiếm được Mạnh Bảo, rồi tao sẽ đích thân trả thù tên Khánh Vinh đó.”

“Khốn kiếp...” – Phương Nhi hằn lên tia lửa giận trong đôi mắt.

“Tao không ngờ tên Khánh Vinh nói thật đúng về mày, mày không phải loại con gái dễ chơi tí nào. Nhưng hèn là mày đang mang bệnh, mày kiểu gì cũng phải chết thôi. Chỉ là, tao thích đùa mày một tí!” – Thanh Chi rút ra con dao từ trong túi – “Con dao này mày đã định đâm tao!”

Phương Nhi lùi lại, nhưng Thanh Chi càng kề con dao về gần mặt cô:

“Xin lỗi và quỳ phục tao đi, tao sẽ tha không rạch mặt mày, con bé lạ mặt dám phá đám tao và Mạnh Bảo nhưng thật ra chẳng có cái trò trống gì!” – Thanh Chi cười man rợ, hai năm qua cô ta không hề thay đổi mà còn đi sâu vào tội lỗi nhiều hơn.

Nhưng cô ta im bật ngay khi Phương Nhi khẽ cười:

“Mày nên biết thêm nhiều về tao nhé! Trước hết là tao hơn tuổi mày đấy, xưng hô cho cẩn thận. Và thứ hai là mày làm tao điên rồi đấy, “em gái của Thanh Linh” ạ!”

28. Chương 28: Giăng Xé

Thanh Chi kinh hãi khẽ lùi lại khi nhìn thấy Phương Nhi đứng lên, đôi mắt đầy căm giận nhìn thẳng vào cô ta khiến cô ta lúng túng. Cô ta nghĩ Phương Nhi bị bệnh là không còn sức khỏe để cho cô ta một chưởng sao? Thế thì quá phí bao nhiêu năm cô đi học võ rồi! Loại con gái này thật dễ tiện, cô chưa nghe đến “em gái Thanh Linh” bao giờ nhưng sao lần đầu tiếp xúc đã khiến cô điên tiết thế này không biết!

Phương Nhi lao đến nắm chặt cổ tay Thanh Chi kéo giặt lại về phía mình, tay Phương Nhi khỏe hơn cả tay võ sĩ hạng A lại còn nắm rất chặt, bẻ luôn tay Thanh Chi khiến cô ta kêu thét lên vì đau. Nhưng cô ta cố kêu thế nào thì không làm Phương Nhi cảm động, ngược lại còn làm cô tức giận thêm và bẻ tay cô ta đau thêm.

“Á đau, bỏ ra!!!” – Cô ta không chịu nổi.

“Tao phải làm ày tàn phế luôn để khỏi giở trò hèn hạ nữa!” – Nói rồi cô giơ chân đá mạnh vào chân Thanh Chi khiến cô ta quỵ cả xuống.

Thanh Chi gục mặt xuống để Phương Nhi không thấy gương mặt tức giận tột đỉnh của cô ta. Phương Nhi đúng là đối thủ đáng gờm mà, cứ tưởng kẻ đang kề kề Mạnh Bảo là một đứa con gái chân yếu tay mềm chứ, đằng này lại là một nữ vận động viên võ thuật trông đáng người cũng không cao to nhưng sức khỏe thì sánh

ngang lực sĩ. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, cứ tưởng thoát được Thanh Linh rồi là Thanh Chi có thể thoải mái đến bên Mạnh Bảo chứ!

“Mày có dám làm thế không, Phương Nhi? Mày sẽ phải trả giá!” – Bỗng Thanh Chi cười.

“Mày nghĩ tao không dám sao?” – Phương Nhi cười lại, chẳng tỏ ra một chút sợ hãi. – “Đằng nào tao cũng chết mà, nhưng tao sẽ không chết vô nghĩa!”

“Đâu có phải mày chết, người khác cơ.”

“Cái gì?” – Phương Nhi giật mình.

“Tao nghĩ là mày nên về nhà!” – Nụ cười của Thanh Chi nham hiểm hơn bao giờ hết.

Linh cảm chẳng lành hiện rõ trong đầu Phương Nhi, cô hốt hoảng nhận ra chuyện gì, buông Thanh Chi mà chạy đi. Chẳng lẽ...lại đúng như cô nghĩ...!? Không, không phải như vậy được! Dù thế nào cũng phải về nhà ngay. Những ý nghĩ trong đầu thúc giục Phương Nhi chạy nhanh hơn. Kia rồi, nhà cô kia! Cô lao vào, bật tung cửa!

Một cảnh tượng đập vào mắt cô! Ngôi nhà đẹp đẽ, sang trọng giờ như một bãi chiến trường. Bàn ghế, giường tủ đổ tứ tung, những đồ đạc, vật dụng thì tung tóe trên sàn nhà, nhiều thứ bị đập nát, vỡ, hỏng không còn lành lặn. Chuyện gì xảy ra thế này!??

“Phương Nhi, con...con về rồi!” – Người đàn ông chạy ra từ bếp.

“Cha!” – Phương Nhi chạy đến chỗ cha mình – “Chuyện gì thế ạ! Tại sao...?”

“Cha không biết, cha đi làm về muộn, vừa về thì thấy cảnh tượng này. Con mau vào đây đi!”

Phương Nhi vội theo cha chạy vào trong bếp. Lệ – cô giúp việc trẻ của Phương Nhi (xem chap 3: Màn đấu võ đầu tiên) đang nằm sõng soài trên nền đất, người bầm tím, trầy xước. Phương Nhi nâng đầu cô dậy:

“Lệ, làm sao thế? Tỉnh lại đi!”

“Cô chủ...Chị về rồi...” – Lệ yếu ớt gọi.

“Nói tôi nghe, có chuyện gì đang xảy ra?”

“Có cướp...Có nhiều kẻ lạ mặt vào đây, chúng nó...”

“Cứ từ từ rồi nói!”

“Nhóm lạ mặt đó vào đây đập phá đồ đạc, cướp đi tài sản có giá trị, rồi chúng nó...bắt cóc bà chủ...”

“Cái gì!??” – Cả Phương Nhi và cha cô cùng bàng hoàng – “Chúng nó bắt mẹ tôi!??”

“Em can ngăn thì bị đánh. Chúng nó gửi lại tờ giấy này, bảo em đưa nó cho chị...” – Lệ đưa cho Phương Nhi tờ giấy rồi gục ngất.

“Cha, cha giúp con đưa cô ấy vào bệnh viện với được không? Con sẽ xử lý nốt vụ này!” – Phương Nhi quay ra cha.

Cha cô đồng ý và dìu Lệ ra xe. Cha đi rồi, Phương Nhi mới quay lại cái tờ giấy. Mở ra thì không có gì ngoài một dãy số, hình như là số điện thoại. Phương Nhi mở máy, bấm số điện thoại trên tờ giấy đó. Một giọng nói lạnh người vang lên trong máy:

“Nhận ra tao không, cô gái xinh đẹp?”

“Giọng nói này...Khánh Vinh!” – Cô tức giận tột độ khi nhận ra tên hèn hạ này.

“Tao đang giữ mẹ của mày – bà Ngân đây. Haha!”

“Mày...Chính mày thông đồng với con Thanh Chi để lừa tui tao, rồi dựng lên cái màn kịch “đi tìm một đứa con gái mù”. Giờ đây lại còn bắt cóc mẹ tao, mày rốt cuộc là muốn gì hả!?” – Cô hét lên đến lạc cả giọng.

Khánh Vinh cười nham hiểm:

“Đừng trách tao chứ, cái vụ bắt cóc này Thanh Chi cô nương nghĩ ra mà. Bắt cóc mẹ của mày để mày không nói sự thật cho Mạnh Bảo biết về “Thanh Linh” đang ở cạnh anh ta.”

“...” – Phương Nhi không nói nổi câu gì nữa, chỉ thấy lòng bốc hỏa.

“Nghe đây Phương Nhi, nếu mày nói ra sự thật, hoặc là đụng đến Thanh Chi, thì ***** sẽ chết! Mày sẽ phải chấp nhận để Thanh Chi trở thành người yêu của Mạnh Bảo, mày nên nhớ, chỉ cần Thanh Chi đóng giả làm Thanh Linh thì thằng đó sẽ không bao giờ để ý đến mày! Trong trái tim nó, Thanh Linh như được tạc tượng rồi, haha!”

“Câm cái mồm của mày đi...” – Phương Nhi thấy như nghẹt thở vì quá giận.

“Sao? Giận rồi sao? Thế để tao nói thêm nhé: tao là kẻ đã đâm mày hôm trước đấy, mày tránh cũng giỏi phết, cứ tưởng đâm chết được mày rồi cơ.”

“Thằng khốn...” – Cơn tức giận của Phương Nhi đã đạt tới đỉnh điểm.

“Bây giờ thì hãy nghe lời tao đi, đừng có đụng đến Thanh Chi nhé! À quên, mày nhớ tham gia cuộc thi vô đây, hehe.”

“Mày đâm tao chắc chắn là vì mục đích không cho tao thi nữa, nhưng tại sao đến giờ lại bảo tao thi?”

“Tao tưởng mày thông minh lắm cơ mà, hóa ra lại chẳng biết. Chẹp chẹp!”

“Rốt cuộc thì mày có trả lại mẹ cho tao không!?”

“Nghe lời tao thì tao sẽ không đụng vào sợi tóc nào của bà ta. Và nếu như mày thắng tao ở cuộc thi, tao sẽ trả lại mẹ ày!” – Nói xong Khánh Vinh dập máy sau một tràng cười đắc ý.

Phương Nhi không chịu nổi nữa, quăng mạnh cái điện thoại xuống đất khiến nó bung hết cả các bộ phận ra, nhìn chẳng còn hình dáng của cái điện thoại nữa! Nổi tức giận đã đạt tới đỉnh điểm. Cô cảm thấy ghét mọi thứ! Ghét Khánh Vinh! Ghét “Thanh Linh” giả - đứa con gái trơ trên Thanh Chi! Và ghét cả Mạnh Bảo...

Cô cố kìm nén cơn giận, cúi xuống nhặt điện thoại thì một giọt gì màu đỏ rơi xuống vỏ điện thoại màu trắng của cô.

Máu...

Máu cứ thế chảy ra từ miệng cô! Cô lao ngay vào phòng WC!

Cô nôn ra máu...

Gương mặt xinh đẹp của cô bị máu thấm khắp cả miệng, má, cằm. Nhìn cô trong gương, cô không nghĩ đó là cô nữa. Căn nhà hoang tàn, lạnh lẽo quá. Cơn mưa ngoài kia vẫn chẳng dứt, cứ rơi rất lớn nhưng không trôi đi được những đau đớn trong trái tim cô, nó đang giằng xé cô, hành hạ cô! Cô ngồi gục xuống, tại sao cuộc đời chẳng bao giờ bình yên được thế này?

Giá như có ai ở đây...Giá như ai kia ở đây, ôm cô trong lúc lạnh lẽo đơn độc này...Giá như...

Những lời của Khánh Vinh lại vang lên trong đêm mưa tầm tã. Tên khốn ấy, Phương Nhi này có chết thì cũng sẽ không để hằn sống được đâu!

Trời sáng. Sau một đêm mưa lớn, những ánh mặt trời dần chiếu ấm áp trên bầu trời Đà Lạt. Sáng nay có vẻ thanh bình và yên ả. Mạnh Bảo vui vẻ mang cặp lồng cháo mà Vân Trang vừa nấu đến cho Thanh Linh. Bây giờ gặp lại cô rồi, anh phải bù đắp cho cô thật nhiều mới được!

“A tao ném xa hơn nhé!” – Có tiếng bọn trẻ con ở đâu lạnh lạnh.

Mạnh Bảo nhìn ra bờ hồ Xuân Hương. Mới sáng ra đã có mấy cô cậu ra hồ chơi rồi. Chúng nó đang thi nhau ném mấy cục đá sỏi xuống hồ để xem ai ném cao hơn. Trông cảnh đó, Mạnh Bảo chợt bật cười. Đúng rồi, đồ bà chằn đánh đá đó luôn an ủi anh bằng cách ném đá xuống nước. Mỗi lúc ngồi với cô như thế, anh cảm thấy trong lòng vui thực sự, giống như nỗi buồn nhớ Thanh Linh đã tiêu tan đi theo những viên đá ném xuống nước vậy.

Anh đang nghĩ gì thế này? Người làm anh vui phải là Thanh Linh chứ, sao giờ anh có thể nghĩ đến Phương Nhi?

Anh lại nhớ ngày hôm qua. Lúc cô hôn anh trong tuyệt vọng. Lúc cô đau đớn hét lên khi anh phát hiện ra cô đang kề dao vào Thanh Linh. Hành động của cô thì nhìn qua là ích kỷ, là độc ác, nhưng tại sao lúc nhìn vào đôi mắt cô, anh cảm thấy trong đó là những nỗi đau giấu kín muốn vỡ òa ra mà không thể được. Lời nói của cô tuyệt vọng vô cùng, đau thương vô cùng. Cô yêu anh thực sự. Cô yêu anh dù cô biết trái tim anh đã là của ai khác rồi...

Những cô gái thâm thương trộm nhớ Mạnh Bảo chẳng ít, nhưng sao riêng Phương Nhi, anh lại cảm thấy có cảm giác tội lỗi và nhói đau?

“Anh Mạnh Bảo!”

“Hả? Phú à?” – Mạnh Bảo nhìn Minh Phú – em trai Minh Thiên hồng học chạy tới.

“Sáng nay có mấy anh đến hỏi anh Minh Thiên có thấy anh không, anh Thiên bảo có chuyện gì thì mấy anh đó nói là nhóm trưởng đội võ của mấy anh ý – chị Phương Nhi đi đâu rồi! Nhà thì khóa cửa, không có ai ở nhà, điện thoại không liên lạc được. Họ muốn hỏi anh Mạnh Bảo có biết chị Nhi ở đâu không?”

Mạnh Bảo suýt thì rơi cái cặp lồng:

“Mày đùa anh à? Chắc cô ta đến nhà ba con bạn Kim, Lan, Phượng gì đó.”

“Đi tìm hết rồi, không thấy chị ấy đâu anh ạ!”

Mạnh Bảo rụng rời chân tay, vứt cái cặp lồng cho Minh Phú:

“Cầm lấy cái này mang vào viện cho Thanh Linh hộ anh, anh sẽ quay lại sau!”

Mạnh Bảo vừa chạy đi vừa cầm điện thoại gọi. “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được” và rồi tiếng “tút tut” vang lên não nề trả lời anh. Phương Nhi có thể đi đâu được chứ! Có một điều mà gần như ai cũng biết là cô luôn để điện thoại theo người, cực kỳ ít khi không liên lạc được với cô. Chẳng lẽ đêm qua xảy ra chuyện gì sao? Chắc chắn là liên quan đến anh hoặc Thanh Linh rồi!

“Phương Nhi ơi là Phương Nhi, tôi đâu cần em phải tự dẫn dắt mình như thế này chứ!??” – Anh vừa bực vừa lo sốt vó.

Anh đến nhà Phương Nhi. Đúng như Minh Phú nói, không có ai ở nhà hết. Anh thực sự giận rồi, cô ấy đi đâu mới được đây!?? Quả thật là có chuyện chẳng lành! Không ai biết cô ấy đi đâu cả!

“Tít tít”. Có tin nhắn báo đến. Anh mở ngay ra, chắc chắn là Phương Nhi rồi!

Nhưng...không phải!

“Anh đi đâu rồi, đến với em đi. Em ở bệnh viện một mình chán lắm.”

Sao Thanh Linh lại gọi anh đến lúc cấp bách thế này chứ? Anh làm gì đây? Tìm Phương Nhi hay quay lại với Thanh Linh? Trời ơi, tìm Phương Nhi thì biết tìm cô ta ở đâu!? Mà Thanh Linh thì...Buộc phải quay lại vậy! Anh sợ Thanh Linh làm sao thì chết, mặc dù giờ anh không muốn để ý đến cô.

Bệnh viện.

“Anh, đổ cháo ra cổ em rồi, nóng quá!”

“Anh xin lỗi!” – Mạnh Bảo vội lấy khăn lau cổ cho “Thanh Linh”.

“Anh làm sao thế? Hình như anh đang thần thờ cái gì đó, không để ý đến em.”

“À không có gì đâu, em ăn tiếp đi cho khỏe.”

“Nói dối! Anh đang nghĩ đến Phương Nhi hả?”

“Thanh Linh, sao tự dưng em lại đa nghi thế nhỉ? Anh nhớ em đâu có hay hỏi thế này?” – Mạnh Bảo bắt đầu khó chịu.

“Anh bảo em đa nghi sao? Anh đang bắt đầu chán em đó hả?”

Mạnh Bảo muốn điên mất, đang không biết Phương Nhi đi đâu mà “Thanh Linh” còn thế này. Thật là, chắc “Thanh Linh” vừa trở về nên tâm lý bất ổn, thôi đành phải dịu giọng vậy. Anh quàng tay ôm lấy “Thanh Linh”:

“Anh không chán em, chỉ là anh không muốn em nghi ngờ anh. Anh đã tìm kiếm em suốt hai năm qua, em phải hiểu vì luôn có em trong trái tim thì anh mới đi tìm như vậy chứ. Đừng giận anh nhé, anh đang lo vài chuyện thôi.”

“Anh đáng ghét lắm! Thôi thì tha cho anh một lần đây!” – “Thanh Linh nũng nịu.

“Được rồi, thôi em ăn tiếp đi.”

“Ngồi trong viện thật là chán, em muốn đi ra ngoài cơ.”

“Ừm chẳng nào trông em khá hơn rồi, em muốn đi đâu?”

“Em nghe nói cuộc thi võ sắp tổ chức ngay tại Đà Lạt, em muốn đi.”

“Em có nhìn thấy gì đâu mà!”

“Đến nghe xem ai được giải cũng được, chẳng phải Phương Nhi cũng thi sao? Em rất hy vọng cô ấy được giải đấy.”

“Em không giận Phương Nhi suýt đâm em à?”

“Không, em không hèn mọn thế đâu. Em sẵn sàng tha thứ cho cô ấy, và em muốn được nghe tên cô ấy được vinh danh vào giải võ thuật.”

“Em tốt quá, Thanh Linh! Vậy hôm đó chúng ta sẽ đi!” – Mạnh Bảo nói vậy nhưng thực sự rồi bởi vì không biết hôm đó Phương Nhi có đến thi hay không...

29. Chương 29: Đẳng Lòng Hai Chữ “đơn Phương”

“Ủi chà nóng quá!”

Vân Trang xuyết xoa khi tắt bếp, nồi cháo tía tô thơm ngon nóng hổi làm cô nhìn mà phát thèm. Nhưng mà nồi cháo này không phải nấu cho cô nên đành chịu vậy, trời bắt đầu trở lạnh dần, có lẽ thu cũng đang vào những ngày cuối rồi, thời tiết thế này ăn cháo thì còn gì bằng nữa. Vân Trang đã vốn khéo tay, cháo của cô rất ngon nên lúc nào “Thanh Linh” cũng muốn cô làm ỉnh ăn (Meo: sai vật trá hình >.<)=“” chứ=“” không=“” muốn=“” đầu=“” bếp=“” của=“” khách=“” sạn=“” đoàn=“” mạnh=“” bảo=“” đang=“” ở=“” làm=“” cho=“”>

Cô rời khỏi bếp của khách sạn, mang cặp lồng qua phòng Mạnh Bảo. Lúc nào sáng ra anh cũng dậy rất sớm để đưa cháo cho “Thanh Linh” luôn, nhưng dạo này anh mệt hay sao mà bây giờ đã 7, 8 giờ sáng vẫn chưa thấy dậy. Vân Trang không nỡ đánh thức anh trai, thôi thì cũng nhân dịp này đi thăm Thanh Linh nên cô tự mình đi đến bệnh viện.

Trời mùa thu buổi sáng khá lạnh, những cơn gió thổi khiến lòng người man mác nỗi cô đơn...

“Vân Trang, trời lạnh rồi sao mặc phong phanh thế kia?” - Tiếng gọi quen thuộc ấy vang lên.

Cô quay lại, là anh...Anh đi về phía cô:

“Em cầm cái gì đây? Đưa cháo cho Thanh Linh à?”

“Vâng.”

“Mạnh Bảo lại ngủ như con lợn chết rồi phải không? Thật là, sao lại để em đi thế này chứ? Đưa cặp lồng đây anh mang vào viện cho.”

“Không cần đâu, em đi cũng được mà.” - Vân Trang gượng từ chối.

“Em quay về đi, em đã mất công nấu cháo rồi.” - Minh Thiên vẫn mặc kệ lời từ chối đó, cầm lấy cái cặp lồng cháo trên tay Vân Trang và đi luôn.

Vân Trang nhìn theo bóng anh đi, đôi mắt đẹp lạnh lợi của cô tự dưng buồn hẳn. Người ta nhìn vào có thể thấy Minh Thiên kiêu căng, ngạo mạn, toàn thích “kích逗” người khác, nhưng thực tình anh rất tốt và luôn quan tâm tới người khác. Nhất là Vân Trang, vì cô đã chăm sóc anh trong thời gian anh suýt chết đuối cách đây hai năm trước, trong lúc anh đang day dứt vì Thanh Linh biến mất, cô đã trở thành người động viên anh nên anh lại càng đối xử tốt với cô, dù anh chẳng ưa gì anh trai cô. Chỉ là, sự quan tâm của anh dành cho Vân Trang chẳng khác gì quan tâm một người bạn...

“Anh vào viện cũng chỉ vì muốn thăm chị Thanh Linh phải không?” - Bỗng Vân Trang buột miệng.

“Hả?” - Minh Thiên quay lại - “Em nói thế là sao?”

“À không...Em chỉ hỏi thế thôi! Anh đi đi nhanh kẻo cháo nguội.”

Minh Thiên nhìn Vân Trang với ánh mắt khó hiểu nhưng nghe cô nói thế thì cũng đành vội vã chạy đi. Vân Trang chỉ biết đứng lặng, cô không đủ can đảm để nói cho anh hiểu...

“Em còn đứng đó làm gì?” - Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Vân Trang giật mình quay lại. Là Phương Nhi! Cô đã đi đâu suốt mấy ngày nay, sao tự dưng lại xuất hiện ở đây!? Vân Trang hơi lùi lại, Phương Nhi lúc này không phải Phương Nhi của lúc trước. Nhìn Phương Nhi lạnh băng, đôi mắt có chứa đựng nhiều giận dữ và buồn đau pha lẫn. Cô lại đang mặc bộ quần áo võ thuật quen thuộc nên ánh mắt lạnh lùng đó kết hợp bộ đồ võ làm cho ai nhìn Phương Nhi cũng phải rùng mình.

“Chị Nhi, chị đã đi đâu vậy?”

“Đừng nói với chị là em thích tên Thiên đó.”

“Làm gì có chứ! Chị sao vậy, trông chị lạ quá.”

“Đừng có đánh trống lảng! Em không dám nói ra cho hẳn biết à?”

Vân Trang cúi mặt:

“Em có thể làm gì khi người ta yêu người khác sâu đậm đến như thế. Có lẽ nhìn người ta vui phần nào đó bên người người ta yêu, thì em sẽ vui hơn...”

“Vui cái gì?” - Giọng Phương Nhi vẫn lãnh đạm như thế nhưng lại có chút gì đó ghen ngào vô cùng. - “Nhìn người mình yêu yêu người khác, em vui được chị phục em đó. Em có cười nhiều đến đâu, em có cố gắng đến đâu thì chỉ làm trái tim mình phải kìm nén thêm nhiều nỗi đau vào thôi.”

“Chị à, đâu phải...”

Vân Trang chưa kịp nói xong thì Phương Nhi lặng lẽ bỏ đi, đôi mắt buồn rầu đó làm Vân Trang bắt đầu hiểu ra chuyện gì đó. Cô gọi Phương Nhi lại:

“Chị, anh Mạnh Bảo và đoàn võ rất lo lắng cho chị mấy ngày nay, chị nên quay lại báo tin ọi người biết chứ!”

“Mạnh Bảo lo cho chị sao?” - Phương Nhi chợt khẽ cười, quay lại nhìn Vân Trang - “Bảo anh ấy là chị cảm ơn đã lo cho chị, và từ nay về sau, đừng lo lắng hay nghĩ ngợi nhiều về một kẻ lạ như chị nữa.”

Phương Nhi cười. Vẫn nụ cười đẹp của một người con gái xinh đẹp. Nhưng sao nụ cười đó chứa đầy thâm lương và đau đớn chứ không hề có gì gọi là vui vẻ, hạnh phúc...?

Rồi cô lại đi. Bóng cô khuất dần sau dãy phố. Bầu trời mùa thu sao ảm đạm nhuộm màu buồn thế này?

Nắng đã bớt màu rực rỡ trên bầu trời hôm nay

Gió vẫn tiếp tục thổi mạnh buốt giá lòng người

Tình yêu ai bảo lúc nào cũng ngọt ngào như màu nắng?

Hay mãi đắng cay tê tái chỉ biết giữ vào riêng tim mình...

“Vân Trang, sao em lại ở đây? Sao không gọi anh dậy đưa cháo cho Thanh Linh?”

Vân Trang quay lại. Mạnh Bảo vừa dậy, ra ngoài phố đã thấy cô đứng bần thần ở đó.

“Minh Thiên đưa hộ rồi...”

“Thế à? Thế sao em còn đứng đây?”

“Em vừa gặp Phương Nhi...”

Mạnh Bảo đứng sững một hồi, kinh ngạc:

“Em gặp cô ấy!? Cô ấy ở đâu? Tại sao mấy ngày nay lại bỏ đi đâu mất như vậy?”

“Chị ấy không sao cả, chị ấy nói anh đừng lo lắng ột kẻ lạ như chị ấy nữa...”

Một cảm giác đau đớn đè nặng lên trái tim Mạnh Bảo sau câu nói đó. Câu nói của Phương Nhi ngắn gọn nhưng sao mang bao nhiêu tâm trạng, nỗi niềm của cô. Kẻ lạ...Cô mãi chỉ là kẻ lạ, một người mà Mạnh Bảo vô tình gặp, đến rồi lại đi như một làn khói mong manh chứ không phải hình bóng nào đã gắn chặt vào trái tim anh rồi.

Mạnh Bảo vội chạy đuổi theo Phương Nhi, hy vọng tìm thấy cô. Anh không thể để cô như vậy được! Anh biết cô mạnh mẽ, anh biết cô có thể chịu đựng đau khổ, nhưng chịu đựng nhiều quá thì ích lợi gì chứ!?? Anh có linh cảm Phương Nhi đang chịu nhiều nỗi đau, không biết có phải chỉ nỗi đau tinh thần không hay là thể xác nữa...

Con phố vắng không còn thấy cô đâu.

Gió thu buồn. Buốt giá. Tê tái. Lạnh lẽo. Và đắng lòng...

Giữa phố vắng em đi trong gió lạnh

Hình bóng em cứ như một làn sương mong manh

Em đi về đâu? Nơi nào em có thể đi đến được?

Hỏi nhân gian có gì là như ý?

Tình yêu nào có phải là truyện cổ tích có hậu

Số mệnh dường như lúc nào cũng oan trái và tàn nhẫn với kiếp người!

Đêm...

“Ngày mai là cuộc thi võ tổ chức rồi, em háo hức quá!”

“Ừ, em ngủ đi, mai dậy sớm.” – Mạnh Bảo khẽ khẽ gối cho “Thanh Linh”.

“Anh ngủ lại đây với em được không? Đêm một mình em sợ...”

“Em mà biết sợ á!? Đừng đùa anh chứ!” – Mạnh Bảo kinh ngạc.

“Ồ thì...Sao em mới nói thế mà anh đã nói to vậy? Anh quát em sao?”

“Em lạ thật đấy, chỉ là anh thấy ngạc nhiên thôi mà. Anh không nghĩ Thanh Linh biết sợ cái gì cả, ngày trước em suốt ngày ra biển vào ban đêm, thế mà ngủ một mình thì lại sợ.”

“Em có phải thánh đâu mà không biết sợ!” – “Thanh Linh” giận dỗi.

“Được rồi, ngủ đi! Sao mà cáu gắt giận dỗi nhanh thế? Thanh Linh lạnh lùng, dịu dàng của anh đâu rồi.”

“Em chính là Thanh Linh đây, anh vẫn không tin à?”

“Được rồi, ngủ đi!”

“Thanh Linh” đành nằm xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon lành. Mạnh Bảo ngồi lặng nhìn cô, sao Thanh Linh khác quá vậy? Đành rằng phẫu thuật vì bị thương có thể làm ngoại hình cô khác đi thì anh không nói, nhưng tính cách của cô cũng thay đổi. Ban đầu anh vẫn nghĩ chỉ là do tâm lý bất ổn, sau đó

thì sự thay đổi này càng rõ rệt. Thanh Linh mà hay giận dỗi? Thanh Linh mà hay nũng nịu đến mức...quá đáng thế này? Thanh Linh mà biết sợ sệt? Thanh Linh mà vết thương tái phát một chút đã kêu đau? Mặc dù anh chỉ ở bên Thanh Linh có đúng một mùa hè ngắn ngủi nhưng tính cách của cô, anh biết rõ chứ!

Liệu đây có đúng là Thanh Linh hay không? Anh vội lắc đầu, sao anh có thể nghi ngờ chứ? Cô gái này khi trở về đã kể lại quá khứ vô cùng đau khổ suốt 2 năm với những tình tiết gần như chính xác, liên quan đến cả Khánh Vinh nữa, thì làm sao mà không thể là Thanh Linh được? (Meo: Bùn à, rốt cuộc thì anh cũng khôn ra một tí nhưng mà sao anh vẫn quên cái tính cách của Thanh Linh là luôn giấu đi đau đớn, không bao giờ có chuyện kể ra một tràng một lèo như “Thanh Linh” này nhẩy)

Bóng đêm phủ xuống, không gian chìm trong yên lặng. Nhưng lòng người nào có lặng yên được như thế. Ở đằng kia, cô gái ấy vẫn đứng đó nhìn anh, bàn tay cô nắm thành nắm đấm đầy tức giận. Cô không thể đánh chính cho anh rằng người con gái đang ngồi cạnh anh không phải là Thanh Linh!

Sáng sớm. Trời mát, nắng chiếu dịu nhẹ. Thời tiết đẹp nên nhà thi đấu võ thuật chật ních người. Năm nay cuộc thi võ quốc gia được chuyển về đây nên ai ai cũng vô cùng háo hức, phải hàng nghìn khán giả đến cổ vũ các vận động viên. Sau bao nhiêu vòng tuyển chọn gắt gao từ biết bao thành phố khắp cả nước, dựa vào số điểm thì chỉ có khoảng hơn chục thành phố là lọt vào vòng quốc gia vì có điểm cao. Trong đó, riêng “thành phố chủ nhà” Đà Lạt thì có tận hai đội là đội của Phương Nhi và Khánh Vinh, số điểm của hai đội trong vòng thành phố cùng với thành tích, tài năng quá xuất sắc nên cả hai đều sẽ vào vòng lớn nhất này. Chỉ tiếc là dù cùng một thành phố nhưng hai đội này không có chuyện “yểm trợ” nhau mà vẫn đối đầu bình thường.

Vì đến sớm nên Mạnh Bảo, “Thanh Linh”, Vân Trang, Minh Thiên, Minh Phú, cả chú Hoàng Duy cũng được hàng ghế khán giả gần với sân đấu nhất nên dễ dàng lo cho đội “gà” hơn. Tuy nhiên cả đội vô cùng sốt ruột vì không có Phương Nhi, gần đến giờ rồi, chẳng lẽ cô “bùng” thật sao?

“Phương Nhi kia mọi người!!” – Một thành viên trong đội reo lên.

Mạnh Bảo là người đứng lên đầu tiên. Giữa hàng ngàn khán giả, cô gái trẻ mặc bộ đồng phục võ thuật trắng, dáng cao tận 1m72 rất nổi bật không lẫn vào ai được. Nhưng trông cô gầy hơn, xanh xao hơn, gương mặt không còn hiện diện sự vui vẻ, dữ dằn như bà chằn nữa mà có gì đó buồn bã, lạnh lẽo. Nhìn Phương Nhi như thế, còn thấy nổi da gà hơn cả nhìn thấy Thanh Linh nữa.

“Đội trưởng, đi đâu mấy ngày nay làm tụi tớ lo sốt vó này!”

“Đến giờ phút chót mới đến, tụi tớ lo cho cậu lắm đấy!”

Phương Nhi lãnh đạm đáp lại:

“Cảm ơn! Đi ra thôi.”

Chỉ giọng nói cũng thấy nỗi buồn đang âm ỉ trong trái tim cô...

“Phương Nhi!”

Cô đứng lại, nhưng không quay lại nhìn người đang gọi cô. Anh bước đến, xoay ngay người cô lại và cô ngã vào lòng anh. Cô kinh ngạc không hiểu chuyện gì thì đã thấy vòng tay anh quàng qua ôm chặt lấy mình, ai nấy cũng ngạc nhiên trước hành động của Mạnh Bảo.

“Em gầy đi quá nhiều đấy!”

“...”

“Những ngày qua, em đã tự tập luyện cho ngày thi hôm nay một mình hả? Em đã cố tình không để ai tìm ra em, có đúng như thế không?”

“...” – Cô không đáp, một phần vì anh đoán đúng và một phần vì cô không biết mình nên nói gì nữa.

Mạnh Bảo dụi vào tóc cô, khẽ nói rất nhỏ:

“Tôi nợ em nhiều thứ...Tôi không thể đáp lại tấm chân tình của em. Em là người con gái tốt, và em đừng vì tôi mà chịu khổ nữa. Hãy trở lại là chính em đi, hãy vui lên và chiến thắng nhé.”

“Anh nghĩ anh là ai mà khiến con này phải chịu khổ chứ?” – Cô bỗng ngẩng lên nhìn anh – “Cảm ơn đã động viên, yên tâm là em không bao giờ thua vì nghĩ đến anh đâu!”

“Thế là tốt!” – Anh cười, cô nói dối đây mà, nhưng thôi cứ để cô tin vào lời nói dối của cô đi vậy. – “Đi đi, tôi tin em sẽ không bao giờ biết gục ngã là gì!”

“Tin với chả tưởng, bỏ ra đi, nóng quá! Ôm ấp gì ở đây.” – Cô bực bội vùng mình ra khỏi vòng tay anh nhưng cử chỉ đó đủ để anh nhìn thấy tâm trạng cô đã vui hơn rất nhiều.

Yêu một ai đó, thì chỉ cần sự quan tâm của người đó dù là một chút cũng đủ sưởi ấm cả con tim đã giá lạnh...

“Đã đến giờ thi đấu, các đội mau bước vào vị trí!”

30. Chương 30: Vết Máu Trên Chiếc Khăn

Phương Nhi dẫn đầu đội võ bước ra sân đấu. Khán giả và các đội võ khác ai cũng phải chột dạ khi nhìn thấy đội võ toàn những chàng trai cao to lực lưỡng mà dẫn đầu lại là một cô gái trông gầy gò mà ánh mắt toát ra khí thế đầy sức mạnh. Họ không thể không liên tưởng đến đội võ của cô gái huyền thoại năm nào: Thanh Linh. Cô gái trẻ hồi đó mới chỉ 18 tuổi nhưng đã sở hữu sức khỏe phi thường và dẫn đầu một đội võ đã nhẵn mặt với khán giả yêu võ thuật.

Ánh mắt của Phương Nhi quét qua hàng ngũ những đội thi đấu và dừng lại ở đội của Khánh Vinh. Hắn mặc bộ quần áo võ thuật trông rất cao to lực lưỡng, ai nhìn cũng phải e dè nhưng Phương Nhi chỉ tặng cho hắn nụ cười khinh bỉ của cô. Hắn nghĩ hắn là ai khi dám đụng đến cô cơ chứ?

“Cuộc thi sẽ được chia làm hai vòng, thứ nhất là vòng thi tập thể. Đây là vòng thi không đấu đá, mà chỉ thi về khả năng múa võ của các đội thi. Mỗi đội thi sẽ tập bài võ của môn võ mà mình đã chuẩn bị. 5 đội thi có bài múa võ đẹp nhất, điêu luyện và cuốn hút nhất sẽ được chọn vào vòng quyết định.” – Tiếng ban tổ chức vang lên.

Một anh chàng quay ra Phương Nhi:

“Đội trưởng vắng mặt tận mấy ngày liền, đã thuộc bài múa võ chưa đấy?”

“Sao ông ngờ thế nhỉ? Đừng quên bài múa võ là do tôi đã dạy cho cả đội đấy, tôi là đứa thuộc nhất chứ không phải mấy ông đâu.”

“À ừ quên mất, xin lỗi xin lỗi, hì hì!”

“Liệu hồn mà tập cho đẹp, ai tập sai động tác hay làm sao để đội trượt vòng thi này thì tôi cắt tiết!” – Phương Nhi trừng mắt.

“Biết rồi biết rồi, đội trưởng yên tâm đi!” – Cả đội sợ toát cả mồ hôi.

“Đội mình chưa đến lượt đâu, ngồi xuống nghỉ đi.”

“Ồ ngồi được à...?” – Ai nấy đều không dám vì mọi khi Phương Nhi chẳng cho ngồi nghỉ bao giờ.

“Có ngồi không hay đứng!?? Thích đứng thì cứ đứng, tí nữa mỗi chân tập không ra gì thì cứ chuẩn bị để con này chặt chân luôn thể.”

Nghe thế cả đội ngồi hết xuống luôn, ai nấy phải cười ồ vì toàn các chàng trai khỏe mạnh nhưng lại sợ toát mồ hôi cô gái đội trưởng nhỏ nhắn như vậy. Nhưng ai biết đâu, không hẳn là các anh chàng đó sợ, mà đang muốn làm cho Phương Nhi vui. Ai cũng hiểu, Phương Nhi trông đánh đá là thế nhưng lời nói lại đầy sự quan tâm, chăm lo đến từng...cái chân của đồng đội, chính vì cô mà đội võ này mới bền vững như vậy.

Phương Nhi lặng lẽ ngồi xuống, nhìn những người bạn đang trò chuyện vui vẻ. Họ đều là những người bạn gắn bó với cô trong môn võ, trong cuộc sống thường ngày. Ngày hôm nay, cô sẽ không vì chuyện riêng mà để họ bị ảnh hưởng. Cô sẽ cùng những anh chàng đáng ghét này chiến đấu hết sức mình. Cô ngẩng lên khán đài, Mạnh Bảo vẫn ngồi đó nhìn cô. Anh đang cổ vũ cô. Cái ôm của anh, lời nói của anh muốn cô trở

lại là chính mình. Cô không thể đau khổ, cô không thể gục ngã. Cô là cô, là Phương Nhi vui vẻ, mạnh mẽ, quyết tâm làm hết mình vì những điều mình mong muốn.

Cần bệnh trong người...Tình yêu đơn phương chẳng được đáp trả chỉ vì là người đến sau...Những thứ đó sẽ không bao giờ cần được cô!

“Đến đội mình rồi, đau tim quá đi!” – Những chàng trai đứng bật dậy.

“Nhớ lời tớ đó mấy thằng khùng.”

“Đội trưởng...”

“Phải thi hết mình, thi vì cả đội chứ không chỉ thi cho bản thân nghe chưa? Thế nên tớ nhắc lại, ai làm hỏng đội hình hay tập sai thì chết với tớ đấy.”

“Nghe rồi, thưa đội trưởng! Đội Phương Nhi cố lên!!”

“Hả? Tên đội đâu sao không gọi mà gọi tên con này?”

“Cậu là linh hồn của đội, đội bền vững nhờ đội trưởng, đội sống chết thế nào cũng do đội trưởng, đội trưởng xứng đáng trở thành tên của cả đội luôn. Vui lên nhá đội trưởng, hôm nay cậu cũng phải cho tất cả mọi người biết khả năng đâm phát chết luôn của mình đấy.”

“Được rồi, đi ra ngay không tui đâm thật đó!” – Phương Nhi mỉm cười, xua xua cả lũ đi ra sân.

Đội võ “PHƯƠNG NHI” đứng giữa sân đấu thật hoành tráng và nổi bật. Mạnh Bảo nhìn mà khá hài lòng, quả là một đội võ lý tưởng. Dẫn đầu đội võ là cô gái trẻ đầy khí phách, và đằng sau là chục chàng trai cao to khí thế chẳng kém. Tiếng nhạc vang lên hừng hực ngọn lửa của những võ sĩ trẻ, và tiếng Phương Nhi hô lên đồng dục, to vang khắp sân:

“Chuẩn bị! Chào! (...) Bắt đầu!”

Nếu bạn đã từng xem múa võ, ắt hẳn là chẳng cần biết bài múa võ đó thế nào, chỉ cần thấy sự đồng đều, dứt khoát và mạnh mẽ trong từng động tác là có thể cuốn hút bạn. Làm gì có ai xem nổi một bài võ người quay bên này, người quay bên kia chẳng có sự phối hợp, rồi động tác mà hơi hợt thì còn ai mê nổi? Nhưng đội võ của cô đội trưởng Phương Nhi đã không làm mọi người thất vọng. Dưới sự chỉ đạo của cô, theo tiếng nhạc hào hùng, cả đội võ tập từng động tác vô cùng mạnh mẽ, dứt khoát lại rất đều nhau. Những động tác đâm, chém, các cú cước (đá chân), lộn, xoay, xoạc mà thót tim cùng tiếng “HẢY” một lúc lại vang lên như sấm khiến cả khán đài một lúc lại có tiếng hú hét, vỗ tay vì quá phấn khích khi chưa thấy màn biểu diễn nào đẹp mà còn đồng đều như thế. Không một ai sai động tác. Và lại càng không một ai “người ta một đẳng mình một nẻo”. Tất cả là nhờ sự đoàn kết, sự tương tác hỗ trợ, và công lớn nhất của người chỉ huy thì mới làm nên một bài võ tuyệt vời như vậy.

“Tuyệt vời!! Đẹp quá đi mất!”

“Một bài múa võ xuất sắc!”

“Đội này phải vào được vòng cuối, biểu diễn đẹp quá!”

“Thích cô đội trưởng thế, vừa xinh đẹp vừa võ giỏi, mấy quả lộn với xoay làm tôi chóng mặt luôn!”

Hàng loạt tiếng vỗ tay và những lời khen cứ phải nói là nổ cả sân đấu khi bài tập của đội võ kết thúc. Cả đội mặc dù mồ hôi túa ra như tắm nhưng không thể không cười ngẩng lên cảm ơn khán giả. Riêng Phương Nhi, cô phải đi cả một vòng sân để giơ tay cảm ơn khán giả vì quá nhiều người muốn nhìn kỹ “cô đội trưởng xinh đẹp giỏi võ” (chắc, chị Nhi càng lúc càng đông fan).

Khi cô quay về vị trí đội, Mạnh Bảo ngồi ngay gần khán đài liền gọi cô:

“Phương Nhi!”

Cô đi ra chỗ anh, anh thấy gương mặt cô chẳng còn buồn bã mà còn đầy sự vui vẻ.

“Lau mồ hôi đi, trông như tắm rồi này!” – Anh rút cái khăn trong túi ra và đưa cho cô.

“Cảm ơn! Nhờ anh cả đấy.” – Cô cầm cái khăn lau luôn mặt.

“Tôi có làm gì đâu mà nhờ tôi?”

“Anh có khả năng làm cho người khác tâm trạng tốt hơn.” – Cô tủm tỉm cười, nụ cười của cô thật sự là rất đáng yêu.

“Gi chứ, do tài năng của em chứ tôi liên quan gì.”

“Xời, em có tài em biết quá rồi (tự sướng tí). Thôi đưa nước đây, khát quá.”

“Có mấy chai thôi, các anh chàng kia mệt quá nên lấy hết rồi.”

“Cái gì cơ!?? Anh phân biệt đối xử thế hả? Em là đội trưởng, anh phải để nước cho em đầu tiên chứ?”

“Biết đâu là uống nước hằng thế. Thôi đừng nóng, bây giờ còn mấy đội nữa đang thi, tranh thủ ra ngoài tôi mua nước cho em vậy.”

Phương Nhi nghe thế đồng ý ngay, nhưng Mạnh Bảo vừa đứng lên thì “Thanh Linh” ngồi cạnh giữ tay anh lại:

“Anh...anh đi đâu à?”

“Anh đi rồi quay lại ngay, em cứ ngồi đây với Vân Trang đi.”

“Không, em muốn đi với anh!”

“Thanh Linh, đừng có nũng nịu. Anh đi mua nước cũng không được sao? Anh hứa sẽ quay lại ngay mà.”

Phương Nhi nhìn mà ngứa mắt, thực sự cô chỉ muốn hét ngay lên cho Mạnh Bảo biết cô ta là Thanh Chi chứ không phải Thanh Linh. Nhưng giờ không nói được thì cô cũng nào đứng yên được. Cô đi thẳng tới, nắm tay Mạnh Bảo kéo đi:

“Mạnh Bảo, ta đi luôn đi!”

Mạnh Bảo bị lôi đi thì buộc phải đi luôn, không để ý “Thanh Linh” đã bốc hỏa, nghiêng chặt răng nhìn theo Phương Nhi: “Đội đó, con khốn, tao không để mày đắc ý được đâu.”

“Đây, nước Lavie lạnh luôn nhé, uống át người.” – Mạnh Bảo đưa chai nước cho Phương Nhi.

Phương Nhi vừa tập võ xong nóng muốn chết, cầm chai nước tu một phát đã hết hơn nửa chai. Coi bộ cô thể mà khoẻ chẳng kém ai, đến uống nước cũng khoẻ.

“Sau vụ này nhớ ăn uống thêm nhiều vào nhé, em gầy đi không ít đâu. Bao nhiêu cân thế?”

“52kg, giờ chắc sụt xuống 50kg.”

“Có 2kg thôi á, thể mà trông xanh xao quá chừng. Không ốm đau gì đó chứ?”

“Nói vớ vẩn, định trừ ẽm người ta ốm đấy à? Cho vào viện luôn giờ!” – Phương Nhi nói thế nhưng thực tình cô lại nói dối... - “Tại em tập hăng quá thôi, em không thắng tên Khánh Vinh em không là người.”

“Vì sao em lại muốn thắng Khánh Vinh?” – Bất chợt Mạnh Bảo hỏi làm Phương Nhi ngưng bật.

Cô thở dài, ngẩng lên trời:

“Vì nhiều thứ...”

“Nếu như thắng Khánh Vinh, sau đó em sẽ làm gì nữa?” – Mạnh Bảo cũng chẳng hiểu vì sao mình lại hỏi như vậy.

Phương Nhi nghĩ ngợi một lát rồi cười:

“Em không biết!”

“...”

“Đời người cũng ngắn thôi mà, chết cũng nhanh lắm, nên càng phải biết giữ lấy thời gian sống thôi. Cứ tận hưởng những gì mà cuộc sống mang lại đi. Anh đi đường anh, em đi đường em, em vẫn là em, em vẫn sống cái cuộc sống bình thường mà 20 năm nay em vẫn có. Như thế là tốt nhất, đúng không anh?”

“Anh ước mình có thể lạc quan như em.”

“Anh đã lạc quan rồi, anh đã cố gắng sống để đi tìm người con gái anh yêu thương rồi. Vì thế, anh hãy sống tốt, cứ sống làm sao để anh cảm thấy vui vẻ nhất là được. Thôi, em đi vào đây, sắp đến lúc công bố kết quả vòng thi tập thể rồi. Trả anh này!” – Cô đặt chiếc khăn vừa dùng để lau mồ hôi vào tay anh.

“Ừm em đi đi, chắc chắn là được vào vòng tiếp theo rồi. Phải thi tốt đấy.”

“Nói ra thì sến muốn ói nhưng mỗi lần nghe anh cổ vũ em yêu anh nhiều hơn biết bao nhiêu!” – Phương Nhi nói rất nhanh rồi quay đi luôn.

Mạnh Bảo nhìn theo, cô gái này thẳng thắn ghê, nghĩ gì nói vậy. Nhưng càng thẳng thắn thế càng thấy cô dễ thương, giá như cô là người đến trước, biết đâu...anh đã yêu cô...

Giờ cô vui vẻ rồi, giờ cô sẵn sàng quên anh để tập trung cho cuộc thi rồi, cô không đau khổ buồn bã như lúc trước nữa, nhưng sao anh vẫn thấy trong lời nói của cô còn nhiều thứ nữa muốn nói mà không thể nào nói ra? Anh thở dài, cúi nhìn chiếc khăn mà cô vừa đặt vào tay anh, tự dừng lại muốn vờ lật qua lật lại nó.

Bỗng anh giật nảy mình, vừa lật mặt sau chiếc khăn lên, anh thấy một vết máu đỏ ngay trên chiếc khăn trắng!

Khi cô lau mồ hôi anh cũng không để ý mặt cô cho lắm, mà chính cô cũng dùng khăn quẹt qua một phát chứ mãi nói chuyện nên chẳng biết gì, nhưng rõ ràng cô chỉ lau mồ hôi mà chiếc khăn này dính máu...

Linh cảm chuyện gì chẳng lành, anh chạy vội về sân đấu.

Mạnh Bảo trở về đúng lúc vừa công bố kết quả vòng thi tập thể xong. Đội võ của Phương Nhi và Khánh Vinh được công bố ngay đầu, khán giả ai cũng vỗ tay nhiệt liệt vì kết quả xứng đáng. Phương Nhi cùng cả đội cũng cười tươi rói đầy vui mừng vì đã chính thức bước vào vòng quyết định để giành cơ hội chạm tay vào chiếc cúp vàng. Mạnh Bảo nhìn nụ cười tươi kia của Phương Nhi nhưng vết máu trên chiếc khăn này cho anh một cảm giác không lành đằng sau nụ cười của cô. Cô có đang cười thật không? Hay chỉ là cố cười để che giấu điều gì đó?

“Mời 5 đội bước vào vị trí! Sau tiếng còi, tất cả sẽ bắt đầu thi đấu, đấu với đội nào là tùy theo lựa chọn, miễn sao có thể hạ gục được đối thủ. Chúng tôi sẽ chấm ra đội chiến thắng nhờ vào việc kỹ thuật đánh, hạ được nhiều đối thủ của nhiều đội...”

5 đội võ xuất sắc nhất bắt đầu bước vào vị trí. Phương Nhi quay ra dặn đội mình:

“Hãy cố gắng hạ hết tất cả 4 đội còn lại. Tớ sẽ lo 4 tên đội trưởng của 4 đội, còn những kẻ khác, dù là khá đông nhưng tớ nghĩ các cậu có thể hạ gục được chứ?”

“Yên tâm đi, trận này chả khác gì chiến tranh thấy ai là lao vào cắn xé thôi. Cứ tin tưởng vào tụi này.”

“Thông thường các đội trưởng đều lui về phòng thủ, đánh sau cùng, thả hết “gà” ra đánh, cho nên các cậu cũng cứ cố gắng mà đánh “gà” nhé, đừng có dại mà lao vào thẳng đội trưởng nào là nó đánh toè mò đấy.”

“OK biết rồi!”

PÍP! Tiếng còi vang lên, tất cả những vận động viên to khỏe lao vào nhau làm cho sân đấu trở nên đầy lửa hơn bao giờ hết. Khán giả đứng hết lên reo hò, cổ vũ, hú hét cho đội của mình. Vòng đấu đấm đá bao giờ cũng được người ta thích nhất, mặc dù hơi loạn vì nhiều người cùng xông vào nhưng vẫn rất thu hút, nhất là khi đội võ Phương Nhi đã chiếm ưu thế. Chàng trai nào cũng giống Phương Nhi ở cái khoản mưu mẹo và biết nhận ra nhược điểm đối thủ, không cần quá tốn sức mà vẫn hạ được những võ sĩ đội khác. Trận đấu diễn ra càng lúc càng kịch tính, “gà” thì nhau đánh, đội trưởng vẫn đứng phòng thủ. Từng môn võ, từng kiến thức được mang ra áp dụng, khỏi phải nói đội của Phương Nhi đã áp dụng thuần thục thế nào. Những cú đá, xoay, né, chém, đâm của họ lần lượt giáng vào đối thủ, ai cũng phải ngã gục và xin hàng trước các chàng trai đội võ Phương Nhi. Trên sân khấu, Minh Thiên, Minh Phú, Vân Trang, Hoàng Duy cứ phải nghẹt cả thở khi theo dõi từng võ sĩ bị đội Phương Nhi đánh gục, cứ như là phẩy tay một phát đi đời nhà ma cả lũ vậy. Chỉ có Mạnh Bảo vẫn lo lắng nhìn cô gái kia đang hùng hục khí thế, tâm trạng anh thực sự bất an...

“Khốn kiếp! Đánh đấm thế đấy!” – Đội trưởng một đội thể đứng yên được, buộc phải xông ra cứu cánh.

“Anh chàng đẹp trai, làm gì mà vội.” – Và cô gái đó xuất hiện, đứng chắn ngang đường anh chàng đội trưởng.

Anh ta giơ cánh tay to khỏe định đẩy cô ra nhưng cô đã tóm lấy tay anh, và chỉ một tay, cô quật ngã anh trong sự kinh ngạc của toàn bộ khán giả và cả những người trong ban tổ chức. Sức khỏe của Phương Nhi nói không ngoa thì phải bằng chục võ sĩ cộng lại. Tình thế bất lợi dần, hai chàng đội trưởng của hai đội tiếp buộc phải lao ra để cứu cho đội. Trước tình hình “2 đánh 1”, Phương Nhi vẫn không hề nao núng, cũng không gọi một ai của đội mình ra giúp sức. Cô đứng lùi về phía sau lấy đà, rồi bật nhảy lên một cú đồng thời tung luôn đòn song phi cước (đá hai chân), mỗi chân đá vào bụng một chàng đội trưởng. Một mũi tên trúng hai đích, cả hai lần quay ngã chổng vó giữa sân đấu còn Phương Nhi thì nhẹ nhàng “đáp” xuống đất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Võ thuật của cô đã giỏi, sau thời gian luyện tập cùng với lời cổ vũ của ai kia, đã khiến sức khỏe của cô tăng gấp mấy lần. 3 đội võ đã bị đội cô cho “thăng cánh cò bay”, đội của Khánh Vinh cũng bị hạ gần như hết, và chỉ còn gã đội trưởng của đội đó – kẻ mà Mạnh Bảo, Thanh Linh năm xưa không chiến thắng được.

Khánh Vinh vẫn đứng đó, thản nhiên như không nhìn đội của mình “chết” dưới tay đội Phương Nhi. Cuối cùng, hắn mới bước ra một cách điềm tĩnh nhưng ánh mắt của hắn tỏ ra không “điềm tĩnh” chút nào. Một anh đội Phương Nhi nói:

“Đội trưởng, có cần trợ giúp không?”

“Không ai được phép xông vào hắn. Lùi ra sau hết cho tôi!”

Giờ đây trên sân đấu, gần như chỉ có hai người.

Khánh Vinh cao to, lực lưỡng, sức khỏe phi phàm.

Phương Nhi đầy khí thế và sự quyết tâm, ánh mắt cô nhìn hắn nảy lửa như muốn giết chết hắn ngay tại chỗ.

31. Chương 31: You’re Not Gonna Change My Mind

Mạnh Bảo vẫn không thể lấy lại nỗi gương mặt vui vẻ như ban nãy để cổ vũ Phương Nhi, nhìn cô đang rất tràn đầy năng lượng anh lại càng cảm thấy có gì lo lắng. Anh xiết chặt cái khăn trong tay, chưa bao giờ anh có cảm giác lo sợ đến thế này. Phương Nhi, liệu sức khỏe của cô có đủ để chiến thắng không? Khánh Vinh là một tên không bao giờ xông vào đánh và đánh, mà hắn ra đòn rất hiểm, chính vì thế mà anh và Thanh Linh chẳng thể đấu được hắn bao giờ.

Phương Nhi nhếch môi cười nhạt:

“Đội trưởng Khánh Vinh, còn đứng đó làm gì? Đánh đi chứ!”

“Đàn bà con gái thì nên đánh trước.”

Gã kiêu ngạo này, hẳn lúc nào cũng muốn người ta đánh mình trước rồi dùng một chiêu quật ngã luôn người ta thua ngay tại chỗ. Hắn nghĩ cô không nhận ra cái trò đó sao? Nhưng thôi, hắn muốn thì cô sẽ chiều vậy. Nghĩ đến bàn tay ghê tởm kia đã bắt cóc mẹ cô để làm con tin, người cô như muốn rục rủa! Cô chạy nhanh như chớp về phía hắn, giơ nắm đấm thẳng vào mặt hắn.

Và tất nhiên, Khánh Vinh nhanh chóng né, đòn đấm của cô làm sao nhanh bằng một cú nghiêng đầu của hắn.

Nhưng hắn đã nhầm! Phương Nhi khi đưa nắm đấm đến gần hắn thì lại mở tay ra chứ không nắm đấm nữa, và phạt mạnh vào cổ hắn. Khánh Vinh bị đánh bất ngờ, suýt nữa thì ngã ra đó cũng may là đứng trụ được, cổ hắn đau điếng vì bàn tay của Phương Nhi chém không hề nhẹ. (Ai hiểu chỗ này không đấy? Không hiểu thì cứ lấy tay mình chém chém như chém gió ý là hiểu :)) Hắn loạng choạng lại phía sau, nhân

lúc đó Phương Nhi vòng ra đằng sau lưng hấn giơ chân định đạp cho hấn một quả. Nhưng Khánh Vinh đã kịp nhận ra mưu mẹo của Phương Nhi, hấn không thể quay lưng lại vì sẽ ăn thẳng cú đạp của Phương Nhi vào giữa mặt mắt, liền vội vã nhảy sang một bên để tránh cô. Cô đạp hụt nhưng không cay cú, ngược lại còn nhìn hấn cười:

“Chẹp chẹp, tôi tưởng anh tài giỏi lắm mà, sao từ bấy đến giờ toàn tránh né thế?”

Khánh Vinh hằm hằm tức giận, hấn vừa cay vừa điên, vừa bước vào chưa kịp làm gì đã ăn một quả vào cổ và suýt nữa là bị hạ gục luôn. Cái cổ của hấn vẫn thấy đau nhức, tay cô ta làm bằng sắt hay thép mà một cú chém cũng đau thế, may là không phải đâm. Lúc này sao hấn muốn băm vằm Thanh Chi thế không biết!? Hấn cứ nghĩ Thanh Chi mưu mô, xảo quyệt sẽ giúp được, hấn đã phải ngọt giọng mãi mới được Thanh Chi bước vào kế hoạch giả làm Thanh Linh. Thanh Chi cố tình để Phương Nhi biết sự thật “Thanh Linh giả” rồi lại lập kế hoạch bắt cóc mẹ Phương Nhi nhằm mục đích duy nhất là làm Phương Nhi đau khổ, tức giận, điên người vì không thể làm gì được Thanh Chi khi mà sự trắng trợn rõ ràng trước mắt cô như thế. Thanh Chi tin rằng, Phương Nhi sẽ không tài nào chịu nổi được cảnh một đứa con gái lạ hoắc ở bên Mạnh Bảo nhưng Phương Nhi lại chẳng nói được ra sự thật đó, cô ta muốn làm Phương Nhi tức giận, muốn làm Phương Nhi hao tổn sức khỏe khi trái tim đã tổn thương, khi đã mang trong mình căn bệnh hiểm nghèo. Ấy vậy mà, Phương Nhi vẫn không hề có chút gọi là “hao tổn sức khỏe” như Thanh Chi nói, ngược lại trông cô rất mạnh mẽ và còn khỏe hơn trước. Phen này Khánh Vinh khó giành được giải thưởng và tiền bạc mà hấn ao ước rồi.

“Hừ, mày chưa biết tài nghệ của Khánh Vinh này đâu. Mày chưa chiến thắng được Mạnh Bảo thì có nghĩa không bao giờ mày thắng được tao!”

Khánh Vinh rít lên đầy giận dữ, rồi quay người lại và lao đến với tốc độ như tên bắn về phía Phương Nhi. Phương Nhi chưa kịp định thần đã bị hấn xông tới dùng bàn tay như sắt thép bóp cổ, hấn xiết cả cổ cô lại cứ như là muốn bẻ gãy cổ cô vậy. Phương Nhi ngạt thở, tím tái mặt mày, khán giả lại hú hét nhưng không phải cổ vũ Khánh Vinh mà cổ vũ cô, kêu cô phải thoát ra ngay. Thoát ra thế nào đây!? Tên chết tiệt này, cái tay hấn như cái gông cùm vậy, nếu giãy giụa, vùng vẫy thế nào hấn cũng xiết chặt thêm, hấn trả thù cho cái cổ của hấn đây mà! Không còn cách nào khác, cô phải giơ tay lên định đâm thẳng vào mặt hấn.

Nhưng Khánh Vinh nhanh chóng để ý, một tay hấn vẫn giữ cổ cô, và tay kia hấn giữ luôn lấy cổ tay cô bẻ mạnh. Rắc! Trời ơi, cơn đau lan thấu đến tận tim! Cú bẻ của hấn quá khỏe, tưởng rằng cô gãy tan tành xương rồi. Phương Nhi nghiến chặt răng cố nuốt cơn đau, cô còn tay còn lại cơ mà. Cô cố đưa tay lên để cho kẻ trơ trên này một quả, nhưng hấn chỉ cười khinh bỉ, dùng đầu gối thúc thẳng vào bụng cô! Cô đau đến quỵ ngay xuống. Và máu từ đầu lại tràn ra khắp miệng cô.

Mạnh Bảo đứng ngay dậy, anh có nhìn nhầm không!??? Phương Nhi...với gương mặt đã đầy máu...Đồng đội của cô và khán giả vội hét lên:

“Trời ơi, Phương Nhi, làm sao thế kia!??? Mau đứng dậy đi! Sao lại có máu đầy mặt thế kia!??”

“Cô ấy bị bệnh rồi! Máu chảy ra cả cổ kia kìa!”

Ban tổ chức và trọng tài không thể đứng yên, vội nói:

“Anh Khánh Vinh, đây chỉ là một cuộc thi, không phải...”

“Một cú thúc bụng thì cũng là chiêu võ, đâu có làm gì đâu mà lo sợ thế? Chảy máu là do cơ thể cô ấy yếu quá thì có. Chúng tôi sẽ kết thúc hiệp đấu nhanh thôi, tôi không gây ra việc gì quá tổn hại đến cô ấy đâu.” - Khánh Vinh “chặn họng” ban tổ chức ngay.

Rồi hấn cúi xuống cô, tay vẫn nắm chặt cổ cô:

“Căn bệnh lại phát tác rồi sao cô gái xinh đẹp? Khổ nhĩ, ban này chiến đấu hăng thế mà cứ nhìn thấy tao thì lại phát bệnh.”

“...” - Phương Nhi vẫn nghiến chặt răng, cô đang rất đau.

“Dù sao thì mày vẫn phải chết thôi, mày cứ cố mạnh mẽ làm gì? Cứ phải tỏ ra vui vẻ trước mặt thằng đó làm gì hả đồ ngu?” - Khánh Vinh tiếp tục nói những lời đầy khinh bỉ cô.

“...”

“Mày yêu nó ư? Mày có điên không? Chính nó đã nghi ngờ Thanh Linh mà dẫn đến việc mất cô ta đấy. Nó không xứng đáng để mày yêu đâu, nó chỉ là một thằng ti tiện, bỉ ổi, chỉ biết dùng vẻ ngoài và lời nói ngon ngọt dụ dỗ người ta thôi. Mạnh Bảo là của Thanh Chi, mày nghe rõ chưa? Mày không là ai cả! Mày sẽ không bao giờ có thể làm gì được Thanh Chi dù mày là người đã biết sự thật cô ta đóng giả Thanh Linh! Mày chỉ là một đứa vô dụng. Mày hãy chấp nhận số kiếp của mày đi. Yêu đơn phương thì cứ mãi mà đơn phương với mối tình ngu ngốc đi, hahaha.” - Khánh Vinh nói chỉ đủ để Phương Nhi nghe, hắn càng nói càng thấy vui người vì chắc chắn đã tác động đến cô.

Nhưng hắn đã làm...

“Mày cũng giống như con Thanh Chi đó, khinh thường tao quá mức!” - Giọng Phương Nhi vang lên rùng rợn lửa giận.

“Mày...”

“Mày nghĩ mấy lời nói đó là đủ để tao nhụt chí và chịu thua thằng hèn hạ bỉ ổi như mày à.”

Khánh Vinh sờ da gà trước giọng nói đó, Phương Nhi có vẻ đang tức giận thực sự. Nhưng tức giận lại không làm cô yếu đi mà lại làm cô khỏe thêm, cô quên mất cái tay đau và cái bụng của mình vừa bị thúc một cú, giờ nắm đấm còn lại của bàn tay không đau và BỐP! Quả đấm lao thẳng giữa bụng Khánh Vinh với một lực đánh cực mạnh, hắn rú lên một tiếng vì bụng hắn cứ như bị đấm vỡ giống mảnh thủy tinh luôn rồi! Hắn buông tay đang bóp cổ Phương Nhi ra, ôm bụng lùi lại. Trời ơi, đau chết mất! (đáng đời, gậy ông đập lưng ông) Khán giả thêm phần khích với màn đáp trả đó của Phương Nhi, hô rất to tên cô “PHƯƠNG NHI, PHƯƠNG NHI! MAU ĐỨNG LÊN ĐI!!”

Và cô đứng lên, trong bộ quần áo đồng phục trắng đã nhuộm màu máu đỏ. Cô hiện ngang giữa bầu trời đang rạng rỡ ánh nắng.

“Phương Nhi, chị giỏi lắm!” - Vân Trang, Minh Phú vỗ tay nhiệt liệt.

“Cô ta đỉnh ghê!” - Minh Thiên phải bật cười.

Chỉ có Mạnh Bảo, vẫn không hề cười hay cổ vũ Phương Nhi. Anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng khiến ai cũng khó hiểu không hiểu thái độ của anh nữa. Anh đang để ý tới gương mặt cô...đầy máu... Và đôi mắt cô, đằng sau khí thế rực lửa là một nỗi đau đớn giằng xé đến khôn cùng! Chỉ có anh nhìn thấy điều đó...

Phương Nhi ngẩng lên khán đài, hét lớn:

“Ai vừa nói tôi bị bệnh?”

“Hả? Không có ai đâu...” - Nhiều người nhao nhao “chối tội”.

“Mặc dù quý vị có là khán giả đi chăng nữa, nhưng đừng có phàn nàn về tôi, tôi sẽ không nể ai hết đâu!” - Phương Nhi dùng tay áo mình lau sạch máu trên mặt, quay về phía Khánh Vinh.

Hắn vẫn đang quần quai cái bụng vì cú đấm mạnh như muốn đâm thủng bụng hắn của cô. Cô lạnh lùng tiến tới, đập tiếp vào bụng hắn phát nữa khiến hắn ngã lăn ra đất. Cô cúi xuống, nắm áo hắn lôi hắn dậy, nhìn thẳng hắn và cười-khinh-bĩ:

“Mày giỏi võ hơn rất nhiều người, và hôm nay sức khỏe của mày hơn tao rất nhiều, mày có thể thắng tao một cách xứng đáng nếu như mày biết thi đấu sòng phẳng...”

“Câm đi...”

“Nhưng hôm nay tao thấy mày yếu hèn hơn ai hết! Mày nghĩ gì khi huênh hoang cho rằng Mạnh Bảo và Thanh Linh thua mày là tao cũng thua mày? Mạnh Bảo, Thanh Linh cũng vì không lường trước được độ hèn hạ của mày nên mới thua mày thôi! Mày mạnh thật, mày khỏe thật, nhưng chỉ là một thằng ham giải thưởng, ham tiền bạc, được voi đòi tiên, sẵn sàng làm chuyện bỉ ổi nhất vì những thứ đó. Mày nên nhớ, chẳng có ai là không có điểm yếu, và điểm yếu của mày lại hiện ra khi mày cố tình nói những chuyện để hạ gục người khác.”

“Mày...”

“Nếu như mày cứ cầm mồm mà đánh, mày thắng tao là cái chắc! Vì giờ tao yếu hơn mày rất nhiều! Nhưng mày quá sai lầm khi nghĩ rằng mấy lời khích bác của mày làm tao nhụt chí, cúi xuống nhường chiến thắng ày. Mày nghĩ tao ngu ngốc vì yêu Mạnh Bảo? Mày nghĩ Mạnh Bảo là một kẻ hay ghen, có thể làm tổn thương người khác? Hay là chính mày đã đánh thức ác quỷ trong lòng anh ấy, mày nên nhận ra điều đó chứ!” - Phương Nhi nói đến lạc cả giọng, giọng cô lại to và vang khắp khán đài, khán giả ngơ ngác không hiểu cô nói gì...

Chỉ có chàng trai ấy là hiểu tất cả.

“Khánh Vinh, tao sẽ không bao giờ thua mày! Tao hận mày vì đã chia rẽ hạnh phúc của anh ấy! Anh ấy đã không được cười, anh ấy lúc nào cũng phải sống trong u buồn, trong dằn vặt, trong hối hận, cũng chỉ vì thằng khốn là mày! Tao thực sự muốn giết chết mày!!” - Phương Nhi chẳng thể kiềm chế cơn tức giận.

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” - Tiếng hét vang như sấm khắp khán đài.

“Mạnh Bảo...” - Cô giật mình ngẩng lên.

“Ban tổ chức, trận đấu đã hết thời gian rồi phải không?” - Anh quay lại ban tổ chức.

“Đúng, đã hết rồi. Quá 5 phút rồi!”

“Thế sao còn để cô ấy phải đứng đó nữa!” - Anh nhảy xuống, đẩy mấy người bảo vệ ra đi thẳng vào sân đấu, bước tới chỗ Phương Nhi kéo cô dậy - “Cô gái này đã chiến thắng! Đội võ mang tên cô ấy trở thành quán quân năm nay, phải không mọi người?”

“ĐÚNG!!! CÔ ẤY ĐÃ CHIẾN THẮNG!!!” - Khán giả reo hò ầm ĩ.

“Đội trưởng, đội chúng ta thắng rồi! Đó là chiến thắng của cậu đó đội trưởng!!!” - Cả đội cô nhảy cẫng lên vì vui.

“Phương Nhi, cô ấy thật tuyệt vời!”

“Một cô gái đáng khâm phục!”

“Cô ấy là vô địch!!!”

Những lời tán dương không ngớt vang lên khắp sân đấu, Phương Nhi cũng đã quay lại được với niềm vui chiến thắng của mình. Khóe mắt cô cay cay vì cảm động, cô không biết nói gì nữa khi được mọi người hò reo cổ vũ như vậy. Cô thắng thật sao? Cô đã thắng tên Khánh Vinh đó, cô đã thắng bản thân mình, cô đã vượt qua đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần để có thể đứng lên.

Trước đó tôi đã từng sợ hãi

Khi tiến tới một điều gì đó lớn lao hơn

Nhưng giờ tôi đã biết điều đó thuộc về tôi, tôi sẽ bắt lấy nó

Chỉ cần tiến lên và cố gắng

Chẳng ai có thể thay đổi suy nghĩ của tôi đâu (-> lời dịch tên chap)

Không có điều gì gọi là quá muộn cả!

Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến bạn tin tôi

Một ngày nào đó, tôi sẽ có tất cả những thứ mà tôi cần

Một ngày nào đó thôi, đừng cố gắng mà nói rằng tôi không thể

Và giờ, tôi viết lên ánh sáng cho tương lai chính mình

Xem đi, tôi luôn tiến tới và sẽ không dừng lại!

Một ngày nào đó, rồi bạn sẽ biết tôi là ai

Tôi sẽ bay thật cao và đầy tự do

Đó là số phận của tôi, hãy chờ xem, một ngày nào đó chẳng xa”

(One day - Charice)

Mạnh Bảo nhìn Phương Nhi:

“Đi thôi, em đừng đứng ở đây nữa.”

“Vâng.” - Cô cũng mỉm cười đi cùng anh.

Nụ cười đó của cô làm lòng anh đau như dao cắt. Sao cô có thể cười được như thế? Anh cảm thấy giận và ghét chính mình. “Mạnh Bảo, sao một cô gái tốt thế này lại phải hy sinh vì cái thằng như mày chứ? Mày xứng đáng gì, mày có điểm gì tốt, mày chỉ làm tổn thương những người con gái yêu mày, thế mà cô gái này đã chấp nhận chiến đấu với Khánh Vinh “vì nhiều thứ”, nhưng cái lý do quan trọng nhất vẫn là “Anh ấy đã không được cười, anh ấy lúc nào cũng phải sống trong u buồn, trong dằn vặt, trong hối hận, cũng chỉ vì thằng khốn là mày - Khánh Vinh!””

“Anh nghĩ cái gì đấy, đi thôi!” - Phương Nhi giục.

“Ồ đi thôi, về mừng chiến thắng của em thôi.”

Nhưng kẻ đang ngồi đằng sau không để họ đi dễ dàng như vậy. Hắn rút ra một con dao...được cất trong áo...

“Con khốn Phương Nhi! Tao không chịu được mày nữa rồi!”

Hắn hoàn toàn không còn lý trí, cầm dao nhắm thẳng vào lưng Phương Nhi.

Đúng lúc đó, Mạnh Bảo quay lại:

“Trời ơi, cẩn thận, Phương Nhi!!!”

Anh vội ôm Phương Nhi vào lòng, chắn cho cô và...

“MẠNH BẢO, KHÔNG!!!” - Cô hét lên.

32. Chương 32: Chỉ Cần Ngày Hôm Nay

Phập! Con dao đâm thẳng vào cánh tay của Mạnh Bảo, máu tràn ra đỏ cả tay áo anh. Anh nghiêng chặt rằng, vẫn ôm lấy Phương Nhi để che chắn cho cô. Nhưng vết thương không cho anh giữ cô được, anh quy xuống vì đau. Phương Nhi bàng hoàng còn Khánh Vinh, hắn cũng lùi lại vì bắt đầu hoảng khi nhận ra mình đã mất lý trí mà làm chuyện dại ngay giữa sân đấu.

“Mạnh Bảo, anh có sao không!?” – Cô hốt hoảng.

“Không sao...” – Anh vẫn cố chịu đau, nhưng cánh tay máu chảy lênh láng đã đủ thấy con dao đó đâm mạnh như thế nào.

“Khánh Vinh, tên khốn kiếp...” – Cô quay lại nhìn Khánh Vinh, ánh mắt náy lửa và đầy giận dữ.

“Vận động viên Khánh Vinh đã có ý đồ hại người trên sân đấu, lại mang vũ khí vào trong cuộc thi, nhờ các anh bảo vệ mau đưa anh ta lại đây!” – Vị trưởng ban tổ chức đánh thếp.

Nhận ra tình thế bất lợi, Khánh Vinh vội đứng lên, huyết sáo gọi lũ đồng đội. Mặc dù vừa bị đội Phương Nhi đánh te tua, đồng đội Khánh Vinh vẫn “vì sống quên đau” để đứng lên chặn lại các anh bảo vệ, mở đường cho Khánh Vinh chạy. Hắn chạy nhanh đến mức mà chưa kịp ngăn lại đã lúi vào hàng ngàn khán giả rồi mất hút không dấu vết. Phương Nhi thực sự điên tiết, nếu cô không mất sức, chắc chắn còn lâu hắn mới chạy được! Khốn nạn, sao Mạnh Bảo lại đỡ cú dao đó cho cô chứ?

“Anh, anh có sao không?” – Vân Trang cũng hoảng hốt chạy xuống sân đấu.

“Anh không sao...”

“Còn không sao với chẳng không trăng! Vân Trang, chúng ta mau đưa anh ấy tới bệnh viện.” – Phương Nhi giục.

“Nhưng phải cầm máu đã ạ, chị cùng em dìu anh lên chỗ ngồi ở khán đài đã.”

“Để tôi, hai cô đàn bà con gái thì dìu hẳn làm cái gì?” – Giọng nói đồng dục vang lên.

Vân Trang và Phương Nhi ngạc nhiên, Minh Thiên đã đứng đây từ lúc nào vậy? Cái mặt anh thật khó coi khi nhìn Mạnh Bảo, nhưng không ngờ anh lại bước đến, quảng tay Mạnh Bảo qua vai mình để dìu đi. Mạnh Bảo đang hết hơi nhưng vẫn gườm gườm:

“Không đến mức mày phải làm anh hùng đâu!”

“Thôi đi đồ dở hơi, anh nghĩ tôi thích dìu anh lắm hả? Tôi cũng chỉ có lòng tốt khi thấy anh dám đỡ con dao đó thôi.”

“Xi!”

Nhưng rõ ràng là hai anh chàng này có vẻ không còn quá ghét nhau nữa. Minh Thiên dìu Mạnh Bảo về tới nơi, “Thanh Linh” vẫn ngồi đó, giả mù:

“Có phải anh Mạnh Bảo không?”

“Anh đây...”

“Hình như anh bị thương phải không? Trời ơi, kẻ nào làm anh bị thương vậy!? Em chẳng nhìn thấy gì cả, nếu không em sẽ cho nó một trận rồi! Anh có bị nặng lắm không? Đau ở đâu?” – “Thanh Linh” hỏi một tràng làm mọi người ai cũng phải lắc đầu ngán ngẩm còn Phương Nhi trừng mắt ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mạnh Bảo cũng phải khó chịu nhưng thôi, dẫu sao cũng đang quan tâm đến anh thì anh phải đáp vậy:

“Anh không sao đâu, chỉ cần cầm máu và có Only you là được rồi.”

“Only you? Là cái gì thế?”

Mạnh Bảo trợn tròn mắt:

“Em đừng nói với anh là em quên Only you rồi nhé!?”

“Sau cuộc phẫu thuật, em quên đi nhiều thứ lắm...” – “Thanh Linh” vội đưa tay lên đầu giả bộ như cố nhớ.

Phương Nhi suýt tí nữa thì cho cô ta phát tát rồi, thật là trơ trên quá mà! Đóng kịch cũng không biết đóng nữa. Lọ thuốc Only you là kỉ vật giữa hai người, ngay ngày đầu tiên gặp nhau, Mạnh Bảo đã cho Thanh Linh biết về lọ thuốc này. Làm gì có cái chuyện mà nhớ được Mạnh Bảo lại đi quên kỉ vật này chứ? Thật sự là cô muốn c.h.ửi thề quá, tên Khánh Vinh chết tiệt lại chuồn đầu mất, cô chưa thể biết mẹ mình ở đâu nên không thể nói ra trò bịp bợm của Thanh Chi, cứ phải gặm nhấm cục tức đến bao giờ đây!??

“Cô cứ ngồi đó nhớ đi, Thanh Linh ạ!” – Phương Nhi cố tình kéo dài cái tên “Thanh Linh” rồi kéo tay Mạnh Bảo – “Anh bị thương nặng lắm, không dùng cái Only you được đâu. Mau đi thôi!”

Lại một lần nữa, Thanh Chi bị Phương Nhi kéo Mạnh Bảo đi mất. Cô ta sững sờ, răng nghiến chặt, hận mình không thể làm gì Phương Nhi! Được lắm, cuộc vui còn chưa kết thúc mà!

Ra đến cổng, Phương Nhi dừng lại:

“Đưa đây!”

“Đưa cái gì?”

“Cái khăn lau mồ hôi anh đưa em lúc nghỉ giải lao ấy.”

Mạnh Bảo đưa cái khăn cho cô, cô dùng luôn nó để băng lại vết thương cho Mạnh Bảo, đành phải cầm máu bằng cách này vậy chứ sợ đến bệnh viện lại chẳng kịp. Mạnh Bảo nhìn cô, rồi buột miệng:

“Cái khăn dính máu...”

“Anh nói gì lạ! Băng lại vết thương cho anh thì chấp nhận dính máu thôi, giặt sau! Xong rồi, đi thôi!” – Cô kéo anh đi tiếp, không để anh nói hết câu. Ý anh không phải máu trên tay anh, mà là cái khăn này đã dính máu của cô. Vết máu đó, anh nghi ngờ...

Đến bệnh viện, vì vết thương của Mạnh Bảo không hẳn là quá nặng, vì anh cũng có né người tránh nên con dao đâm không sâu. Dù thế thì cũng khám lâu tận mấy tiếng, cùng bao nhiêu công đoạn lòng vòng khác, tới hơn 1h chiều Mạnh Bảo mới đi ra, cả cánh tay băng trắng luôn. Anh giật mình khi thấy Phương Nhi vẫn ngồi đó với bộ đồng phục vô thuật màu trắng nhưng dính máu đỏ lúc cô chảy máu khi đánh với Khánh Vinh. Trời đất, cô vẫn ngồi đây chờ anh, không chịu về thay quần áo đi sao?

“Em cứ ngồi đây mà không đi đâu à?”

“Em vừa đi đó thôi, không thấy em cầm cái gì đây à?” – Cô chỉ vào thứ mình đang cầm. Đó là một cái bát to, đầy nắp. – “Anh cứ ở lại nghỉ ngơi đi, tối về cũng được. Mau vào đây!”

Phương Nhi dẫn Mạnh Bảo vào một phòng bệnh nhỏ trông rất gọn gàng, ngăn nắp, sạch sẽ và thoáng mát. Cô đặt cái bát xuống bàn và mở nắp. Mạnh Bảo không tin nổi nữa, một...bát mì úp sao? Bát mì vẫn còn chưa nguội, mùi thơm nóng hổi bốc lên làm cái bụng anh sôi rồi đây.

“Em định ngồi đợi anh nhưng nhớ ra là trưa rồi thì chạy về làm vội đấy, nhà em cũng gần đây mà. Mì úp chả có rau dưa thịt cá gì đâu, thông cảm nhé!”

“Cần gì, thế này là ngon lắm rồi. Cho anh hả?”

“Em hơi bị ghét kiểu hỏi thừa đấy nhé! Có ăn không thì bảo đây?”

“Được rồi, ăn chứ sao không?”

Mạnh Bảo cầm cái đũa cô cũng vừa mang theo và “tấn” luôn bát mì. Ái chà, mì úp mà ngon ra phết, mì vẫn nóng, vị vừa, sợi mì dai, lại thơm nữa (hức hức mình viết chap này lúc đang đói còn đói cào), thế này thì khi cô ta nấu mì “xịn” có cả rau dưa thịt thà chắc còn ngon nữa. Cô gái này công nhận tài gì cũng có.

“Ồ em ăn chưa?”

“À ờ ăn rồi...”

“Phết vừa thôi cô, chạy về nấu vội bát mì rồi lại mang đến đây thì ăn lúc nào? Nói dối anh không xong đâu nhé!”

“Đáng ghét, thôi thì trả đây, nấu cho lại còn...”

“Biết ngay mà, chưa ăn nên cứ chực để cướp lại thôi chứ gì?” – Mạnh Bảo cười khoái chí.

“Anh...” – Phương Nhi đỏ mặt vì bị nói trúng – “Đừng tưởng bị thương mà em không dám cho anh một quả nhé!”

“Được rồi được rồi, ngồi xuống đây và ăn đi.” – Mạnh Bảo đẩy bát mì ra cho cô.

“Không cần, anh ăn đi!”

“Nửa bát là no rồi, em ăn nốt đi. Đánh đấm hăng như thế mà còn không chịu ăn, bộ muốn thành người gầy nhất thế giới hả?”

Nghe Mạnh Bảo bắt ăn, Phương Nhi đành phải chiều ý anh, ngồi xuống ăn. Ở nhà cô ăn khỏe hơn heo, cơ mà ngồi ở đây lại ăn nhỏ nhẹ như mèo vậy. Cầm đũa gấp mì, đưa lên nhai rất chậm rãi, sao lúc này cô hiền thế không biết? Mạnh Bảo ngồi đối diện cứ nhìn cô chăm chăm, cô đang nhai nên hai má phồng lên trông phúng phính đáng yêu ghê gớm. Không chịu nổi, anh đưa tay bẹo má cô một phát!

“Ái đau! Làm cái gì thế?”

“Nhìn cái mặt em “ghét” quá phải cầu cho phát.”

“Anh nghĩ em là em bé chắc, đừng có nhe răng ra cười thế em cho bay hàm luôn đó.” – Cô xuyết xoa, tên này bẹo đỏ cả má cô.

“Em không dành nổi mấy phút đi rửa mặt sao?” – Bổng Mạnh Bảo hỏi.

“Anh hỏi gì vậy?”

“Vẫn còn máu trên mặt em khô luôn rồi đây này.”

Phương Nhi nghe thế vội cúi mặt xuống, máu vẫn còn sao? Tưởng cô quệt hết đi rồi chứ. Mạnh Bảo vẫn nhìn cô:

“Có phải em đang giấu anh chuyện gì đó?”

“Làm gì có! Tại thằng Khánh Vinh đó ra tay mạnh quá nên máu tràn ra thôi.”

“Đừng chối nữa, em có biết cái khăn này đã dính máu em trước khi em đối đầu với Khánh Vinh không?”

Phương Nhi ngỡ ngàng không nói được câu gì nữa. Thật sự, lúc cô lau mặt, cô không để ý tới mặt mình. Chẳng lẽ là chảy máu mũi? Căn bệnh của cô tái phát nhanh thế sao? Cô im lặng, không biết mình phải nói gì.

“Anh sẽ không hỏi nữa, đừng khó xử...” - Mạnh Bảo đứng lên, quay đi ra đứng cạnh cửa sổ nhìn lên bầu trời - “Chỉ là anh không muốn nhìn em chịu khổ như vậy. Tại sao em phải vì anh mà chiến đấu với tên Khánh Vinh đó. Anh không đáng để em hao tổn sức khỏe của mình như thế. Anh đã làm liên lụy tới em, lẽ ra em chỉ là một cô gái bình thường thì lại phải dính vào chuyện của anh, dính vào tên Khánh Vinh đó, để hấn suýt nữa thì giết em rồi.”

Anh định nói gì nữa thì hai cánh tay ai quàng lấy ôm anh từ sau, cả người cô dựa vào lưng anh:

“Em không trách anh, vì anh đã đến để em biết yêu anh...”

“...”

“Vì yêu anh mà em nhận ra mình phải mạnh mẽ hơn để có thể mang lại nụ cười cho anh. Em không thích Thanh Linh, nhưng có lẽ em giống cô ấy, em yêu anh vì em muốn anh vui. Anh cười đẹp lắm, anh biết không? Tại sao anh cứ phải dằn vặt mình, tự mắng chính mình trong khi ai cũng có sai lầm cả? Cho dù anh có là ai, thì em vẫn biết, anh không xấu xa hay bỉ ổi, dễ mến như Khánh Vinh nói. Anh rất tốt, và đã yêu ai thì yêu thật lòng. Em ghen tỵ với Thanh Linh lắm anh à, vì cô ấy được anh yêu, được trường tồn vĩnh cửu trong trái tim của anh. Giá mà, tình yêu đó cũng dành cho em, thì tốt biết bao nhiêu...”

“Em...”

“Em đã ích kỷ, em muốn giết Thanh Linh, em muốn xóa cô ta ra khỏi cuộc đời của anh để em có được anh! Nhưng em không thể làm như thế. Không phải vì cô ấy, mà vì anh. Vì anh đã yêu cô ấy rất nhiều, em biết em không thể thay thế cô ấy được. Em chỉ cần anh tỉnh táo, và nhận ra điều gì đúng, điều gì sai...(đá xoáy Thanh Chi đó ==’)”

Mạnh Bảo quay người lại đối diện với cô, ôm cô vào lòng:

“Bà chằn như em có thể nói những lời chân thành đến vậy sao?”

“Chẳng biết, nói xong em thấy sến bỏ xừ! Nhưng chả hiểu sao lại nói...”

“Cứ nói đi em, anh sẽ nghe. Em biết không, nếu như biết đâu có người khác được em yêu, chắc anh sẽ ghen tỵ với anh ta chết mất. Em có một trái tim chân thành, đã yêu thì yêu tới cùng, anh thực sự muốn đáp lại tình cảm đó.”

“Nhưng anh không thể, phải không...?”

“Ừm...”

“Vậy...anh có thể chỉ trong một ngày hôm nay không?”

“Là sao?”

“Hôm nay thôi, cho em làm bạn gái anh nhé!” - Cô ngẩng lên nhìn anh.

Mạnh Bảo thực sự muốn làm cô vui, dù vẫn lưỡng lự:

“Được, nhưng Thanh Linh...”

“Chỉ có ngày hôm nay, chẳng lẽ em lại so với bao ngày khác anh sẽ ở bên Thanh Linh à? Đi thôi!” - Cô nắm tay anh đi ra ngoài đường, quên cả cái tay vẫn còn đau của anh.

Phương Nhi và Mạnh Bảo nắm tay nhau đi trên con đường Đà Lạt đẹp đẽ, thời tiết về chiều dịu mát, những ánh nắng nhẹ nhàng chiếu qua từng tán lá cây. Phương Nhi thấy lòng mình cũng dịu đi theo rất nhiều, chỉ một ngày thôi sao, một ngày cô được đứng ở vị trí của Thanh Linh. Biết rằng, trái tim anh vẫn không dành cho cô, nhưng anh trân trọng tình cảm của cô, anh để cô được yêu anh, như thế chẳng phải đã quá tốt sao? Cô sẽ không hối hận vì điều gì nữa...

...ngay cả nếu như, cô phải xa thế giới này, vào một ngày nào đó cô cũng sẽ không còn điều gì nuối tiếc...

“Làm cái kem đi!” - Cô ngo vào cái hàng kem quen thuộc mà mấy cô bạn cô thường đòi cô “khao”.

“Lạnh rồi, kem gì? 20 tuổi rồi vẫn thích kem cơ à?”

“Hay nhờ! 20 đã là gì, mấy chục năm nữa chưa rụng răng thì em chưa chán.”

Và thế là Mạnh Bảo đãi cô một que kem sữa dừa mát lạnh. Nhìn cô lúc này tưởng chừng chỉ là một cô bé 14, 15 tuổi đi cạnh Mạnh Bảo thôi, trông cô trẻ con tẹt, nếu như không vì chiều cao nổi bật thì chắc người ta đi qua cũng không nghĩ cô đã qua tuổi teen. Mạnh Bảo lại dẫn cô vào một cửa hàng quần áo cốt là để cô bỏ cái bộ đồng phục võ đã dính máu này ra. Vốn chẳng mặc những bộ đồ xa xỉ làm gì, cô chọn một cái áo phông, một cái quần bò nhìn giản dị mà khỏe khoắn, năng động, tôn lên vóc dáng đẹp của Phương Nhi (cao 1m72 nặng 50kg, ta GATO!!!). Đi bên cạnh Mạnh Bảo, mặc dù cái băng bên tay anh trông không hay cho lắm nhưng người ta vẫn phải ghen tỵ khi thấy anh và cô rất đẹp đôi vì cô thì xinh đẹp mà anh cũng đẹp trai, cao ráo, nhìn như cặp trời sinh.

“Ngày anh đã đến tựa như giấc mơ, em nhận ra tim mình đã yêu...” - Cô vừa đi vừa hát.

“Em có cần yêu đời thế không?”

“Điên điên tí ý mà!”

“Nhưng mà giờ phát hiện ra là giọng hát của em rất hay nhé.”

“Khen đều! Giọng như vịt đực ý.”

“Vịt cái mà, sao lại đực được?”

“Anh muốn ăn đấm hả?” - Phương Nhi trừng mắt.

“Á em không dám chị ơi! Chị hát hay lắm ạ! Chị cứ hát tiếp đi, hí hí hí!”

Phương Nhi cười khoái chí, tay vẫn nắm tay Mạnh Bảo “dung dăng dung dề” bước đi. Cô tiếp tục những câu hát trong trẻo, đáng yêu:

“Ngày anh đã đến tựa như giấc mơ em nhận ra tim mình đã yêu

Yêu từng giây phút xôn xao em dặn lòng thôi nhớ anh

Vì anh thôi đấy... Vì anh đấy thôi !

Sao chẳng thấy lòng em vẫn mong chờ

Người ơi nói em nghe rằng người đang nhớ em chỉ em mà thôi !”

(Vì anh đấy thôi - Bonnie Thiên Ngân)

Nắng chiếu trải dài trên mặt nước hồ Xuân Hương. Anh và cô lại ngồi đó, và cô tiếp tục cái trò mà lúc nào cô cũng thích: ném đá xuống hồ. Hôm nay tâm trạng vui nên cô ném đá rất hăng, còn anh thì đau tay nên chỉ nhìn cô ném. Cứ ngồi nhìn cô, nhìn mãi. Cô thực sự rất đẹp. Về đẹp toát ra từ trong con người cô. Một cô gái nhìn bề ngoài tưởng chân yếu tay mềm nhưng thực chất lại có thể kiên cường hơn bất cứ ai khác. Hồi trong những ngày cô lẩn tránh anh để tự tập võ một mình? Cô đã đau thế nào? Cô đã cô đơn thế nào khi

không có ai bên cạnh? Nhưng cô sợ anh, sợ nhìn thấy anh bên người khác, nên cô phải trốn đi. Anh không quên được ánh mắt buồn của cô, lúc đó sao cố tỏ vẻ mạnh mẽ mà trái tim cô yếu đuối vô cùng...

Giấu sâu thẳm trong cô, là bao nhiêu nỗi đau mà cô cứ cố giấu đi? Sao lại phải giấu như thế chứ, cô gái kiên cường?

Phương Nhi giật mình khi Mạnh Bảo ngồi sát lại, vòng tay sau lưng cô kéo cô ngã vào lòng và ôm cô trong vòng tay mình. Cô hơi ngượng, định bỏ ra thì anh ôm chặt hơn:

“Làm bạn gái anh thì phải để anh ôm chứ!”

“Nóng lắm, bỏ ra đi!” Cả cái người anh dựa vào lưng em, mồ hôi toát hết rồi đây này.”

“Thích bỏ xừ đi được còn chối.” - Anh khẽ dụi vào mái tóc cô. - “Ngoan ngoan tí đi, đừng lúc nào cũng để em phải cô đơn một mình. Có người ở bên cạnh, điều đó chẳng tốt hơn sao?”

“Em đâu có cô đơn...”

“Em đừng nói dối chứ. Người em đang lạnh đây này, cứ ngồi im đi!”

Phương Nhi đành ngồi yên, ngả vào người anh để nhìn rõ gương mặt anh hơn. Anh ôm cô, hướng mắt nhìn ra hồ nước xanh trong vắt với những hàng cây rợp bóng xung quanh. Giá như bây giờ, rồi ngày mai, ngày mai nữa, cô vẫn được ở trong vòng tay anh thế này. Cô mong ước điều đó lắm! Nhưng tại sao, cô vẫn nhìn thấy trong đôi mắt anh, ở nơi đáy mắt rất sâu, có hình bóng của người con gái nào...

“Anh đã có bên đồ mới xứng đáng, phải không anh?”

Không ai biết, ở đằng xa, có bóng ai lặng lẽ nhìn họ ngồi bên bờ hồ rồi vội vã bước đi, khuất trong dòng người đông đúc...

Bỗng chuông điện thoại vang lên. Mạnh Bảo giật mình lôi điện thoại từ trong túi ra:

“Alo, Vân Trang à?”

“Anh ơi, mau đến bệnh viện, chị Thanh Linh...”

“Cái gì!?!?” - Anh đứng bật dậy.

33. Chương 33: Cô Gái Lạ

“Anh mau đến đây đi, chị Thanh Linh tự đứng khoá chặt cửa lại và em nghe thấy chị ấy khóc trong đó.”

Mạnh Bảo tức tốc lao ngay đến bệnh viện, Phương Nhi cũng vội vã đi cùng. Đến bệnh viện, anh chạy thẳng lên phòng của “Thanh Linh” thì thấy phòng khoá cửa đúng như Vân Trang nói. Mọi người đang tìm cách mở cửa và có lẽ vì lo sợ cho “Thanh Linh” mà thợ phá khoá cũng vừa lúc có mặt. Mạnh Bảo xô mọi người ra, đập cửa:

“Thanh Linh, mở cửa cho anh!”

Không có tiếng trả lời.

“Em có nghe anh nói không, mau mở cửa đi!!”

Người thợ phá khoá vội chen vào, và dùng dụng cụ của mình phá luôn khoá cửa ra. Mạnh Bảo lao ngay vào, và bàng hoàng khi thấy cô gái đang treo cổ trên trần nhà, mặt cô tái mét, xỉu đi! Mạnh Bảo hét hoảng vội cứu cô xuống, lay gọi cô:

“Thanh Linh, em mau tỉnh lại đi! Em làm cái gì thế này!?! Thanh Linh!!!”

Cô vẫn không tỉnh lại. Bác sĩ vội chạy ra, khám cho cô:

“Cô ấy chỉ ngất đi thôi, vẫn còn thở.”

Mọi người ai nấy thở phào. Mạnh Bảo cảm thấy tức giận vì mình đã bỏ rơi cô thế này, sao cô lại làm hành động gì đại dốt thế? Hay là có kẻ hại cô? Thật là không hiểu nổi mà! Anh phải ở lại đây với cô vậy, không rời đi nữa.

Phương Nhi nhói đau, giờ cô không muốn tức giận Thanh Chi nữa. Vì dẫu sao, trong mắt Mạnh Bảo, Thanh Chi giờ là Thanh Linh. Mà đã là Thanh Linh, thì Mạnh Bảo luôn lo lắng cho người con gái ấy mọi lúc mọi nơi... Cô lảng lảng quay lưng đi ra ngoài bệnh viện. Bầu trời ban này nắng đẹp là thế nhưng giờ lại bắt đầu ảm đạm rồi. Giờ biết làm gì? Biết trách ai? Trách Mạnh Bảo vô tình? Không! Anh đâu có vô tình! Chẳng phải là cô đề nghị nên anh mới ở bên cô đó thôi, chứ đâu phải là anh chủ động ôm cô, đi theo cô “chỉ trong ngày hôm nay” đâu? Là cô cố níu giữ anh, chứ anh không làm gì cả. Ai bảo cô yêu anh chứ? Ai bảo cô cứ muốn đứng vào vị trí của người con gái đã tạc tượng vào trái tim anh? Cô đã cố đứng, mà có được đâu? Vì anh yêu cô gái đó quá nhiều, lỗi lầm gây ra cho cô gái đó 2 năm về trước lại càng làm anh nhớ và yêu cô ấy hơn. Nào có thể trách anh không nhận ra Thanh Linh hiện giờ là Thanh Chi? Bởi 2 năm rồi, 2 năm nhưng nhớ, xa cách, giờ chỉ cần cái tên Thanh Linh là đủ để anh tin.

Mạnh Bảo, anh ngốc lắm, anh đúng là đồ đầu bùn đất! Nhưng tình yêu mà anh dành cho Thanh Linh, nó lớn như thế đấy, có ai sánh được không? Làm sao cô có thể thay đổi trái tim kiên cường và chỉ yêu một người con gái đó? Làm sao đây? Hay mãi mãi cô chỉ oán trách số phận khiến cô trở trêu mà yêu phải anh chứ không phải yêu người khác, để mãi giữ một mối tình lặng lẽ làm người đến sau...

Làm người đến sau? Đau đến thế sao?

Tình đơn phương, giữ tình yêu ột mình mình. Có yếu đuối hay mạnh mẽ thì trái tim cũng phải bị tổn thương quá nhiều. Có cố mỉm cười để yên lòng thì nơi đâu đó trong đáy lòng đã rỉ máu vì những vết nhói đau...

“Chị ơi, chị khóc ạ?” - Có tiếng cô bé nào lạnh lạnh.

Phương Nhi giật mình, nước mắt cô rơi từ lúc nào vậy? Chết tiệt, sao lại để người ta thấy mình khóc chứ? Cô lau nhanh nước mắt đi và nhìn xem ai vừa gọi mình. Là một cô bé nhỏ tuổi. Ô nhưng sao cô bé này quen quá?

“Chị võ sĩ, là chị đúng không ạ?” - Cô bé reo lên.

“Em là...”

“Chị nhớ em không? Có hôm em đi mua thuốc, em bị một gã bắt cóc! Chị đã dùng tài ném đá của mình để cứu em đấy!” (Mọi người nhớ ngày đầu tiên Phương Nhi học võ với Mạnh Bảo không, chính nhờ việc cứu cô bé này mà Phương Nhi cũng đụng độ Minh Thiên luôn)

“Đúng rồi! Không ngờ lại gặp lại em, sao chị em mình có duyên quá vậy!”

“Em nhớ chị lắm nhé, chị vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, hôm trước em còn thấy chị trên tivi cơ ạ. Chị tham gia thi võ thuật mà, chị chiến thắng thật oanh liệt. Em phải giới thiệu chị cho chị gái em.”

Phương Nhi ngạc nhiên, “chị gái” ư? Chưa kịp hỏi gì, cô bé đã kéo tay cô đi khiến cô phải đi theo. Cô bé đưa cô đến bờ hồ vắng lặng, và đứng ở bờ hồ...

...một cô gái.

Cô gái đang quay lưng lại khiến cô không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn thấy đó là một cô gái cao, gầy, mặc bộ quần áo đơn giản, mái tóc rất dài được buộc lên một chút. Không nhìn thấy mặt, nhưng nhìn từ sau mà Phương Nhi vẫn cảm thấy cô gái đó toát ra điều gì đó... Trông cô gái thật mong manh...

Cô bé kia chạy vội đến cạnh cô gái đó:

“Chị ơi, em về rồi đây! Xin lỗi vì để chị đợi nhưng mà em vừa nhìn thấy một người quen nên em chạy ra gặp chị ấy.” - Cô bé quay lại Phương Nhi - “Chị ra đây gặp chị em đi!”

“Không cần đâu.” - Giọng cô gái vang lên. Lạnh lùng và thoáng nhẹ như làn gió. - “Chị biết chị ấy là ai rồi. Chúng ta về thôi.” - Cô gái dắt tay cô bé định ra về.

“Này!” - Phương Nhi gọi - “Cô biết tôi là ai, nhưng tôi có biết cô là ai đâu? Quay mặt lại cho tôi xem mặt cô được không?”

Cô gái đó đứng lại. Nhưng không quay lại.

“Nếu có dịp sau, Phương Nhi!” - Và rồi kéo cô bé em mình đi thật nhanh.

Phương Nhi kinh ngạc. Cô gái đó...biết tên cô!?

Cô bé nhỏ không biết làm thế nào đành quay lại gọi Phương Nhi:

“Em xin lỗi, lần sau em gặp chị vậy! À, chị cứ gọi em là Bông nhé, biệt danh em đó!”

“Ừ chào bé nhé, Bông!”

Hai người đó lại đi khuất vào dòng người đông đúc để lại Phương Nhi với nhiều sự nghi ngờ. Cô không thể rời khỏi suy nghĩ về người con gái kia. Giọng nói của cô gái đó, và dáng vẻ của cô ấy, đều toát ra một sự xa cách, đơn côi, lạnh lùng nhưng buồn bã...

Em tỉnh rồi sao? Thanh Linh!” - Mạnh Bảo giật mình khi thấy “Thanh Linh” mở mắt.

“Anh...Sao em vẫn còn sống?” - Cô bật dậy.

“Em đang nói linh tinh gì vậy? Em vẫn sống mà, em nào có làm sao đâu?”

“Sao anh không để em chết!?!?”

“Thanh Linh, em làm sao thế? Sao lại có suy nghĩ cực đoan như vậy?” - Mạnh Bảo vội ôm cô lại để trấn tĩnh cô.

“Thanh Linh” ngã vào lòng Mạnh Bảo, giọng đầy run sợ:

“Mất em đau, toàn thân em đau nhức, những vết thương tiếp tục tái phát và hành hạ em! Ngày nào, đêm nào em cũng phải chịu đau như thế, em không chịu nổi nữa!”

“Sao em không nói để anh gọi bác sĩ đến?”

“Có bác sĩ để làm gì chứ? Em chỉ cần anh! Nhưng anh...Em cảm thấy mình không xứng đáng được ở bên anh như Phương Nhi nữa.”

“Em lại đang nói nhảm cái gì đấy? Anh và Phương Nhi...”

“Anh đừng tự dối lòng mình nữa. Cô ấy thích anh, anh cũng chỉ vì em mà không được đến bên cô ấy nhưng thực tình anh cũng thích cô ấy. Em nhận ra, sự thay đổi của em đã làm trái tim anh nguội lạnh...”

“Không! Tuyệt đối không bao giờ như thế!”

“Em cảm thấy mình không đáng sống nữa...Vì sống sẽ ngăn cản bước chân anh đi. Em không đáng được ở bên anh. Anh cần một cuộc sống tốt hơn, hạnh phúc hơn bên cạnh người khác. Nên em...sẽ ra đi để anh được hạnh phúc...” - “Thanh Linh” nghẹn ngào.

“Em nói cái gì vậy!?!? Sao em lúc nào cũng cứ phải nghĩ cho anh như thế? Chỉ cần em chính là Thanh Linh, thì anh vẫn sẽ luôn yêu em! Em đừng làm anh khó xử chứ! Anh sẽ làm tất cả vì em, em đừng có nghĩ quẩn nữa đi!”

“Có thật không?”

“Thật!”

“Vậy thì...ngày mai...chúng ta rời xa nơi này đi! Hãy trở về đảo C. và đừng ở lại đây nữa” - “Thanh Linh” ngẩng lên.

34. Chương 34: Sẽ Để Anh Ra Đi

“Em nói gì cơ?” – Mạnh Bảo ngạc nhiên đến sững sờ - “Chẳng lẽ chỉ vì Phương Nhi mà em muốn quay về?”

“Không phải em ghen tỵ với Phương Nhi, chỉ là nếu ở lại đây, chúng ta sẽ càng gây rắc rối cho cô ấy thôi. Em chỉ sợ, anh quá tốt bụng, anh lại cứ cố gắng để đáp lại phần nào tình cảm của cô gái ấy, thì cả em và cô gái đó đều không thể có được trọn vẹn trái tim anh. Anh à, nếu yêu em, hãy đưa em trở về được không? Trở về nơi ta từng có nhau, anh và em sẽ sống hạnh phúc, còn Phương Nhi vẫn sẽ là người bạn thân của chúng ta, chúng ta vẫn liên lạc với cô ấy hàng ngày.”

“Anh...”

“Anh à, hãy thử nghĩ mà xem! Nếu anh ở lại đây, sẽ càng làm cô ấy đau khổ. Nếu như anh đi, rồi một ngày nào đó dù là sớm hay là muộn, cô ấy cũng sẽ quên anh, và tìm được hạnh phúc. Có phải anh mong cô ấy hạnh phúc và vui vẻ không?”

Mặc dù trong lòng Mạnh Bảo có bán tính bán nghi khi mà lúc tỉnh dậy, “Thanh Linh” nói có vẻ rất là tội nạnh Phương Nhi, kiểu như vì Phương Nhi mà cô suýt tự tử, nhưng lúc này lại nói rất nhẹ nhàng và cảm thông như thế. Nhưng, dù là nghi ngờ hay không, “Thanh Linh” cũng đã nói đúng...

“Nếu anh ở lại đây, sẽ càng làm cô ấy đau khổ. Nếu như anh đi, rồi một ngày nào đó dù là sớm hay là muộn, cô ấy cũng sẽ quên anh và tìm được hạnh phúc.”

Có thật thế không? Phương Nhi, cô gái đó liệu có quên được anh không? Anh nghĩ là được chứ! Tình yêu sâu nặng nhưng theo thời gian trôi đi, khi con người tỉnh táo và trưởng thành hơn, có lẽ cũng sẽ suy nghĩ chín chắn hơn. Phương Nhi lại rất mạnh mẽ, không có chuyện cô ấy không quên được anh. Nếu quên được, thì sẽ tốt biết bao nhiêu. Vì anh sợ làm tổn thương người con gái đó. Anh sợ nhìn thấy đôi mắt cô giằng xé những nỗi đau. Anh ghét bản thân mình khi thấy cô mỉm cười mà mắt cô nhạt nhoà dòng nước. Anh vẫn muốn được nhìn thấy một Phương Nhi xinh đẹp, tài năng, tính tình đanh đá, dữ dằn nhưng thật tình là tốt bụng, vui vẻ, yêu cuộc sống.

Tình yêu...Tại sao con người không thể né tránh? Tình yêu như một bông hồng có gai, hoa hồng rất đẹp và gai cũng thật đau...

Anh lặng lẽ đi ra ngoài cổng bệnh viện. Không thấy cô đâu cả. Chắc cô lại ra bờ hồ gần đây rồi, cô thường hay đi dạo một mình ở nơi nào có hồ nước mà. Anh đi dọc bờ hồ, nghĩ ngợi mông lung. Chợt, anh thấy thứ gì đó trên bãi cỏ.

Là một bông hoa.

Anh nhặt bông hoa đó lên. Hình như bông hoa này được cài lên tóc một người con gái nhưng lại bị rơi thì phải. Anh vẫn ngửi thấy thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng trên mái tóc ai. Mùi hương này...Chỉ thoang thoảng thôi, nhưng sao lại rất giống...

Anh xua ngay ý nghĩ đó đi! Thanh Linh rõ ràng đang ở trong bệnh viện cơ mà. Nhưng tại sao, cô đã trở về rồi mà anh vẫn có cái cảm giác như cô chưa hề trở lại. Anh thực sự nhớ Thanh Linh, vậy mà cô về lại làm anh khó chịu vì những tính cách thay đổi của cô (thì đó có phải là Thanh Linh đâu mà chẳng khó chịu ==). Anh lại cảm thấy ở bên Phương Nhi còn vui vẻ và ấm áp hơn, ở “Thanh Linh” này có gì đó xa lạ quá.

“Về nhanh thôi Bông, đi chợ với chị là mệt lắm nhỉ?”

“Không sao chị ạ! Em rất thích đi chợ với chị. Hôm nay lại có bữa ngon rồi.”

“Ừ.”

“Cơ mà chợ đông người quá hay sao mà chị làm rớt mất bông hoa trên tóc rồi?” – Cô bé ngạc nhiên khi ngó lên tóc chị.

“Ồ chết, rơi rồi à? Thôi không sao, về cài bông khác.”

“Hihi chị cài hoa lên tóc trông xinh ời là xinh ấy ạ.”

“Con bé này, cô đừng nịnh tôi. Thôi đi về!”

Mạnh Bảo tiếp tục đi dọc bờ hồ và nhìn thấy Phương Nhi đang đứng dưới một cây liễu, gương mặt lặng lẽ nhìn ra phía xa. Cây liễu mong manh và nhìn cô cũng mong manh như thế, cho dù là một nữ võ sĩ sức khỏe phi thường đi chăng nữa...

“Phương Nhi.” – Anh gọi cô.

Phương Nhi quay ra nhìn anh:

“Hôm nay em gặp một cô gái...”

“Gặp ai cơ?”

“À không!” – Tự dưng Phương Nhi lại thôi – “Không có gì đâu! Thế nào rồi? Cô ta tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, không có vấn đề nghiêm trọng đâu.”

“Không có vấn đề gì thì ra đây làm gì?”

Mạnh Bảo ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

“Anh muốn nói với em...anh phải đi...!”

Phương Nhi kinh ngạc:

“Anh nói cái gì!?”

“Cô ấy muốn anh đưa cô ấy trở về, cô ấy không ở lại đây nữa.”

“Đồ ngu! Anh có biết cô ta là...” – Phương Nhi quát lên, suýt thì nói ra nếu như câu của Khánh Vinh không vọng lại trong tâm trí: “Nếu mày nói ra sự thật, mẹ của mày sẽ chết! Đừng nghĩ là tao không nghe thấy.” Cô cố gắng nén cơn giận – “Anh sẽ trở về cùng cô ta sao?”

“Ừm...Anh nghĩ nếu anh đi, sẽ tốt hơn cho em.”

“Tốt ư?” – Giọng Phương Nhi đầy chua xót.

“Tình yêu của em, tấm lòng của em hãy dành cho người khác xứng đáng. Hãy dành cho người nào có thể yêu em suốt cuộc đời. Có rất nhiều người muốn được ở bên em, đối xử tốt với em. Anh không đáng để xuất hiện trong cuộc sống của em.”

Phương Nhi vẫn nhìn Mạnh Bảo với ánh mắt thực sự không tin anh nói gì nữa. Rồi bỗng nhiên cô chạy vụt đi!

“Anh từng nói ta không thể tốt hơn nếu đến với nhau

Và anh chỉ mong em tìm ai khác tốt hơn anh bây giờ

Nhưng đó không phải là lý do anh đổi thay

Hôm nay em đã được nhìn thấu anh

Anh ơi làm sao em có thể vui?

Nhìn anh hạnh phúc bên ai không phải em

Là lúc thật khó để em vượt qua

Tự trách ban đầu em đã sai vì em tin...”

“Mày đóng kịch đã đủ chưa!??” – Phương Nhi xông vào phòng bệnh, lúc này chẳng có ai cả ngoài Thanh Chi.

“Làm gì mà nóng thế bà chị?” – Thanh Chi vừa bỏ cái băng mắt ra nhân lúc không có ai, trông đôi mắt cô ta sáng rõ ràng, ánh lên những tia nhìn ác độc – “Thế nào? Anh ấy nói với chị về việc hai chúng tôi sẽ về chưa?”

“Mày nghĩ mày đưa mẹ tao ra làm con tin thì mày muốn làm gì cũng được ư!? Bây giờ thằng Khánh Vinh thì chuẩn mất, mày cũng chuẩn bị tẩu thoát, vậy mẹ tao thì sao!??”

“Ôi dào cứ tưởng chuyện gì, không lo mất người yêu đi còn lo mẹ. Yêu mẹ đến thế cơ à? Tôi còn không có mẹ mà yêu cơ.” – Thanh Chi tức tối.

“Hả?”

“Thanh Linh, ít ra, chị ta còn được sống vui vẻ mạnh khỏe với bố mẹ một thời gian, còn tôi thì suốt ngày đau ốm chẳng được yêu chiều như chị ta. Rồi bố chết, mẹ mất tích, chị nghĩ tôi cũng sung sướng lắm sao?”

“Chỉ thế mà mày tị nạnh với người khác sao? Mày cũng chẳng coi Thanh Linh ra gì dù cô ta đã yêu thương mày, muốn bù đắp thiếu thốn ày.”

“Câm đi! Tao muốn lịch sự với mày nhưng không nổi rồi đó! Tao nói ày nghe, mẹ của mày vẫn nằm trong tay chúng tao, mày nghĩ mày làm gì được? Ngồi đó chống mắt lên mà nhìn, dù tao có thể không đóng giả Thanh Linh tốt, nhưng vẫn đủ để anh ấy tin tao rồi.”

Phương Nhi gần giọng:

“Mày lợi dụng tình yêu của anh ấy dành cho Thanh Linh, thật sự là quá sức bỉ ổi.”

“Ai bảo anh ta cũng ngu quá cơ, tao nhiều lần đóng giả lộ liễu mà anh ta có biết cái gì đâu.”

“Mày yêu anh ấy mà nói anh ấy ngu sao? Mày nghĩ gì mà nói anh ấy như thế! Chính mày biết anh ấy có một trái tim đã từng tổn thương vì hối hận khi đã lỡ hại Thanh Linh, Thanh Linh là khoảng trống trong lòng anh ấy, và mày lợi dụng điều đó để lấp đi khoảng trống. Là anh ấy ngu ngốc hay mày quá xảo quyệt đây? Là anh ấy quá tốt hay là mày dốt đặc đây? Mạnh Bảo thừa thông minh để nghi ngờ mày nhé! Khéo con nít cũng phải nhận ra là mày không thể đóng giả được Thanh Linh chứ đừng nói là Mạnh Bảo. Chỉ tại Mạnh Bảo quá yêu người con gái tên Thanh Linh, đặt trong tình huống của anh ấy coi xem hai năm ròng rã đi tìm người yêu cuối cùng lại gặp mày đóng giả với một vở kịch được chuẩn bị khá đầu tư thế này thì lại chẳng tin luôn (dù vở kịch có diễn viên tệ) ? Yêu thì ai chẳng mù quáng mặc dù anh ấy mù quáng hơi quá. Nhưng rồi mày sẽ thấy, việc mày lợi dụng tình yêu của người khác, mày sẽ phải trả cái giá rất đắt.”

Thanh Chi thoáng rợn người khi nghe xong những lời Phương Nhi nói. Phương Nhi đúng là kẻ khó hạ, giá như Phương Nhi là cô gái liễu yếu đào tơ, yếu đuối, hiền lành, dễ tin người thì tốt biết mấy. Nhưng đằng này, Thanh Chi nói câu nào là y như rằng Phương Nhi có thể khiến cô ta im miệng vì không biết làm sao để phản bác lại, thậm chí nếu như cô ta không nghĩ ra cái kế dùng mẹ Phương Nhi làm con tin, chắc Phương Nhi không chỉ dừng lại ở quát mắng bởi Phương Nhi rất ngứa tay trước những kẻ hèn hạ.

“Mày nói gì mặc mày, chỉ cần anh ta không nhận ra tao, tao muốn làm gì cũng được.”

“Lý sự cùn! Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi. Đừng nghĩ mày cuốn xéo được khỏi nơi này. Hãy thả mẹ tao ra trước đi rồi tao sẽ tính đến việc ày rồi đi đấy.”

“A được nhỉ, bây giờ mày lại áp đặt tao cơ à? Được thôi, vậy tao thả mẹ của mày, mày nói cho Mạnh Bảo biết mọi sự thật, liệu có ích lợi gì không? Có níu kéo được anh ấy không?”

“...” – Phương Nhi bỗng im bặt.

“Anh ấy vẫn sẽ đi! Anh ấy chỉ cần Thanh Linh. Anh ấy đã yêu ai thì sẽ không bao giờ yêu người khác. Mặc dù mày khá là giỏi, mày đã làm anh ấy lung lay rất nhiều, anh ấy nghĩ về mày cũng khá nhiều. Nhưng mà mày chỉ tạm thời làm trái tim anh ấy rung động, chứ không có làm anh ấy yêu đâu. Tao ở gần Thanh Linh, tao biết quá cái chuyện tình sến súa của chị ta chứ! Hai người đó cần nhau, và anh ấy vẫn sẽ ra đi vì anh ấy không muốn làm mày đau khổ. Mày nên cảm ơn vì anh ấy rất lo ày.”

“...”

“Tao sẽ bảo Khánh Vinh thả mẹ về với mày, và hãy buông tha cho anh ấy đi!”

Phương Nhi không nói gì nữa, quay người lặng lẽ bước đi. Bầu trời ngoài kia tối dần, có tiếng sấm nổ đùng đùng báo hiệu lại sắp có cơn mưa lớn. Mạnh Bảo vẫn đứng bên bờ hồ, đôi mắt mong mỏi tìm kiếm điều gì xa xăm. Chợt nhận thấy có ai đang đi đến, anh quay lại. Phương Nhi, sao cô lại buồn thế kia?

“Phương Nhi, em vừa đi đâu vậy?”

“Anh vẫn ở đây à?”

“Ừ, anh muốn dạo mát chút.”

Phương Nhi đứng cạnh anh, ngẩng lên bầu trời:

“Trời sắp mưa đấy...”

“Ừ, em nên về nhanh kẻo ướt đó.”

“Ở đây ngắm mưa cùng anh cũng được chứ sao? Chỉ còn lần này thôi mà.”

“Em nói thế là sao?”

Mạnh Bảo kinh ngạc nhìn Phương Nhi. Cô vẫn cứ nhìn lên trời cao:

“Em muốn cảm ơn...và xin lỗi anh...Cảm ơn anh đã đến dạy võ cho lớp võ của em khi thầy giáo của tụi em có việc phải đi. Cảm ơn anh đã cho em biết thế nào là yêu một người, là vì người đó mà mạnh mẽ thêm, mà sống tốt thêm, để vượt qua khó khăn biến cố. Và xin lỗi anh, vì em đã yêu anh bằng cái tình yêu ích kỷ khiến anh bao lần khó xử. Nhưng cũng vì thế mà em biết, hoá ra anh vẫn nghĩ tới em, vẫn lo cho em. Như thế là đủ để em vui hơn rất nhiều.”

“Em...”

“Anh đi đi!” – Cô quay ra nhìn anh, mỉm cười – “Đừng lo nghĩ cho em nữa.”

“Phương Nhi, em để anh đi...?”

“Ừ! Em không trách anh đâu. Người ta có thể cho là anh thế này thế kia nhưng em hiểu anh mà. Anh đi đi thì em sẽ quên được anh, em sẽ lại là Phương Nhi của ngày nào, vô tư không phải lo nghĩ gì. Hãy là chính mình thì tốt hơn, phải không anh?”

“Ừm...Em nói đúng đó...Nhưng anh...”

“Do dự gì nữa, mai anh đi rồi hả? Thế mau về sắp xếp lại đồ đạc đi rồi còn đi. Nhanh kẻo mưa rồi!”

Từng giọt mưa rơi và rồi rơi mỗi lúc một nhanh thành cơn mưa lớn.

Trong cơn mưa ấy, có hai đôi tay buông rời nhau...

Gặp nhau chỉ một lần, để rồi lại chia xa một đời. Đắng cay nào đau hơn sự biệt li? Một tình yêu vừa mới chớm nở tuổi hai mươi, giờ lại để cơn mưa làm trôi đi tất cả.

Sẽ để anh ra đi...và rồi em hứa quên anh...Nhưng biết đến bao giờ thì mới quên được khi trái tim này cũng đã tạc hình bóng anh in hằn? Trái tim anh có người khác, trái tim em có anh, và em thì cô đơn lẻ loi ôm tình yêu về cho riêng mình.

Ngôi nhà trống vắng. Hoang tàn. Lạnh lẽo.

Mưa đêm rơi rả rích. Cô giúp việc Lệ ngày mai mới đến được. Cha của Phương Nhi vẫn đi làm đêm, và còn tiếp tục tra cứu xem vợ mình hiện đang ở đâu. Ngôi nhà này mọi khi đầm ấm đông vui là thế, nhưng giờ chỉ còn một mình cô. Mọi thứ vẫn bừa bộn, nhìn thật khó chịu. Người cô ướt sũng nước, mệt mỏi lê bước vào căn phòng mình. Cũng chẳng buồn bật đèn lên nữa, ngồi trong bóng tối cho đỡ phải nhìn thấy gì. Ánh sáng đèn điện ngoài đường lờ mờ chiếu vào phòng cô, cơn mưa ngoài kia vẫn rơi buốt lạnh tái tê. Người Phương Nhi ướt đầy nước nên càng thêm lạnh, cô run rẩy, tím tái cả người lại. Sao mọi thứ lại tuyệt vọng đến thế này?

Tình yêu...Gia đình...Những mối thù hận...Tất cả cứ quay vào với nhau tạo thành cái vòng xoáy mãi không thể nào thoát ra nổi, nó cứ xoay vòng rồi xoáy mạnh vào tâm trí, khiến lòng người đã tan nát lại càng thêm nát tan! Có những thứ mà mãi chẳng bao giờ có đáp án, biết đến khi nào thì mới thoát khỏi đường cùng bế tắc?

Rồi ngày mai, lại biết đi đâu? Biết về đâu? Biết làm gì? Tương lai này sẽ ra sao? Sẽ có gì ở phía trước hay cứ mù mịt như thế?

Cô bỗng nấc lên một tiếng, máu lại trào ra khắp miệng. Cô không chạy vào nhà WC nổi nữa, cứ thế hộc máu ra khắp sàn nhà. Phải rồi! Còn bệnh tật nữa! Sao mà cuộc đời lắm những bi kịch thế này!? Cô đau đớn chỉ muốn hét lên, càng đau thì máu càng trào ra, như là máu trong cơ thể đang dần cạn kiệt đi vậy.

Mắt cô mờ đi...Cô nhìn thấy nơi nào đó rất xa...Mơ hồ...Mông lung...Vô định...Là nơi nào? Nơi nào giống như thế giới của cái chết...

Sáng hôm sau, rất nhiều người đến tiễn Mạnh Bảo. Anh, “Thanh Linh”, Vân Trang, Minh Thiên, Minh Phú ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị mọi đồ đạc để rời Đà Lạt trở về nơi cũ. Các anh chàng đội võ của Phương Nhi cứ phải nói là mang đủ loại quà đến tặng anh, coi như là báo ơn “thầy”. Nhưng Mạnh Bảo chỉ ngạc nhiên là sao không thấy Phương Nhi.

“Chắc là cô ấy không đến đâu. Thôi anh mau đi đi, có gì chúng em sẽ nói lại với Nhi sau.”

“Ừ thôi anh đi vậy, ở lại giữ gìn sức khỏe nhé. Nói với Phương Nhi giùm anh.”

“Vâng anh đi nhé! Tụi em sẽ nhớ anh lắm đó!”

Có lẽ không còn gì phải vấn vương nữa, Mạnh Bảo quay lại định lên xe.

“Chờ đã! Khoan!!” – Có tiếng ai gọi.

Cả đoàn quay ra. Đó chẳng phải cô giúp việc của Phương Nhi sao? Cô hộc tốc chạy tới:

“Mạnh Bảo, xin anh, đừng đi được không?” – Cô thở không ra hơi – “Phương Nhi...chị ấy...”

“Phương Nhi? Phương Nhi làm sao!?” – Mạnh Bảo giật mình.

“Sáng lúc tôi đến thấy chị ấy ngất trong phòng, sàn nhà đầy máu. Hình như chị ấy nôn ra máu. Tôi phải đưa chị ấy vào viện cấp cứu rồi, ông chủ chúng tôi đi công tác nên không về được. Hiện tại chị ấy đang rất nguy kịch, chưa chết nhưng tính mạng rất nguy hiểm. Anh mau đi cùng tôi đi!”

Thấy Mạnh Bảo hoảng hốt định bỏ đồ xuống đi theo luôn, “Thanh Linh” ngăn anh lại:

“Chưa chết thì không sao đâu, chắc vì cô ấy bị ốm thôi. Chúng ta mau đi không thì muộn.”

“Cô ấy đang nguy hiểm, làm sao mà đi được?”

“Anh có định đi hay không?” – “Thanh Linh” không chịu nổi, nói to.

“Chúng ta hoãn không được sao? Sao tự dưng em lại nổi nóng thế? Em không lo cho người ta à!?” – Mạnh Bảo tức giận.

“Thanh Linh” sững người, từ ngạc nhiên chuyển thành tức giận. Không thể kiên nhẫn được nữa, cô ta đưa tay giật mạnh cái băng mắt trên mặt xuống, cười lớn:

“Tôi đã tưởng đóng giả Thanh Linh là anh có thể yêu tôi đến hết đời, vì tôi nghĩ anh yêu Thanh Linh và chỉ yêu một mình chị ta. Nhưng không ngờ, anh là một người như thế này đây!”

Cả đoàn sững sờ. Mạnh Bảo cũng đứng bất động. Cô gái trước mặt anh...

“Chị...không phải Thanh Linh!” – Vân Trang bình tĩnh nhanh nhất, quát thẳng vào mặt cô ta.

“Nhớ tao không cô em? Chắc là mày không quên tao đâu nhỉ?”

“Thanh Chi, con khốn!” – Minh Thiên gầm lên. – “Mày dám đóng giả Thanh Linh! Lẽ ra mày phải chết rồi chứ!!?”

“Tao chưa chết đâu, tao đã bị đâm, nhưng tao vẫn sống trong hai năm qua. Sống dở chết dở chỉ vì chờ đợi ngày được gặp lại anh ta.” – Thanh Chi hét lên, chỉ vào Mạnh Bảo – “Thế mà anh dám chọn Phương Nhi, anh phản bội Thanh Linh!”

Mạnh Bảo thực sự không nói được câu gì nữa, cơn tức giận đang trào lên đến đỉnh điểm. Anh đã tin vào đứa con gái này sao!?! Cô ta dám đóng giả Thanh Linh. Cô ta lợi dụng Thanh Linh để đánh lừa anh! Cô ta đã...

Vân Trang không thể đứng yên, cô cũng đang vô cùng giận dữ:

“Là anh ấy phản bội hay là do kẻ đóng kịch quá tệ hại!?”

“Cái gì?”

“Chị nghĩ chị cứ làm Thanh Linh thì anh ấy có thể yêu chị luôn sao!? Phải, anh ấy luôn tin chị là Thanh Linh nhưng trong thâm tâm, chị chẳng mang lại cảm xúc gì mà Thanh Linh đã từng mang cho anh ấy. Anh ấy chỉ vì tin chị, nhưng thực ra tất cả đều đã nghi chị ngay từ đầu rồi, không ngoại trừ anh ấy! Chị mới là đứa ngu ngốc vì lợi dụng tình cảm của người khác!”

“Mày nói lại câu nữa xem!” – Thanh Chi giận điên người.

“Ở đây có nhiều người, chị nghĩ chị làm gì được tôi!? Cần tôi nói lại sao? Tại chị điếc đến thế à!? Chị sẽ phải trả giá! Chúng tôi sẽ bắt chị lại và không có chuyện chị chạy đi đâu được đâu.”

“Nếu chạy được thì sao?” – Giọng cười khả ố vang lên.

Mạnh Bảo nhìn ra phía sau.

“Khánh Vinh!”

35. Chương 35: Anh Nợ Em

Ai nấy lùi lại khi thấy Khánh Vinh đặng đặng sát khí bước tới, kéo theo cả một “đội quân” đặng sau. Mặc dù biết Phương Nhi đã hạ gục Khánh Vinh nhưng không ai dám bước tới gần hắn nữa bước, bởi lẽ thứ nhất Phương Nhi không có ở đây và thứ hai ai cũng biết hắn hoàn toàn khỏe hơn Phương Nhi, lần đó cô chỉ lợi dụng sự bất cẩn của hắn mà đánh chứ sức khỏe của hắn và cả đội võ kia khó lòng địch lại được.

Thanh Chi vội chạy đến nấp sau lưng Khánh Vinh. Còn Mạnh Bảo, anh vẫn không nói gì, không phải không nói mà là tức đến không thể nói nổi. Khánh Vinh bật cười:

“Mạnh Bảo, tỉ thí với nhau một trận không, thắng thì tao giao Thanh Chi cho tha hồ mà xử lý!”

“Tao thèm mà mất thời gian với cái loại thua cả sức vật như mày!” - Anh hét lên một tiếng giận dữ rồi quay ngay đi.

Vân Trang hiểu ra ý anh, hiện tại anh đang vô cùng hỗn loạn, anh thực sự muốn đâm chết hai kẻ hèn hạ kia nhưng Phương Nhi đang gặp nguy kịch, anh còn thời gian ở đây mà đánh nhau sao? Thấy anh đi, mọi người cũng tản đi luôn, những người trong đoàn anh và đội võ của Phương Nhi thì nhanh chóng đi cùng anh theo cô giúp việc.

Bệnh viện.

“Bác sĩ! Phương Nhi thế nào rồi!?” - Anh vội chạy đến một bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng khám.

“Cậu hỏi Phương Nhi nào? Cô gái vận động viên võ thuật ấy hả?”

“Vâng, đúng vậy! Cô ấy làm sao vậy bác?”

“Cậu quen Phương Nhi mà không biết một xiu gì về căn bệnh ngày một nặng của cô ấy!?” - Bác sĩ tròn mắt.

“Bệnh...Cô ấy bị bệnh!?” - Mạnh Bảo không tin vào tai mình.

“Cô ấy bị ung thư máu!” - Bác sĩ nói rất nhanh.

Lời nói đó như là một tiếng nổ vang lên trong tai Mạnh Bảo!

Anh bàng hoàng! Sững sờ!

Bệnh...Cô gái ấy...bị bệnh ung thư máu...

Vết máu trên chiếc khăn ấy...

“Bác sĩ! Bác đừng đùa tôi chứ! Cô ấy còn khỏe mạnh mà!??” - Mạnh Bảo mất cả bình tĩnh, lay vai bác sĩ.

“Cậu quả thật là không biết sao? Cô ấy đã mắc bệnh lâu rồi, nhưng vẫn cố mà giấu đi. Tội nghiệp, một cô gái kiên cường, nhưng lại ngốc quá. Sao lại phải giấu đi như thế trong khi suýt nữa thì mất mạng nếu không đưa vào bệnh viện kịp.” - Bác sĩ thở dài.

Mạnh Bảo lùi lại mấy bước, choáng váng đến tận độ. Ai nấy cũng không thể tin mình vừa nghe thấy cái gì nữa!

“Vậy hãy cho tôi gặp cô ấy, có được không??”

“Cô ấy đang điều trị, phiền cậu đợi thêm, khi nào xong tôi sẽ báo.” - Bác sĩ nói rồi quay đi.

Không khí chìm vào sự yên lặng và đau buồn. Ai cũng quá shock, quá bàng hoàng vì nữ vận động viên tướng rất mạnh khỏe ấy lại mắc căn bệnh hiểm nghèo mà nghe đến tên bệnh là hãi. Riêng Mạnh Bảo, anh ngồi thụp xuống, dựa lưng vào tường, đôi mắt vô hồn nhìn đi đâu...

“Mạnh Bảo, anh bình tĩnh đi. Chị ấy sẽ không sao đâu nếu gặp anh.” - Cô giúp việc Lệ vội ra trấn an.

“Sao cô biết cô ấy muốn gặp tôi?” - Anh cố lấy bình tĩnh để hỏi.

“Tôi cũng nghe cô chủ kể về anh, nhưng đó là lúc anh mới gặp chị ấy, tôi nghĩ là anh cũng chẳng là gì với chị ấy cả. Nhưng sáng nay, lúc tôi đến, thấy chị ấy ngất xỉu trong phòng. Tôi cố gắng lay gọi chị ấy dậy, gắng sơ cứu ngay lúc đó. Chị ấy không tỉnh, nhưng nói mê...Và chị ấy gọi tên anh.”

“Gọi tôi ư?” - Mạnh Bảo quay lại, kinh ngạc.

“Chị ấy nói, giọng nghẹn ngào lắm: “Mạnh Bảo, em muốn gặp anh...Em muốn ở bên anh. Anh đừng đi, đừng bỏ em.” Tôi nghĩ mình phải đi tìm anh nên sau khi đưa chị ấy vào bệnh viện, tôi đã chạy đi tìm anh.”

“KHỔ NẠN!” - Mạnh Bảo hét lên một tiếng rồi dầm mạnh tay vào tường! Cú dầm mạnh đến mức tay anh chảy máu ròng ròng.

Minh Phú và Vân Trang hốt hoảng ra kéo anh lại:

“Anh, bình tĩnh đi! Đừng thế mà!”

“Sao tôi có thể khổ nạn đến như thế!?? Cô ấy đã phải chịu đau khổ, là do tôi! Là do thằng khốn là tôi!! Cô ấy không đáng phải chịu những đau đớn như thế này!!”

“Anh! Anh hãy bình tĩnh! Không phải lỗi của anh mà. Anh đừng như thế nữa.” - Vân Trang nghẹn ngào.

Mạnh Bảo gục đầu vào tường, chưa bao giờ anh thấy giận đến thế này. Tại sao chứ? Cô gái tốt như vậy, sao cuộc đời này lại khiến cô mắc căn bệnh như thế?

Kẹt! Cánh cửa mở ra. Một nữ y tá nói:

“Người nhà có thể vào, nhưng chỉ một người thôi.”

Mọi người không ai bảo ai, quay ra nhìn Mạnh Bảo. Anh vội chạy vào trong phòng bệnh. Trong căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng và những tiếng ồn ào của máy móc ấy, cô gái nằm trên giường bệnh, tay cô đang phải truyền máu, cơ thể cô dường như chẳng còn sức sống như ngày nào nữa. Chỉ sau một đêm, cô gầy đi quá nhiều, mặt giờ đã trắng bệch, mắt nhắm, môi tái, chẳng còn đâu gương mặt xinh đẹp hay cười nữa. Càng nhìn, Mạnh Bảo càng thấy lòng quặn thắt! Phương Nhi, tại sao em cứ phải giấu? Em giấu để em phải đau đớn như thế này hay sao?

Mạnh Bảo ngồi như bất động bên giường Phương Nhi, anh đợi cô tỉnh lại. Nhưng cô vẫn nằm đó, đôi mắt không mở ra nhìn anh. Lúc này, sao anh muốn nhìn thấy đôi mắt đó đến thế!? Anh đã luôn tránh ánh mắt của cô, ánh mắt đó luôn chứa nhiều nỗi đau giằng xé. Anh cứ nghĩ chỉ là nỗi đau về tình cảm mà cô dành cho anh. Nhưng có ngờ đâu, cô đã giấu, đã giấu quá nhiều nỗi đau!

Anh cầm bàn tay cô. Bàn tay lạnh ngắt, chẳng còn hơi ấm.

Anh nhớ lúc cô biến mất đột ngột, cô đã tránh anh, tự luyện võ một mình cho ngày thi. Lúc đó, cô đã cô đơn thế nào? Cô đã phải chịu căn bệnh này như thế nào? Và ngay cả lúc thi đấu với Khánh Vinh, cô vẫn phải chịu cơn đau giằng xé. Sao cô lại giấu như thế!?? Sao cô cứ cố né tránh anh, cô cứ cố giữ đau đớn về

cho riêng mình? Anh cảm thấy mình thật tội lỗi. Tự đứng trong lúc này, anh muốn...quên người con gái có tên Thanh Linh...

Giá như anh quên được cô gái đó...

Giá như anh không yêu cô gái đó...

Giá như anh không gặp cô gái đó, sẽ không có bi kịch, để rồi ngày hôm nay lại gặp người con gái này...

Là tại anh cả! Là do anh! Thanh Linh, Phương Nhi đều chịu khổ, là tại anh! Cái chữ “Giá như”, tại sao nó đáng cay đến như thế!??

Bóng chiều đã buông xuống từ bao giờ. Anh vẫn ngồi đó. Lặng im và bất động.

“Anh vẫn dằn vặt và day dứt sao?” - Giọng nói ấy vang lên thân quen.

Anh không đáp. Vân Trang nghẹn đắng:

“Anh của ngày nào đâu rồi? Em nhớ anh trai em đâu có buồn bã và đau khổ như thế này? Anh lúc nào cũng cười rạng rỡ, luôn tự tin đứng vững trong bất cứ hoàn cảnh nào cơ mà!??”

“....”

“Anh đang trách mình sao?”

“Ừ...” - Cuối cùng Mạnh Bảo cũng đáp lại cô một tiếng.

“Anh là đồ ngốc!” - Vân Trang tức giận - “Anh cảm thấy mình có lỗi, là kẻ tồi tệ, nhưng em chẳng bao giờ thấy anh tồi tệ mà chỉ thấy anh ngu ngốc.”

“Vân Trang...”

Vân Trang sững người, sao cô lại tức giận mà nói với anh những lời như vậy. Cô ngồi xuống, nắm lấy cánh tay anh:

“Em xin lỗi, em không kiềm chế được...Em hiểu anh đang khó xử giữa chị Linh và chị Nhi. Đó đều là hai người con gái tốt. Một người anh yêu. Một người yêu anh. Và anh cảm thấy mình không xứng đáng với cả hai người con gái ấy. Nhưng anh à, đâu cần phải tự trách mình như thế? Đời người làm sao tránh khỏi sự lựa chọn? Đúng, anh là nguyên nhân khiến hai người con gái đó khổ đau. Nhưng anh nhìn đi, vì tình yêu mà mới biết được một Thanh Linh lạnh lùng, cứng rắn, bình tĩnh trước khổ đau trong quá khứ. Vì tình yêu mà mới có được một Phương Nhi mạnh mẽ, mang trong mình bệnh tật đau khổ mà vẫn vứt bỏ hết để chiến thắng oanh liệt trong cuộc thi võ ấy.”

“Em đang an ủi anh sao?”

“Ừ, em an ủi anh, ông anh ngốc nghếch đáng ghét của em ạ!”

“Giá như trên đời này chẳng có Thanh Linh và Phương Nhi...”

“Ừm, giá như mọi thứ có thể quay lại từ đầu. Chẳng có Thanh Linh. Chẳng có Phương Nhi. Chẳng có Minh Thiên...”

“Như thế hai anh em mình vẫn vui vẻ như ngày trước, anh vẫn là một thằng suốt ngày đi cưa gái, em nhé?” - Mạnh Bảo cười.

“Chuẩn rồi! Anh ngày thì dạy học cho em, đi chơi với em, tối thì phải tụ tập bạn bè đâu đó rồi đi cưa cẩm gái. Anh hồi đó dễ thương thật, cười một phát là con gái đổ rầm rầm. Thế mà cứ có anh nào định te tò te với em thì anh lừ mắt cấm cho nó bén mảng tới em luôn, anh ích kỷ bỏ xừ.” - Vân Trang vừa nói vừa càu anh.

“Mày chỉ được cái nhớ dai thôi, hồi đó anh làm sao để mày yêu đương quên cả học hành được. Mà công nhận hồi đó mày làm gì mà suốt ngày anh phải nhận thư tình hộ đấy, tí tuổi mà trai theo như đúng rồi. Mày giống anh mày ghê Trang ạ.” - Mạnh Bảo cốc đầu Vân Trang một cái.

Hai anh em cứ ngồi đó cười, nhớ lại những kỷ niệm của ngày nào. Càng cười thì trái tim càng đau. Càng cười thì nước mắt như chực trào ra. Họ không còn là chính họ nữa rồi. Tất cả...chỉ vì hai chữ “tình yêu” hay sao? Còn đâu những tháng ngày vui vẻ, vô tư, không phải lo nghĩ, lúc nào cũng có thể cười và hạnh phúc? Bình yên nơi đâu, hay mãi mãi xóa nhòa theo quá khứ mất rồi...?

“Em về trước đi, anh đợi cô ấy tỉnh lại.”

“Nhưng nếu chị ấy không tỉnh, anh cũng về đi nhé.”

“Ừ...”

“Anh à...”

“Sao?”

“Anh không cần phải quá gò bó trái tim mình vào tình yêu với Thanh Linh. Anh hãy dành một chút phần nào đó cho Phương Nhi, đừng chỉ mãi nghĩ đến Thanh Linh.”

“Ừ...”

Vân Trang quay đi. Nói thế nhưng cô biết rằng, trái tim Mạnh Bảo có Phương Nhi từ lúc nào rồi, hình ảnh Thanh Linh chỉ còn chôn chặt trong đáy mắt. Tình yêu mà, đâu có vững bền được lâu, huống hồ Mạnh Bảo đã cố giữ nó bền lắm rồi. Ngọn lửa tình yêu với Thanh Linh chưa nguội đi, nhưng ngọn lửa âm ỉ với Phương Nhi có thể bùng cháy bất cứ lúc nào. Đọc truyện, xem phim về tình yêu tay ba thế này cũng nhiều rồi, nhưng Vân Trang cứ nghĩ nó khá đơn giản chứ đâu ngờ là lại đau khổ đến thế này. Thanh Linh khổ, Phương Nhi đau, và Mạnh Bảo còn đau khổ nhiều hơn nữa...

Vân Trang đi rồi, lại chỉ còn Mạnh Bảo ngồi trong căn phòng vắng lạnh. Phương Nhi...cô vẫn không tỉnh lại. Dường như mọi thứ chẳng còn gì nữa. Mạnh Bảo mệt mỏi dựa vào tường, chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực như thế này. Đầu anh quay cuồng những ký ức xưa, ký ức những ngày vui vẻ và bình yên, ký ức có người con gái ấy...Người con gái đi qua cuộc đời anh trong một thời gian ngắn mà dường như tạc tượng vào trái tim anh. Nhưng lúc này, anh không muốn nhớ tới cô! Nhớ tới cô, rồi nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh kia, lòng anh như bị ngàn mũi dao đâm.

“Ừm...”

Mạnh Bảo giật mình, vội cúi xuống nhìn Phương Nhi. Cô cự quậy, ho lên mấy tiếng, và đôi mắt cô hé mở.

“Tạ ơn trời, em tỉnh rồi!”

“Anh...” - Phương Nhi nhìn Mạnh Bảo. Ánh mắt cô sao thê lương đến thế?

“Anh ở đây, anh xin lỗi. Là tại anh mà em phải chịu khổ. Anh sẽ không đi đâu nữa!”

Phương Nhi không nói gì, chỉ gắng gượng ngồi dậy, quay mặt đi không nhìn anh. Đôi mắt cô hướng ra cửa sổ nơi bầu trời xa xăm.

“Vậy là không còn được tập võ nữa rồi.”

“Em...”

“Căn bệnh nặng quá rồi, em sẽ không được tập võ nữa.” - Cô mỉm cười chua chát - “Là do em đã quá sức trong buổi thi hôm đó, để rồi giờ phải trả giá thế này.”

“Phương Nhi, em...” - Mạnh Bảo nghe mà đắng lòng.

“Xin lỗi anh, em đã giấu anh mọi thứ. Em biết cô gái đó không phải là Thanh Linh, là Thanh Chi. Nhưng em vẫn không nói, vì cô ta dùng mẹ em làm con tin đã đành, và thứ hai là em không muốn để anh phải khó xử thêm nữa. Em muốn anh sống thật tốt, chỉ cần anh hạnh phúc là đủ. Nên em giấu đi tất cả. Em muốn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh. Có phải cái kiểu cố tỏ ra mạnh mẽ đó ngu ngốc quá phải không? Nhưng em thấy em vẫn chẳng mạnh mẽ. Em vẫn chẳng đủ can đảm để có thể dứt bỏ anh.”

36. Chương 36

“...”

“Những gì anh vừa nói với Vân Trang, em nghe thấy rồi. Anh không có lỗi gì cả. Và anh không đáng phải chịu nhiều buồn khổ như vậy. Vân Trang, Thanh Linh, và cả em đều chỉ mong muốn anh là anh của ngày xưa, vô tư, hay cười, sống bình yên mà thôi. Tại em ích kỷ, tại em cứ cố yêu anh, nên đến ngày hôm nay, tất cả chúng ta chẳng ai có thể được mỉm cười trọn vẹn.” - Lại một giọt lệ đắng rơi ra từ đôi mắt Phương Nhi.

Mạnh Bảo nhìn giọt nước mắt đó, không thể kiềm chế nổi nữa:

“Em nói thế đủ chưa!??”

Phương Nhi gạt mình quay lại, chưa kịp nói gì thì Mạnh Bảo đã cúi xuống ôm lấy cô, hôn cô. Cô ngỡ ngàng, nhưng không đẩy anh ra. Anh...hôn cô sao? Nụ hôn mà cô hằng mong ước trong giấc mơ mỗi đêm. Đau khổ, hờn giận, cay đắng và rồi hạnh phúc xen lẫn, cô bật khóc, nước mắt rơi vào khóe môi anh mặn chát, có gì đó mang vị tủi hờn của đắng. Anh càng hôn cô mãnh liệt hơn, đôi môi khô lạnh ngắt vì bệnh tật như được ngọn lửa nồng cháy kia làm cho bỗng rất. Trút tất cả vào nụ hôn đó, là tình yêu đã bị chôn kín từ bấy lâu, đã bị cố gò ép, cố né tránh giờ đây bùng lên dữ dội.

Tình yêu, cứ ngỡ là ngọt ngào, nhưng hóa ra đắng cay hơn bao giờ hết. Quy luật nào sinh ra trái tim đã yêu một người thì không thể yêu người khác. Tình cảm cứ thế mà bị chôn giấu đi, mà bị vùi lấp đi, để rồi nhìn người ta tổn thương yêu mình, mình cũng chẳng làm gì được. Anh yêu cô, thực sự đã yêu cô, trái tim anh có cô từ lúc nào rồi. Nhưng sao cuộc đời này nhẫn tâm đến thế? Nhẫn tâm để một người con gái không thể xóa đi trong trái tim anh, bao nhiêu năm cũng không thể phai mờ, buộc anh không đến được với ai khác. Để ngọn lửa tình yêu cứ cháy âm cháy ỉ, cứ gặm nát trái tim anh, cứ bắt anh phải nhìn người con gái này gồng mình mẽ, gồng chống chọi với khổ đau, mà anh không thể đến bên...

Mặc kệ! Anh không thể làm được nữa. Anh không thể đứng nhìn cô đau khổ được nữa. Anh không thể dừng lại trước sự ngăn cản được nữa!

Phương Nhi, anh sẽ không để em chịu khổ thêm dù chỉ một lần.

Anh nợ em quá nhiều.

Nợ em tình yêu mà em đã vì nó mà hy sinh...

“Vào đây!” - Khánh Vinh tức giận lôi Thanh Chi vào căn phòng, quăng cô ta xuống đất trước mắt nhiều người.

Thanh Chi tức chỉ muốn bấm vào Khánh Vinh, nhưng cô vẫn phải nhịn. Hắn thấy cô không nói gì thì lại càng bực mình thêm:

“Có vẻ như sau hai năm, mày ngu đi đúng không!? Tao tưởng mày diễn giỏi lắm, hóa ra tệ hại hơn tao tưởng. Đã đóng kịch không giống rồi thì cứ đóng cho đến phút chót đi, tự dưng lộ mặt ra trước bao nhiêu người, kế hoạch coi như lộ hết rồi!”

“Anh nghĩ tôi ngu ngốc nên mới lộ ra sao?” - Cô bực mình bật lại. - “Không phải là tôi ngu, mà là những kẻ đó quá ngu, nhất là tên Mạnh Bảo!”

“Mày...”

“Dù tôi có đóng kịch tệ hay không tệ, tôi đã thấy được lòng dạ của kẻ đó rồi. Tôi cứ ngỡ Thanh Linh với hắn là nhất, nhưng giờ thì sao? Hắn yêu đứa con gái đó, Phương Nhi, con khốn đó có tài cán gì mà hắn lại dám bỏ tất cả để chạy đến bên cô ta cơ chứ!? Tôi đã rõ cái loại người như hắn rồi, đóng giả thì có ích gì nữa! Tôi hận hắn, hận VÕ MẠNH BẢO!!” - Thanh Chi hét lên đầy căm hận - “Khánh Vinh, tôi đã tin kế hoạch của anh, tin rằng sẽ được ở bên hắn mãi mãi, tin rằng mọi thứ sẽ diễn ra đúng như anh nói: Phương Nhi sẽ thua trận, Mạnh Bảo về với tôi, kết cục tôi nhận được cái gì!?? Chính vì thế, tôi sẽ không đóng giả nữa! Lộ thì lộ luôn đi! Tôi hết chịu nổi luôn rồi.”

“Thật là, đóng giả Thanh Linh khó thế sao?”

“Không phải khó mà tôi cực kỳ ghét!! Tôi ghét phải giả bộ làm chị ta! Tôi chưa bao giờ coi chị ta là chị. Nhưng thật may, chị ta chết rồi, tôi đỡ phải lo nữa, coi như giờ chỉ việc thanh toán con Phương Nhi.”

Bống giọng nói của gã đàn ông trung niên ấy vang lên trong góc tối:

“Ai nói với cô là Thanh Linh đã chết?”

“Không phải sao, Khánh Quang? Chẳng phải năm xưa chị ta ngã xuống biển, rồi các ông đưa chị ta đi, quăng ở xó xỉnh nào rồi còn gì? Thế thì chỉ có đường chết thì giờ sống được thì chị ta là tiên à?”

“Ừ, cô ta là tiên đấy!”

“Hả? Tức là...” - Thanh Chi ngạc nhiên tột độ.

“Muốn gặp chị gái không, Thanh Chi?”

Nắng ấm trải vàng trên con đường sớm mai, dòng người bắt đầu đông đúc qua lại trên phố. Từng hàng cây xanh đung đưa theo gió và nắng, những tiếng chim reo vui hòa quyện khắp bầu trời trong xanh. Hôm nay quả là một ngày đẹp trời. Phương Nhi thấy tỉnh táo hơn nhiều so với mấy ngày trước, mặc dù nhìn mình qua gương, cô đã tiêu tụy đi bởi thiếu máu. Nhưng không sao cả, cô có quan trọng mình đẹp hay xấu đâu, miễn là vẫn thấy thoải mái là được rồi.

“Em dậy rồi à?” - Mạnh Bảo vừa lúc đến, mở cửa.

“Anh đến sớm thế?” - Cô mỉm cười. Nụ cười ấy đã không còn tươi tắn như lúc cô còn khỏe mạnh, nhưng vẫn có nét đẹp dịu dàng của người con gái.

“Ừ, em ăn sáng đi, còn uống thuốc.” - Mạnh Bảo đặt lên bàn cô một khay đồ ăn sáng dành riêng cho người bệnh như cô.

“Haizz toàn phải ăn mấy món này chán chết, em muốn ăn thả cửa cơ.”

“Đâu phải thả cửa mà được, ăn thả cửa toàn nôn hết ra, không thấy sao? Nào ăn đi!”

“Để em tự ăn, để anh xúc chẳng khác gì trẻ con!” - Phương Nhi đẩy cái tay Mạnh Bảo đang định cầm vào cái thìa ra.

Mạnh Bảo đành bất lực, cái tính cô vẫn thế chẳng thay đổi gì cả. Cô thích tự mình lo liệu, không muốn phiền ai. Nhưng có vẻ mấy ngày nay tinh thần cô tốt hơn, sức khỏe cũng khá lên rõ rệt, nhìn cách cô tự ăn vẫn rất nhanh nhẹn dường như cô chẳng có bệnh tật gì vậy. Mỗi tội cô gầy đi khá nhiều, mới mấy hôm mà từ 50kg tụt xuống 42kg, làn da cô không được hồng hào xinh đẹp nữa và đôi môi cũng khô lại vì thiếu máu. Chỉ có đôi mắt cô vẫn đầy nghị lực, lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, và nụ cười thì chẳng hề tắt mỗi khi thấy anh đến.

Từ lúc anh hôn cô, từ lúc anh không đi theo Thanh Chi nữa, ở lại với cô, cô đã cảm thấy cuộc đời này quá tốt với mình rồi. Có anh là cô cũng quên luôn bệnh tật, quên luôn đau đớn mà mình đã phải dẫn vật, chịu đựng bao lâu qua.

“Bùn, hôm nay trời đẹp, mình đi chơi đi!”

“Chơi chiếc gì, em cứ nghỉ dưỡng cho khỏe đi rồi tính chuyện đó sau.”

“Thế có mà già rệu rã em vẫn phải ở trong cái bệnh viện này à? Em không phải loại ngồi yên một chỗ được đâu, ghét làm bệnh nhân lắm. Đi ra ngoài tí đi, ở đây chán lắm rồi.”

Mạnh Bảo kiêu gì cũng đành phải chiều ý cô. Cô vui vô cùng, gọi luôn ba cô bạn Kim - Lan - Phượng đến chăm chút ỉn. Từ khi biết cô bệnh là ba cô gái này suốt ngày đến đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Cũng lâu lắm rồi, cô chẳng trang điểm, nói đúng ra cô chẳng thích trang điểm nhưng mặt mũi bơ phờ thế này ra đường thì ai nhìn cho được. Ba cô bạn bắt tay ngay, và sau một lúc, chỉ thoa phấn cùng tô son nhẹ, nói chung không quá cầu kỳ mà Phương Nhi đã trở lại là cô gái xinh đẹp, tươi tắn, rạng rỡ như trước. Cộng thêm “style” áo phông quần thể thao mà cô ưa thích, trông nhìn cô năng động, trẻ trung, ai nghĩ đâu cô lại đang mang bệnh trong người.

Mạnh Bảo và Phương Nhi đi dạo phố khắp nơi, có vẻ hôm nay là ngày đẹp nên người ta đi mua sắm, dạo chơi cũng đông thật. Phương Nhi kéo Mạnh Bảo vào một nhà sách trước. Mạnh Bảo ngạc nhiên khi thấy cô chăm chăm chọn những quyển tiểu thuyết tình cảm lãng mạn:

“Người như em mà đọc mấy quyển đó á? Tưởng phải đọc kinh dị, trinh thám, hay cái gì đó “nổi loạn” tí chứ?”

“Chả hiểu sao nữa! Em ghét sến súa. Cứ đọc về tình yêu mà truyện nào viết sến quá là em nổi da gà luôn. Nhưng mà nhờ mấy dịp đọc truyện trên mạng, tự dưng cứ thích kiếm quyển nào lãng mạn tình cảm về đọc.”

“Thảo nào lúc bày tỏ tình yêu là em cũng sến gớm ghê. Truyện mạng nào đã làm em đa sầu đa cảm “dư thế lầy” (như thế này)?” - Mạnh Bảo hỏi với cái giọng rất “kute”.

“Truyện đó tên là “Hạt mưa ngày ấy”. Nghe tên đã thấy ướt át, sến thì có sến dù không phải quá sướt mướt ủy mị bởi nó có các chi tiết hành động pha lẫn. Nhưng chắc em thích nó vì cái kết của nó.”

“Kết hay lắm à?”

“Không, kết chán! Kết này đáng ném cho vài cục gạch. Em mà biết được tác giả là ai khéo em không kiếm chế được mà ột quả dấm ấy! Cơ mà sau khi nghĩ lại, cái kết này cũng có gì đó đáng để người ta suy nghĩ rất nhiều. Suy nghĩ về cuộc đời. Suy nghĩ về cái chết. Có lẽ cái chết không phải là hết tất cả. Thế nên, em lại thích cái kết rồi.”

“Ờ ờ thích một cái kết chán, em lạ nhờ? Thế truyện đó như thế nào?”

“Như thế nào thì anh tự đi mà đọc, em không có thời gian kể lại đâu. Mua em vài quyển sách rồi đi tiếp đi!”

Phương Nhi nhanh chóng đi ra khỏi nhà sách tiếp tục tới địa điểm khác. Mạnh Bảo lại lặng lẽ đi sau cô, lời nói vừa rồi của cô thực sự tác động tới anh. “Có lẽ cái chết không phải là hết tất cả”, có đúng như vậy không? Trên đời này, có cái gì là kiếp sau không? Có cái gì có thể giúp người ta làm lại mọi thứ từ lúc sinh ra không?

“Xem này, thấy cái vòng tay hàm hồ này hợp với em chứ, hehe.” - Cô vẫn đang vô tư cười nói.

Nhưng nhìn thấy gương mặt rầu rĩ của anh, cô ngờ ngợ:

“Anh...Không sao chứ?”

Anh không trả lời, chỉ lặng lẽ ôm cô vào lòng. Cô ngạc nhiên, không hiểu sao anh lại như vậy.

“Em đừng nghĩ đến cái chết như vậy nữa.”

“Em có bảo em nghĩ đến chết đâu mà, truyện thế đấy chứ!”

“Trên đời này, chẳng biết có cái gì gọi là kiếp sau không. Cũng chẳng biết sau khi chết đi, người ta sẽ đi về đâu, sẽ tan đi đâu. Chi bằng cứ cố gắng sống thật tốt những gì hiện tại mà ta đang có.”

“Tự dưng triết lý vậy. Ý anh muốn bảo em phải sống tốt, còn ngày nào để sống thì phải sống hết mình đúng không?”

“Ừ...”

Cô ngẩng mặt nhìn đôi mắt buồn đẹp của anh:

“Anh có đôi mắt rất đẹp...”

“Em đang chuyển chủ đề đấy à?”

“Nhưng đôi mắt anh lúc nào cũng buồn.”

“...”

“Anh bảo em sống tốt, vậy thì anh cũng phải như thế. Anh đừng để mình phải buồn nữa. Hãy cứ cười như là chính anh của ngày xưa. Nếu anh sống tốt và hạnh phúc, bệnh tật đối với em cũng chẳng là gì cả. Em là một người rất hay ganh đua mà, em sẽ ganh đua để sống tốt hơn anh cho coi.”

“Anh chỉ hay làm em buồn...”

“Không, anh luôn làm em vui thì có. Anh có ý nghĩa quan trọng trong đời em, nói ra sến thật nhưng đúng là như thế. Chỉ cần anh ở bên em, một giây, một phút thôi em cũng đứng lên được.”

Mạnh Bảo nhìn cô, mỉm cười. Nụ cười đẹp với ánh mắt trù mền nhìn cô, anh ôm cô chặt hơn, như muốn bảo vệ cho người con gái mạnh mẽ nhưng thực tình cũng rất mong manh này. Anh đã luôn né tránh cô nên không nhận ra ở bên cô lại có nhiều bình yên nhường ấy. Giờ thì anh thực sự muốn ở bên cô, ở bên cô lâu hơn nữa. Đó có phải là sự thương hại? Không, dĩ nhiên không! Anh yêu cô, đó là điều mà trái tim anh đã mách bảo từ lâu lắm. Người ta sẽ trách anh, cho rằng anh là kẻ không dứt khoát, cho rằng anh là kẻ không thủy chung, nhưng, lý trí của anh đã thủy chung lắm rồi, chỉ là tình cảm này có ai kiểm soát được? Bao năm qua, chưa một người con gái nào khác chạm được vào tình yêu của anh, cho đến khi cô gái này mang lại cho anh sự bình yên và vui vẻ sau những khổ đau, dạy cho anh biết mạnh mẽ hơn nữa, cứng rắn hơn nữa.

Cuộc sống này như một ngọn lửa, tắt lúc nào chẳng biết được, nhưng nhất định anh sẽ không để ngọn lửa của cô tắt một cách vô nghĩa. Anh sẽ để ngọn lửa được cháy, được sáng thật lâu.

“Ái đầu!”

Cả hai bỗng giật mình khi thấy một cô gái trùm kín mặt mũi mãi chạy va vào người Mạnh Bảo và ngã chúi xuống. Anh vội cúi xuống định kéo cô gái đó đứng dậy thì cô ta đã đứng dậy còn nhanh hơn anh, và anh chỉ kịp chớp lấy cái khăn trùm đầu của cô ta. Chiếc khăn được tháo xuống, để lộ ra mái tóc dài được buộc cao lên. Kiểu tóc buộc này...

“Thanh Chi!! Là cô ta!” - Mạnh Bảo nhận ra luôn. - “Cô đứng lại!”

Cô gái đó vội vàng bỏ chạy khi nghe anh gọi. Anh và Phương Nhi cũng vội vã đuổi theo. Họ đuổi Thanh Chi qua tận mấy con phố, nhưng cô ta chạy rất nhanh, và vụt phát đã biến mất vào một ngõ nhỏ khá vắng lặng. Lúc Mạnh Bảo và Phương Nhi tới nơi thì không thấy Thanh Chi đâu nữa, trong ngõ chỉ có một ngôi chùa nhỏ thanh tịnh, yên ắng, tránh xa ồn ào cuộc sống. Thanh Chi có thể đi đâu được nhỉ? Chẳng lẽ cô ta trốn trong chùa?

“Ồ kìa, có phải chị Nhi không?” - Giọng nói lạnh lạnh vang lên.

Phương Nhi giật mình nhìn vào trong. Một cô bé đang quét mấy cái lá rụng ở sân chùa.

“Bé Bông đúng không? Chị không nhìn nhầm chứ?”

“Ôi đúng là chị Nhi rồi! Chị biết chỗ em sao? Chị vào đây chơi với em!” - Bé Bông ào ra, mừng vui vì thấy Phương Nhi.

“Cho chị hỏi xú, có cô gái nào vừa chạy qua hay đi vào chùa không em?”

“Không ạ, em quét sân từ bây giờ đến giờ có thấy ai đâu? Thôi chị vào đây đi, sư Hương Nhân ơi, chúng ta có khách ạ!”

Từ trong chùa, một ni sư mặc áo nâu bước ra, gương mặt hiền từ phúc hậu.

“Yến Thanh, ai đến thế con?”

Hóa ra cô bé này tên là Yến Thanh. Một cái tên rất đẹp.

“Dạ, chị Phương Nhi đó sư. Con kể với sư nhiều về chị ấy rồi, sư biết đúng không sư?”

Ni sư hơn 40 tuổi có tên Hương Nhân nghe thấy tên Phương Nhi thì nhớ ngay, liền đi ra tiếp đón:

“Mời con vào thăm chùa.”

“Vâng ạ!” - Phương Nhi quay ra Mạnh Bảo, khẽ nói - “Thôi, hôm nay lên chùa công đức luôn, đỡ phải đi chơi đâu xa nhỉ?”

“Ừ, đến đây cho yên bình.”

Ni sư quay ra Bông:

“Con ra sân sau, gọi chị con lên đây tiếp khách.”

“Vâng, con biết rồi!”

Nghe đến chị của bé Bông, Phương Nhi giật mình nhớ đến người con gái hôm trước. Cô gái bí ẩn đó rốt cuộc là ai nhỉ? Cô đứng lên, đi theo bé Bông. Mạnh Bảo thấy cô như vậy cũng đi theo khiến ni sư rất ngạc nhiên. Vừa đi, Phương Nhi vừa hỏi Bông:

“Bông, em sống ở đây với chị sao?”

“Dạ, em sống cùng rất nhiều bạn và các em nữa. Ngôi chùa này cứ mang rất nhiều trẻ em mồ côi, bị bỏ rơi, và em là một trong số đó. Em ở đây cũng đã 10 năm rồi.”

“Ôi thật sao? Vậy chị của em...”

“Đó không phải chị ruột em, chị chỉ là người nuôi dưỡng chúng em phụ giúp các sư. Nhưng từ lâu, đối với em đó chính là chị ruột em rồi. Chị ấy hiền lành, dịu dàng, và rất yêu thương chúng em.”

Cách nói chuyện hồn nhiên của cô bé làm Mạnh Bảo bắt đầu ngờ ngợ. Càng đi ra sân sau, anh lại càng nghe rõ tiếng nô đùa của đám trẻ con trong chùa. Và anh cũng giật mình...

“Nào các bạn cùng ra đây, ta đếm cho thật đều nào. Nào các bạn cùng giơ tay, ta đếm cho thật đều. Một với một là hai...”

Có ai đang hát bài hát thiếu nhi cho bọn trẻ nghe. Nhưng dù là bài thiếu nhi, giọng hát trong trẻo, ngọt ngào ấy vẫn quen thuộc vô cùng. Không thể nào! Anh có nghe lầm không vậy? Đừng đùa anh chứ! Chẳng lẽ...Anh vội vã chạy ngay về phía sân sau, chạy trước bé Bông luôn khiến bé và Phương Nhi cũng phải vội đuổi theo không hiểu chuyện gì.

Sân sau của ngôi chùa. Hàng chục lũ trẻ quây quần xung quanh một cô gái.

Ánh nắng nhẹ nhàng của buổi sáng vẫn chiếu qua hàng cây, khiến hình ảnh cô gái mờ mờ ảo ảo dưới nắng. Gương mặt cô đang mỉm cười về lũ trẻ, nhưng nhìn nghiêng thôi, cũng đủ để Mạnh Bảo giật mình, kinh ngạc, không tin vào mắt mình.

Anh run run:

“Thanh...Linh...”

Nghe tiếng gọi, cô gái giật mình quay ra nhìn anh. Cô cũng giật mình.

Thời gian lúc này như hóa thành đá.

Em nghe tiếng anh gọi, ngỡ như mọi thứ chỉ là giấc mơ

Cách xa nhau bao năm tháng, để rồi trùng phùng giữa muôn vàn trở trêu

Ngọt ngào đâu chẳng thấy? Nhớ thương đâu chẳng còn?

Mà chỉ đứng xa nhau bằng khoảng cách vô hình không thể vượt qua...

Ngày đầu tiên gặp người con gái ấy, ấn tượng của cô đối với anh không chỉ là sắc đẹp, thần thái lạnh lùng, bình tĩnh, sẵn sàng chiến đấu bằng những động tác võ điêu luyện, mà còn là vì đôi mắt của cô. Đôi mắt ấy lạnh như băng giá, nhưng thực tình giá băng ấy chỉ che đi những nỗi buồn đang đè nặng trong ánh mắt cô.

Và ngày hôm nay, lại một lần nữa, anh chạm vào ánh nhìn ấy. Cô nhìn anh. Ánh mắt cô, đôi mắt cô, vẫn thế...Dù cho có bao nhiêu thứ thay đổi đi nữa, đôi mắt cô vẫn đẹp, vẫn buồn với nỗi nhớ, và ánh nhìn của cô thì vẫn dịu dàng và tràn đầy những yêu thương, nhưng nhớ, mong chờ anh...

Phương Nhi cũng vừa chạy đến, và ngạc nhiên đến đứng người mấy giây. Cô gái kia, cô gái đang ngồi giữa đám trẻ con, có gương mặt xinh đẹp y hệt người con gái trong bức ảnh mà cô lần Vân Trang đưa cho cô. Chẳng lẽ nào...Chẳng lẽ nào cô gái kia thực sự là người mà Mạnh Bảo đã nhớ, đã yêu, đã mong mỏi suốt bao năm qua!? Tâm trạng Phương Nhi thực sự rối loạn, cô cũng không thể nói được câu nào nữa.

Nhưng trái ngược với sự ngạc nhiên đến tột độ của Phương Nhi và Mạnh Bảo, người con gái chỉ thoáng một chút sững người rồi lại bình thản quay ra phía bé Bông vừa đi tới:

“Bông, quét sân xong rồi à?”

“Dạ, chùa ta có khách, sư Hương Nhân gọi chị lên tiếp khách.”

“Ừ thế ở đây coi mấy em cho chị. Mấy đứa lớn thì để chúng nó chơi, đứa nhỏ thì ru ngủ đi đỡ phải trông nhiều.”

“Em biết rồi mà, em 10 tuổi rồi, còn lo gì không biết trông trẻ nữa. Chị cứ đi đi ạ!” - Bé Bông hớn hở quay ra Phương Nhi - “Chị Nhi, đây là chị Thanh Linh, chị của em đó!”

Vậy là cô ấy...thực sự là Thanh Linh sao? Mạnh Bảo vẫn cứ như chưa nghe thấy vậy.

Thanh Linh đứng lên, đi ra phía Mạnh Bảo. Cô đang đến gần anh. Nhưng cô đứng lại cũng rất nhanh. Không phải là cái ôm trong vớ òa, không phải là sự mừng vui khi gặp lại nhau.

“Mạnh Bảo, đã lâu không gặp.” - Cô mỉm cười nhẹ.

“Ừm...” - Mạnh Bảo cố lấy bình tĩnh - “Không ngờ...em ở đây...”

“Ừ, bất ngờ quá. Anh và Phương Nhi ra sân trước đi, để em đi pha trà.”

“Không cần đâu! Chúng tôi đi luôn đây.” - Phương Nhi vội lên tiếng, cô cũng cảm thấy có gì đó gượng gạo.

“Khách mới đến, đi gì mà vội.” - Thanh Linh vẫn cười, nụ cười lạnh lùng đầy bí ẩn - “Cứ tự nhiên như ở nhà đi.”

Mạnh Bảo và Phương Nhi đành phải ngồi lại chùa. Không khí trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Chưa bao giờ trong lòng cả hai lại rối bời đến thế này. Phương Nhi thực sự vẫn không tin dù cô biết ngày gặp Thanh Linh là điều tất nhiên thôi. Chỉ là, quá trái ngược với việc “vừa gặp đã kêu la đau đớn” như Thanh Chi đóng giả, gặp lại Thanh Linh, cô không cảm thấy ở cô gái này có gì ác cảm như cô cảm thấy ở người em gái giả tạo kia. Thanh Linh lạnh lùng, có gì đó bí ẩn, nhưng cũng có sự thanh tao, nhã nhặn, dịu dàng. Có lẽ, Mạnh Bảo không hề yêu sai người.

Còn Mạnh Bảo, anh không biết mình đang nghĩ gì nữa. Cảm xúc trong anh giờ là hỗn loạn. Anh cứ ngỡ một ngày anh gặp lại Thanh Linh, anh sẽ ôm lấy cô, sẽ không để cô tuột khỏi vòng tay anh lần nào nữa. Nhưng sao, gặp lại mà cứ như người xa lạ, anh và cô cứ như bị xa cách bởi một cái gì đó vô hình...

“Chị Nhi!” - Bé Bông lại từ đâu chạy đến.

“Ồ Bông, em đang trông mấy bé mà.”

“Em chạy lên xem chị thế nào thôi. Hihi, chị Linh có vẻ ít nói, nhưng chị ấy không khó tính đâu ạ, anh chị đừng bận tâm nhé.”

“Có bận tâm gì đâu mà.”

Mạnh Bảo lên tiếng:

“Nhóc, cho anh hỏi!”

“Dạ?”

“Thanh Linh...ở đây bao lâu rồi?”

“Hai năm rồi ạ!”

“Tại sao cô ấy lại ở đây?” - Mạnh Bảo hỏi tiếp.

“À, hai năm về trước, sư Hương Nhân là ni sư của chùa này, tình cờ một lần ra ngoài, sư đã phát hiện ra chị Thanh Linh thương tích đầy mình đang nằm ngất tại...”

“Bông, không nói linh tinh!” - Giọng nói vang lên nghiêm nghị.

Ai nấy quay lại. Thanh Linh cầm khay trà nóng bước tới. Trông thấy ánh mắt tức giận của Thanh Linh, bé Bông nhận ra mình đã hơi nhiều chuyện quá, đành quay người chạy đi. Sân chùa giờ chỉ còn có ba người. Lặng im và dường như chẳng còn tiếng động nào ngoài tiếng gió, tiếng chim thỉnh thoảng hót.

“Ôi đồ mất rồi!” - Bổng tiếng ni sư Hương Nhàn kêu lên.

“Sao thế sư?” - Thanh Linh giật mình quay lại.

“Cái lư hương đồng bị đổ, vào giúp sư với.”

Thanh Linh quay ra Mạnh Bảo:

“Anh giúp ni sư được không? Anh khỏe nên có thể nhắc cái lư dễ hơn.”

“Ừ được...” - Mạnh Bảo chạy ngay vào chỗ ni sư.

Và chỉ còn lại hai cô gái: Thanh Linh và Phương Nhi...

37. Chương 37: “nếu Em Đi Mất Lần Nữa, Anh Có Tìm Em Không?”

Mạnh Bảo vừa đi khuất, Thanh Linh quay lại nhìn Phương Nhi. Phương Nhi không hiểu sao mình không dám nhìn thẳng vào gương mặt cô gái ấy. Bất giác, Thanh Linh mỉm cười:

“Xin lỗi, Nhi thấy mình lạ lắm phải không?”

“Thanh Linh, cô...”

“Chúng ta bằng tuổi, xưng hô thân một chút không được sao?”

“Ừ cũng được.” - Phương Nhi vẫn thấy lạ lùng - “Hình như có việc gì muốn nói với mình phải không?”

“Nhi bị ung thư bạch cầu, phải không?” - Giọng Thanh Linh nhẹ như gió nhưng làm Phương Nhi đứng người một hồi.

“Sao Linh biết?”

“Mẹ của Nhi đang bị Khánh Vinh bắt cóc để Thanh Chi có thể đóng giả mình thành công, có đúng không?”

Phương Nhi lạnh cả gáy, đứng lên nhìn gương mặt Thanh Linh vẫn bình thản, lạnh lẽo như mặt hồ nước không một gợn sóng:

“Thanh Linh...Rất cuộc cô là người hay là ma vậy!??? Sao cái gì cô cũng biết!?”

Thấy Phương Nhi đã bắt đầu có vẻ tức giận, Thanh Linh không muốn làm khó cho cô nữa, đành nói:

“Mình đã đến xem cuộc thi võ mà Nhi tham gia.”

“Cái gì?” - Phương Nhi ngạc nhiên tột độ.

Thanh Linh mỉm cười nhớ lại ngày hôm đó:

“Giữa hàng ngàn khán giả như thế, làm sao Nhi nhận ra mình được, phải không? Nhưng mình thì nhận ra, bởi vì Nhi đi cùng anh ấy...”

Phương Nhi biết Thanh Linh nói đến ai.

“2 năm rồi, mà anh ấy vẫn thế. Vẫn luôn quan tâm và yêu thương người khác. Đặc biệt là anh ấy đối xử tốt với Nhi. Mình cũng nhìn thấy, Nhi dành cho anh ấy một tình cảm không hề nhỏ. Lúc đầu, mình thấy lạ, vì mình không biết Nhi là ai. Nhưng rồi khi thấy Nhi oai phong, hùng dũng lãnh đạo đội võ của mình, mình đã hiểu vì sao Nhi lại được anh ấy đối xử tốt đến vậy. Vì Nhi rất giỏi. Rất mạnh mẽ, không từ bỏ cái gì cả. Nhi đã chiến thắng Khánh Vinh. Mình đã nghe tất cả những gì Nhi nói với hắn sau khi đã hạ gục hắn.”

“Linh...nghe thấy hết à? Thực sự lúc đó, mình không hiểu mình nói cái gì nữa...”

Thanh Linh vẫn cứ cười, nhưng lần này nụ cười không bí ẩn, không cao ngạo lạnh lùng, mà là nụ cười chất đáng:

“Nhi yêu anh ấy rất nhiều, và dù cuộc thi thắng hay thua, Nhi vẫn phải vì anh ấy mà làm tất cả, đúng không Nhi?”

Phương Nhi nhìn Thanh Linh, sao nói câu đó mà cô ấy lại ghen ngào đến thế? Gương mặt kia vẫn lạnh như băng, chẳng muốn biểu lộ cảm xúc, nhưng ánh mắt thì cứ ngày càng buồn đi.

“Mình đã nhìn thấy anh ấy đỡ con dao cho Nhi. Và rồi hai người đi cùng nhau, hạnh phúc bên nhau. Hai người có lẽ đã vui thực sự.”

“Linh à, đừng hiểu lầm! Thật sự Mạnh Bảo rất nhớ Linh, yêu Linh thật lòng. Chỉ tại mình gây khó xử cho anh ấy. Mình vẫn cứ muốn níu kéo anh ấy ở lại. Là mình ích kỷ...” - Phương Nhi buồn rầu.

Thanh Linh không hề tỏ ra trách cứ:

“Yêu thì ai chẳng ích kỷ. Nhưng mình vẫn không thấy Nhi ích kỷ. Nếu ích kỷ thật, Nhi đã giết luôn Thanh Chi từ lâu (vì tưởng Thanh Chi là Linh). Nếu ích kỷ thì Nhi đã không phải tự đau đớn, dằn vặt, khổ đau, rồi trốn tránh Mạnh Bảo. Nếu ích kỷ thì Nhi đã không để anh ấy ra đi, không cầu chúc anh ấy hạnh phúc bên người khác.”

“Sao...cái gì Linh cũng biết hết vậy? Thực sự mình không hiểu, Linh biết hết, mà trong thời gian qua Linh vẫn không xuất hiện là thế nào?”

“Không cần biết đâu.” - Thanh Linh lảng ngay sang chuyện khác. Cô lấy trong túi áo mình ra một tờ giấy. - “Mình cố ý bảo Mạnh Bảo đi, là để đưa Nhi cái này.”

Phương Nhi mở ra, vô cùng ngạc nhiên khi thấy tờ giấy ghi tên một bệnh viện và thông tin của một bác sĩ tên là T.V.Sơn.

“Đây là một bác sĩ rất tài năng trong việc chữa bệnh về máu, bác sĩ đã từng làm việc và công tác ở nhiều nước lớn trên thế giới. Mình cũng quen bác sĩ này, nên muốn giới thiệu Nhi đến, có thể sẽ chữa bệnh được cho Nhi. Bệnh của Nhi hiểm nghèo, nhưng không phải không chữa được đâu.”

“Tại sao Linh lại quen bác sĩ này?”

“Vô tình thôi.” - Thanh Linh lại lảng đi. Có nhiều điều cô đang giấu thì phải? - “Lần trước đi chợ với Bông mình chưa gặp Nhi được, giờ thì gặp rồi mình cũng muốn giúp đỡ Nhi.”

“Sao tự dưng lại giúp Nhi thế này? Linh tốt thật hay tốt đùa đấy?”

“Thật hay đùa tùy Nhi thích tin thì tin, Linh không nghĩ Linh là người tốt đâu đấy. Dẫu sao chúng ta cùng yêu võ thuật, Linh không muốn Nhi vì căn bệnh này mà không được thi võ nữa. Linh thực sự khâm phục Nhi từ sau cuộc thi võ ấy, Nhi đã hạ được kẻ mà Linh không hề hạ được.”

Phương Nhi nhìn Thanh Linh, cô gái này nghĩ cô không biết sao? Có thật là muốn giúp vì chúng ta “cùng yêu võ thuật” không hay là vì chúng ta “cùng yêu một người”...? Thanh Linh, sao cô gái ấy có nhiều nỗi niềm giấu kín quá vậy? Phương Nhi biết Thanh Linh thật sự chân thành khi đưa tờ giấy này cho cô. Thanh Linh không độc ác, không có những ý nghĩ xấu xa muốn lừa đảo hay muốn hại cô, cô nhìn được điều đó. Chỉ là, cô không thể hiểu nổi tại sao có nhiều thứ Thanh Linh lại rành đến vậy, biết sạch sành sanh nhưng lại không nói ra.

“Xong rồi, cái lư nặng thật, lại còn phải xếp lại đồ đạc.” - Mạnh Bảo thở hổn hển đi ra.

“Vắt vớ cho anh rồi.” - Thanh Linh bước tới, đưa anh chiếc khăn lau mồ hôi.

Mạnh Bảo nhìn cô, cử chỉ của cô vẫn dịu dàng và trìu mến như thế. Tại sao trái tim anh lại như đang bị giằng xé thế này? Cô gái đứng trước mặt anh, chính là người anh yêu, người anh đã mất công tìm kiếm hai năm nay, người mà anh chỉ muốn lao đến ôm chặt khi mà tìm thấy, người anh gọi tên trong mỗi giấc mơ, thế nhưng sao giờ lại xa cách đến như thế?

Thanh Linh, hai năm rồi, em gầy đi nhiều hơn, mái tóc em dài thêm rất nhiều và đôi mắt em đã buồn lại càng buồn. Em chọn cách lạnh lùng, trầm lặng, ít nói coi như che đi buồn đau đó. Vậy mà, anh không thể được chạm vào em, không thể làm gì ngoài việc cứ nhìn em xa cách anh trong một khoảng cách vô hình như

thế? Nhận cái khăn lau, mà cũng thấy khó khăn. Có phải định mệnh quá trớ trêu khi bắt chúng ta tương phùng trong hoàn cảnh này hay không?

Phương Nhi nhìn Mạnh Bảo, cô hiểu anh đang nghĩ gì. Có lẽ, cô không thể để anh buồn bã được, đành lên tiếng:

“Linh à, Linh về cùng bọn mình nhé?”

“Về ư?” - Thanh Linh quay lại.

“Giờ tìm được Linh rồi, mình nghĩ Linh nên trở về gặp những người cũng tham gia đi tìm Linh suốt hai năm qua. Họ cũng đã lo lắng cho Linh rất nhiều, chỉ mong ngày tìm được Linh. Linh muốn ở lại chùa cũng được, nhưng thực sự tụi mình muốn Linh quay trở lại chỉ gặp mọi người thôi.”

“Ừ, nhưng ngày mai mình sẽ trở về nhé. Giờ có lẽ không được.”

“Mai cũng được, chúng mình sẽ quay lại đón Linh.” - Phương Nhi đi ra chỗ Mạnh Bảo - “Chúng ta nên về thôi.”

Mạnh Bảo đành quay bước đi theo Phương Nhi ra khỏi chùa với bao nhiêu nỗi niềm đè nặng trong lòng. Chỉ còn lại Thanh Linh trong sân chùa trưa vắng, lặng lẽ nhìn theo bóng hình ai kia...

”Lời nói em để anh ra đi

Mà trái tim em muốn níu tay anh lại...”

“Anh và Phương Nhi đã tìm thấy Thanh Linh ư?” - Vân Trang ngỡ ngàng.

“Có thật là cô ấy không? Tôi không dễ bị lừa nữa đâu!” - Minh Thiên nghi ngờ.

“Rồi mọi người sẽ biết. Cô ấy chắc chắn là Thanh Linh.” - Phương Nhi trả lời còn Mạnh Bảo thì vẫn lặng câm chẳng biết nói gì.

Đêm tĩnh mịch. Gió thổi khá lạnh, những hàng cây rung xào xạc theo gió. Ngôi chùa nhỏ vẫn còn sáng đèn. Những đứa trẻ sau một ngày vui chơi đã ngủ rất ngon, bé Bông cũng vừa đánh răng xong chuẩn bị đi ngủ.

“Chị Linh, chị chưa ngủ à?” - Cô bé vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh thì thấy Thanh Linh vẫn đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ. Gió thổi tung bay tóc cô, mái tóc của Thanh Linh xõa ra thực sự rất dài, hai năm nay cô có cắt đâu.

“Em đi ngủ trước đi.”

“Chị à, tóc chị dài quá rồi, sao chị không cắt đi?”

“Chị thích để, cắt làm gì?”

“Thì cứ cắt mấy đoạn đi, dài ngang lưng vẫn đẹp mà chị.”

“Kệ chị, đến cái tóc chị cũng để ý nữa, con bé lảm chuyện.” - Thanh Linh trách yêu - “Ngủ sớm đi, mai còn trông các em, chị đi có việc đấy.”

Bé Bông đành phải nằm xuống, nhưng cô bé chỉ ngủ được khi Thanh Linh nằm cùng nói chuyện, kể chuyện, giờ Thanh Linh vẫn mãi ngồi bên bàn viết cái gì đó làm cô bé cũng trầm trồ theo.

“Chị, cho em xin lỗi nếu làm chị giận vì em lảm chuyện, nhưng mà hình như hôm nay chị có vẻ là lạ khi gặp chị Nhi và anh kia.”

“Lạ là như thế nào?”

“Trông chị lạ lắm, bí bí ẩn ẩn thế nào ý, và chị...khi chị nhìn anh ấy hình như trông chị buồn lắm...”

“Con bé này, em biết chị buồn hay vui cơ à?”

“Em biết chứ! Chị sững sờ mấy giây khi nhìn thấy anh ấy, rồi chị lại trầm lặng như thường, nhưng em thấy ánh mắt chị cứ như là muốn khóc lắm đó. Chị buồn chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì đâu, em đừng có khéo tưởng tượng. Ngủ đi!”

Bé Bông không nói gì nữa, đắp chăn đi ngủ. Mọi thứ yên lặng quá, mà lòng người lại chẳng được lặng yên như thế. Thanh Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời hôm nay khá nhiều sao. Cô nhớ ngày xưa, đã từng được đi bên ai dưới một bầu trời cũng nhiều sao thế này. Ngày đầu tiên, cô bị thương ở đầu gối, và người đó đã bế cô đi dưới bầu trời bình yên và sóng biển ngoài ấy vỗ vỗ vào bờ cát trắng. Từng ký ức, từng kỷ niệm, tại sao sau hai năm rồi mà cô vẫn chẳng tài nào có thể quên đi? Giá như thời gian ngừng lại, cô mãi mãi được sống trong những phút giây hạnh phúc ấy, giá như...

Điện thoại cô rung chuông.

“Alo, cô Thanh Linh, đã điều tra ra! Lần này chắc chắn là không bị phát hiện.”

“Tốt, hẹn anh ngày mai!”

Sáng sớm. Chỉ có Mạnh Bảo đến chùa.

“Phương Nhi đâu?” - Thanh Linh hỏi.

“Cô ấy đang ở trong viện, anh đến thôi. Em đi chứ?”

“Anh không thấy em đang hái nốt chỗ rau trong vườn để tí nữa các sư cho lũ trẻ ăn sao, đợi em một chút đi!”

Mạnh Bảo đành phải đứng đợi cô. Anh nhìn quanh khu vườn, thấy có cả một chỗ trồng rất nhiều loại hoa. Toàn là những bông hoa đẹp, và anh nhìn thấy bông hoa rất quen thuộc. Đó chính là bông hoa hôm trước anh đã nhặt được.

“Bây giờ em lại có sở thích cài hoa lên tóc à?” - Anh hỏi.

“Bọn trẻ thích thế thì em chiều thôi.” - Cô vừa nói vừa cúi húi hái nốt chỗ rau.

Mạnh Bảo ngắt bông hoa đẹp nhất, nở to nhất rồi ngồi xuống cài lên mái tóc cô:

“Hai năm rồi, mà em vẫn xinh đẹp...”

Bàn tay anh bất ngờ chạm vào tóc như vậy khiến Thanh Linh chợt lúng túng, ngượng ngùng quay đi. Mạnh Bảo nhìn cô:

“Anh đã nghĩ vết thương ngày hôm đó có thể khiến em thay đổi, nhưng em vẫn sống khỏe mạnh, ngoại hình em không có gì thay đổi cả. Anh đã rất sợ mỗi khi nghĩ tới việc em phải chịu đau đớn vì những vết thương đó. Nhưng hóa ra, mọi thứ không như anh nghĩ.”

“Ừm, em có sao đâu.”

“Hai năm qua, em đã sống thế nào, vì sao em lại ở nơi này, em nói cho anh được không?”

Thanh Linh đứng lên:

“Chúng ta đi đi anh, kéo người khác chờ.”

Cô lại lảng tránh. Chẳng lẽ Phương Nhi đã nói đúng, cô đang giấu rất nhiều điều? Biết rằng tính cách của cô vốn lạnh lùng nhưng giờ cô bí ẩn và khó đoán vô cùng, mặc dù anh biết, tình cảm và trái tim cô vẫn thế, vẫn chính là con người của cô ngày nào.

Anh và cô đi bộ dưới con đường rợp lá vàng mùa thu. Gió thu thổi nhẹ nhàng, dịu mát. Những ánh nắng của buổi sớm mai chiếu rọi lên người Thanh Linh, vẻ đẹp dịu dàng, tuyệt sắc ấy dưới nắng càng làm cho trái tim người đi qua xao xuyến. Cả Mạnh Bảo cũng thế. Nhưng giờ đây, đâu có còn là ngày xưa lúc mà anh nắm tay cô cùng bước đi. Giờ đây, khoảng cách nào đã ngăn anh lại, để rồi anh và cô, cứ như hai người đi song song một con đường dài.

Mạnh Bảo và Thanh Linh bước vào căn phòng bệnh của Phương Nhi, mọi người đã được hẹn ở đây để chờ Thanh Linh. Trông thấy hai người bước vào, Phương Nhi đang nằm cũng phải ngồi dậy luôn:

“Hai người về rồi sao?”

Ai nấy đều quay ra. Bên cạnh Mạnh Bảo là cô gái đó. Ban đầu mọi người vẫn ngỡ ngàng vì trong thâm tâm, họ vẫn đang nhớ tới người con gái 18 tuổi của ngày trước, mặc chiếc váy xanh, mái tóc dài được xõa ra và đeo chiếc nơ màu xanh, còn cô gái này mặc quần áo bình thường, mái tóc được buộc lên một chút, trông nhìn hơi khác. Nhưng gương mặt ấy, đôi mắt ấy, thì vẫn thế, không có sự thay đổi nào. Thanh Linh, thực sự cô ấy đã trở về sao? Không thể tin nổi nữa!

“Vân Trang, Minh Thiên, Minh Phú, mọi người khỏe không?” - Thanh Linh bước ra, mỉm cười nhẹ.

“Chị...chị thực sự là Thanh Linh...?” - Vân Trang run run.

“Vân Trang, em đã lớn và xinh thêm nhiều đấy.”

“Thanh Linh, thực sự là em sao!?” - Minh Thiên lao tới, muốn nhìn kỹ gương mặt Thanh Linh. Đúng là cô sao? Đúng là cô gái có ánh nhìn thân thương mà anh không thể nào quên.

Thanh Linh cũng nhìn Minh Thiên. Cô làm sao quên được người con trai đã dành cho cô một tình cảm chân thành, vững bền suốt bao nhiêu năm nay. Nhưng làm sao cô có thể đáp lại anh đây, khi mà trái tim này chỉ có duy nhất một ai kia, và cô bé Vân Trang cũng đã dành tình cảm cho Minh Thiên. Ôi, đáng lòng chữ “Tình” trên thế gian này...!

“Thanh Linh!”

Cô quay lại. Những người đồng đội trong đội võ mà cô đã lãnh đạo năm nào đã có mặt ở đây. Nhìn họ, cô không thể không nhớ những ngày xưa, họ đã cùng cô “vào sinh ra tử” trong những trận đấu võ. Họ yêu thương cô, dành cho cô những tình cảm đặc biệt, và suốt hai năm qua, họ sẵn lòng đi tìm cô, tìm lại cô đội trưởng - linh hồn của đội võ ngày nào.

“Tôi đã làm mọi người chịu vất vả quá nhiều!” - Cô lên tiếng.

“Không đâu, mọi người không trách chị! Chị thực sự đã về! Chúng em rất nhớ chị!” - Minh Phú vội nói.

“Cảm ơn Phú, đến nhóc cũng đi tìm chị như thế...” - Cô ngẩng lên - “Tôi nghĩ mọi người đã tìm thấy tôi, tôi cũng không xảy ra chuyện gì cả, vậy thì có thể yên tâm và đừng lo lắng nữa.”

“Tất nhiên rồi, sao chúng ta không tổ chức một bữa ăn mừng nhỉ?” - Phương Nhi tiếp lời - “Thanh Linh thực sự đã trở lại, sau bao nhiêu gian khổ cuối cùng mọi người cũng tìm được cô ấy ở trên đất Đà Lạt này, quả là một điều không tưởng! Tôi đề nghị làm một bữa đi!”

“ĐƯỢC ĐẤY!!!” - Ai nấy vui mừng, hưởng ứng ngay lời nói của Phương Nhi. Phương Nhi có tài rất dễ làm mọi người vui lên, đồng ý với ý kiến của mình.

Thanh Linh nhìn Phương Nhi bằng ánh mắt đầy thiện cảm, cô gái ấy thật tốt. Cô đã không lầm khi quyết định giúp đỡ Phương Nhi chữa bệnh. Mạnh Bảo, người con gái này xứng đáng với anh lắm, anh biết không?

“Nếu vậy thì tối nay, Linh đưa bé Bông sang nhà hàng A. ăn nhé, bữa nào tụi mình đi làm từ thiện sẽ mang quà cho tất cả các bé ở chùa Linh, giờ thì vì mình quen bé Bông nên muốn bé đến ăn cùng thôi. Chúng ta phải nhiệt tình hết mình đấy!” - Phương Nhi cười.

“Nhi thật là, con bé Bông nó sẽ khoảng sạch cả bàn tiệc thì chết!” - Thanh Linh đùa lại, có vẻ cô đang (cổ) vui.

“Trẻ con ăn mau chóng lớn, nhớ đưa nó đến đấy!”

“Được rồi, thế mình đi đây, dấu sao cũng đang có việc bận.”

Thanh Linh tạm biệt mọi người rồi quay ngay đi. Nhưng vừa chạy ra tới cổng bệnh viện thì cô nghe tiếng anh gọi:

“Thanh Linh, đi đâu mà vội thế?”

“Em có việc thôi, anh cứ vào đi!”

“Ừ, tối nay em nhớ đến nhé!”

“Em sẽ đến...” - Cô nói nhưng giọng hơi ngập ngừng.

Mạnh Bảo an tâm quay vào trong. Bỗng cô gọi:

“Mạnh Bảo!”

“Sao em?”

“Nếu như...em lại đi mất lần nữa, anh có tìm em không?”

“Em hỏi gì vậy? Em đi đâu à?” - Mạnh Bảo giật mình.

“Không, chỉ là em...hỏi chơi thế thôi. Thôi em đi nhé!” - Rồi cô chạy vụt đi.

Anh đã từng nói: “Anh đợi em.”

Và liệu em đi mất, anh có tìm em và đợi em thêm lần nào nữa không? Hay là mọi thứ đã thay đổi rồi hả anh?

Thanh Chi tung tẩy đi trên đường với một đồng đồ hiệu, quần áo đẹp vừa sảo. Dù là vụ đóng kịch không thành công, cô ta vẫn được Khánh Quang trả công bằng số tiền lớn, ngay lập tức đã vội vã đi mua sắm, chải chuốt lại nhan sắc của mình. Theo sau cô ta là mấy vệ sĩ cùng với mấy cô gái tháp tùng không khác...thị nữ đi sau công chúa (ví von chứ cô ta mà công chúa cái gì). Phải công nhận là Thanh Chi rất xinh đẹp, những bộ quần áo hàng hiệu tôn lên vóc dáng gợi cảm làm người ta đi đường ai cũng phải ngoái nhìn, nhưng tiếc rằng nhan sắc xinh đẹp ấy chỉ là cái “vỏ” mà thôi.

“Bây giờ sướng thật, được ăn mặc thỏa thích, mấy cô thấy tôi thế nào?”

“Xinh lắm, có lẽ giờ cô xinh hơn chị cô rồi.” - Mấy cô gái nịnh nọt.

“Chị nào? Thanh Linh á? Xách dép cho tôi đi! Bữa trước Khánh Quang bảo tôi dụ Mạnh Bảo và Phương Nhi đến cái chùa đó, mất công đứng thập thò ngoài chùa ngó vào xem, tưởng bà chị xinh đẹp thế nào ai dễ chả khác gái quê.”

“Cô ta thế nào? Xấu lắm hả?”

“Ăn mặc rõ là bình thường, trang điểm thì cũng chẳng không nên xấu là phải. Chẳng có tí gu thẩm mỹ nào. Chẳng phải tôi kiêu ngạo đâu nhưng mà chị ta chẳng bằng tôi nổi.”

“Thôi cô cứ cẩn thận là hơn, nhờ cô ta biết được cô nói xấu cô ta là cô toi đấy.”

“Gớm thách chị ta tìm được tôi luôn!”

Thanh Chi vẫn tiếp tục ba hoa cho đến khi một giọng nói lạnh lùng vang lên làm cô ta sững lại:

“Công nhận là tìm khó thật, em gái!”

Thanh Chi lùi lại, cứng đờ người khi thấy từ trong ngõ, cô gái ấy bước ra...

38. Chương 38: “Chỉ Một Cái Chạm Cũng Đủ Nhớ, Chỉ Một Vết Cứa Cũng Đủ Đau...”

“Thanh...Thanh Linh...”

Thanh Chi quá ngạc nhiên, người bỗng run lấy bầy khi nhìn thấy người con gái đang đứng trước mặt mình. Mặc dù vừa mới lên giọng chê bai rất kiêu ngạo nhưng giờ cô ta đang sợ tái mặt vì Thanh Linh đã nghe hết tất cả. Nghe đã đành, gương mặt Thanh Linh vẫn như không có chút cảm xúc nào, ánh mắt lạnh giá ấy khiến người ta nhìn đã muốn rùng mình dù cô không hề làm gì cả.

“Tại sao chị lại tìm được đến đây?” - Thanh Chi cố lấy bình tĩnh.

“Chị muốn gặp em, em gái!” - Cô lại nhắc lại chữ “em gái” một lần nữa.

“Chị...chị gặp tôi làm gì?” - Thanh Chi lùi lại.

Nhưng mỗi bước cô ta lùi, là Thanh Linh lại tiến.

“Chị muốn xem sau hai năm, người em gái của mình đã thay đổi đến đâu. Còn sống tốt không? Còn an toàn không? Hay là đã đi theo vòng cuốn hút ma lực của những kẻ đen tối chỉ có những âm mưu thâm độc.” - Giọng Thanh Linh lạnh lẽo đến mức Thanh Chi tê tái cả xương sống. Chưa bao giờ cô ta thấy sợ đến thế.

“Các anh vệ sĩ, giúp tôi đuổi chị ta đi với!” - Thanh Chi cuống cuống gọi.

Nghe tiếng gọi, mấy tên vệ sĩ cao to lực lưỡng vội vã chạy đến cứu cho “tiểu thư”. Một đứa chặn Thanh Linh lại:

“Cô đứng lại giùm cho!”

“Tránh ra.” - Cô lãnh đạm.

“Hả?” - Tên vệ sĩ cũng lạnh người - “Cô...cô không được đi qua! Thanh Chi, cô mau chạy đi!”

“Nói không nghe sao? Tránh ra!” - Thanh Linh bực mình, vung tay đánh mạnh một cú vào cổ tên vệ sĩ, đồng thời giơ đầu gối thúc cho hắn một quả vào giữa bụng. Hắn hét lên một tiếng rồi quỵ xuống, cú đánh của cô gái trông mong manh yếu ớt mà mạnh đến tưởng muốn thủng bụng hắn ra.

Thanh Chi và mọi người đều bàng hoàng, Thanh Linh đây sao? Thanh Linh đã bị những vết thương chí mạng của ngày hôm đó mà sau hai năm vẫn thế, vẫn giỏi võ và lạnh lùng lãnh đạm, không mấy may thương xót kẻ bị đánh. Tình thế thực sự bất lợi cho Thanh Chi rồi, không thể đứng đây được nữa kéo lại bị như tên vệ sĩ kia, cô ta quay gót chạy thẳng. Tuy nhiên, Thanh Linh đã nhìn thấy và chạy theo. Đám vệ sĩ còn lại ngăn cô, nhưng lần này cô không đánh nữa mà tránh. Ai xông đến bên này, cô lại tránh bên kia, cô né nhanh hơn cả con sóc, không tên nào có thể chặn đường cô. Cô đuổi theo Thanh Chi sát nút vì Thanh Chi đi giày cao gót, chạy không nhanh nổi. Tuy nhiên...

“Thanh Linh, đừng hòng bắt được Thanh Chi!” - Tiếng hét của gã trai vang lên.

Thanh Linh quay lại, Khánh Vinh đang đi trên một chiếc moto phân khối lớn lao về phía Thanh Chi. Có vẻ hắn không muốn tỉ thí với cô, hắn chỉ lo cứu Thanh Chi. Cô phải nhanh lên mới được! Thấy đồng sỏi đá bên đường người ta chuẩn bị xây nhà, cô cúi xuống lượm một cục và ném về phía Thanh Chi. Cú ném cực kỳ chuẩn xác khiến hòn đá lao trúng chân cô ta, làm cô ta khuỵu xuống bởi đau bất ngờ. Thanh Linh lao đến. Khánh Vinh vừa đỗ xe:

“Lên ngay!!”

Thanh Chi nghiêng răng, lê đôi chân định nhảy lên xe Khánh Vinh. Nhưng Thanh Linh đã tóm được cô ta. Khánh Vinh vội vàng lấy chân đạp, Thanh Linh buộc phải rời Thanh Chi ra để né cú đạp đó. Và Thanh Chi đã lên xe, cùng Khánh Vinh nhanh chóng mất hút vào con đường đông đúc. Thanh Linh đứng đó, nhìn thừ trong tay mình, khẽ cười:

“May mắn là chạy thoát đấy, nhưng cái này thì không thoát được rồi.”

Tối. Khách sạn Mạnh Bảo ở hôm nay tấp nập hơn khi phòng ăn lớn nhất của khách sạn hôm nay lại nhộn nhịp người ra kẻ vào. Mọi người đều đã có mặt đông đủ, cả Phương Nhi cũng có mặt. Cô chẳng chịu nổi cái bệnh viện, chỉ cần có lý do là nhanh chóng ra khỏi viện luôn, gương mặt cô vẫn tươi tỉnh hồng hào có vẻ khỏe mạnh thêm nhiều.

“Chị Nhi!” - Giọng cô bé 10 tuổi lanh lảnh khắp phòng.

“Bông, đến rồi à?” - Phương Nhi quay ra cửa.

Bé Bông sống trong chùa thì không mặc quần áo đẹp nhưng hôm nay đi chơi nên Thanh Linh vẫn ặc một cái váy hoa nhẹ nhàng, xinh xắn, trông cô bé vô cùng đáng yêu. Cô bé càng ngày càng thân với Phương Nhi, có lẽ là vì Phương Nhi thân thiện, yêu mến mình, nhìn thấy Phương Nhi là lao vào ngồi cạnh ngay rồi, “chia rẽ” luôn Mạnh Bảo và Phương Nhi đang ngồi cạnh nhau. Thanh Linh cũng bó tay với cô em của mình, đành đi tới và ngồi chỗ đối diện Mạnh Bảo. Ngày trước, tham dự tiệc tùng hay đi chơi, anh đều ngồi cạnh cô, nhưng giờ...

“Hôm nay nâng cốc mừng con gái huyền thoại Võ Phúc Nguyên đã quay trở về cái nhĩ?” - Phương Nhi làm MC luôn.

“Ồ kè! Chạm cốc đề! 1, 2, 3 DZÔ!!” - Các anh chàng vận động viên võ thuật của đội Phương Nhi và cả đội Thanh Linh nghe đến chạm cốc là hò reo rồi.

Thanh Linh nhìn Phương Nhi:

“Nhi biết cha mình à?”

“Sao lại không biết? Đã là dân võ thì làm sao mà không biết đến cha Linh được! Ông ấy là thần tượng của bọn mình, là người mà bất cứ ai cũng phải kính phục và nể trọng.”

“Ừ, đã hai năm rồi, mình chưa về viếng mộ ông ấy...” - Thanh Linh buồn bã khi nhớ lại cha mình.

Vân Trang vội nói:

“Chị Linh à, đừng buồn thế chứ, bây giờ nhắc về cha chị là nhắc về cả cuộc đời vinh danh trong hào quang của ông.”

“Chuẩn rồi!” - Minh Thiên hưởng ứng - “Bây giờ ai kể được hết tài năng của Võ Phúc Nguyên, tôi thưởng nào!” - Có vẻ như anh rất thích ra những trò chơi.

“Để tôi kể trước!” - Phương Nhi đập bàn - “Võ Phúc Nguyên, vận động viên võ thuật xuất sắc với hàng trăm giải võ thuật, trong đó là chục giải quốc tế cùng rất nhiều giải quốc gia. Ông giỏi nhất về Taekwondo.”

“Võ nào chả giỏi!” - Một chàng đứng lên tiếp lời - “Karate cũng có chục giải.”

“Ông ngồi xuống ngay, để tôi nói tiếp. Karate, Judo, Wushu, cổ truyền,...ông ấy đều từng học qua. Mặc dù không chuyên về những loại võ này nhưng cũng đã đạt những cấp bậc nhất định.”

“Ông ấy là một tài năng xuất chúng!”

“Ông ấy là...”

Thanh Linh phải bật cười khi nghe những lời khen về cha mình như vậy. Những anh chàng này thật đáng yêu, có vẻ nịnh hót cha cô thì đúng hơn nhưng cô biết họ dù thế nào cũng rất kính nể ông. Dẫu cho cuộc đời ông ngắn ngủi, không được sống trọn vẹn một đời hạnh phúc, nhưng những vinh quang và tài năng ông để lại thì không ai sánh nổi. Người con gái cả của ông tự hào về ông, luôn luôn yêu môn thể thao mà ông đã lựa chọn để đi theo.

Mạnh Bảo từ bấy đến giờ chỉ nghe những lời tán dương đó, và bất chợt quay ra nhìn Thanh Linh. Anh thấy cô cười khi nghe đến cha mình. Lòng anh lại trào dâng một nỗi cay đắng. Bởi vì, Thanh Linh có tự hào về ông, nhưng nhắc đến ông không chỉ là tự hào mà còn là nỗi đau vô bờ bến của cô. Người ta đau xót vì ông bị giết nhưng có đau xót bằng cô đã phải nhìn ông bị giết, chính cô đã chứng kiến cảnh ông ra đi trong nước mắt và bi thương, rồi ngay sau đó, kẻ giết cha cô cũng đã hại cô như thế nào thì anh cũng chẳng thể nào quên...

Người ta nghĩ cô hoàn hảo, có được đủ mọi thứ từ nhan sắc, tài năng đến tính cách. Người ta cho rằng cô được yêu mến cũng là vì cô chẳng khác một nàng tiên hoàn mỹ bước ra từ truyện cổ tích. Nhưng...anh yêu cô vì những thứ không hoàn hảo bên trong trái tim cô...

“Mạnh Bảo, sao thần thờ ra vậy?” - Phương Nhi quay lại nhìn anh.

“À không...Phương Nhi, anh có thể...”

“Anh muốn nói chuyện với Thanh Linh hả?” - Phương Nhi luôn là người hiểu anh nhất.

“Thôi để sau, đang ăn mà!”

“Linh, cùng Mạnh Bảo ra lấy bình mấy lọ hoa trang trí để ngoài ban công kia được không?” - Phương Nhi quay lại Thanh Linh.

“Ừ được thôi. Cơ mà Mạnh Bảo cứ ngồi đây, em đi lấy thôi.”

“Không, hai người khỏe mạnh nhanh nhẹn thì đi luôn giùm mình cái!”

“Phương Nhi, em...”

“Có đi không thì bảo, oánh giò!” - Phương Nhi cười đùa Mạnh Bảo nhưng sao anh thấy cô bỗng buồn đi...

Mạnh Bảo và Thanh Linh đành phải đi ra ngoài ban công, ở đó có để mấy lọ hoa trang trí bàn ăn. Trời đã tối, đứng ngoài ban công khách sạn rất mát, gió thổi lồng lộng trên bầu trời rộng lớn. Thanh Linh ngẩng lên bầu trời đó, có những kỷ niệm của ký ức lặng lẽ, băng khuâng...

“Em nhớ cha à?”

“À không, làm gì có!”

“Anh hiểu em đang buồn khi nghĩ đến cha, không có cha là một tổn thương quá lớn đối với em.”

“Chuyện qua rồi, anh nhắc lại làm gì nữa. Em sống một mình cũng thành quen luôn rồi, số phận không cho cha con em được bên nhau thì đành phải chấp nhận vậy. Những kẻ *** hại cha em, sớm muộn cũng phải trả giá, em cũng chẳng sợ gì âm mưu của chúng đâu.”

“Vậy em sợ gì, Thanh Linh?” - Mạnh Bảo buột miệng hỏi.

Thanh Linh vẫn ngẩng lên bầu trời:

“Em...sợ cô đơn.”

“Hả? Em...” - Mạnh Bảo không nói được gì.

“Thôi đi vào đi, em nói nhảm ấy mà!”

Thanh Linh vội quay người lại nhưng bỗng cô vấp chân, lọ hoa trên tay rơi xuống đất “CHOANG”! Cô hét hoảng vì làm vỡ mất lọ hoa, vội cúi xuống định nhặt những mảnh vỡ.

“Á...” - Cô khẽ kêu lên. Một mảnh vỡ cửa vào tay cô.

“Cẩn thận!” - Theo phản xạ, anh vội nắm lấy ngón tay cô đang ứa máu.

Thanh Linh giật mình, ngẩng lên nhìn anh. Sau hai năm, lần đầu tiên, anh chạm vào cô. Chỉ là chạm vào ngón tay, mà tràn lên bao cảm giác của từng kỷ niệm xưa. Tình yêu tuổi trẻ mới mười tám đôi mươi nồng nàn cháy bỏng, mối tình đầu khắc cốt ghi tâm thì chỉ một cái chạm đã đủ nhớ, chỉ một vết cứa cũng đủ đau. Muốn nói ra quá nhiều điều mà cứ nghẹn ngào không thể thốt ra mà chỉ biết nhìn nhau trong khoảnh khắc ấy. Đôi mắt Thanh Linh lạnh lùng là thế mà sao cứ lúc nhìn anh lại buồn như đắm lệ, như cất giấu biết bao khoảng trống chơi vơi.

Bàn tay Thanh Linh khẽ cử động, cô muốn, muốn lắm, muốn được chạm vào gương mặt anh, và muốn ôm chặt lấy anh như cô đã từng mơ trong biết bao phút giây lẻ loi một mình. Nhưng, tại sao, mọi thứ chỉ là ước muốn?

Người con gái ngoài kia nhìn cảnh đó, buồn rầu quay đi, trong lòng cô cũng thấy trống vắng và có những ước muốn...

“Kệ đi, đau tí thôi mà. Cho em gửi lời xin lỗi, em sẽ đền lọ hoa này.”

“Đền gì chứ! Không cần đâu, có lọ hoa thôi mà, để anh lo cho. Nhân viên khách sạn không quở trách đâu, còn Phương Nhi thì cô ấy cũng chẳng cần lọ hoa này mấy đâu mà.”

“Nói đến Phương Nhi, anh nhớ đây.”

“Hả? Nhớ gì?”

Thanh Linh lại quay trở về với sự lạnh lùng, lãnh đạm:

“Sáng mai, đưa cô ấy đến chỗ bác sĩ Sơn. Bác sĩ ấy là ai anh không cần biết, cô ấy sẽ biết. Đến gần trưa, khoảng 10 rưỡi, bác sĩ Sơn sẽ đi. Anh hãy đi theo bác sĩ đó, tuy nhiên để phòng có bị mất dấu bác sĩ hãy tìm đến địa chỉ trong này.” - Thanh Linh đặt vào tay Mạnh Bảo một tấm thiệp mời - “Em đã lấy được nó từ Thanh Chi.”

“Đến địa chỉ này làm gì?”

“Gặp Khánh Quang - kẻ đang giam giữ mẹ của Phương Nhi!” - Thanh Linh nhắc đến cái tên Khánh Quang với ánh mắt giận dữ hận thù đến tột cùng.

Đêm đó, Mạnh Bảo ở lại bệnh viện của Phương Nhi, kể cho cô nghe những gì Thanh Linh nói.

“Cô ấy bảo mai đến gặp bác sĩ ấy à?”

“Ừ, Phương Nhi, mẹ em bị bắt sao!?”

“Không biết chúng nó đã làm gì mẹ em rồi...”

Mạnh Bảo cắn môi, hóa ra chúng đã dùng mẹ Phương Nhi để uy hiếp cô. Cô vốn là một cô gái bình tĩnh, cố gắng không thể hiện ra những cảm xúc lo sợ nhưng anh biết cô thực sự lo cho bà Ngân. Những ngày trước, vì mẹ mà cô đã cố tập luyện võ thuật để chiến thắng Khánh Vinh, cô đã phải chịu rất nhiều những cảm xúc lẫn lộn: đau khổ vì tình yêu, lo lắng ẹ, và đau đớn bởi bệnh tật. Nghĩ đến đó, anh thấy đau lòng thay cho cô. Không phải thương hại, mà đau lòng thực sự!

“Có vẻ như bác sĩ Sơn này cũng liên quan đến Khánh Quang chẳng? Em đừng lo nữa, Thanh Linh rất thông minh, kế hoạch của cô ấy sẽ giúp được em thôi.”

“Cô ấy rất tốt, phải không?” - Phương Nhi ngược lên nhìn anh.

Mạnh Bảo mỉm cười, không biết phải nói gì. Anh hiểu khi nhìn thấy anh đi cùng Thanh Linh, cảm giác của cô là như thế nào. Cô mỉm cười:

“Đừng lo, em không buồn đâu. Cô ấy là một cô gái tốt. Tính cách lạnh lùng, bí ẩn có vẻ là không thích cho lắm nhưng cô ấy nhân hậu, biết nghĩ cho người khác. Em đã lầm khi từng ghen ghét cô ấy, nhưng giờ em hiểu vì sao anh yêu cô ấy sâu đậm như vậy. Anh yêu không lầm người...”

“Cô ấy tốt, chẳng lẽ em không tốt sao?” - Anh ngồi xuống, ôm cô vào lòng.

“Anh, anh ở bên em thế này, có phải là vì thương tình em không?”

“Ngốc ạ, không bao giờ có chuyện thương tình hay thương hại ở đây cả. Trong lòng anh cũng có em.”

“Có em...và cả cô ấy sao?” - Phương Nhi buồn bã.

“Phương Nhi...” - Mạnh Bảo khó xử - “Cho anh thời gian, được không? Nếu là người ta, người ta có thể dứt khoát nhưng anh vẫn chưa thể làm được...Nhưng tuyệt nhiên, anh không thương tình em.”

“Em hiểu mà. Đừng để bản thân phải giằng xé. Em sẽ đợi ngày anh trở lại là chính anh.”

Mạnh Bảo nghe thế, ôm chặt cô vào lòng. Nếu như có thể, anh sẽ ở bên cô mãi mãi, bảo vệ cô, che chở cô, cùng cô đi tiếp con đường dài phía trước. Từ lúc nào, cô gái có trái tim kiên cường, mạnh mẽ, không chịu khuất phục trước khổ đau này đã khiến anh rung động. Nụ cười này, ánh mắt này, lúc nào cũng toát lên ý chí quyết tâm vượt mọi giông bão, không sợ cái gì cả. Anh muốn ở bên cô, muốn yêu người con gái này cả đời, yêu cô gái có tên Phương Nhi!

Nhưng khi tình cảm cứ định nghiêng về cô, hình ảnh người con gái ấy lại hiện lên trong tâm trí anh.

“Em...sợ cô đơn...”

Ai mới là người anh yêu? Ai mới là người cô đơn và khổ đau...?

Sáng hôm sau, Mạnh Bảo và Phương Nhi tìm đến bệnh viện của bác sĩ Sơn đúng theo địa chỉ mà Thanh Linh đã đưa. Vừa đến mà họ đã được chỉ dẫn tận tình để gặp bác sĩ, đây quả là một vị bác sĩ được nhiều người biết đến.

“Cho hỏi đây là phòng bác sĩ Trần Vĩnh Sơn ạ?”

“Đúng vậy, mời vào!”

Phương Nhi đẩy cửa bước vào. Trong phòng, một bác sĩ chỉ hơn 30 tuổi, khá trẻ và đẹp trai, đeo kính, đang ngồi ghi chép. Trông thấy cô và Mạnh Bảo, bác sĩ đứng dậy, niềm nở:

“Cô là Phương Nhi phải không?”

“Vâng, chắc Thanh Linh đã nói cho anh.”

“Phải, mời cô ngồi.”

Phương Nhi ngồi xuống đối diện với Vĩnh Sơn, anh nói:

“Nghe như Thanh Linh nói thì cô bị bệnh ung thư máu phải không? Có những hiện tượng hay triệu chứng gì không? Như nôn ra máu, nhức đầu, hoa mắt chóng mặt,...chẳng hạn.”

“Ừm hình như có...”

Vĩnh Sơn suy nghĩ một lát rồi vẫn điềm tĩnh đáp:

“Chúng tôi sẽ làm xét nghiệm cho cô, bệnh này chắc chắn là cô đã gặp nhiều triệu chứng nhưng cô trông vẫn tỉnh táo như thế thì cô chịu đựng rất tốt, cô quả thật là mạnh mẽ như lời Thanh Linh nói đấy.”

“Mạnh mẽ cái gì chứ...”

“Hãy yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng chữa cho cô! Bây giờ cô có thể tới phòng xét nghiệm cùng tôi, nhanh vì tôi sắp phải đi.”

Rồi Vĩnh Sơn đứng dậy, định bước ra ngoài phòng thì Mạnh Bảo đứng ngay đó:

“Anh là gì với Thanh Linh mà toàn nhắc tên cô ấy?”

39. Chương 39: Thế Giới Đó, Anh Không Còn Là Của Em

Vĩnh Sơn thoáng ngạc nhiên khi nghe thấy Mạnh Bảo hỏi, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ điềm đạm vốn có:

“Anh không cần biết đâu.”

Nói rồi Vĩnh Sơn ra hiệu cho Phương Nhi đi theo mình. Cô đành đứng lên và Mạnh Bảo cũng vậy. Nhưng vừa bước ra tới hành lang bệnh viện thì tất cả đều đứng sững người khi thấy cô gái ấy đi tới. Là Thanh Linh. Mạnh Bảo nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Vĩnh Sơn giờ có sự lúng túng khi nhìn thấy cô. Còn cô lướt qua bác sĩ rất nhanh, đôi mắt cô đang nhìn ai kia...

“Vậy là anh làm theo lời em.”

“Anh tin là em đang làm những việc có ích.”

“Ừm.” - Thanh Linh nghe lời đó, khẽ mỉm cười.

Vĩnh Sơn thực sự ngạc nhiên. Thanh Linh lạnh như băng đá, chỉ cười nói với các sư và những đứa trẻ mình chăm sóc trong chùa, chưa bao giờ cười với một người con trai. Có cười thì chỉ là nụ cười lạnh nhạt, còn đây, khi cười với chàng trai đó, nụ cười của cô dịu dàng và chan chứa yêu thương. Rốt cuộc, anh chàng đó là ai? Vĩnh Sơn bắt đầu nghi hoặc...

“Bác sĩ đang đưa mình đi xét nghiệm, cảm ơn Linh đã giới thiệu mình đến bệnh viện này.” - Phương Nhi nói.

“Nhi thấy hài lòng là tốt rồi. Nhi vào xét nghiệm đi, mình muốn nói chuyện với Mạnh Bảo.”

“Hà? Nói chuyện với...”

“Yên tâm đi, mình nói gì thì anh ấy sẽ nói lại với Nhi, không phải lo gì đâu.”

“Mình có lo gì đâu, hai người cứ nói tự nhiên.” - Phương Nhi (cố) nở nụ cười rồi bước theo Vĩnh Sơn.

Phương Nhi đi rồi, Thanh Linh quay lại Mạnh Bảo:

“Bác sĩ Vĩnh Sơn quen Khánh Quang.”

“Sao cơ?” - Mạnh Bảo trở mắt.

“Hai năm trước, em được anh ấy cứu và chữa trị. Không ngờ là Khánh Quang cũng đến đất Đà Lạt này, hằng thời trang thể thao của hắn rất nổi tiếng. Lúc đó, em không biết gì cả, còn Khánh Quang đã quen được Vĩnh Sơn. Vì Vĩnh Sơn khá yêu thích những mặt hàng của hắn, anh trở thành khách quen của hắn mà không biết gì. Cho đến khi em bình phục, em mới biết mọi thứ. Em đã nói cho Vĩnh Sơn biết chân tướng thực sự của Khánh Quang, anh ấy hứa sẽ giúp chúng ta. Và hôm nay Khánh Quang mời anh ấy tới ăn trưa...”

“Đợi đã!” - Mạnh Bảo đột nhiên ngắt lời cô - “Hai năm qua, Vĩnh Sơn đã chữa trị cho em? Em bị thương suốt hai năm sao?”

“...” - Thanh Linh im lặng, không biết trả lời thế nào.

“Để có được gương mặt lành lặn như ngày hôm nay, em đã phải chịu đau đớn suốt hai năm trên cái xứ xa lạ này sao?” - Mạnh Bảo nói mà giọng tắc nghẹn.

“Anh và Phương Nhi hãy bám theo Vĩnh Sơn, nhưng đừng để người ta phát hiện. Tắm thiệp em lấy được của Thanh Chi có ghi địa chỉ nơi Vĩnh Sơn ăn trưa cùng Khánh Quang, đến đó anh sẽ nghe ngóng tình hình và nếu thành công anh sẽ cứu được mẹ Phương Nhi.” - Câu trả lời của Thanh Linh không liên quan gì đến câu hỏi của Mạnh Bảo.

“...”

“Chúc anh may mắn, em đi đây! Em chờ tin của anh.”

“Anh không hiểu!” - Mạnh Bảo tóm lấy cánh tay cô khi cô vừa định đi. - “Tại sao em cứ phải bí ẩn như thế? Tại sao lại lảng đi câu hỏi của anh? Em giấu anh bao nhiêu thứ mà không nói ra, cứ lẳng lặng mà giúp đỡ anh và Phương Nhi. Thanh Linh, em không thể nói cho anh biết em đang nghĩ gì sao?”

Thanh Linh ngẩng lên:

“Anh là ai mà em phải nói cho anh?”

Mạnh Bảo sững người trước câu nói ấy. Lạnh lẽo như không cảm xúc nhưng thực tình đầy cay đắng.

“Chúng ta giờ là gì của nhau? Cho em câu trả lời đi, để em có thể nói tất cả anh nghe!”

Mạnh Bảo lặng người, tay anh xiết chặt, những lời nói muốn nói cũng không thể nói được. Khoảng cách vô hình giữa anh và cô sao ngày càng rộng lớn đến thế? Là gì của nhau? Phải, ngày ấy và ngày nay đâu còn có giống nhau nữa...

“Anh không còn là người mà em có thể chia sẻ mọi thứ!” - Cô nói với giọng đặng ngắt rồi quay người đi thật nhanh.

Chúng ta giờ là gì của nhau?

Hai người quen thuộc của ký ức

Nhưng lại xa lạ với hiện tại

Anh có dám ôm em sau tháng năm xa cách?

Anh có định dành lại em nụ hôn của năm xưa?

Anh có muốn trao lại em yêu thương của hôm ấy?

Hay anh và em đã là của hai thế giới riêng

Thế giới đó, em không còn anh nữa

Thế giới đó, anh không còn là của em!

Phương Nhi bước ra và nhìn thấy Mạnh Bảo bản thân ngồi trên ghế ở hành lang. Nhìn xung quanh không thấy Thanh Linh đâu, Phương Nhi gần như đoán ra mọi chuyện. Cô thấy nhói đau, giá như cô có thể làm gì cho Mạnh Bảo, cô biết là trái tim anh đang rất đau. Liệu có phải lỗi của cô không...?

“Không sao đâu, em đừng suy nghĩ.” - Mạnh Bảo đột nhiên ngắt lên. Sao anh biết được cô đang suy nghĩ chứ?

Cô không nói gì, chỉ đầu đầu nhìn anh lặng lẽ. Cô hiểu anh không muốn cô phải lo lắng, phải buồn vì Thanh Linh. Nhưng...biết đến bao giờ đôi mắt anh mới hết buồn, nụ cười anh mới trọn vẹn thật sự, và trái tim anh sẽ không còn đau đớn như bị xé đôi?

Bác sĩ Vĩnh Sơn vừa lúc đi ra, thấy hai người như thế thì dường như không quan tâm:

“Khi nào có kết quả xét nghiệm tôi sẽ báo cho cô. Giờ tôi phải đi, xin phép!”

Bác sĩ vừa đi, Mạnh Bảo và Phương Nhi cũng đi theo sau ra lấy xe. Nhưng họ để cho Vĩnh Sơn đi trước, ở lại bàn bạc kế hoạch mấy phút. Phương Nhi lấy ra hai chiếc mũ lưỡi trai và hai cái khẩu trang:

“Cái này dùng để ngụy trang, sẽ khó bị phát hiện. Chúng ta gắng lẫn vào dòng người là có thể yên tâm không bị lũ Khánh Quang nhìn thấy. Vào chỗ ăn thì bỏ cái khẩu trang cho người ta đỡ dị nghị, nhưng vẫn phải đội mũ thấp thấp xuống che mặt nhé!”

“Anh hiểu rồi! Em cũng buộc cao tóc lên đi, mái tóc ngang vai của em rất dễ bị phát hiện.”

“Được rồi!” - Cô cười - “Chỉ có anh mới soi em đến từng chân tơ kẽ tóc như vậy.”

“Ừ có lẽ thế.” - Anh cũng cười.

Cuối cùng anh cũng cười. Nụ cười nhẹ mà đối với Phương Nhi là cả một chiến công.

“Được rồi, đưa em cái thiệp mời mà Thanh Linh đưa. Em sẽ chỉ đường.”

“Có vẻ như chúng ta đang bận rộn với một vụ án như thám tử ấy nhỉ?” - Mạnh Bảo cười đùa, đưa cho Phương Nhi thứ cần đưa.

“Em vẫn muốn chúng ta có nhiều lần bận rộn như thế này nữa.” - Cô bỗng cười buồn.

Mạnh Bảo sững người một hồi, rồi nhìn vào gương mặt xanh xao, đôi môi bắt đầu khô lại thiếu sức sống của cô, anh hiểu tất cả. Một cô gái đam mê võ thuật thì chẳng có lý gì lại không thích những lúc lao vào mạo hiểm, được hành động như thế này cả. Chỉ là sức khỏe của cô không cho phép điều đó...Anh suýt quên mất căn bệnh của Phương Nhi ngày càng tồi tệ đi, chỉ có tinh thần cô vẫn khỏe mạnh thôi.

Hai người lên xe, phóng vụt đi, nhanh chóng để có thể bắt kịp Vĩnh Sơn. Gió thổi vù vù lạnh tê tái những ngày cuối thu. Phương Nhi ôm chặt Mạnh Bảo, dựa vào lưng anh:

“Nếu vụ này xong rồi, anh sẽ ở bên ai?”

“Hả? Em nói gì cơ?” - Mạnh Bảo bị tiếng gió át đi nên không nghe thấy gì.

“Không có gì, thôi đi nhanh đi!”

Địa chỉ trên tấm thiệp mà Thanh Linh đưa quả thật là một địa chỉ lạ hoắc, Phương Nhi thông thạo đường phố như vậy mà vẫn phải hỏi đường mãi mới có thể tìm ra được. Những tưởng nơi xa lạ như thế phải là cái nơi xó xỉnh nào hóa ra lại là một khu đô thị rộng lớn, đông đúc. Thành phố này rộng thật, nhiều chỗ chưa hề biết!

Mạnh Bảo đáp xe lại trước một nhà hàng ăn sang trọng. Nhìn vào bãi đỗ xe, cả hai thấy cái xe máy mà Vĩnh Sơn đã đi nên có thể chắc chắn đây chính là nơi mà mình cần đến. Cả hai đi vào nhà hàng, họ nhanh chóng phát hiện ra bàn của Vĩnh Sơn ngồi, vội chọn một bàn gần đó, giả vờ gọi vài món đồ ăn uống nhưng thực tình là nghe ngóng. Bởi vì bàn của Vĩnh Sơn đều hội tụ những người mà không thể không biết: Khánh Quang, Khánh Vinh và Thanh Chi. Thanh Chi hôm nay ăn mặc điệu đà, xinh đẹp, mắt sáng rực lên vì có vị bác sĩ đẹp trai ngồi cạnh. Nhưng Vĩnh Sơn tất nhiên không để ý đến cô ta:

“Hôm nay có việc gì mà mời tôi đến ăn trưa vậy, ông Huỳnh?”

Khánh Quang nhấp một ly rượu:

“Sau cuộc thi võ vừa rồi, công ty chúng tôi lại bắt đầu có những mặt hàng mới. Mời anh đến để xem hàng thôi, anh là khách quen của chúng tôi nên chúng tôi rất ưu ái anh đó.”

“Cảm ơn, tôi chẳng cần ưu ái đâu.”

“Được xem trước mặt hàng là một vinh dự, anh không thích sao?”

“Không còn thích và không còn tin tưởng.” - Vĩnh Sơn bình thản.

Khánh Quang cười nhạt:

“Cô gái đó nói gì về chúng tôi cho anh nghe rồi phải không?”

Mạnh Bảo và Phương Nhi giật mình. Khánh Quang đang nhắc đến Thanh Linh sao? Chuyện gì vậy chứ?

“Chẳng liên quan gì đến cô ấy.” - Vĩnh Sơn cầm cốc trà uống một ngụm, có vẻ anh rất bình tĩnh.

“Đừng nói dối, bác sĩ! Anh biết giữa chúng tôi và cô ta nhiều thứ không hay ho gì mà. Cơ mà bác sĩ lại vì một cô gái mà làm ảnh hưởng mối quan hệ lâu nay sao?”

Đôi mày Vĩnh Sơn khẽ nhăn lại, anh bắt đầu bực mình vì lời nói xiên xỏ của Khánh Quang. Khánh Vinh thì nhếch môi cười khinh bỉ, Thanh Chi bĩu môi cho rằng vị bác sĩ này cũng chỉ là một kẻ bị Thanh Linh làm é mẩn.

“Ông làm tôi cảm thấy sợ ông, không dám tin tưởng vào việc mình sẽ giữ mối quan hệ lâu dài với ông.” - Vĩnh Sơn đặt cốc trà xuống - “Chuyện giữa cô ấy và ông, tôi không quan tâm lắm vì cô ấy cũng chẳng kể kỹ lưỡng cho tôi, nhưng chuyện giữa ông và Phương Nhi thì tôi sợ thật rồi.”

Phương Nhi quay lại, Vĩnh Sơn nhắc gì đến cô vậy?

“Giữa tôi và Phương Nhi thì làm sao?”

“Ông đã giết mẹ cô ấy, tôi tin tưởng ông kiểu gì được nữa chứ.”

“Cái gì!?” - Khánh Quang đập bàn - “Tôi giết mẹ cô ta hồi nào? Anh vu khống đấy à?”

“Vậy thì không phải sao?”

“Mẹ cô ta còn đang sống sờ sờ!”

“Cho tôi đến tận nơi thì may ra tôi mới tin được.”

Khánh Quang tức nghẹn cổ, nhưng rồi lão cũng nói:

“Tầng hầm căn hộ nhà tôi ở phố X., số nhà...Chắc là anh biết rồi.”

Mạnh Bảo, Phương Nhi chỉ đợi có thế, đứng ngay dậy và nhanh chóng lẩn vào dòng người để đi khỏi nhà hàng. Họ phải đi nhanh hơn Khánh Quang thì mới có cơ hội cứu bà Ngân. Đây quả là kế hoạch của Thanh Linh và Vĩnh Sơn, giở một kịch bản “vu khống giết người” buộc lão ta phải nói sự thật.

Nhưng quá vội vã nên cả hai đều không suy nghĩ lại về hành động của Khánh Quang.

“Khánh Vinh, chỉ đường cho bác sĩ đi. Chúng ta sẽ đến căn hộ của bố.”

“Bố!” - Khánh Vinh bực bội nói nhỏ để Vĩnh Sơn không nghe thấy - “Bố vốn suy nghĩ cẩn thận và kỹ lưỡng, nhưng sao...”

“Bình tĩnh đi!” - Khánh Quang nhìn Vĩnh Sơn đã đi ra cửa nhà hàng, khẽ cười gian xảo - “Trừ khử thằng khốn đó...và hai đứa theo dõi chúng ta này giờ...”

40. Chương 40: Người Đàn Bà Điên

Phương Nhi và Mạnh Bảo nhanh chóng tìm đến căn hộ mà Khánh Quang nói. Có vẻ căn hộ này được canh gác khá cẩn mật, dù đã đóng cửa cài then kín mít. Cả hai không đi vào ngay mà đứng từ xa quan sát căn

hộ, phát hiện ra cửa tầng hầm thì mới nhẹ nhàng đi tới đó, cố gắng để không bị những người canh gác chỗ khác phát hiện ra mình.

Tầng hầm có tới ba người đứng bên ngoài lặn, tên Khánh Quang này rất cẩn thận vì tầng hầm là “nơi bí mật” của ông ta. Mạnh Bảo từ từ đi về phía ba kẻ đang canh gác, nghe tiếng động chúng quay phắt lại nhưng đã bị anh tung ột cú đá. Kẻ này bị đá thì kéo theo kẻ kia ngã dúm dụi, chỉ chờ có thể Phương Nhi lấy luôn dây thừng mình cẩn thận mang theo trói ba gã lại, rồi bịt miệng để không giã giụa kêu cứu nổi. Cô rút luôn cái chìa khóa giắt trên hông một gã, mở cửa hầm:

“Nhanh lên, Mạnh Bảo!”

Cả hai đi vào trong hầm. Tầng hầm này vừa tối om lại vừa rộng, có nhiều căn phòng nhìn như phòng giam. Có lẽ cái tầng hầm này là phòng giam trá hình rồi, tên Khánh Quang này thật thâm hiểm. Mọi thứ yên lặng, tối tăm đến đáng sợ, Mạnh Bảo phải soi đèn điện thoại thì mới nhìn được đường để dò.

Lo sợ mất thời gian, Phương Nhi đánh bạo gọi:

“Mẹ ơi!”

Nghe tiếng cô gọi, một giọng phụ nữ yếu ớt đáp lại:

“Phương...Nhi...!”

“Mẹ! Mẹ ở đâu vậy!?”

“Mẹ...ở phòng giam gần cuối đây con...Con đến đây đi...”

Phương Nhi chạy theo tiếng mẹ, Mạnh Bảo cũng đi theo. Nhưng chưa đến nơi, anh bỗng dừng lại khi chạy qua một phòng giam. Vì trong đó...hình như là một người phụ nữ...

Anh ngó vào, quả thật là như anh nghĩ. Một người phụ nữ có mái tóc dài để xõa, ngồi thất thần vào một góc phòng giam. Ánh sáng lờ mờ của phòng giam khiến anh không nhìn rõ hẳn mặt bà, nhưng anh biết đây là một người phụ nữ có nhan sắc, tuy nhiên gương mặt bà hình như chứa điều gì đó lo sợ, hãi hùng, đau khổ.

“Anh làm cái gì đấy? Mau đến đây đi!”

Mạnh Bảo giật mình nghe tiếng Phương Nhi gọi, tỉnh cả người chạy đến chỗ cô. Cô đứng trước cửa một phòng giam đã khóa chặt, bên trong phòng giam chính là mẹ của cô - bà Ngân. Bà đã tiêu tụy đi khá nhiều, ánh mắt vẫn đầy sợ hãi vì bị nhốt tại nơi đây. Không thể chần chừ lâu, Phương Nhi vội luôn chùm chìa khóa vừa lấy được của gã canh gác, quả nhiên có chìa mở phòng giam. Cô mở cửa:

“Mẹ! Mẹ mau ra đây!”

“Chúa ơi, cảm ơn con!” - Bà mẹ còn chưa hoàn hồn, vội vã đi ra ngoài với con.

“Mạnh Bảo, chúng ta nên rời khỏi đây ngay trước khi xảy ra chuyện. Mau báo nhanh cho Thanh Linh biết tình hình!” - Phương Nhi giục.

“Thanh Linh...Thanh Linh...” - Bỗng có tiếng vang lên, giọng nói khàn khàn khiến người ta sồn tóc gáy.

Cả hai giật mình quay người lại về phía phòng giam của người đàn bà lạ. Bà Ngân kinh hãi:

“Dừng lại gần đó! Hình như đó là một người đàn bà điên, thần kinh hoặc chấn động gì về tâm lý. Bà ta đáng sợ lắm!”

“Điên ư?” - Mạnh Bảo nghi hoặc - “Điên mà bà ấy gọi tên Thanh Linh ă? Chắc chắn bà ấy và Thanh Linh có nhiều chuyện.”

“Giờ không phải là lúc lo chuyện đó! Đi ngay!” - Phương Nhi kéo tay Mạnh Bảo đi, cô linh cảm chuyện gì không lành.

Nhưng đã quá muộn! Cả hai chưa kịp bước ra cửa thì đã đứng sững lại vì có ai đó bị ném vào trong tầng hầm. Họ giật mình, và ngơ ngàng khi thấy...

Đó là bác sĩ Vinh Sơn! Vị bác sĩ trẻ bị đánh bầm dập, ngất xỉu ra đó.

“Cái thằng bác sĩ không biết trời cao đất dày, đánh một quả ngã chống vó rồi.”

Phương Nhi, Mạnh Bảo quay lại cửa tầng hầm. Khánh Vinh đứng đó, phủi phủi tay, nụ cười xảo quyệt nhìn hai người. Đằng sau hắn là cả một đoàn người mà trong đó không thể không nhận ra Khánh Quang và Thanh Chi. Cả Phương Nhi và Mạnh Bảo cùng lùi lại, che chắn cho bà Ngân, họ biết những gương mặt độc ác kia sẽ giở trò không hay.

“Khánh Quang...Hóa ra, ông đã biết tất cả!” - Mạnh Bảo tức giận.

“Con bé Thanh Linh thật thâm hiểm, y như gã cha của nó vậy, suýt nữa tao rơi bẫy. Cơ mà để xem nó có thể làm gì khi người nó yêu ở đây, và mẹ nó cũng ở đây.” - Khánh Quang cười điệu cười gian ngoa.

Ai nấy bàng hoàng. Mẹ? Mẹ của Thanh Linh? Lẽ nào...

“Ông nói gì cơ?” - Thanh Chi giật mình - “Mẹ Thanh Linh? Vậy chẳng phải là mẹ tôi ư? Đừng nói ông đang bảo người đàn bà điên xấu xí trong kia là...”

“Choáng quá sao? Nghĩ rằng mẹ của một nhan sắc chim sa cá lặn như Thanh Linh mà cũng xinh đẹp sao? Con mụ đó hết thời rồi, haha!”

“Ông...” - Phương Nhi cố kìm tức giận - “Ông đã hủy hoại nhan sắc của bà ấy, làm cho bà ấy trở nên điên loạn!”

“Là tự mụ ta chuốc lấy! Khốn khổ ột phụ nữ từng say đắm lòng người, không ngờ vì tình mà thê lương như ngày hôm nay. Khốn nạn ghê!” - Khánh Quang hét to lên, nhìn về phía người đàn bà kia vẫn ngồi im lìm ở trong căn phòng đó.

Mạnh Bảo mím chặt môi. Biết bao con người từng xúc động, đau thương ối tình của vận động viên Võ Phúc Nguyên và cô gái Lưu Thanh Thảo ngày ấy. Người phụ nữ này, vì tình mà đau khổ.

Tất cả là tại Khánh Quang! Kẻ đã giết chết Phúc Nguyên, bắt cóc Thanh Thảo, và làm hại Thanh Linh...Hắn đã chia rẽ gia đình ấy bằng bàn tay dính đầy máu tội lỗi của mình. Mạnh Bảo nhớ lại phút giây hoảng sợ của Thanh Linh khi gặp lại Khánh Quang. Nhớ cô đã đau khổ thế nào khi nhớ về quá khứ tồi tệ hắn đã gây ra.

“Lão già khốn nạn! Mày còn muốn hại người ta tới bao giờ nữa!!!?” - Mạnh Bảo không chịu được nữa, như một con mãnh thú lao vào định xé xác Khánh Quang.

Nhưng Khánh Vinh đã nhanh chóng tóm lấy anh, bẻ lư đệ tử cũng tới giữ anh lại để đề phòng anh thoát ra được. Anh cố vùng ra càng khó, vì Khánh Vinh quá khỏe. Phương Nhi thất kinh, vội lao đến định cứu anh nhưng ngay lập tức một gã võ sĩ đệ tử Khánh Vinh giữ chặt cô. Gã này trong cuộc thi võ đã bị cô hạ, nhưng giờ bệnh của cô đã nặng, cô không còn sức lực để làm gì gã nữa. Nhìn thấy Phương Nhi như vậy, Mạnh Bảo càng điên tiết hơn, nhưng liệu anh có thể làm gì khi rơi vào cái bẫy của lũ người độc ác.

“Có trò vui rồi đây.” - Khánh Quang nở nụ cười độc ác - “Thanh Chi!”

“Sao?”

“Cô gọi chị cô đến đây đi.”

“Đồ khốn...Không được làm gì Thanh Linh!!” - Mạnh Bảo hét lên.

“Kệ nó, gọi cô ta đến đây để chiêm ngưỡng trò vui.” - Khánh Quang nói rồi quay ra Khánh Vinh - “Con trai, có việc cho con rồi.”

“Chị Linh, có người đến gặp chị này!” - Bé Bông từ sân chùa chạy vào trong.

“Ai thế?”

“Hình như là em gái anh Bảo đó ạ.”

Thanh Linh đứng lên, đi ra ngoài. Vân Trang đứng ngoài đó cùng Minh Thiên, Minh Phú.

“Chị Linh!” - Vân Trang đi tới - “Anh Bảo, chị Nhi sao đi đâu lâu quá vậy? Em lo quá!”

“Mọi người cứ ngồi xuống đây đi. Bông, lấy nước giùm chị.”

Bông xăng xái chạy đi lấy nước, còn cẩn thận rửa cốc chén cẩn thận. Ai cũng phải mỉm cười nhìn cô bé ngoan ngoan đó, nhất là Minh Phú, cậu bé chưa thấy cô bé nào ngoan như vậy, chắc sống trong chùa và có cả sự dạy bảo của Thanh Linh nữa. (Ồ ồ cốc pồ mới :))

“Thanh Linh, em biết Mạnh Bảo đi đâu đúng không?” - Minh Thiên hỏi.

“...”

“Chị đừng có lạnh lùng nữa được không?” - Vân Trang bắt đầu cáu - “Có phải chị bảo hai người đó đi đâu đúng không? Chị nói đi, anh trai em có mệnh hệ gì em phải làm sao chứ??”

“Hai người đi tìm họ đi.” - Thanh Linh ngẩng lên. - “Tôi bảo họ đi để cứu mẹ Phương Nhi đang bị Khánh Quang giam giữ...”

“Trời ơi!! Sao chị lại bảo họ đi tìm? Vướng vào Khánh Quang thì xong đời rồi! Hắn ta không dễ chơi đâu.”

“Phương Nhi rất thông minh, chị không nghĩ là cô ấy để Khánh Quang phát hiện ra mình. Mạnh Bảo cũng ở bên cạnh bảo vệ, chị hy vọng hai người họ có thể thành công.”

“Chị nói thế mà được sao!?? Vậy tại sao chị không đi theo họ đi? Chị còn ngồi đây mà hy vọng với chả vọng! Thanh Linh, em đã từng rất yêu quý chị, nhưng giờ thì em càng thấy khó chịu vì chị!! Sao chị hèn nhất thế?” - Vân Trang đang rối loạn, không thể bình tĩnh được.

“Tôi làm thế là vì ai hả!??” - Thanh Linh đứng hẳn lên, quát lớn làm ai nấy giật mình im bật. Bé Bông cũng phải rùng mình, chưa bao giờ thấy Thanh Linh tức giận - “Em cho rằng tôi chỉ là kẻ đứng ngoài sai bảo người khác hả!? Nếu tôi đi theo, hậu quả sẽ còn lớn hơn, em có biết không!??”

“Chị...”

“Mục tiêu của Khánh Quang là tôi! Tôi mà đến đó, hắn còn có thể làm những chuyện động trời hơn để tôi phải đầu hàng. Tôi lần đi đâu phải là tôi hèn nhất! Em cho rằng tôi là ai chứ!?? Nếu như tôi hèn nhất, tôi có cần phải đi tìm thông tin, tung tích của hắn không? Tôi có cần phải giúp hai người đó tìm lại bà Ngân không, khi mà hai người đó đều khiến tôi như thế này!”

“Thanh Linh, em nói gì vậy?” - Minh Thiên sững sờ.

“Tại sao tôi phải đứng nhìn như thế? Tôi nhìn hai người đó đi cùng nhau, ở bên nhau sao? Tôi đâu phải người máy mà tôi có thể lờ đi!??”

Không khí trở nên căng thẳng tột độ. Đôi mắt đau buồn đến tột cùng của Thanh Linh khiến bất cứ sự tức giận nào trong lòng Vân Trang cũng nén xuống. Ban nãy cô nói cái gì vậy chứ? Cô nói Thanh Linh hèn nhất sao? Tại sao cô có thể không kiểm chế lại bản thân, nói thiếu suy nghĩ như vậy?

“Thanh Linh, em xin lỗi. Em không biết mình đã nói cái gì nữa...”

Thanh Linh cũng lặng im. Vân Trang không có tội tình gì, chỉ là Vân Trang quá lo lắng cho anh trai. Cô bé ấy tốt bụng và chỉ nói những suy nghĩ thật lòng. Trên đời này, con người làm tổn thương nhau, là chuyện thường tình. Chẳng ai có thể tốt mãi mãi được. Chẳng có ai có thể bình tĩnh, thấu hiểu nhau được nhanh. Vân Trang cũng chỉ là người như vậy thôi.

“Em không có lỗi, Vân Trang...”

“Ngồi mà đùn đẩy lỗi cho nhau, đều có lỗi hết thì nhận luôn đi, cứ làm như mình thánh thiện.” - Một giọng nói chua ngoa vang lên ngoài chùa.

Cả hai giật mình nhìn ra. Là Thanh Chi.

“Hé lô chị gái, nhớ em chứ?”

“Cô đến đây làm gì!??” - Minh Thiên tức tối.

“Bình tĩnh nào, tôi đến báo tin thôi: Mạnh Bảo, Phương Nhi đã nằm trong tay tụi này, mời chị Linh đến thăm nhé!”

“Cái gì!??” - Vân Trang đứng lên.

Thanh Linh suy nghĩ rất nhanh rồi nói:

“Vân Trang, Minh Thiên, hai người đi đi! Tôi sẽ không đi!”

Thanh Chi cau mày, Thanh Linh quá thông minh, nhận ra sự nham hiểm khi Thanh Chi “mời” cô đến chỗ Khánh Quang. Đúng là dụ dỗ Thanh Linh thì khó hơn lên trời, sự lạnh lùng và bình tĩnh kia đã giúp cho cô có suy nghĩ thấu đáo. Nhưng giờ Thanh Linh mới là “món ăn chính”, Minh Thiên, Vân Trang thì giúp ích gì chứ! Thanh Chi cười:

“Không đi sao chị, mẹ chúng ta đang ở đó đấy.”

Quả như dự đoán, Thanh Linh quay mặt lại đầy ngạc nhiên.

“Chị xem đây là ai.” - Thanh Chi lôi điện thoại ra giơ cho Thanh Linh xem một bức ảnh.

Bức ảnh đó chính là ảnh Thanh Thảo - mẹ Thanh Linh đang tàn tạ trong nhà giam. Thanh Linh không tin vào mắt mình nữa, chẳng lẽ đó chính là mẹ cô thật sao!?? Thanh Chi cất ngay điện thoại, quay người đi:

“Bái bai, đi hay không thì tùy nhé!” - Cô ta nhảy ngay lên cái xe máy, phóng vụt đi.

Thanh Linh không đứng yên được nữa:

“Đuổi theo đi!”

Minh Thiên gọi một cái taxi rồi cùng nhau lên xe đuổi theo Thanh Chi. Có vẻ Thanh Chi cố tình đi chậm để chiếc xe đuổi kịp. Ngồi trong xe, Thanh Linh lạnh lùng nhưng ai biết cô đang rất hỗn loạn. Cô linh cảm được những âm mưu xấu xa khi dụ cô đến đó, nhưng cô làm sao có thể không đi? Khánh Quang giam giữ mẹ cô. Và hần giam giữ người cô yêu...

Mạnh Bảo, Phương Nhi bị xích chặt tay lại, không có cách nào thoát được. Bà Ngân lại bị bắt về chỗ cũ. Những kẻ độc ác kia vẫn đứng ở bên ngoài canh gác. Một tên chạy vào:

“Thanh Chi sắp về tới nơi, cô ta đã dụ được Thanh Linh đến.”

“Tốt lắm! Khánh Vinh, hành động đi.” - Khánh Quang cười nham hiểm.

Khánh Vinh ngoắc tay ột gã võ sĩ. Gã này đi vào phòng giam của Thanh Thảo, lôi bà ra. Có vẻ như bà nhận thấy chuyện chẳng lành, hét lên ầm ĩ, giãy giụa, cố chống đỡ lại tên võ sĩ to khỏe. Nhưng người đàn bà yếu ớt thì làm sao làm gì được, bà bị lôi ra xềnh xệch.

“Con mụ điên này, vẫn còn cố chống cự sao? Treo lên!”

Gã võ sĩ buộc dây thừng quanh bụng bà, treo cao lên bằng một hệ thống dây treo khá công phu được đặt sẵn ở tầng hầm này. Nhìn kinh dị chẳng khác gì kiểu hành xác thời cổ, thiếu mỗi cái roi da nữa là quá giống rồi. Người đàn bà tội nghiệp la hét chán chê rồi ngất xỉu đi, nhưng chẳng kẻ nào thương xót cả mà chúng còn cười khoái chí. Tiếp theo, Khánh Vinh đích thân đi vào trong phòng giam Mạnh Bảo và Phương Nhi.

“Thằng khốn, mày cút ra! Đừng có đụng vào cô ấy!” - Mạnh Bảo hét lên.

“Tao không có đụng vào cô ta đâu, hehe.” - Hắn nhìn anh bằng ánh mắt đầy xảo quyết.

“Mày...mày định làm gì!??”

“Tất nhiên là ày xuống gặp Diêm vương rồi.”

”Khốn nạn! Mày biến đi!!!” - Mạnh Bảo không cử động được tay nữa thì dùng chân đạp.

Nhưng Khánh Vinh đã tránh ngay cú đạp, rồi đáp trả bằng một cú đạp ngay giữa ngực Mạnh Bảo khiến anh quỵ xuống.

“Mạnh Bảo! Không, thằng kia, mày dám...” - Phương Nhi bắt lực vì bị trói, cô tức không thể chịu nổi nữa.

“Ngồi đó ngấm đi nhé, Phương Nhi, xong sẽ đến lượt mày thôi.” - Khánh Vinh túm tóc Mạnh Bảo, quăng mạnh ra ngoài.

Mấy gã võ sĩ chỉ chờ có thế, buộc Mạnh Bảo treo lên. Phương Nhi kinh hãi và giận dữ, dây trói không chỉ trói tay mà cột luôn cô vào tường, không di chuyển nổi. Cô không thể đứng yên nhìn như thế này được! Khốn kiếp, cô mà thoát được thì có chết cũng không thể tha thứ cho những kẻ vô nhân tính kia!

Bỗng KẾT! Cánh cửa tầng hầm mở.

“Anh!!!!” - Tiếng Vân Trang từ đâu vang lên khiến Mạnh Bảo tỉnh người, quay ra cửa.

Vân Trang, Minh Thiên, Minh Phú đang thất kinh trước cảnh tượng nhìn thấy. Và Thanh Linh sững sờ tới mức đứng bất động mấy giây. Trên cao, mẹ cô và Mạnh Bảo...Trong phòng giam, Phương Nhi và bà Ngân...Dưới sàn, Vinh Sơn nằm ngất lịm vì bị đánh...

“Tóm lấy ba đứa kia!” - Khánh Quang ra lệnh.

Chưa hiểu gì thì Vân Trang, Minh Thiên, Minh Phú đã bị giữ chặt lại bởi ba tên võ sĩ lực lưỡng. Chỉ còn mỗi Thanh Linh đứng giữa những kẻ vô lại. Cô đã sập bẫy sao? Cô biết nhưng đâu nghĩ cái bẫy nó sẽ như thế này chứ?

“Thanh Linh, cô thông minh thật, suýt nữa bị lừa rồi.” - Khánh Quang cười.

“Muốn tính sổ thì cứ tìm nhau, cần gì phải hại những người xung quanh!” - Thanh Linh tức giận.

“Khánh Quang này đâu có thích như thế. Sao? Lo lắng lắm hả? Sinh mạng những kẻ này đang nằm trong tay cô đấy.”

“Cái gì?”

“Nhìn đi, Mạnh Bảo và mẹ Thanh Thảo đang được treo trên kia, chỉ cần một phát đạn là đi đời.” - Khánh Quang rút ra một cây súng.

“Tao cấm mày, thằng già khốn!” - Thanh Linh thực sự không thể nào chịu nổi tên vô nhân tính này.

“Bình tĩnh nào, muốn cứu không, tao cho cơ hội.”

“Nói!”

Khánh Quang cười:

“Ba người này, Mạnh Bảo, Phương Nhi, Thanh Thảo, mày giết một trong ba người là hai người còn lại sẽ được sống!”

41. Chương 41: Đứng Sau Chỉ Vì Là Người Đến Trước

Thanh Linh sững sờ trước lời nói choáng váng của Khánh Quang, tất cả những người xung quanh kể cả là đệ tử của hắn cũng phải bất ngờ. Không thể tin Khánh Quang có thể ra cái điều kiện đó, coi như Thanh Linh có thông minh cỡ nào cũng không thoát khỏi sự gian ngoa và xảo quyệt của một gã đàn ông vô lại. Gương mặt lạnh lùng của Thanh Linh hiện rõ sự tức giận và có phần rối trí, tuy nhiên cô không dễ bị đánh bại nhanh:

“Vậy mày có chứng cứ gì để nói người đàn bà kia là mẹ tao?”

“Ái chà, chưa chịu tin sao? Mày nhìn cái gì ở chân bà ta kia!”

Thanh Linh ngẩng lên. Ở chân người đàn bà còn một vết sẹo dài.

Lại một mảnh ký ức nữa hiện về trong tâm trí. Ngày đó, cha cô bị giết, còn mẹ cô bị bắt cóc đi. Vì mẹ cô la hét, giãy giụa, không chịu đi, Khánh Quang đã chém một vết vào chân bà để bà quy xuống. Cô không thể quên được hình ảnh đó! Không bao giờ quên!

“Thanh Linh...Thanh Linh...” - Người đàn bà bị treo ngất xỉu nhưng vẫn mê man gọi tên cô vô thức.

Ánh mắt cô đau đớn, người cô run rẩy lùi lại một bước. Mẹ cô, sau bao nhiêu năm trời mất tích vô vọng, cuối cùng lại tìm thấy trong hoàn cảnh quá trở trêu này!

“Thế nào, Thanh Linh? Mày chọn đi! Tao sẽ để một trong hai người được sống. Hoặc là giết bà mẹ đã bị điên loạn của mày. Hoặc là giết thằng con trai mà mày yêu hơn mọi thứ. Hoặc là trừ khử con bé đã cướp đi trái tim người mày yêu!”

Phương Nhi phần nộ nhìn hấn, định nói câu gì đó thì Thanh Linh đã quay lại nhìn cô. Phương Nhi giật mình, cô linh cảm chuyện chẳng lành. Lần nào cũng thế, dù có cố giấu cảm xúc thì Thanh Linh không giấu được gì qua đôi mắt. Lúc thì lạnh lẽo, lúc thì buồn thẳm, lúc thì đau đớn, và giờ đây là một ánh mắt tức giận xen lẫn giày vò.

“Linh...Linh định giết mình ư...?”

Thanh Linh không nói gì, chỉ giơ tay ra phía Khánh Quang. Hấn ta cười hiểu ý cô, đặt vào tay cô cây súng.

“Mày khôn lắm, cũng biết chọn người để giết. Thế là vừa có được mẹ, vừa có được người yêu, diệt khẩu con bé phá đám.”

“Im đi!” - Phương Nhi hét lên - “Lão già kia, mày sẽ phải trả giá!”

“Tao nói không đúng sao? Nếu không phải do mày, tao nghĩ là khi gặp lại nhau, Thanh Linh và Mạnh Bảo không còn phải đứng xa nhau với một khoảng cách nhất định như vậy. Nếu không phải vì mày, Mạnh Bảo đã có thể chạy tới bên Thanh Linh, vì người yêu của Mạnh Bảo là Thanh Linh, do mày đã làm lung lay, không đúng sao?”

“Mày câm đi!!” - Mạnh Bảo lấy hết sức hét lớn - “Lỗi không phải của Phương Nhi! Thanh Linh, em không thể làm như thế được! Thanh Linh, dừng lại đi!”

Thanh Linh vẫn lạnh lùng cầm cây súng tiến về phía Phương Nhi.

“Thanh Linh, em đừng giả vờ nữa! Anh biết em nghe anh nói! Anh xin em, đừng giết Phương Nhi! Tất cả là do lỗi của anh, nếu muốn, em hãy bắn anh đi!”

Thanh Linh quay lại:

“Nếu bắt em bắn anh, thế thì em tự bắn chính mình còn hơn.”

“Hả?” - Mạnh Bảo sững sờ.

“Anh lo cho cô ấy đến vậy sao? Anh dám hy sinh vì cô ấy, chết thay cô ấy cho dù là chết dưới tay em sao?” - Giọng Thanh Linh đầy đau đớn.

“Thanh Linh...”

“Anh từng nói sẽ đợi em, sẽ yêu em, nhưng đã bao giờ anh nói sẽ chết thay em, nguyện bảo vệ em bằng cả tính mạng của anh chưa?”

“...”

Từ đau buồn chuyển sang căm hận, Thanh Linh nói trong tắc nghẹn:

“Tôi là một con ngu ngốc thì mới yêu anh đến nhường ấy! Biết là ngốc, mà tôi không quên được anh! Thế để tôi giết cô ta, rồi chiếm lấy anh về riêng cho tôi, thà thế còn hơn là tôi phải đứng ngoài làm một kẻ phía sau. Trong khi anh là của tôi, không phải là của cô ta! Tôi mới là người đến trước, tôi mới là người anh yêu, tại sao anh dám quên điều đó!??”

Rồi cô quay đi, nhưng...

“Anh không quên!”

“...”

“Anh chưa bao giờ quên em! Thực sự anh ghét chính mình. Giả như anh quên đi em, anh có thể tàn nhẫn mà nói với em rằng: em không còn là ai trong cuộc đời anh nữa, có lẽ mọi thứ đã tốt hơn. Anh có thể dứt bỏ em thì em cũng sẽ chẳng còn phải bị giày vò như vậy.”

“...”

“Phải, anh là thằng ngu ngốc, anh làm tổn thương cả em, cả Phương Nhi! Em có thể cho rằng anh là một kẻ phản bội, gian dối hoặc thế nào cũng được. Em có thể cho rằng anh đã chà đạp lên trái tim và tình yêu của em, không sao hết! Vì anh đáng để nhận như thế. Em lạnh lùng, phớt lờ là để che giấu đi những nỗi đau, em nghĩ anh không biết sao? Nhìn lúc em cười nhạt, lúc em tỏ ra như người xa lạ với anh, anh quá biết em nghĩ gì. Vậy mà anh hèn nhát, anh không còn dám đến bên để ôm em, che chở cho em, bảo vệ em nữa. Anh không đủ can đảm. Anh sợ sẽ lại làm Phương Nhi đau khổ. Anh sợ làm cả hai người đau khổ. Cả hai đều là những cô gái tốt, anh không muốn làm tổn thương ai, mặc dù sự không quyết đoán của anh đã làm tổn thương cả hai biết bao nhiêu lần.”

“...” - Thanh Linh vẫn im lặng. Còn Phương Nhi chỉ biết nhìn anh bằng ánh nhìn đau đớn. Cả ba người, có ai là không đau?

“Anh không biết em đã giấu anh chuyện gì, nhưng anh biết em đang giấu những nỗi đau của riêng em. Kẻ gây ra nỗi đau đó, là anh! Vậy thì có gì mà em không giết anh đi, vì nếu giết anh, cả em và Phương Nhi không phải đau vì một người nữa. Nếu như bây giờ, anh mà là em, anh cũng phải lựa chọn phải giết em hoặc giết Phương Nhi, anh cũng sẽ tự giết mình. Vì anh không lựa chọn được. Anh là thằng tồi tệ như thế đấy, Thanh Linh, em để anh chết đi, để em được hạnh phúc! Em chịu khổ quá nhiều rồi!”

Thanh Linh không quay lại nhìn anh, chỉ cười:

“Người đời ai cũng bảo ghét những kẻ không biết lựa chọn, nhưng đâu phải cái gì cũng lựa chọn được một cách dễ dàng.”

“Thanh Linh...”

“Được, vậy tôi sẽ giết anh - kẻ đã làm tổn thương tôi, kẻ đã chà đạp lên tình yêu của tôi!” - Thanh Linh quay người, nhìn Mạnh Bảo bằng ánh mắt căm hận nhưng thực tình đau khổ tột cùng.

Thanh Linh tiến lại về phía Mạnh Bảo. Cô nhìn anh. Anh nhìn cô. Bất giác anh cười:

“Em vẫn thế, Thanh Linh.”

Nụ cười của anh, dịu dàng, chan chứa yêu thương như ngày ấy. Như ngày mà cô đã rung động vì anh. Và từ ngày đó, trái tim cô dành cho anh, không thể yêu được một ai nữa. Cho dù là hai năm sau, cô đã nhìn thấy anh bên người con gái khác, nhưng chỉ càng trái tim đã tan nát này thêm thổn thức vì tình yêu không tài nào đổi thay của cô dành cho anh.

“Em chưa bao giờ gục ngã, kể cả ngày xưa và ngày hôm nay. Em không bao giờ thay đổi, vì em vẫn là chính em. Đó là lý do tôi yêu em.”

Cây súng trên tay cô chìa thẳng về phía anh. Nó sẽ giết chết anh. Anh sẽ chết. Dưới bàn tay cô.

“Tại sao không giết tôi?” - Giọng nói ấy bỗng ngăn lại Thanh Linh.

“Phương Nhi...” - Ai nấy quay lại phía phòng giam.

“Tôi bị bệnh nặng thế này, trước sau tôi cũng chết, vậy sao còn để tôi sống làm gì?”

“...”

“Thanh Linh, Linh biết tôi yêu anh ấy. Có thể tình yêu của tôi không bằng tình yêu của Linh, nhưng tôi cũng yêu và chỉ yêu một mình anh ấy. Linh giết anh ấy, thì Linh có thể thoát khỏi sự giày vò, vậy còn tôi nữa, Linh không nghĩ đến tôi sao?”

“Sao phải nghĩ?” - Thanh Linh lãnh đạm.

“Tôi biết tôi không có tư cách để Linh lo lắng cho tôi. Phải, anh ấy đã không phải anh ấy của trước kia, cũng là do tôi. Là do tôi mà anh ấy không dứt khoát được, không lựa chọn được để có thể vẹn toàn hạnh

phúc bên Linh. Vậy sao Linh lại giết anh ấy mà không giết tôi? Linh đừng tỏ ra mình cao thượng, vì tôi biết trái tim ai cũng muốn có người mình yêu. Linh không ngoại lệ. Linh cũng muốn có anh ấy, muốn được ở bên người mình yêu mãi mãi.”

Thanh Linh cố nuốt cái gì đó cay đắng.

“Giết anh ấy, tôi hỏi Linh có thể quên được anh ấy không? Cả đời cũng không bao giờ quên được! Vì anh ấy là người Linh yêu! Người mình yêu mà mình ra tay sát hại, tôi đồ Linh quên nổi đấy, trừ phi Linh mất sạch cảm xúc rồi. Cả tôi cũng thế! Tôi sống thế nào trong quãng đời ngắn ngủi còn lại!? Tôi chết đến nơi rồi, Linh biết không? Nếu không có anh ấy, căn bệnh này đã giết tôi từ khi nào rồi, Linh biết điều đó mà!!”

“...”

“Xin Linh đó! Giết tôi đi! Tôi chết thì anh ấy sẽ chọn Linh. Yên tâm đi, anh ấy không quên Linh đâu, chỉ cần không còn tôi là anh ấy sẽ về với Linh. Chịu đau khổ suốt bao năm ròng, chẳng lẽ Linh muốn tiếp tục cô đơn đau đớn đến nhường ấy!?”

Bàn tay Thanh Linh run rẩy. Cô lúc này như đang bị chia làm đôi!

“Phương Nhi, em nói cái gì thế!?” - Mạnh Bảo hét lên - “Thanh Linh, cô ấy không thể chết, cô ấy cũng chịu quá nhiều đau khổ. Cô ấy cần sống. Giết anh đi!”

“Hai người còn bênh nhau trước mặt tôi làm gì nữa!?” - Thanh Linh không chịu nổi, át hết đi.

“Thanh Linh...”

“Hai người cần nhau. Hai người không thiếu được nhau. Chỉ có tôi phải nhìn hai người bảo vệ cho nhau thôi! Tại sao người đến trước phải làm kẻ đứng nhìn!?” - Giọng Thanh Linh nghẹn ngào, đau đớn đầy xót xa.

Không khí ảm đạm nào nề. Lựa chọn là cái gì mà khó khăn đến thế? Tình yêu là gì mà đau khổ đến thế? “Đứng sau chỉ vì là người đến trước”, ai hiểu được đây? Ai thấu được đây?

“Tình hình căng thẳng quá đó bố, cô ta sẽ bắn ai đây?” - Khánh Vinh bắt đầu sốt ruột, nói nhỏ với cha.

“Haha, bố mong cô ta bắn cả hai đứa đó...hoặc là...tự bắn chính mình!”

“Ôi bố...”

“Dù cô ta có bắn ai đi nữa, còn lâu bố mới thực hiện lời hứa cho hai đứa còn lại sống. Cả lũ sẽ phải chết hết. Con bé Thanh Linh quá ngu ngốc so với chúng ta!” - Khánh Quang cười độc ác, rồi bước ra phía Thanh Linh - “Thế nào cô gái, không biết bắn ai à?”

Cô vẫn đứng yên đó, không cử động. Khánh Quang nghĩ chắc cô đang rối loạn, tiến lại gần cô hơn. Cái cảm giác ghê tởm ấy, lại một lần nữa quay về. Ngày hôm đó, mười năm trước, quá khứ kinh hoàng...

“Trả lại mẹ cho tôi, trả lại mẹ cho tôi...”

“Lại đây nào, cô bé. Nghe lời chú, rồi chú sẽ trả lại mẹ cho. Ngoan nào.”

“Không! Không! Trả lại mẹ cho tôi! Trả lại cha cho tôi! Ông đã giết cha tôi! Là ông!”

“Mày có lại đây không!? Nếu không nghe lời tao, tao sẽ giết nốt mẹ của mày, và giết mày luôn. Còn nếu nghe, tao sẽ thả mẹ về ày!”

“Ông...”

Tay cô nắm chặt cây súng, đôi mắt lạnh lùng ánh lên tia nhìn giận dữ hận thù đến tột độ! Tuổi thơ đen kịt vì bị cưỡng hiếp, rồi cuối cùng cũng không nhận được gì mà phải chịu nỗi đau mất cha, không gặp được mẹ. Cô hận! Hận đến khôn cùng! Hận không tả xiết gã vô nhân tính đang đứng đằng sau mình! Là hắn. Bị kích này, do hắn mà ra!

“Mất thời gian quá, nếu cô không bắn thì xin lỗi nhé...” - Khánh Quang cười, định đưa tay bảo vệ mình lấy súng.

“Khốn nạn...” - Bỗng cô rít lên, tiếng nhỏ nhưng làm cả gian phòng lạnh gáy.

“Hả? Cô nói gì?” - Khánh Quang giật mình quay lại.

“Tao nói mày đó, đồ khốn nạn!!” - Cô hét lên, quay người và...

ĐOÀNG! Súng nổ, viên đạn xé gió lao đi. Khánh Quang hốt hoảng tránh, nhưng hấn nhanh sao bằng viên đạn? Nó lao thẳng và đâm vào bụng hấn, máu trào ra, hấn quy xuống trong sự kinh ngạc của mọi người. Khánh Vinh vội vã lao đến chỗ cha, Thanh Linh lạnh lùng bắn tiếp. ĐOÀNG! Một viên đạn tiếp tục lao vào chân Khánh Vinh. Hấn cũng quy xuống, bọn đệ tử quên mất nhiệm vụ phải chiến đấu với Thanh Linh, thấy chủ bất ổn là cũng náo loạn. Thanh Linh giơ súng lên cao, bắn vào dây đang treo Mạnh Bảo và bà Thanh Thảo. Cú bắn cực chuẩn xác đã làm dây đứt, hai người rơi xuống sàn.

“Mạnh Bảo, lo mấy thằng kia đi!” - Thanh Linh nói đoạn rồi chạy ra chỗ Phương Nhi và bà Ngân, cưỡi trói cho họ trong sự ngỡ ngàng không thể tin được của hai mẹ con Phương Nhi.

Mạnh Bảo hiểu ý cô, đi ra chỗ bè lũ Khánh Quang. Tụi đệ tử thấy vậy chặn anh lại, nhưng tất nhiên sức chúng không thể làm gì được anh. Bằng những cú đấm đá, Mạnh Bảo hạ gần hết bọn chúng, giải thoát được Minh Thiên, Vân Trang, Minh Phú. Anh quay lại định xử lý nốt lũ đang bảo vệ cho Khánh Vinh, Khánh Quang và Thanh Chi nhưng Thanh Linh đã gọi:

“Chạy nhanh đi!”

Lời của Thanh Linh bao giờ cũng ngắn gọn nhưng chỉ cần thế cũng đủ để Mạnh Bảo hiểu tình thế đang bất lợi. Anh kéo Vân Trang đi, Minh Thiên, Minh Phú cũng chạy theo sau. Thanh Linh dìu Vĩnh Sơn, còn Phương Nhi giúp dìu bà Thanh Thảo. Mọi người tẩu thoát ra ngoài qua cửa sau của hầm. Khánh Quang đang bị thương nhưng hấn cũng cố gượng dậy:

“Khánh Vinh...chặn chúng lại...”

“Bố yên tâm!” - Khánh Vinh bị bắn vào chân nên thương tích không quá nặng, hấn rút trong túi một cái điều khiển và bấm nút.

Cái nút đó gần như là cái chuông báo động. Chỉ sau những tiếng chuông, hàng loạt các tên sát thủ áo đen bật mặt từ trong căn hộ của Khánh Quang chạy xuống bao vây nhóm Mạnh Bảo trước khi họ kịp rời đi. Khánh Quang có xã hội đen ngay trong nhà sao? Hay là hấn biết hôm nay thế nào cũng có chuyện nên gọi những kẻ này đến trực ở nhà? Cả nhóm lùi lại, Mạnh Bảo và Minh Thiên phải gắng che chắn cho tất cả (toàn đàn bà con gái mà, bạn Phú còn nhỏ không tính :))

“Thanh Linh, mày được lắm, mày có thể bắn được chúng tao nhưng mày không bắn được hết chỗ sát thủ kia đâu!” - Khánh Vinh cười hô hố.

Thanh Linh quay sang mọi người:

“Dù có khỏe mạnh cỡ nào cũng không đánh được chúng đâu, nguy hiểm rồi.”

Ai nấy đều gật gù. Lũ sát thủ bao vây quá đông. Nhóm giờ khá bất lợi, Minh Thiên không biết nhiều về võ, Phương Nhi sức mạnh chẳng thiếu nhưng sức khỏe lại tệ, cô không đủ sức để đánh bại dù chỉ là một tên, chỉ còn Mạnh Bảo và Thanh Linh là có thể đánh võ nhưng có đánh nổi lũ này hay không? Dĩ nhiên là không! Sức khỏe của một tên đã đáng gờm chứ đừng nói cả đồng như thế này.

“Phải liều thôi! Anh, em có ý này.” - Bỗng Vân Trang lên tiếng.

“Nói đi!”

“Anh có để ý cái taxi bên lề đường đằng kia không, chắc lão tài xế đang ngủ. Giờ anh và chị Linh chỉ cần ”đẹp” mấy đứa đang chắn hướng cái taxi, sau đó sẽ bỏ chạy đến chỗ cái taxi đó. Làm sao để chúng nó hỗn loạn, rồi chạy thật nhanh kéo sẽ bị đuổi theo tóm được mất. Lúc đó đành phải thất lễ với ông tài xế, “mượn” cái xe vậy.” - Vân Trang nói nhỏ.

“Chắc không em?”

“Không chắc! Có thể sẽ thất bại thì không biết thế nào đâu, chúng nó còn có súng kia kia. Nhưng phải liều, không còn cách nào khác.”

Kế hoạch của Vân Trang, nghe qua thì có vẻ khó, nhưng biết đâu được. Quan trọng giờ là Thanh Linh và Mạnh Bảo liệu có “dẹp đường” được hay không? Vân Trang thực sự khá lo, vì hai người đó vừa có nhiều mâu thuẫn về tình cảm, phối hợp ăn ý thì khó... Nhưng mọi thứ khác hẳn Vân Trang nghĩ. Mạnh Bảo quay ra Thanh Linh. Cô nhìn anh, gật đầu hiểu ý anh. Không nói gì cả. Chỉ nhìn nhau, nhưng nghe được nhau nói những gì. Lúc này đây, cô không nghĩ tới anh nữa. Anh cũng không nghĩ tới cô. Không nghĩ tới đau khổ, vì có những thứ quan trọng hơn.

“Tiến lên đi.”

42. Chương 42: Mưa Đắng

Thanh Linh và Mạnh Bảo nhanh chóng tiến về phía chiếc xe taxi. Những tên sát thủ đang chặn ở hướng đó liền lao tới hai người. Không chần chừ, cả hai xông lên giáng cho chúng những đòn đánh quyết liệt. Sự bình tĩnh của Thanh Linh cùng sức khỏe của Mạnh Bảo đã đẩy lùi được bọn chúng. Tuy nhiên, tên này bại thì lại có tên khác ứng cứu, khỏe đến mấy thì hai người cũng không thể đánh hết được, chưa kể chúng bắt đầu lăm le rút súng. Tình thế cấp bách, đột nhiên Phương Nhi nghĩ ra một kế. Cô quay lại Minh Thiên:

“Có bật lửa không?”

“Có đây!”

Phương Nhi bật lửa rồi ném rất nhanh về phía một cái cây trước cổng căn hộ. Cây bén lửa, khói bốc mù mịt. Cô hét lên:

“Cháy kìa!”

Lũ sát thủ ngửi mùi khói, giật mình quay lại. Thế là nhanh như chớp, Thanh Linh và Mạnh Bảo đạp ối đứ đờ đang chặn đường một phát rồi cả bọn chạy rất nhanh ra chỗ cái taxi. Lão tài xế chẳng hiểu đầu đuôi gì đã bị lôi ra ngoài, tất cả ngồi vào và Minh Thiên lái xe. Bè lũ đầu trâu mặt ngựa cũng lên xe đuổi theo.

“Bây giờ đi đâu? Tôi không thể quay lại được vì sẽ bị tóm. Nhưng không còn đường khác để quay về đâu! Phương Nhi, cô biết đường khác không?” - Minh Thiên hỏi.

“Ở đây ngoài việc quay lại làm sao mà còn đường khác nữa. Mà phía trước là đường đến núi rừng, nguy hiểm đấy!”

“Nguy hiểm có còn hơn không là quay lại chui đầu vào miệng cọp. Chúng ta cứ đi thẳng đi, thoát được chúng nó sẽ quay lại sau.” - Thanh Linh nói.

Nghe Thanh Linh nói đúng, Minh Thiên tăng tốc độ phóng thật nhanh về phía trước. Chiếc xe đằng sau cũng đuổi rất nhanh, hai chiếc xe với tốc độ khủng khiếp khiến người đi đường đều hoảng sợ. Đường chân núi gồ ghề khó đi, mọi thứ đang dần như vào ngõ cụt vậy. Vắng vẻ và thưa thớt người dân khiến những kẻ độc ác có nhiều lợi thế.

“Chúng mày dừng hòng thoát!” - Tiếng gã trai vang lên.

“Là Khánh Vinh! Bị thương mà hấn vẫn đuổi theo chúng ta nữa sao?” - Vân Trang kinh ngạc.

Cô chưa kịp nói dứt câu, một tiếng ĐOÀNG vang lên! Viên đạn từ khẩu súng của Khánh Vinh lao thẳng vào thân xe phía sau. Tuy nó không đủ mạnh để thủng xe nhưng đủ để Vân Trang nhận ra chuyện gì không lành:

“Minh Thiên, chạy nhanh đi! Thật nhanh vào! Xa bọn chúng vào!”

“Sợ bị bắn à? Có thủng xe đâu!”

“Giời ơi!! Hắn sẽ không ngu bắn vào xe!!!”

Đến lúc mọi người hiểu ra thì đã muộn. ĐOÀNG! Tiếng nổ vang lên và viên đạn được bắn từ cú bắn cực kỳ chuẩn xác của Khánh Vinh đã xé gió đâm vào lốp xe. Chiếc xe khựng lại. Một viên đạn nữa lao vào bánh xe tiếp theo. Chiếc xe hoàn toàn không thể di chuyển được. Tình hình cấp bách, Mạnh Bảo lên tiếng:

“Chỉ còn cách là chạy thôi!”

“Không được! Ra ngoài là ăn đạn đó!” - Phương Nhi hoảng hốt ngăn anh lại.

“Còn hơn là chui đầu vào miệng cạp!”

“Anh ấy nói đúng đấy.” - Thanh Linh lên tiếng - “Anh cầm lấy cái súng này và bắn hắn đi, để hắn phân tâm không kịp bắn chúng ta. Còn chúng ta phải nhanh chóng chạy đi.”

Mạnh Bảo cầm lấy khẩu súng. Lần này phải thoát được, không thể rơi vào tay tên khốn đó lần nữa! Anh mở cửa bước ra khỏi xe, nhưng lại chỉ lộ đầu và chân ra. Theo phản xạ, Khánh Vinh lại đang đắc thắng nữa nên không đề phòng mà ngó đầu khỏi cửa kính xe, bóp cò bắn luôn. Mạnh Bảo nhanh chóng lùi người lại tránh viên đạn, và giờ súng bắn một phát về phía hắn đồng thời hét:

“Một quả vào chân rồi, giờ mày sẽ mù mắt!!”

Khánh Vinh nhớ tới vết thương bị Thanh Linh bắn, tưởng Mạnh Bảo nói thật thì cuống cuống chui đầu vào xe. Ngay lập tức, cả nhóm ra khỏi xe chạy vào trong rừng núi. Nhận ra bị trúng kế, Khánh Vinh điên tiết xuống xe, tập tậ tập tễnh chạy đuổi theo cùng đồng bọn. Nhóm Mạnh Bảo dù có Vĩnh Sơn bị thương, bà Thanh Thảo đang ngất hơi khó di chuyển nhưng nhờ ai cũng thông minh nên đã biết leo núi theo đường ngắn và nhanh. Lũ đồng bọn Khánh Vinh định trèo núi theo thì hắn đã mệt lử nói:

“Chân cẳng thế này tao leo thế nào được, con Thanh Linh chết tiệt, nó bắn rất hiểm làm chân tao tê cứng rồi. Tao thề tao sẽ bắt mày trả giá!” - Hắn quay lại một tên đệ tử - “Lấy chỗ thuốc nổ ra đây!”

Tiếng hắn rất to đã vang tới tai nhóm Mạnh Bảo. Ai nấy thất kinh, Khánh Vinh định cho nổ ư? Muốn chạy cũng không xong nổi với hắn! Thanh Linh nói:

“Chạy cùng nhau thế này kiểu gì cũng chết! Chia nhau ra chạy, nhanh!”

“Ý kiến được đấy!” - Vân Trang hưởng ứng - “Nhưng ai chạy cùng ai?”

“Ai mà chẳng được! Tôi sẽ đưa Vĩnh Sơn đi, anh ấy đang bị thương. Vân Trang chạy cùng Minh Thiên, Minh Phú!” - Thanh Linh nhìn sang Phương Nhi và bà Ngân đang dìu bà Thanh Thảo - “Ba người đi cùng nhau được không?”

“Được! Còn anh, Mạnh Bảo?” - Phương Nhi hỏi.

“Cứ chạy đi, không phải lo cho anh. Anh ở đây đánh lạc hướng đưa mang thuốc nổ lên. Khánh Vinh không đại gì cho nổ dưới đó kéo hắn ta cũng chết theo, thế nào cũng ột thẳng đặt thuốc nổ gần chỗ chúng ta.”

“Anh, anh phải an toàn đấy!” - Vân Trang lo lắng.

“Đi đi!”

Mọi người mỗi nhóm nhỏ chạy một hướng. Nhưng bỗng Minh Phú vấp ngã:

“Chị Trang, anh Thiên, giúp em với!”

“Trời đất, sao đấy?” - Minh Thiên, Vân Trang giật mình khi nhận ra Minh Phú bị bỏ lại một quãng khá xa.

“Hai người đi mau đi, tôi sẽ lo cho Phú!” - Đúng lúc đó một cánh tay nhắc Minh Phú dậy. Là Phương Nhi. Cô đã liêu mình quay lại, dầu sao cô chạy chưa xa.

Minh Thiên, Vân Trang nhìn Phương Nhi dìu Minh Phú đi mới yên tâm chạy tiếp. Mạnh Bảo thì chạy đi hướng khác cố tình để tên đệ tử cầm thuốc nổ nhìn thấy. Trông thấy anh, hắn cũng chạy theo. Nhưng khốn khổ, mọi thứ không như anh nghĩ. Tên đệ tử mà Khánh Vinh chọn mang thuốc nổ lại rất thông minh, nhận thấy anh chạy một mình thì biết ngay đang bị đánh lạc hướng. Hắn không chạy nữa, đặt thuốc nổ xuống, châm lửa rồi vắt chân lên cổ chạy xuống núi (coi chừng ngã tan xác ông ơi).

“Hồng hét rồi!” - Mạnh Bảo quay lại, nhìn ngọn lửa đang cháy xèn xẹt...

Giờ anh không thể nhảy xuống đâu được vì đường quá cheo leo hiểm trở, cũng không thể chạy theo đường mà tên kia đã xuống bởi thuốc sắp nổ. Anh vội chạy tới định nấp sau tảng đá nhưng...

BÙM!!!!!!!!!!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, cả khoảng núi trong phút chốc rung chuyển khiến người dân dưới chân núi hoảng hốt chạy tán loạn vì tưởng động đất. Đất đá bắn tung lên cao, Mạnh Bảo cố bám vào phiến đá để không bị bắn tung theo. Nhưng cây cối bắt đầu đổ rạp, đất đá rơi xuống vùi lấp anh. RẦM! Một thân cây đổ xuống người anh! Không phải cây lớn nhưng đủ để anh không thoát được ra. Khói bụi mù mịt. Đôi mắt vô vọng tìm hư vô...

Cô khẽ mở mắt. Ánh nắng chiều rơi thẳng vào mắt cô chói lóa. Bụi vẫn mù mịt xen từng tia nắng. Đầu cô đau như búa bổ. Cô dần nhớ lại chuyện gì xảy ra. Phải rồi, thuốc nổ! Tiếng nổ ấy vang lên ầm ầm và cô đã bị bắn tung đi.

Phương Nhi gắng ngồi dậy. Mọi thứ xung quanh hoang tàn. Cây đổ hết. Xơ xác. Bụi mù. Càng nhìn càng chóng mặt. Người cô đau nhức, không muốn di chuyển. Cơ mà phải đi tìm mọi người! Cô gắng gượng lấy lại sức và bước đi. Tìm ai đây? Đúng rồi, Minh Phú! Cậu bé đi cạnh cô này giờ.

“Phú, em đâu rồi?” “Em ở đây...” - Có tiếng đáp.

Phương Nhi đi vội về hướng có tiếng nói. Minh Phú đang lồm cồm bò dậy, lá rụng phủ đầy lên người cậu. Trông cả hai cùng thê thảm, tên Khánh Vinh ác quá mà.

“Chị Nhi, anh Thiên, anh Bảo, chị Linh, chị Trang,...đâu cả rồi?”

“Chúng ta sẽ đi tìm họ. Em có sao không, đứng lên đi.”

“Em không sao, mau đi tìm họ nhanh đi chị!”

Phương Nhi gật đầu, cùng Minh Phú đi. Nhưng đi được mấy bước, cô lại khụy xuống vì đau. Đau không chỉ vì vết thương và còn vì căn bệnh...

“Trời ơi chị Nhi, sức khỏe của chị không tốt...”

Ho vài tiếng, Phương Nhi quay lại cười:

“Không tốt nhưng vẫn dư sức lo cho nhóc đó, cậu bé ạ!”

“Em phải bảo vệ chị mới đúng, tội chị quá!”

“Nhóc à, đừng có làm như chị đáng thương lắm vậy. Chị còn sức để tỉnh có nghĩa vẫn còn sức để đấm nhóc một quả bay răng rồi.”

“Ể em sợ chị rồi, chị đừng làm vậy!”

“Đùa tí chứ ai làm thật. Đi thôi!” - Phương Nhi mỉm cười. Nụ cười dịu dàng đến lạ.

Nhưng hai người vừa định đi tiếp thì bỗng có tiếng hét:

“Đứng lại! Bắt được chúng mày rồi!”

Một người đàn ông đứng tuổi, nhìn có vẻ là nông dân khỏe mạnh, gương mặt sạm đen hằm hằm vác gậy tới chỗ Phương Nhi và Minh Phú.

“Này bác, bác làm gì vậy?” - Minh Phú hoảng hốt.

“Là chúng mày gây ra vụ nổ phải không? Tan tác bao nhiêu thứ rồi, gây hại bao nhiêu thứ rồi! Tao đánh chết chúng mày!!” - Bác nông dân gờ gậy định đánh.

Nhưng PẶP! Phương Nhi đã lao tới giữ cây gậy lại. Sức cô yếu nhưng với kỹ thuật đánh võ có thừa thì vẫn đủ trình để giữ được cây gậy. Ánh mắt tức giận đầy mạnh mẽ khiến bác nông dân chùn bước.

“Chưa tìm hiểu rõ đầu đuôi đã đòi đánh người, ông nhìn chúng tôi thế này mà bảo chúng tôi gây ra vụ nổ sao?”

“Cô...”

“Bỏ cái gây xuống trước khi tôi đánh bật nó về phía ông!”

Bác nông dân vô cùng ngạc nhiên trước cô gái có vẻ dữ dằn như vậy, bỏ cây gây xuống. Lấy lại bình tĩnh, bác nhìn hai người rồi nói:

“Hình như hai người là nạn nhân?”

“Cứ cho là như thế! Tôi biết kẻ gây ra vụ nổ, nhưng hắn đã trốn. Hắn chỉ có trong thành phố này thôi.”

“Trời ơi là trời!!!” - Bác nông dân ôm đầu - “Là đứa nào? Đứa nào dám nổ cả một vùng núi xanh tươi xinh đẹp này!!!? Bao cây cối tôi trồng thế là đi đời hết!!!”

“Núi rừng toàn cây thiên nhiên, ông cũng trồng cây sao?”

“Tôi trồng khá nhiều ở đây cùng với các cây rừng khác vì đất ở đây khá tốt. Còn chỗ tôi sống là ở vùng núi đồi kia.”

“À xin hỏi, thế bác có nhìn thấy những người khác cũng bị thương vì vụ nổ này không ạ?” - Minh Phú hỏi.

“Tôi mới gặp hai người phụ nữ và đưa họ về nhà rồi.”

“Tôi đến đó được không!? Họ là người quen của chúng tôi!” - Phương Nhi giật mình nhận ra đó là ai.

“Nhưng cô...” - Bác nông dân ngờ ngợ.

“Bác đừng lo, chị ấy là một võ sĩ nên tính tình khá nóng nảy nhưng chị ấy rất tốt bụng đó ạ.” - Minh Phú đỡ lời.

Nghe Minh Phú nói thế thì bác nông dân mới yên tâm dẫn Phương Nhi và Minh Phú về nhà. Nhà bác nông dân nằm ở cạnh một ruộng bậc thang rộng lớn, ngút ngàn, phong cảnh đẹp thơ mộng. Vừa bước vào Phương Nhi đã thấy mẹ mình và bà Thanh Thảo ngồi cạnh vợ bác nông dân.

“Mẹ! Đúng là mẹ rồi!”

“Phương Nhi!” - Bà Ngân lao đến ôm chầm lấy con. - “Con không sao chứ? Sao trông con xơ xác thế này? Khổ thân con!”

“Không sao mẹ, mẹ không sao là được rồi.”

Vợ bác nông dân cảm động, nói:

“Mọi người cứ ở lại đây một hôm rồi đi về cũng được. Khổ, may là không ai nguy hiểm đến tính mạng. Cô gái, cô đi tắm đi cho sạch sẽ.”

“Cảm ơn bác! Minh Phú, trông em thảm hại quá, tắm trước đi.”

“Không, chị...”

“Ồ hay, đi ngay!” - Phương Nhi lừ mắt.

Minh Phú bó tay, đành đi tắm trước. Phương Nhi ngồi lại đó cùng mẹ và bà Thanh Thảo. Đúng rồi, bà Thanh Thảo tỉnh rồi sao? Cô quay ra, thấy người đàn bà im lặng ngồi đó. Cô linh cảm điều gì không hay.

Hoàng hôn đã tắt những ánh nắng cuối cùng, nhường chỗ ột bầu trời buổi tối âm u. Mưa trút xuống rào rào và rất lạnh. Nhà bác nông dân có vẻ ấm áp vui vẻ hơn khi có nhiều khách. Bác trai thì rất thích tính cách chăm chỉ, hay giúp đỡ người khác của Minh Phú. Còn bác gái lại thích cô gái xinh đẹp, tốt bụng Phương Nhi, cô chăm chỉ ra giúp bà nấu cơm, làm lụng rất nhanh nhẹn. Dường như ngoài Minh Phú, không ai biết cô đang mắc bệnh. Bà Ngân cũng vui vẻ ra giúp đỡ mọi người, chỉ có Thanh Thảo vẫn cứ ngồi đó lặng im.

“Để bác gọi bà ấy ra ăn cơm!” - Vợ bác nông dân định gọi Thanh Thảo.

“Bác cứ để cháu gọi cho!”

Phương Nhi đi vào trong phòng nơi bà Thanh Thảo ngồi. Thấy cô, bà ngẩng lên nhìn. Nhìn chăm chăm. Phương Nhi ngơ ngơ:

“Làm gì mà nhìn kỹ vậy?”

“Thật xinh đẹp...” - Giọng bà vang lên lạ lùng.

“Hả? Bà khen thật hay khen đùa vậy?”

“Xinh đẹp có hơn con gái ta không?”

Phương Nhi sững người. Người đàn bà này nói gì vậy?

“Bà...bà không bị điên ư?”

“Ta giả vờ để có thể qua mặt tên Khánh Quang khốn nạn đó.” - Thanh Thảo cười nhìn cô - “Ta đã luôn theo dõi con gái mình. Không ngờ, nó chẳng bao giờ thua ai cái gì vậy mà phải thua một đứa con gái như cô!”

“Bà nói gì?”

“Cô đừng nghĩ là ta không biết chuyện gì. Ta biết con gái ta yêu thằng nhóc Mạnh Bảo ấy. Vậy mà cô trơ trên ghê nhỉ, lúc hai đứa còn đang rời xa nhau, chưa tìm được nhau, cô ngang nhiên nhảy vào cướp đi người Thanh Linh yêu đó. Có lẽ không phải là thằng bé đó yêu cô, mà là cô cứ quá bám dai lấy nó buộc nó phải yêu cô.”

“Bà...bà đang trút giận cho con gái bà đó hả?” - Phương Nhi hẳn rõ sự tức giận trên đôi mắt.

“Ta đã chứng kiến, đã nghe mọi thứ lúc con gái ta bị ép buộc phải bán một trong ba người. Ta nghe mọi lời nói của nó! Ta cảm thấy đau xót cho nó! Ta thấy cô trơ trên vô cùng! Cô còn nói muốn con gái ta nghĩ đến cô! Tại sao nó phải nghĩ? Nó có quyền được yêu chứ! Còn cô? Cô là gì? Một kẻ thứ ba không hơn không kém! Không phải con hát mẹ khen hay nhưng cô hơn gì con gái ta? Xinh đẹp? Cô chẳng bằng một góc vẻ đẹp diễm lệ có thể làm say lòng người của nó! Thông minh? Cô xách dép! Giỏi võ? Còn lâu cô mới vượt qua nó! Vậy mà cô còn trơ mặt vượt qua nó để nó tổn thương sao!?” - Người đàn bà day nghiêng chỉ chiết.

Phương Nhi rục rủa giận:

“Bà đang đau xót cho cô ta hay là đang muốn tôn cô ta lên đấy?”

“Cô...”

“Tôi đã từng ghét Thanh Linh, nhưng khi tiếp xúc, tôi thấy cô ấy rất tốt. Quá tốt. Cái gì con gái mơ ước cô ấy cũng có. Cô ấy giống cha mình, người đàn ông mạnh mẽ và nhân hậu, để lại danh tiếng mãi về sau cho những người yêu võ thuật. Cơ mà tôi không ngờ em gái của cô ấy thì chẳng ra gì! Rồi đến mẹ cô ta cũng thế!”

“Cô dám...!”

“Sao không dám? Bà cho rằng tôi ích kỷ hèn mọn, tôi trơ trên? Vậy bà có yêu ai chưa? Tình yêu là phải ích kỷ mà. Tôi đã chấp nhận cái thứ gọi là ”tình yêu đơn phương“, đến khi ngỡ có được tình yêu bên cạnh những phút giây cuối đời vậy mà người xưa lại quay trở về. Cô ấy cũng khổ, cô ấy cũng đau, oán trách sao được cô ấy? Ừ thì trách tôi, vì tôi làm kẻ thứ ba xen giữa người khác. Tôi cứ muốn người ta nghĩ cho cảm giác của mình. Cứ trách đi, tôi có lỗi, tôi biết! Tôi bám dai, tôi cứ níu kéo, tôi biết! Nhưng lẽ nào ai cũng cao thượng được sao? Tôi không làm được! Tôi thà có tội, còn hơn lừa dối bản thân tôi!” - Phương Nhi hét lên đầy căm giận.

“Cô...cô...” - Thanh Thảo run sợ trước sự giận dữ tột cùng xen lẫn khổ đau của cô.

“Nguyễn Hoàng Phương Nhi này cuộc đời không dài, nhưng sẽ sống vì thứ mình muốn. Không phải tranh giành, mà là sống vì điều đó. Hãy ghét tôi nếu bà thấy tôi làm tổn thương con gái bà! Tôi sẽ không trách. Chỉ cần tôi là chính tôi, tôi không ân hận đâu. Tôi cũng không cần ai hiểu cho tôi làm gì! Rồi bà sẽ thấy, ai tổn thương hơn ai!”

Nói rồi cô quay người bước thẳng ra phía cửa. Nhưng vừa ra đến bếp thì đầu óc choáng váng. Mũi cô chảy máu. Cô cố quệt đi nhưng lại càng chảy ra nhiều hơn. Cô quỵ xuống, ngất đi.

“Chị Nhi!!”

“Nhi, con sao thế!??”

Mưa ngoài trời vẫn không dứt. Mưa rơi vào lòng người đang ngất.

“Anh ở đâu, Mạnh Bảo?”

43. Chương 43: “vẫn Biết Yêu Là Mơ Sao Ta Còn Mơ?”

Màn đêm mịt mù vẫn vũ những đám mây. Sét đánh âm ầm, nước mưa tuôn như trút. Tiếng mưa đã làm Vĩnh Sơn tỉnh dậy. Mọi thứ xung quanh tối om dày đặc mưa khiến anh không nhìn thấy gì hết. Mưa rơi vào những vết thương rất xót. Anh dần nhớ mọi thứ. Anh đi theo Khánh Quang, Khánh Vinh đến căn hộ nhưng bất ngờ bị chúng đánh thê thảm. Rồi anh lên đây cùng với nhóm Mạnh Bảo, nhưng Khánh Vinh dùng thuốc nổ khiến mọi người biến mất trong phút chốc. Anh đã ngất ở đây từ chiều đến đêm sao? Anh sức nhớ: anh có chạy cùng Thanh Linh! Vậy cô đâu rồi? Trời mưa quá to không nhìn thấy gì nữa, anh biết tìm cô ở đâu?

Anh gắng đứng dậy, quyết phải tìm thấy cô bằng được. Đường núi rất trơn có thể nguy hiểm, nhưng giờ phải liều thôi. Đúng lúc đó một ánh chớp lóe lên sáng rực cả ngọn núi. Trong khoảnh khắc tích tắc ấy, anh đã nhìn thấy ai đang nằm dưới đất ở đằng kia, đất đá, mưa rơi ướt bắn hết người. Anh vội vàng chạy đến. Thanh Linh nằm đó, ướt sũng mưa, mái tóc rất dài che hết cả mặt cô.

“Thanh Linh, tỉnh lại đi, Thanh Linh!” - Vĩnh Sơn nâng cô dậy.

“Vĩnh Sơn...” - Cô dần tỉnh lại, giọng yếu hèn.

“Em có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

“Không sao...” - Cô gắng ngồi dậy.

Ngọn núi cứ như nghiêng ngả vì cơn mưa lớn. Mưa ào ào. Sấm đùng đùng trên trời. Nếu cứ ngồi ở đây, có khi sét làm đổ cây mất. Thanh Linh và Vĩnh Sơn đứng lên, gắng dò đường bằng những ánh chớp sáng lóe liên hồi. May mắn thay, họ phát hiện có một cái hang động bằng đá ngay gần đó. Cả hai vội chạy vào và thấy vẫn còn đồng lửa sắp tàn bên trong. Nhìn quanh thì có một vài dụng cụ, đồ đạc.

“Đây là đồ của những người leo núi hoặc đi thám thính vụ nổ chiều nay. Cơn mưa lớn khiến họ phải trú vào đây.” - Thanh Linh nói.

“Vậy họ đi đâu rồi?”

“Mưa thế này chắc họ phải gọi người lên cứu, hoặc người ta tự cứu họ. Bởi vì đồ đạc chỉ sót lại rất ít chứng tỏ khi đang đi, trong mưa bão họ đánh rơi đồ đạc rồi. Có thể có người đã dùng máy bay trực thăng hoặc có cách khác đưa họ xuống núi. Cũng chưa lâu vì lửa chưa tắt mà.”

Vĩnh Sơn kinh ngạc trước phỏng đoán như thần của Thanh Linh:

“Em thông minh thật đấy!”

“Ngồi xuống đây cho ấm đi.” - Cô vẫn lạnh lùng như thế.

Cả hai ngồi quây quanh đồng lửa đang cháy rừng rực, tuy nhiên ngọn lửa không đủ xua đi cái lạnh vì cả hai đã thấm nước mưa. Vĩnh Sơn thoáng chốc ngẩng lên nhìn Thanh Linh, trong ánh lửa vàng, vẫn là gương mặt xinh đẹp đến nao lòng người và ánh mắt lạnh lẽo ấy. Cô cứ mãi lấy cái que vun củi, vun lá lại cho lửa cháy mà không để ý người mình đang run bần bật, môi tái vì lạnh, mái tóc, quần áo ướt còn rỏ nước. Anh ngó xung quanh cái hang động, mừng rơn vì thấy có một tấm vải vút lăn lóc ở đấy. Chắc của những người leo núi bỏ lại, tấm vải kia không dày lắm nhưng cũng kha khá để thành cái chăn hoặc cái áo khoác. Anh đi tới lấy tấm vải, quàng nó vào người cô. Cô ngạc nhiên:

“Thôi bỏ ra đi, quãng nó vào lại càng ảm người thêm. Người đã ướt sũng rồi.”

“Còn hơn là run bần bật như vậy, được ít nào hay ít đấy.”

Cô không nói gì. Quả thật, cô thực sự đang rất lạnh. Quãng thêm một tấm vải cũng ấm hơn chút nhưng chẳng hiểu sao một lúc là lại run lên. Vĩnh Sơn nhận ra điều đó, người cô tái cả đi rồi. Anh nói:

“Để anh ôm em.”

“Hả? Cái gì cơ?” - Cô quay lại.

“Anh không có ý gì đâu! Chỉ là anh thấy em lạnh, nếu ôm thì hơi ấm người biết đâu sẽ dễ chịu hơn hơi lửa và cái áo mỏng manh này. Được chứ? Anh hứa anh không có ý gì cả.”

Cô không nói gì, lặng thinh quay đi. Anh biết cô không có ý phản đối, liền ngồi sát cô, ôm cô từ sau lưng. Khi người anh dựa vào lưng cô, hai cánh tay anh quãng qua người cô và hơi ấm của anh lan tỏa, cô thấy dâng trào một cảm xúc. Cảm xúc rất đổi thân quen. Hình như trước đây, chưa bao giờ anh ôm cô, hay đứng hơn là chưa có người con trai nào ôm cô, trừ người ấy...Tự dưng cô nhớ vòng tay người ấy. Nhớ vô cùng! Nhớ muốn phát điên! Giá như trong lúc lạnh lẽo, khổ cực này, người ấy mà ôm cô đây yêu thương như ngày xưa, chắc chắn cô sẽ không lạnh, không bao giờ lạnh! Còn bây giờ, Vĩnh Sơn ôm ấm thật đấy, nhưng trái tim thì chẳng ấm được nữa rồi.

“Anh chàng Mạnh Bảo đó...là người em yêu phải không?” - Bỗng Vĩnh Sơn lên tiếng.

“...” - Cô không đáp.

“Cuối cùng sau hai năm, cậu ta cũng tìm thấy em. Nhưng hình như cô gái Phương Nhi...”

“Phương Nhi là bạn gái của anh ấy, có vấn đề gì không?” - Cô lạnh lẽo đến kinh ngạc.

“Em...Em không ghét bỏ cậu ta sao? Hai người đó đến với nhau và em không phải là người duy nhất nữa.”

“Nhưng anh ấy là người duy nhất đối với tôi.” - Cô quay người lại nhìn anh.

Đôi mắt cô đẹp như ánh sao, nhưng lúc nào cũng buồn thẳm khiến anh đau lòng.

“Sao em phải mù quáng như vậy? Yêu làm gì để đau khổ? Người ta đã không còn yêu em rồi, thì em yêu để làm gì nữa. Còn anh, hai năm qua, anh đã luôn muốn đến gần em, có được tình yêu của em mà em chỉ coi anh như một tên bác sĩ đã cứu mạng em chứ không còn ý nghĩ gì khác về anh?” - Vĩnh Sơn không thể nén được cảm xúc nữa.

“Phải, anh là một ân nhân tốt của tôi, anh rất tốt, nhưng...”

“Nếu trên đời này không có Mạnh Bảo, em sẽ yêu anh chứ?” - Anh hỏi khiến cô sững lại.

Trong lòng anh có gì đó vui. Anh hy vọng giống như những bộ phim anh đã xem, cô sẽ trả lời câu hỏi đó là “Có”. Dù biết cái “Có” ấy không diễn ra nhưng ít nhiều anh cũng sẽ có một vị trí trong cô, anh có thể thay thế được Mạnh Bảo nếu Mạnh Bảo hoàn toàn được xóa sạch trong lòng cô. Anh chờ đợi. Nhìn đôi mắt buồn vơi vơi...nhưng lạnh lẽo vô cảm với tình yêu của bất cứ kẻ khác dành ình...

“Nếu trên đời này không có Mạnh Bảo, sẽ không có Thanh Linh!”

Anh ngỡ ngàng.

Cô lại quay người đi, không nhìn anh. Và ánh mắt đó cũng chưa bao giờ hướng về anh. Lần nhìn thấy Mạnh Bảo và Thanh Linh gặp trong bệnh viện (lúc đưa Phương Nhi đến gặp Vĩnh Sơn), anh đã thấy ánh mắt cô nhìn Mạnh Bảo khác hẳn: dịu dàng, chan chứa yêu thương. Cô yêu chàng trai đó thật sự, yêu quá nhiều.

“Đừng nhắc đến anh ấy nữa. Tôi ghét đau!” - Cô nói, ánh mắt nhìn ra ngoài màn mưa.

“Ừ anh biết rồi...” - Anh nói mà giọng như tắc nghẹn.

“Sáng mai tạnh mưa thì xuống núi, tôi phải đi tìm người luôn.”

“Anh gì ơi, chị ấy tỉnh rồi này!” - Tiếng cô bé con lanh lảnh trong đêm.

Chàng trai đang gà gât bên cửa sổ nghe thấy vậy liền chạy vào phòng. Cô gái nằm trên giường, ho vài tiếng. Anh nâng cô dậy:

“Vân Trang, may quá em tỉnh rồi.”

“Anh Minh Thiên...Chúng ta đang ở đâu đây?” - Cô mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Họ đang ở trong một căn nhà nhỏ.

“Chị đang ở nhà em ạ!”

Vân Trang quay lại, nhìn thấy một cô bé chừng 5, 6 tuổi. Một người phụ nữ bước vào:

“Lệ Vy, đi vào phòng ngủ đi con. Cô gái, cháu tỉnh rồi à?”

“Dạ vâng, cô là...”

“Tên cô là Lệ, cháu cứ gọi là cô Lệ đi.”

Minh Thiên vội quay ra nói với Vân Trang:

“Vụ nổ đó khiến em bị thương và ngất tới bây giờ, anh bị thương nhẹ không có gì đáng lo ngại nên đưa em đi mong gặp được người giúp. Cô Lệ đã lên núi xem hậu quả của vụ nổ và đưa chúng ta về nhà cô dưới chân núi đây. Chồng cô đi công tác rồi, nhà cô có cô và con gái.”

“Ra là thế. Nhưng anh trai em đâu? Chị Linh, chị Nhi, Minh Phú...”

“Mai chúng ta sẽ tìm những người khác, giờ cháu chưa hồi phục, ở tạm tại đây đi.”

“Không, cháu phải đi tìm...”

“Vân Trang, đừng nóng vội! Mưa to lắm, lên đó là nguy hiểm đấy. Người ta đã cứu rất nhiều người leo núi rồi, họ không chỉ bị mắc kẹt vì vụ nổ mà còn vì mưa bão.”

“Vậy sao chưa cứu được anh Mạnh Bảo và những người khác? Họ làm sao thì sao? Mưa nguy hiểm như thế, tai nạn cũng nguy hiểm, thế thì họ có chịu nổi qua đêm nay không? Để em đi đi!!”

“Vân Trang!!!” - Minh Thiên nói to khiến cô sững lại không nói được gì - “Em lên đó thì có giải quyết được gì không!/? Ai mà chẳng lo lắng, nhưng em phải bình tĩnh thì mới có cách chứ!”

Vân Trang im lặng, quay người đi. Sao lúc này cô lại bất lực như vậy chứ? Mưa ngoài kia vẫn rào rào, ở dưới chân núi còn thấy nguy hiểm chứ đừng nói là trên đỉnh núi kia.

Cô Lệ đưa con gái về phòng. Chỉ còn Minh Thiên ngồi đó, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ ngược lên đỉnh núi đang chìm trong cơn mưa. Bình tĩnh thế thôi, nhưng thực sự anh lo vô cùng. Lo cho em trai anh. Lo cho người con gái anh yêu...

“Minh Phú đi cùng chị Nhi, chắc không sao đâu.” - Tình thế thay đổi, Vân Trang lại quay ra an ủi Minh Thiên.

“Anh chỉ sợ Phương Nhi đang bị bệnh, khổ cho cô ấy...”

“Anh nghĩ chị Nhi là ai chứ? Chị ấy rất mạnh mẽ, không biết khổ là gì đâu!”

“Vậy Thanh Linh có mạnh mẽ không?”

Vân Trang ngẩn người. Giọng anh khá ghen ngào xen lẫn gì đó oán trách. Chắc anh đang trách cô vì cô đã mắng Thanh Linh “hèn nhát”. Đến bây giờ cô vẫn không khỏi ghét mình đã mắng Thanh Linh như thế. Không chỉ có lỗi với Thanh Linh, cô thấy có lỗi với cả Minh Thiên. Cô biết Minh Thiên rất yêu Thanh Linh, nhưng trong lúc đó, cô lại cư xử như thế với người mà anh yêu...Người anh yêu...

“Anh đã từng lập mưu muốn Mạnh Bảo và Phương Nhi đến với nhau, cũng chỉ vì anh thấy thằng đó chẳng xứng đáng gì với Thanh Linh!”

“Anh...”

“Mà cho dù anh chẳng tác động gì thêm, hấn và Phương Nhi cũng tự yêu nhau rồi. Anh thấy bất công cho Thanh Linh! Thanh Linh cũng đau, cũng khổ, và cũng phải mạnh mẽ để chiến đấu với chính mình.”

“....”

Minh Thiên chợt quay lại:

“Xin lỗi, anh không muốn trách anh trai em trước mặt em. Anh không có ác ý gì với em đâu.”

“Tại sao vậy? Anh ghét anh trai em, vậy sao không ghét em luôn đi?”

“Vì em là một cô gái tốt. Hai năm về trước, khi anh suýt nữa thì chết ngạt vì bị lũ Khánh Vinh dìm nước, em đã ở bên anh chăm lo cho anh. Anh luôn cảm kích em. Em lại không bao giờ oán trách anh trai mình, luôn thấu hiểu anh ta, một người như em làm sao anh ghét được?”

Vân Trang thấy ghen đấng, suýt nữa bật ra câu nói: “Sao anh cứ phải tốt với em? Sao không ghét em luôn đi? Chính vì anh tốt với em nên em mới không quên đi anh được!” Nhưng chẳng hiểu sao, cô không can đảm để nói. Nếu là Phương Nhi thì thế nào cũng sẽ nói, còn cô không thể như Phương Nhi. Cô ước mình như Phương Nhi, dẫu là ích kỷ cũng dám nói lên tình yêu của bản thân. Còn cô, chỉ biết cay đắng mà nhìn Minh Thiên mãi nhìn về Thanh Linh - người con gái có trái tim sắt đá không bao giờ dành tình yêu ột ai ngoài anh trai cô.

Vân Trang cười chua chát:

“Nếu như chúng ta có một cái kết tốt đẹp, rằng anh Bảo sẽ yêu chị Nhi, còn chị Linh có thể quên anh Bảo và đến với anh Thiên, thì tuyệt vời biết bao nhỉ?”

“Vân Trang...” - Minh Thiên nhìn cô, ánh mắt trong veo của Vân Trang giờ buồn không kém Thanh Linh.

“Giá chị Linh quên được anh Bảo nhỉ? Anh Thiên tốt lắm mà, ít nhất là tốt với chị ấy.”

“Anh cũng sẽ tốt với em.”

“Hai cái ”tốt“ khác hẳn nhau.” - Vân Trang vẫn cười xót xa - “Nhưng chỉ cần anh không ghét em là được rồi. May mắn là anh đưa em xuống núi, chăm lo cho em, nếu không em đã chết trên núi thì không ai biết được.”

“Vậy em còn đau ở đâu không?”

Minh Thiên ngồi sát lại bên giường Vân Trang, đúng lúc đó cô nhào ra ôm lấy anh.

“Không đau, chỉ lạnh thôi...”

“Em...Lạnh thật à?”

“Sao thế? Anh ước người lao vào ôm anh không phải em mà là chị Linh đúng không?”

“À không!” - Minh Thiên ngập ngừng một chút, rồi cũng ôm lấy Vân Trang. Người cô rất lạnh.

Cô khẽ mỉm cười. Lặng thầm yêu một người, nhưng rồi được ôm người đó, còn điều gì vui bằng nữa? Một đêm nhiều lo lắng, mà cũng nhiều hạnh phúc. Mặc dù hạnh phúc chỉ là của một người, không phải người bên cạnh...

“Vẫn biết yêu là mơ đã biết thế sao ta còn mơ...?” (Vẫn biết thế - Hải Băng)

Sáng hôm sau. Trời quang mây tạnh. Vân Trang đã hồi phục kha khá. Cô ngồi dậy phụ giúp cô Lệ nấu ăn vì cô Lệ phải đưa con gái đi học. Minh Thiên cười nhìn cô:

“Trưa nay được ăn món của Vân Trang rồi, ngon điếc lưỡi.”

“Nịnh nọt! Tí ăn trưa rồi sẽ lên núi tìm mọi người, không có chậm trễ đâu.”

“Em chưa bình phục đâu đấy.”

“Nếu chưa bình phục, anh phải cõng em lên đó. Anh bị thương nhẹ nên giờ chắc khỏi rồi chứ gè.” - Cô cười lém lỉnh.

“Ai bảo thế? Cũng đau gần chết! Đây em xem này, xước hết chân tay.”

“Ôi giờ xước tí mà đau, cứ như giẫm phải gai mừng tôi không bằng haha!”

Đúng lúc đó có tiếng ai bên ngoài:

“Ai cười nghe như Vân Trang vậy?”

Vân Trang và Minh Thiên giật mình chạy ra, không tin vào mắt mình:

“Chị Linh!”

“Trang, không ngờ hai người ở dưới chân núi.” - Thanh Linh nói.

“Anh này là...À bác sĩ Vĩnh Sơn.” - Minh Thiên nhìn người bên cạnh Thanh Linh.

“Chị Linh, sao trông hai người luộm thuộm quá vậy? Mau vào nhà đi.”

Vào nhà, Vân Trang đánh bạo lấy tạm một bộ quần áo của cô Lệ đưa cho Thanh Linh. Có vẻ hơi già nhưng không sao, Thanh Linh vẫn mặc được. Dẫu sao với cô, quần áo bây giờ chẳng quan trọng.

“Chị Linh, anh Sơn, chỉ có hai người xuống núi thôi sao?”

“Ừ, chị trú mưa trên núi, hừng sáng tạnh mưa thì đi xuống luôn. Chị chưa thấy tung tích của ai cả.”

“Vậy phải làm thế nào? Tí nữa chúng ta lên núi đi tìm đi!”

“Em, Minh Thiên hãy đi tìm đi. Cả anh nữa, Vĩnh Sơn, nếu sức khỏe anh tốt rồi thì anh đi cùng họ cũng được. Còn nếu không anh tự bắt xe ôm hoặc taxi trở về thì cái đó là tùy anh.”

“Thanh Linh, vậy em đi đâu?” - Cả Minh Thiên và Vĩnh Sơn cùng đồng thanh hỏi.

“Tôi đi tìm người.”

“Tìm ai? Khánh Vinh, Khánh Quang ư? Hay là Thanh Chi?”

“Không, tôi tìm người khác! Giờ tôi đang rất vội, hẹn gặp mọi người sau.”

Thanh Linh đứng lên, đi nhanh ra ngoài cửa. Nhưng cô bỗng dừng lại, quay về phía Vân Trang:

“Nếu gặp Mạnh Bảo, nói với anh ấy là chị không sao. Chị chưa về thì đừng đi tìm chị.”

“Ồ chị Linh...”

“Nhớ đấy!” - Nói rồi Thanh Linh chạy đi rất nhanh.

44. Chương 44: Quá Khứ Đã Đi – Em Không Giữ Được Anh

“Phương Nhi, con tỉnh rồi!”

Cô mở mắt. Đầu cô đau như búa bổ, toàn thân mệt mỏi rã rời vừa trải qua một cơn mộng mị quá lâu. Cô cố mở mắt để nhìn mọi người. Mẹ cô – bà Ngân và Minh Phú đang túc trực ngay bên giường cùng gia đình bác nông dân, còn người đàn bà kia lại cầm lặng ngồi ở một xó nhà.

“Sao tự dưng con lại ngất đi vậy? Mẹ sợ quá! Cả đêm không ngủ nổi.”

Nếu cô mà đang tức giận, chắc chắn cô sẽ nói ngay là do Thanh Thảo giả điên. Nhưng trong lúc này mà làm to chuyện thì thật đau đầu, cô im lặng không đáp lời mẹ, mệt mỏi quay đi.

“Phương Nhi à, con không khỏe ở đâu sao? Trông con xanh xao quá, tái nhợt đi rồi.”

“Bác không biết chị ấy...” – Minh Phú định nói.

“Phú!” – Phương Nhi gắt để cậu bé không nói nữa – “Con không sao đâu, chắc vì vụ nổ vừa rồi thôi, mẹ đừng quá lo lắng.”

“Mẹ không nghĩ vậy. Con gái mẹ thế nào mẹ biết! Sức khỏe con đã yếu từ lúc trước khi xảy ra vụ nổ phải không?” – Bà Ngân nghi ngờ.

“Mẹ à, vì muốn cứu mẹ mà con gái còn liều mạng đánh một trận với Khánh Vinh cơ mà! Con còn khỏe chán, để tí nữa con tỉnh hẳn sẽ đưa mẹ xuống núi.” – Phương Nhi cười, cười rất tươi, nhưng rất buồn.

Bà Ngân không biết phải nói gì nữa. Hồi tối đang chuẩn bị ăn cơm thì bà thấy Phương Nhi từ phòng Thanh Thảo bước ra phía bếp. Những tưởng không có gì thì thấy cô lão đảo, máu mũi chảy, rồi gục ngất. Bà thực sự hoảng sợ khi thấy cô con gái võ sĩ vốn khỏe mạnh lại gặp vấn đề bất thường như vậy. Bà vốn làm công việc trang điểm, đến giờ vẫn giỏi nên bà nhận ra con gái mình không còn xinh đẹp nữa. Gương mặt cô tái nhợt, xanh xao, mắt bắt đầu thâm quầng, giọng nói yếu đi quá nhiều. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với Phương Nhi? Bà khẽ quay ra nhìn Thanh Thảo, người đàn bà bí ẩn đó vẫn chỉ ngồi một góc...

“Con ra ngoài hít thở một chút.” – Phương Nhi ngồi dậy, nhưng người cô đau nhức khiến cô phải nhăn mặt.

“Để em đỡ chị!” – Minh Phú nhanh nhẩu.

Cậu dìu cô ra ngoài, cậu hoàn toàn biết bệnh tình của Phương Nhi nên rất cẩn thận, nhẹ nhàng. Sau một đêm mưa bão, trời đã quang đãng hơn, mọi thứ như bắt đầu bừng sức sống. Nhưng gió lạnh đã bắt đầu tràn về, người Phương Nhi run lên vì rét.

“Chị choàng tạm cái này nhé!” – Minh Phú chạy vào lấy một cái chăn quàng cho cô.

“Cảm ơn em!” – Cô mỉm cười, ngồi xuống một phiến đá trông ra quang cảnh ngút ngàn của vùng núi.

“Nếu thấy lạnh nữa chị bảo em đưa chị vào nhà, thời tiết thế này không tốt cho chị đâu.”

“Ừ...Minh Phú, em thật tốt, cảm ơn em nhiều.”

“Hi có gì đâu, chị Nhi dù sức không khỏe nhưng vẫn bảo vệ em, chị còn tốt hơn em! Em rất phục chị lúc chị tóm cái gậy của bác nông dân, chị oai thật đấy, thảo nào mà đến Khánh Vinh cũng bại trước chị trong khi anh Bảo thì chưa đánh nổi hẳn.”

“Em có quý anh Bảo không?” – Phương Nhi đột nhiên hỏi.

“Ồ...Quý anh Bảo á chị?” – Minh Phú gãi đầu gãi tai.

“Minh Thiên luôn ghét Mạnh Bảo, em có ghét không?”

“Ồ thì...Lúc đầu em cũng ghét, vì em cứ nhất định nghe theo anh trai em thôi mà. Nhưng khi tiếp xúc với anh Bảo thì em không ghét lắm. Dù anh Bảo không đánh được Khánh Vinh, nhưng anh ấy khỏe cũng chẳng kém trâu bò, toàn bảo vệ em nếu có gặp kẻ xấu. Anh ấy rất tốt bụng. Chỉ là...em cũng không ưa được cái mặt lạnh tanh, chán đời của anh ấy vì quá nhớ chị Linh...”

“Vậy giờ anh ấy tìm được chị Linh rồi thì em ưa chứ?”

“Không, anh ấy phát điên đi tìm chị Linh hai năm lận mà lúc gặp rồi hai người ý xa cách kiểu gì, em không ưa!”

Phương Nhi nghe vậy im lặng quay mặt đi. Minh Phú giật mình:

“Áy chị Nhi, em...em không có nói gì chị đâu! Chị đừng giận em, em không trách chị đâu mà.”

“Chị biết rồi!” – Phương Nhi cười, cốc đầu cậu – “Vậy tại sao em lại đi theo Mạnh Bảo tìm Thanh Linh? Em thậm chí còn chẳng quen gì nhiều hai người đó.”

“Em không quen, nhưng em thương cho tình cảm của hai anh chị ấy. Và thương anh trai nữa.” – Minh Phú đáp rất tự nhiên. – “Em sẽ không thể ăn ngon ngủ yên khi anh trai tuyệt vọng đi tìm người mình yêu. Em cũng thấy áy náy vì người anh ấy yêu – chị Linh đang gặp đau khổ, và người chị ấy yêu – anh Bảo thì cũng khổ đau chẳng kém.” (mòm mép thật)

“Vì thế mà em bỏ cả học hành để “rong ruổi” suốt mấy năm?”

“Ôi dào học đâu cần phải lên lớp mới là học đâu chị. Gia đình em cũng giàu mà, học lại cũng chẳng sao. Đùa thế chứ em cũng không thích học chỉ toàn trên lớp, em thích đi đây đi đó. Hai năm qua như đoàn thám tử đi tìm người, mệt lắm, vất vả lắm nhưng em lại thích, hehe.”

Phương Nhi đặng lòng nhìn nụ cười vui vẻ của cậu thiếu niên đó, cậu không giống anh trai mình hay thích cạnh khỏe người khác mà lại luôn nói ra suy nghĩ của mình thật tự nhiên, không có gì trách móc, phàn nàn. Nhưng như thế chỉ càng làm cô thêm đau.

“Chị Nhi hỏi em, em có muốn về nhà không?”

“Có! Đi thám tử cũng thích, nhưng em vẫn nhớ nhà lắm!” – Minh Phú cười tươi, nhưng rồi chợt nhận ra điều gì – “Ồ nhưng mà chị nói thế là sao?”

“Vì chị mà mới có nhiều chuyện xảy ra với Mạnh Bảo, và ảnh hưởng rất nhiều đến em. Mục đích của mọi người chỉ là tìm Thanh Linh, vậy mà chị lại khiến cái mục đích đó dường như bị quên lãng. Nên chị sẽ đi...”

“Này này!” – Minh Phú ngắt lời – “Đi? Đi đâu? Ai cho chị đi? Chị nghĩ chị có tội to lắm hả? Làm như chị phá hoại tình cảm của người ta vậy! Còn lâu, chị Nhi ác thế em đã bái làm thánh!”

“Minh Phú, em...”

“Trong mắt em, chỉ có một chị Phương Nhi xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng đánh đá dã man bởi ném đá suýt vỡ mũi bảo hiểm của anh Bảo khi anh ấy gặp chị lần đầu tiên đã trót làm bắn đồ của chị. Một chị Phương Nhi siêu giỏi võ, khỏe như bò, không ngại khó, mệt chẳng lo. Một chị Phương Nhi chân thành, tốt bụng, dám bảo vệ em dù sức chị khỏe hay không. Chị là người mà em kính phục, cảm mến.” – Minh Phú vừa liến thoắng vừa choàng lại chăn cho cô.

“Mày đừng làm chị nảy sinh ý định “phi công trẻ lái máy bay bà già” với mày nhá nhóc, chị yêu mày rồi đấy.”

“Chị mà làm máy bay bà già của em chắc em cũng چرا đỡ được chị Linh rồi, há há há!” – Minh Phú cười to.

“Cái thằng ranh này, để xem chị mà đủ sức chị ày vài quả!” – Nói thế nhưng trong lòng Phương Nhi chỉ muốn chết cười vì câu nói hài hước của Minh Phú.

“Dạ bà chị cứ ngồi tĩnh dưỡng cho khỏe đi, khi nào bệnh tình khỏi thì em nguyện đưa mặt, mông hay cái gì khác cho chị oánh. Giờ ngồi đấy để em xem có gì chén được không em mang cho chị, nếu muốn vào nhà cứ gọi em nhé.” – Nói rồi Minh Phú chạy tót vào trong nhà.

Phương Nhi nhìn theo, nụ cười tắt dần. Liệu có lúc nào cô có thể “oánh” nổi Minh Phú nữa không? “Khi nào bệnh tình khỏi”, cậu nói thế thì là khi nào? Đến bao giờ Phương Nhi mới trở lại làm cô vận động viên khỏe mạnh của ngày trước...? Tại sao khi cuối cùng đã có được nụ cười của Mạnh Bảo, có được tình yêu của anh, thì cô lại phải đánh đổi bằng căn bệnh này, và cả sự trở về của Thanh Linh nữa...?

Cuộc sống là như thế sao? Chẳng yên bình được. Chẳng công bằng được. Phép màu nào để cô có thể tiếp tục cuộc sống bình yên, còn Mạnh Bảo – Thanh Linh vẫn hạnh phúc bên nhau như bao cặp đôi khác mà cô dường như chẳng-bao-giờ-biết-đến? Chao ôi, quá khứ đã đi, thì không thể nào trở lại...!

Đang suy nghĩ mông lung, bỗng Phương Nhi nghe có tiếng động trong bụi rậm.

“Ai đó?” – Cô quay ra.

Không có ai cả. Chẳng lẽ lại là tiếng gió? Không, cô chắc chắn là tiếng người.

Một linh cảm chẳng lành, không phải với cô, mà là với...

Đường phố đông đúc, gió vẫn thổi lạnh buốt. Cô gái trẻ xinh đẹp đang đứng bên lề đường.

“Alo ai đấy?”

“Là tôi!”

“Cô Thanh Linh?”

“Ừ, tôi gọi nhờ điện thoại người khác. Các anh cùng đến đi...”

Vài phút sau, mấy chàng trai đã xuất hiện đến chỗ cô.

“Các anh mặc đồ bình thường à?”

“Tôi nghĩ là không nên để ai phát hiện chúng tôi là thám tử. Thanh Linh, sao trông cô thấy xức nhiều vậy? Cô bị thương à?”

“Ừm...” – Rồi Thanh Linh kể lại qua vụ việc ấy thám tử nghe.

“Sao lại có thể như vậy? Chúng tôi đã cực kỳ cẩn thận, vậy mà không qua mắt được bọn chúng sao?”

“Khánh Quang rất gian ngoa, không thể nào qua mắt hắn, cũng khó thể nào bắt tội hắn vì hắn lẩn trốn rất nhanh. Chúng cơ buộc tội thì chưa đủ bởi tên này còn rất tinh vi. Tuy nhiên, vụ việc đã xảy ra như thế này, tôi nghĩ là đã đến lúc chúng ta điều tra thực thụ rồi.”

“Vậy thì sẽ như thế này: chúng tôi cử nhiều thám tử cũng như các lực lượng cảnh sát để thám thính điều tra. Có nên chia nhóm không?”

“Tôi nghĩ là nên, một nhóm sẽ tới xem xét vụ nổ ở núi, còn một nhóm thì đến căn hộ của tên Khánh Quang coi chúng liệu còn ở đó không rồi sẽ tính tiếp. Tôi dẫn đường cho các anh!”

“Được! Chúng tôi sẽ hết lòng giúp cô. Để tôi gọi điện thêm người...” – Một thám tử nói.

“Này, có gì bảo nhóm lên núi hãy tìm bạn của tôi còn lạc nhé.”

“Ý cô muốn nói là anh Mạnh Bảo?”

“Ừ...ừm...anh ấy và những người khác.”

“OK, hãy yên tâm ở chúng tôi.”

Giao phó việc xong xuôi, Thanh Linh cùng một nhóm thám tử đi đến căn hộ của Khánh Quang. Xe cảnh sát cũng đi theo nhằm ứng phó cho việc những kẻ xã hội đen luôn đứng túc trực tại nơi này. Tuy nhiên, khi họ đến, căn hộ không còn ai cả. Bỏ trống như nhà hoang. Cửa cũng để mở toang, mọi thứ yên tĩnh rợn người. Thanh Linh chần chừ, biết đâu chúng lại trốn ở nơi đâu đó rồi mới nhảy ra tấn công? Nhiều cảnh sát ập vào bên trong, xuống tầng hầm, thám thính các căn phòng. Tuyệt nhiên không có một ai hết.

“Chúng tôi kiểm tra rồi, không có người cũng như không có những dấu hiệu cho thấy sắp bị tấn công. Các thiết bị vi tính, camera cũng không có gì đáng ngờ.”

“Rất có thể đây là một âm mưu, cứ cẩn thận thì hơn. Mấy anh, xuống tầng hầm với tôi.” – Thanh Linh bảo.

Cô cùng các thám tử đi xuống tầng hầm. Không còn bóng ai ở đây nữa. Im lìm. Lạnh lẽo. Cô nhìn lên cái hệ thống dây treo “kính dị”, nó vẫn ở đó không có gì xảy ra. Đột nhiên, cô hướng nhìn về phía những căn phòng giam. Tên Khánh Quang đã nhốt mẹ cô và mẹ Phương Nhi ở trong đó. Cô bước vào căn phòng giam mẹ Phương Nhi – bà Ngân. Phòng giam vẫn thế, chưa hề được dọn dẹp lại, có nghĩa bọn chúng không có chuyện bỏ đi kiểu “xách vali đi mãi mãi”. Căn phòng này rất bừa bộn, nhiều thứ bị đập đổ, chứng tỏ trong thời gian bị nhốt, bà Ngân đã chống cự và đập đi đồ đạc ở nơi đây để tỏ thái độ. Những vết máu khô còn vương lại ở một góc tường phòng giam, đã khá khó nhìn nhưng cô vẫn nhận ra. Cô chép miệng, bị giam ở đây sung sướng gì đâu, khác quá gì hành hình, tội bà Ngân! Bà Ngân còn thế, vậy mẹ cô điên loạn thì sẽ ra sao với cái chốn tù đầy này chứ? Bước chân vô thức đưa cô sang phòng mẹ mình. Đột nhiên thám tử lên tiếng:

“Thanh Linh, có chắc phòng bên này là phòng giam bà Thanh Thảo?”

“Chắc, tôi đã chứng lời mẹ tôi từ phòng này ra để treo lên.”

“Phòng giam mẹ của cô, sao trông nhìn sạch sẽ gọn gàng quá vậy?” – Thám tử chỉ quanh. – “Cô nhìn đi, phòng giam bà Ngân thì bừa bộn, máu me còn có, phòng giam một người đã điên loạn như bà Thanh Thảo sao có thể sạch sẽ, ngăn nắp như chưa có một ai đặt chân vào như thế này?”

“Ý các anh là...” – Thanh Linh ngờ ngợ.

“Cô có nghĩ...mẹ cô không bị điên, và việc bị giam chỉ là kịch bản không?”

Thanh Linh giật nảy người! Chẳng lẽ...Chẳng lẽ lại như thế!?

“Chết tiệt!!” – Cô quát to đầy tức giận, lao ra cửa – “Đi! Đi lên núi nhanh thôi! Tôi biết chuyện gì đang xảy ra rồi!”

“Chuyện gì cơ!”

“Bọn Khánh Quang đã lợi dụng mẹ tôi, dựng màn kịch bà ấy bị điên, giam vào đó. Bà Ngân – mẹ Phương Nhi hay ai khác cũng sẽ tưởng mẹ tôi điên thật, và dù thế nào cũng đưa bà theo vì ngỡ bà là nạn nhân. Bây giờ phải đi tìm mẹ tôi ngay, thế nào lũ Khánh Quang cũng đang lên núi tìm bà cũng như có thể làm hại các bạn tôi!”

“Thanh Linh, chẳng lẽ mẹ cô lại độc địa đến thế!? Đó là mẹ cô đấy! Cô nghi ngờ bà sao?”

Thanh Linh dừng bước, quay lại về phía thám tử:

“Trong lòng tôi chỉ có cha tôi, còn mẹ tôi, coi như không tồn tại từ mười năm về trước!”

Câu nói của cô làm các thám tử khó hiểu hết sức, nhưng họ chẳng còn thời gian hỏi mà phải đi lên núi ngay. Thanh Linh thấp thỏm, hy vọng nhóm thám tử còn lại đã đi lên núi từ ban nãy cùng với Vân Trang, Minh Thiên, Vĩnh Sơn có thể tìm được những người còn lại trước khi có chuyện gì xảy ra.

Vừa đến nơi, Thanh Linh đã chạy thật nhanh định lên núi. Bỗng có tiếng gọi to:

“Thanh Linh, Thanh Linh!”

Là tiếng của Vĩnh Sơn. Anh đang đứng cùng với nhóm những thám tử còn lại. Cô chạy vội về phía đó.

“Sao thế Vĩnh Sơn?”

“Mau lại đây, tìm thấy Mạnh Bảo này!”

“Cái gì cơ?” – Nghe đến tên Mạnh Bảo, cô hốt hoảng lao đến chen vào.

Thanh Linh bàng hoàng. Mạnh Bảo vừa được kéo ra từ đồng đất đá vùi lấp, người bê bết máu và những vết thương quá nặng. Anh đã hứng chịu gần như toàn bộ trận nổ đó. Trái tim Thanh Linh tự dưng thấy đau vô cùng! Cô quỳ xuống nâng đầu anh dậy mặc kệ máu tràn ra cả người cô.

“Mạnh Bảo, tỉnh lại đi! Anh đừng làm em sợ! Tỉnh lại đi!”

“Cô Thanh Linh, hãy đưa Mạnh Bảo tới bệnh viện.”

“Nhưng còn...”

“Hãy để chúng tôi lo nốt! Chúng tôi nhất định sẽ tìm ra các bạn cô và bảo vệ an toàn cho họ. Giờ Mạnh Bảo cần cô. Cô và chàng bác sĩ này hãy đưa cậu ấy đi cấp cứu ngay, cậu ấy cực kỳ nguy hiểm tới tính mạng.”

Thanh Linh và Vĩnh Sơn vội vã gọi xe cấp cứu để đưa Mạnh Bảo về bệnh viện. Người anh dường như chẳng còn hơi sự sống. Thực sự Thanh Linh hoảng! Cô hoảng sợ! Chưa bao giờ cô sợ đến thế này. Cô đã rất bình tĩnh để đi cùng đoàn thám tử này tới giờ, nhưng khi nhìn anh, cô không bình tĩnh nổi nữa! Anh bị thương quá nặng mà bây giờ mới được tìm thấy.

“Mạnh Bảo, mở mắt ra đi! Hãy nói là anh vẫn ổn đi! Em xin anh đó!” – Cô nắm chặt tay anh, liên tục gọi anh suốt chặng đường của xe cấp cứu.

Vĩnh Sơn ngồi đó, nghe và chứng kiến tất cả. Anh không tin nổi cô gái lạnh lùng như băng giá lại lo sợ đến thế. Bởi vì, cô lo cho người cô yêu...

“Hiện tại chúng tôi đang làm phẫu thuật, sẽ gắng hết sức cứu chàng trai đó.” – Vị bác sĩ nói rồi đi vào trong.

Mọi thứ trở lại tĩnh lặng. Thanh Linh ngồi lặng lẽ ở chiếc ghế bên ngoài hành lang bệnh viện, mái tóc rất dài bay lòa xòa vì gió thổi lạnh. Nhưng giờ cô quên mất cảm giác lạnh rồi. Ánh mắt băng giá của cô ngày nào giờ là ánh mắt đầy lo lắng, nhưng cũng chất chứa yêu thương. Hai tay cô đan chặt vào nhau, đợi chờ từng giây, từng phút mà như cả thế kỷ!

“Thanh Linh, em ngồi đây lạnh đó.” – Giọng Vĩnh Sơn trầm ấm vang lên từ đâu.

“Hãy cứu anh ấy!” – Bỗng cô nắm lấy tay Vĩnh Sơn – “Anh là bác sĩ giỏi mà! Anh có thể cứu anh ấy, đúng không?”

“Ừ thì cứ cho là vậy...”

“Vĩnh Sơn, anh phải cứu anh ấy, như anh đã từng cứu tôi! Tôi xin anh luôn đó!” – Cô ngược lên nhìn Vĩnh Sơn. Chưa bao giờ anh thấy đôi mắt cô rưng rưng lệ như sắp trào, ánh nhìn của cô bi thương, bế tắc như thế.

“Vậy nếu anh bảo em: em làm người yêu anh, anh sẽ cứu cậu ta, em đồng ý chứ?”

Thanh Linh sững lại, nhưng ngay lập tức đã đáp:

“Anh không cứu anh ấy, coi như tôi cũng không tồn tại.”

“Thanh Linh! Sao em cố chấp thế!? Em yêu cậu ta mà quá quá đấy!”

“Vậy anh cố chấp để buộc tôi yêu anh làm gì?” – Cô cười nhạt.

“Em...” – Vĩnh Sơn tức giận – “Tôi đã vì em mà làm cho em bao nhiêu điều! Chính tôi cũng đã cùng em gặp thám tử để điều tra Khánh Quang cùng bao nhiêu thứ khác. Tôi cứu em, giúp em, làm mọi thứ vì em. Nhưng em vẫn chẳng coi tôi ra gì ư?”

“Không phải tôi không coi anh ra gì, chỉ là anh cho cái “coi ra gì” của tôi là quá thiếu so với anh thôi.” – Cô lạnh nhạt.

“Vô Thanh Linh!!” – Anh điên tiết hét.

“Đây là bệnh viện, mong bác sĩ trật tự.”

Vĩnh Sơn thực sự không thể nói gì nữa, anh nhìn cô đầy oán trách rồi bỏ đi. Nhưng đi được vài bước, anh đứng lại, giọng nghẹn đắng:

“Giá như...em có thể nhìn anh bằng ánh mắt em đã nhìn cậu ta ...”

Cô mím môi, cố kìm lại những gì đó suýt nữa bật trào ra. Cô đâu phải người máy. Cô nào có thể làm ngơ được trước những lời như thế của Vĩnh Sơn. Những lời đó cũng khiến cô đau lòng. Vĩnh Sơn rất tốt. Chàng bác sĩ 27 tuổi chín chắn, tài năng, có trái tim nhân hậu và đa cảm. Chính anh đã cứu cô, chữa trị cho cô khi hai năm về trước cô đã tưởng mình không thể sống nổi nữa. Hai năm đủ để anh đem lòng yêu cô gái này. Yêu vì lý do đơn giản: từ lúc anh để ý cô không bao giờ kêu đau hay khóc vì những vết thương rất nặng trên người. Cảm phục, nể trọng, rồi thành yêu. Cô cũng quý mến anh, đối xử tốt với anh. Nhưng có lẽ, với cô anh vẫn chỉ là một người đi qua thật nhanh trong cuộc sống...

Những phút giây im lặng khủng khiếp hơn ồn ào. Nó làm người ta nhớ rất nhiều, cái gì cũng nhớ như sóng thủy triều dâng vậy. Càng nhớ, càng nghĩ, lại càng đau.

Thời gian trôi rất nhanh. Phòng phẫu thuật mở cửa. Thanh Linh giật mình đứng lên, các bác sĩ đẩy Mạnh Bảo ra. Anh vừa phẫu thuật đã khá lâu, các bác sĩ cố tình đợi thuốc mê hết tác dụng mà anh vẫn còn mê man. Anh nhanh chóng được chuyển tới phòng riêng của mình.

Cuối cùng, sau hai năm, cô được ở bên anh. Một mình cô bên anh. Không có ai. Không có Minh Thiên, Minh Phú, Vân Trang, Phương Nhi hay ai khác. Không có họ để cô được trở lại làm Thanh Linh của ngày trước – của cô gái 18 tuổi dịu dàng, hiền lành và yêu đến thiết tha.

Cô ngồi xuống, nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của anh:

“Em là một diễn viên giỏi, đúng không anh? Em đã đóng giả tốt để người ta không nhận ra em vẫn đau vì anh như thế nào.” – Cô cười chua chát.

Anh nằm đó, không đáp lời cô.

“Mọi thứ thay đổi. Thời gian, không gian, con người xung quanh. Cả em cũng nghĩ mình thay đổi. Nhưng hóa ra, có thứ lại chẳng thay đổi một chút gì cả!”

...

“Em đã và vẫn luôn đợi anh. Đợi anh quay về bên em dù cho giờ em biết, anh không thể trở về bên em nữa.”

...

“Là vì em quá ngu ngốc không thể nghĩ đến ai khác ngoài anh. Đồ tồi tệ, anh phản bội em! Không, là em đánh mất anh.”

...

“Ngày trước, em đòi chia tay với anh, anh đã lao đến ôm em. Thế mà giờ đây, anh có người khác, em không giữ được anh.”

Giọng cô nức nở, mắt cô chực trào lệ. Cô vẫn là cô, vẫn là người con gái của ngày trước, có thay đổi gì đâu!

“Mạnh Bảo, anh mở mắt ra đi! Tỉnh lại đi, em sẽ giữ anh lại! Tỉnh lại đi anh!”

Cô gục khóc trên người anh. Cô khóc. Lại khóc. Khóc vì anh.

“Em...sẽ giữ anh lại sao...?”

Cô sững sờ ngẩng lên khi nghe giọng nói ấy.

45. Chương 45: Tình Cảm Nào Là Yêu, Tình Cảm Nào Là Thương?

“Buông tôi ra!! Buông tôi ra!!!”

Phương Nhi giật mình, có tiếng hét từ trong nhà. Là của Minh Phú! Cô hoảng sợ vội đứng lên cố gượng đi trong dù giờ cô chẳng còn sức lực nào nữa. Đập vào mắt cô là cảnh tượng thất kinh: mẹ cô, hai bác nông dân bị đánh ngất trên sân nhà, người đàn bà kia đang giữ chặt Minh Phú với con dao kề trên cổ cậu. Và đằng sau...là nhóm người đó...

“Ô hô cô nàng có nhan sắc không kém gì Thanh Linh sao giờ lại xấu hơn cả ma thể này nhỉ?” - Tiếng cười độc ác vang lên.

“Khánh Vinh...Mày im đi...! Thả Minh Phú ra!” - Cô quát, nhưng giọng đã yếu.

“Đừng vội chứ, cô gái!” - Gã đàn ông với gương mặt nham hiểm bước đến gần cô - “Giờ thì cô không còn là gì nữa đâu, một nhát là cô có thể chết lản quay rồi. Chúng ta thương hại cô đó.”

“Khánh Quang...Đồ khốn, mày hèn hạ vừa thôi!”

“Hèn hạ ư? Phải hèn hạ chứ, ai bảo lũ chúng mày hết lần này tới lần khác chạy được rồi. Cứ tưởng cú nổ đó chết hết cả lũ rồi chứ. Giờ thì chúng tao cần thằng bé này. Đi!” - Khánh Vinh hống hách đáp thay cha.

Minh Phú giãy giụa trong tay Thanh Thảo:

“Không, không, tôi không đi! Chị Nhi, cứu em với!”

Phương Nhi tức giận, lao đến:

“Mau bỏ nó ra!”

BỐP! Thanh Thảo giơ một tay tát mạnh vào mặt cô khiến cô ngã dúm dui, còn một tay kia vẫn kề dao sát cổ Minh Phú, một chút máu đã ứa ra. Phương Nhi quay cuồng, ngã lả ra đất, cảm giác đau khổ trào lên. Cô đã từng quật ngã bao gã võ sĩ lực lưỡng, nhưng giờ đến cái tát của một người đàn bà mà cô cũng không đỡ nổi.

“Đi, đưa thằng bé đi!”

“Không, chị Nhi, bỏ tôi ra, không!!”

Phương Nhi hoa mắt chóng mặt, quỵ ngã mà bên tai còn văng vẳng tiếng hét của Minh Phú. Cô đưa tay cố níu kéo cái gì đó chơi vơi, mong manh. Hết thật rồi sao? Phương Nhi của ngày xưa đã không còn nữa sao? Phương Nhi đã không còn có thể bảo vệ được cả một cậu thiếu niên!

“Minh Phú...Không...”

“PHƯƠNG NHI, MINH PHÚ, HAI NGƯỜI Ở ĐÂU!!!!????”

Cô giật mình. Tiếng gọi vang lên vừa rõ vừa không rõ. Cô đã quá mệt để gượng dậy, nhưng cô nhận ra đó là tiếng ai gọi. Minh Thiên, Vân Trang, sao hai người ấy lại đến đây muộn như vậy? Kệ chứ, dù thế nào cũng phải để họ tìm ra cô. Họ chắc ở gần đây thôi. Cô phải gọi họ. Nhưng...cô mất sức rồi...Cô chiến thắng biết bao người, cô thậm chí còn đứng được vào trái tim đã vốn chỉ có duy nhất Thanh Linh của Mạnh Bảo. Cái gì cô cũng có hy vọng làm được và nhiều thứ cô làm được! Vậy mà...căn bệnh này thì không...

“Vào căn nhà kia thử xem!”

Vân Trang, Minh Thiên lao vào trong nhà.

“Trời ơi! Bác Ngân!” - Vân Trang lao đến bà Ngân.

Còn Minh Thiên chạy vội đến chỗ Phương Nhi vực cô dậy.

“Phương Nhi, Phương Nhi! Tỉnh lại đi!”

Cô cố mở mắt. Đôi mắt lơ đãng, thất thần. Ánh nhìn mạnh mẽ của ngày trước cũng đã mất đi.

“Minh...Phú...”

“Minh Phú? Nó làm sao rồi?” - Minh Thiên hốt hoảng.

“Khánh...Vinh...bắt...” - Cô chỉ nói được đến đó, rồi gục ngất.

“Phương Nhi! Tỉnh lại đi! Hãy nói cho tôi biết đi!”

“Anh Minh Thiên, giờ không phải là lúc nói đâu. Chị Nhi bệnh tình rất nặng rồi, mau đưa mọi người về bệnh viện thôi.”

Minh Thiên, Vân Trang và những người mà Thanh Linh cử đến vội vã đưa mọi người xuống núi. Nguy hiểm này qua đi thì lại mở ra hiểm nguy khác khôn lường hơn...

Cô giật mình ngẩng lên. Mạnh Bảo đang khẽ mở mắt nhìn cô, đung phẩy ánh mắt anh cô lại không biết nói gì. Có những cảm xúc lẫn lộn ngập tràn trong lòng cô lúc này, không biết vui hay buồn nữa. Bỗng dưng Mạnh Bảo bỏ tay ra khỏi tay cô, gắng đưa lên lau nhẹ những giọt nước mắt còn vương trên gương mặt ấy. Cô lúng túng, quay đi khẽ gạt nước mắt.

“Anh tỉnh rồi à? Có đau không?”

Anh không trả lời, chỉ mỉm cười.

“Nếu mệt anh cứ nghỉ đi, đừng dậy vội.”

Anh lại cười, ánh mắt nhìn cô buồn thăm thẳm.

“Anh...anh cười gì?”

“Anh cười vì có Thanh Linh bên cạnh lúc anh tưởng mình đã chết.”

“...”

“Thanh Linh lạnh lùng, xa cách, thậm chí còn tàn nhẫn, nhưng anh biết cô ấy rất đáng yêu, dịu dàng, luôn lo lắng cho người khác.”

“Anh...”

“Vậy mà thằng khốn là anh đã làm tổn thương cô ấy!” - Mạnh Bảo gằn giọng, nhìn cô bằng ánh mắt mà cô nhìn lại cũng phải thấy nhói đau.

Đôi mắt đó đã mong mỏi cô suốt hai năm qua. Đôi mắt đó đã đau đớn vì phải giằng xé giữa tình cảm của hai người con gái. Đôi mắt đó dù đã phần nào hướng về người con gái có tên Phương Nhi nhưng mỗi khi nhìn cô lại ánh lên cái nhìn đau xót, pha lẫn yêu thương triền miên. Bởi vì, trái tim ấy không quên được cô.

“Anh tỉnh rồi đây...Em giữ anh lại đi. Em sẽ giữ như thế nào?”

“Mạnh Bảo, em...”

“Lẽ ra anh đã chết, nhưng khi nghe thấy câu nói của em anh lại tỉnh. Vì anh không quên được em. Anh vẫn nhớ những tháng ngày đã từng yêu em. Anh biết nói ra mấy câu này, nếu là người khác anh ăn tát là cái chắc. Nhưng anh phải nói! Nói để cho em biết rằng: anh chưa từng yêu em một cách lừa dối. Và là anh đánh mất em, không phải em đánh mất anh!”

“...”

Anh cố gượng dậy, nắm lấy bàn tay cô:

“Nếu hôm đó em bắn chết anh, có lẽ em đã giữ được anh. Anh sẽ mãi thuộc về em! Anh không thể nghĩ tới cô ấy nữa! Nhưng sao em không làm vậy? Thanh Linh, hãy giữ anh lại đi, anh không muốn phải làm tổn thương cả hai! Anh muốn mọi thứ trở lại như lúc bắt đầu!”

“Anh, em không thể...” - Thanh Linh run lên, hoảng sợ nghĩ đến mấy chữ “em bắn chết anh”.

Mạnh Bảo nhìn cô. Với Vĩnh Sơn, với rất nhiều người khác, cô là một người con gái vô cùng tàn nhẫn. Cô có thể làm tan nát tình yêu chân thành Vĩnh Sơn dành mình, cô có thể không thèm ngoái lại nhìn Minh Thiên, hay cô có thể đánh te tua bất cứ gã nào dám cản đường làm phiền cô. Ai cũng sợ ánh mắt lạnh lùng, trái tim tưởng như sắt đá của cô. Nhưng ai biết, cô càng tàn nhẫn nghĩa là cô càng đau khổ. Cô cũng chỉ là người con gái. Cô cũng phải biết mềm lòng. Cô làm sao ra tay sát hại người cô yêu?

“Tại sao?” - Cô bỗng lên tiếng - “Tại sao nhất thiết phải là không muốn làm tổn thương CẢ HAI? Lúc nào anh cũng có cô ấy như vậy?”

“...”

“Nếu em không giữ anh lại thì anh sẽ bỏ em đi theo cô ấy à?”

Anh im lặng.

“Phương Nhi, cô ta quá giỏi!” - Cô bỗng cười chua chát. - “Bệnh tật hay làm sao đi nữa thì cuối cùng cô ta cũng có được người mình yêu! Giỏi thật đấy, khôi phục thật đấy!”

“Em...”

Thanh Linh đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo hiểm độc:

“Tôi hận mình chưa ra tay giết chết cô ta! Cô ta đáng chết!”

“Thanh Linh, em nói gì?...”

“Sợ sao? Tôi không giết người anh yêu đâu! Tôi sẽ để cô ta chết vì căn bệnh cô ta đang mang! Cô ta sẽ chết trong vòng tay anh! Nghe tuyệt vời quá nhỉ, nhưng trên đời này chẳng có gì là thiên đường, chết là hết luôn thôi! Tôi muốn chứng kiến cảnh hai người, một người chết, một kẻ đau khổ, cô độc, không còn ai bên cạnh. Hãy nhớ: tôi chỉ không thể giết anh, còn những người khác, tôi không từ một ai đâu!”

Mạnh Bảo choáng váng vì những lời nói cay độc kia vừa phát ra từ cô gái hiền lành, dịu dàng đã khóc vì anh mới mấy phút trước.

“Tôi sẽ giữ anh lại! Tôi sẽ để anh khỏe mạnh, để anh không chết được! Anh phải sống, sống để nhìn tất cả mọi người rời bỏ anh, để chịu mọi đau khổ của một kẻ sống không bằng chết! Đồ phụ bạc!”

“Anh không phụ bạc em!”

“Im đi! Đừng có lấy mấy cái lý do kiểu như “cô ấy cũng khổ”, “anh đã phải giằng xé rất nhiều” ra đây với tôi nữa, nghe chói tai lắm! Giờ anh không lo phải đau khổ nữa đâu, tôi sẽ để anh đến với cô ta! Rồi anh phải đau khổ suốt đời khi cô ta chết! Tôi sẽ đứng ngoài. Sẽ cười. Sẽ khinh ọt kẻ như anh!”

Lời nói của cô cay nghiệt như nhát dao muốn đâm thẳng vào người anh, nhưng càng nói thì chỉ càng thấy sự xót xa đến tận cùng trong từng lời nói.

“Em sẽ không làm thế, đúng không?”

“Anh đang khinh thường tôi sao?”

“Anh biết em sẽ không làm thế!”

“Anh cho rằng tôi là một con hề diễn trò à!????” - Cô uất ức hét lên.

Tay cô chạm vào cái bình hoa, rơi xuống đất vỡ choang! Cô nhặt một mảnh vỡ:

“Phải, tôi không làm thế đấy! Tôi chẳng làm được đấy! Thế thì chết đi cho đỡ phải nhìn anh ở bên kẻ khác!”

“Không được, Thanh Linh!!” - Anh giật mình ngồi dậy hất mảnh vỡ khỏi tay cô.

Vết thương trên người bị chấn động khiến Mạnh Bảo như tê liệt mấy giây, cơn đau khủng khiếp bắt đầu lan tỏa. Nhưng không hiểu sao lúc đó anh quên cả đau, dám ngồi dậy để hất mảnh vỡ ra, rồi nắm lấy tay cô vì sợ cô lại làm gì khác. Sau rồi anh mới thấy đau, anh ngã gục xuống giường kéo theo cô ngã theo. Cô dụi mắt vào ngực anh, hai tay bám chặt áo anh, người cô run lên bần bật khi cánh tay anh vẫn còn quàng qua cô. Anh vẫn không để ý bởi anh đang quá đau, nghiêng cả răng lại. Chỉ đến khi áo anh ướt đầm, anh mới nhận ra...

“Đừng bỏ em...Xin anh, đừng bỏ em...”

“Thanh Linh...”

“Em không ghét Phương Nhi! Em không muốn làm tổn thương Vĩnh Sơn! Em không muốn làm hại ai, càng không bao giờ muốn anh đau khổ. Em không muốn dính vào bất cứ chuyện gì cả! Em chỉ muốn cùng anh quay về sống những tháng ngày êm ả, ngày đấy anh đã yêu em, ngày đấy anh đã hứa không bao giờ rời xa em và sẽ bảo vệ em...”

Giọng cô nức nở, nghẹn ngào làm anh buốt lòng. Anh ôm chặt lấy cô:

“Đừng làm chuyện dại dột, đó không phải là em. Hãy là chính em, là Thanh Linh mà anh đã từng yêu, được không?”

“Chỉ là ĐÃ TỪNG thôi sao?”

“Anh đã từng yêu một người con gái mạnh mẽ, kiên cường, không vì đau khổ của riêng bản thân mà ảnh hưởng tới người khác. Anh muốn cô gái đó vẫn sẽ tiếp tục sống như vậy, anh không muốn em thay đổi.”

“Vậy em cũng không muốn anh thay đổi.”

“...”

“Hãy đi cùng em! Em sẽ ở bên chăm sóc anh. Em sẽ giúp anh tìm lại Vân Trang, Minh Thiên, và cả Phương Nhi. Không có gì em không thể làm vì anh. Chỉ cần anh đi cùng em, anh sẽ không buông tay em nữa, được không?”

“Chỉ cần vậy ư...?”

“Mạnh Bảo, anh không yêu Phương Nhi, đúng không? Là anh cảm kích sự mạnh mẽ của cô ấy, là anh thương cho căn bệnh của cô ấy, rồi lầm tưởng là yêu đúng không? Em có thể tin rằng anh vẫn yêu em, không yêu người con gái nào cả. Em sẽ không để anh phải dằn vặt nữa, em sẽ cứu lấy Phương Nhi để cô ấy tiếp tục sống thật tốt như anh đã mong. Như vậy, anh không còn vương vấn gì nữa. Anh và em vẫn không chia lìa, được không anh?” - Cô ngẩng lên nhìn anh.

“Ừm anh...”

“Đừng trả lời! Hãy chú trọng tới vết thương của anh đi. Em tin là anh sẽ hiểu. Em không muốn làm anh khó xử. Xin lỗi vì những lời em đã nói.” - Cô đứng lên, đi ra khỏi phòng bệnh.

Anh nhìn theo. Anh thực sự vẫn không hiểu những cảm xúc của cô sao lại có thể đột ngột thay đổi đến như thế. Rốt cuộc là cô đang nghĩ gì mà nội tâm cô mâu thuẫn đến vậy. Vừa nói ra những câu độc địa rồi lại im lặng mà đi.

Anh không thấu được đôi mắt cô chứa gì nữa. Chỉ biết nó buồn, rất rất buồn. Anh mệt mỏi nằm xuống, người đau nhức. Anh muốn chớp mắt, nhưng sao đôi mắt u ám kia ám ảnh anh đến thế... Chỉ đôi mắt cũng thấy xót xa...

Mỗi mệt lắm rồi. Anh tựa mình, cố nhắm mắt xua đi hình ảnh Thanh Linh vừa rồi. Bỗng dưng, tâm trí anh hiện ra ánh mắt khác...Không muốn hiện mà cứ rõ mồn một

“Em sẽ không bỏ cuộc.”

Trái tim anh đã lỡ nhịp vì đôi mắt buồn của Thanh Linh, nhưng cũng rỉ máu xót xa vì ánh mắt kiên cường của người con gái ấy.

Rốt cuộc...tình cảm nào là yêu, tình cảm nào là thương?

Cô gái đứng ngoài căn phòng bệnh, mỉm cười với đôi mắt buồn thăm thẳm:

“Anh sẽ không yêu Phương Nhi, không bao giờ đó là tình yêu!”

“Bác sĩ, hãy cứu cô gái này! Cô ấy bị ung thư máu, rất nguy kịch!”

“Bệnh viện chúng tôi chỉ là bệnh viện nhỏ dưới núi, cô ấy bị nặng sao không đưa cô ấy vào trong bệnh viện thành phố?”

“Chúng cháu cũng định thế, nhưng cô ấy đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, xin hãy cứu gấp rồi sẽ chuyển tới nơi khác sau!”

Vị bác sĩ nghe giọng Minh Thiên, Vân Trang hốt hoảng thì không bình tĩnh được nữa, vội cùng các y tá đưa Phương Nhi vào trong. Cô gái xanh xao, nhợt nhạt, mê man, ý thức dường như đã mất. Bình oxy, tiếng máy móc vang lên vội vã mà não nề.

“Tôi không muốn chết...Làm ơn...Mạnh Bảo, anh ở đâu...?”

Chẳng ai đáp lại cô. Cô chỉ gọi được anh trong giấc mơ sắp tắt. Bóng tối u ám. Mộng mị. Quay cuồng.

Bíp...bíp...

“Nhanh lên, khẩn trương đi! Nguy kịch rồi!”

“Chị Nhi, cố lên, chị không thể bỏ cuộc!”

Bíp...bíp...

“Phải tiến hành phẫu thuật, cô ấy chưa chết, nhưng ngàn cân treo sợi tóc!”

“Không được, giờ nguy cấp thế này, phải để xem cô ấy chịu đựng nổi không đã, nếu không phẫu thuật lại nguy hiểm.”

“Phương Nhi, tôi đã từng không ưa cô, nhưng giờ thì khác rồi! Tôi muốn cô chiến thắng! Hãy tỉnh lại để tìm em trai tôi với tôi đi!!”

Bíp...bíp...Cuộc sống này níu kéo khó đến vậy hay sao?

“Em cảm thấy ngột thở, thời gian trôi qua nhưng em không thể quên

Hãy xoa dịu trái tim em, để em còn có thể nở nụ cười lần nữa.

Sao đầu cứ ong ong nhức nhối?

Em cuộn người, ôm lấy cái gai đường rỉ máu trong lòng...

Em hét lên trong căn phòng tối tăm này, tức giận vì căn bệnh không qua mau!

Em uống nhanh vài viên thuốc, nhìn buổi sáng lơ mơ

Tiếng ho khan cứ như xé lòng là tại sao?

Dù bệnh nặng, em cũng chỉ có thể nghĩ về anh

Chỉ có anh mới là liều thuốc duy nhất của em

Nhưng chuyện tình đôi ta đã chấm dứt rồi...”

(Painkiller - T-ARA)

“Không!” - Anh hét lên, ngồi bật dậy.

“Sao thế? Anh gặp ác mộng à?”

Mạnh Bảo giật mình, nhận ra trán mình ướt đẫm mồ hôi. Vừa đặt lưng xuống giường, anh mơ thấy ác mộng. Anh không nhớ mình mơ thấy gì nữa, chỉ biết trong giấc mơ đó, có ai gọi anh tuyệt vọng, có gì đó mà anh rất sợ nó sẽ xảy ra! Bầu trời ngoài kia nắng rất đẹp, nhưng anh thấy nó ảm đạm đến tận xương...

Anh quay lại. Thanh Linh đang ngồi bên cạnh anh, cả Vĩnh Sơn nữa. Vĩnh Sơn cau mày:

“Sức chịu đựng của cậu không tẹt đâu, nghỉ ngơi đi, dưỡng thương một thời gian là khỏi. May là cây cối nó cũng che cho cậu nên không quá tổn thương nặng nề.” - Nói thế nhưng giọng anh khá hằn học.

“Được rồi, anh đi ra đi!” - Thanh Linh nói.

Vĩnh Sơn bực bội đi ra, rõ là chẳng thể vui tí nào. Nhưng Thanh Linh không quan tâm, cô nhìn Mạnh Bảo:

“Để em lấy cho anh cái gì ăn.”

Anh ngỡ ngàng. Cô thật dịu dàng, lại ăn mặc kín đáo, mái tóc dài xõa ra tôn vẻ xinh đẹp. Bình thường thì anh không nói gì nhưng giờ anh thấy cô lạ quá. Có vẻ cô biết anh nghĩ gì, nhưng cô chỉ cười và lấy bát cháo để trên bàn xúc một thìa:

“Anh ăn đi cho nóng, em cũng vừa mua.”

“Ừm...anh không muốn ăn...”

“Anh nghi ngờ em à?”

“Không phải...Nhưng...”

Thanh Linh mỉm cười (buồn):

“Lời đã nói ra, chẳng rút lại được. Anh không thể tin em đã có những suy nghĩ ác độc là giết chết Phương Nhi phải không? Biết đâu đây, cô ấy cũng từng muốn giết em mà. Đừng nghĩ quá tốt về em.”

“...”

“Nhưng em sẽ kiềm chế bản thân. Em sẽ không làm điều gì để anh khó xử nữa. Dù thế nào, anh cũng có tình cảm với cô gái ấy mà. Chỉ là em muốn anh hãy khẳng định tình yêu thực sự là dành cho ai thôi!”

“...” - Anh vẫn im lặng.

“Mạnh Bảo, ngày trước anh nói yêu em, anh nói thật đúng không?”

Mạnh Bảo khẽ ngẩng lên vì câu hỏi đó. Lại chạm phải ánh mắt của cô. Hình như ánh mắt cô có sức mạnh vô hình bằng chục lời nói. Không cần biết cô nghĩ cái gì, tại sao cô lạ lùng đến vậy, cứ nhìn vào mắt cô là biết cô làm tất cả cũng chỉ vì tình yêu - cái tình yêu đẹp đẽ nhưng mang cho cô bao đau khổ thể mà cô không hề muốn dứt bỏ đi...

“Anh nói thật.”

Cô cười. Nụ cười đẹp như ánh nắng nhẹ nhàng ngoài kia.

“Được rồi, ăn đi để bàn kế hoạch!”

“Kế hoạch gì?”

“Bọn Khánh Quang, Khánh Vinh bỏ trốn rồi, em đang truy lùng tung tích của chúng. Có thể chúng tiếp tục quay lại ngọn núi đó. Em đã bảo người phải nhanh chóng tìm được nhóm Phương Nhi trước khi bọn

Khánh Quang tìm được, giờ cái cốt lõi là để xem nhóm Phương Nhi có tìm được không đã. Đợi anh khỏi rồi, chúng ta sẽ đi.”

“Thanh Linh...”

“Ơi?”

“Vậy giờ anh có thể biết 2 năm qua có chuyện gì xảy ra với em không?”

“...”

“Nếu em không muốn nói...”

“Không, em nói.”

Thanh Linh nhìn ra cửa sổ:

“2 năm trước, sau khi em bị tai nạn còn anh bị đánh ngất đi, Khánh Vinh đưa em tới một cái chỗ xó xỉnh nào đó định hỏa thiêu bởi hắn nghĩ em chết rồi. Nhưng lúc đó em nghĩ tới anh, bản năng trời dậy, em đã cắn tay hắn để bỏ chạy. Tất nhiên em không thể chạy được và đã bị hắn bắt lại, nhưng em cố tình va mạnh người vào một cửa khách sạn bấy giờ đã đóng cửa. Chủ khách sạn nghe tiếng động đã đi ra, Khánh Vinh bấy giờ chỉ có một mình, sợ lộ nên buông em ở đó. Chủ khách sạn thấy em nằm đó thì thất kinh, vội gọi một vị khách tới. Đó là một du khách từ Đà Lạt đến đảo chơi. Ông ấy rất tốt bụng, định đưa em tới bệnh viện, không ngờ Khánh Vinh quay về gọi lực lượng để đến uy hiếp. Nhưng du khách ấy đã biết cách trốn thoát, mang em quay về Đà Lạt chứ nếu không ông ấy sẽ bị truy đến cùng. Những tưởng rằng có thể thoát rồi, ai ngờ tới tận đây mà tên Khánh Vinh vẫn có thể đuổi được. Bị truy đuổi, tài xế taxi cũng sợ, bắt vị du khách bỏ em đi. Ông ấy không còn cách nào khác là phải đánh lạc hướng của bọn chúng, mang em thả vào một nơi kín đáo nhất rồi bỏ chạy. May mắn nơi đó gần chùa của sư Hương Nhàn, sư đưa em vào viện và Vĩnh Sơn đã cứu em.”

“Hóa ra là như vậy ư...?”

“Để bình phục quả thật là khó khăn vô cùng, nhưng em phải sống, sống để gặp anh. Và cuối cùng thì em cũng được gặp anh. Em gặp anh không phải là lúc anh đến chùa cùng Phương Nhi, mà là lúc anh ngồi bên hồ nước, ôm chặt lấy cô ấy. Anh không nhìn thấy em, nhưng em thì biết rất rõ. Nhìn thấy anh, em không tin đó là anh. Em vui lắm. Nhưng cũng buồn lắm, vì em chỉ nhìn thấy thôi, rồi em phải đi bởi trong vòng tay anh là người khác.” - Cô ngửa mặt lên, cố để những giọt nước rưng rưng chảy ngược vào tim.

Anh lặng đi. Giờ anh hiểu sao khi anh gặp cô, cô lại chỉ nhìn anh với nụ cười xa cách đến thế rồi. Vì cô đã gặp anh, gặp từ lúc trước, gặp từ lúc mà cô không nên gặp. Cái khoảnh khắc cô gặp anh lại là lúc anh đã bắt đầu rung động bởi người con gái kia...

Cô nắm lấy tay anh.

“Em biết anh nghĩ gì...Nhưng em vẫn luôn chờ anh.”

“Em...”

“Em chờ anh quay về với em. Em tin dù trái tim anh có rung động vì Phương Nhi, thì tình yêu của anh và em luôn là thật, không thay đổi. Anh sẽ chọn em, sẽ ở bên em, đúng không?”

Nói rồi cô ngã đầu vào lòng anh. Anh không đáp lại nữa, còn biết nói gì ngoài im lặng? Thanh Linh, em phải chịu khổ quá nhiều, tại sao cuộc sống bắt công với em đến nhường ấy, em không đáng như vậy, em cần được yêu thương. Nhưng...

Cái chữ “Nhưng”, bao giờ cũng thật đau đớn!

“Nhận lời với em đi!”

“Hả? Nhận lời...gì...?”

“Nhanh chóng khỏi và chúng ta sẽ đi tìm Phương Nhi, được chứ?”

Nhanh chóng ư? Nhanh chóng đi tìm Phương Nhi. Nhanh chóng cứu cô ấy. Và nhanh chóng trở về bên nhau...

“Ừ, anh nhận lời.”

Phải, hai năm đi tìm cô, anh chỉ cần nhanh chóng về bên cô thôi mà. Nhưng...

Lại “Nhưng”!

46. Chương 46: Ai Mạnh Mẽ Hơn Ai?

Khánh Vinh, tao sẽ không bao giờ thua mày! Tao hận mày vì đã chia rẽ hạnh phúc của anh ấy! Anh ấy đã không được cười, anh ấy lúc nào cũng phải sống trong u buồn, trong dần vật, trong hối hận, cũng chỉ vì thằng khốn là mày! Tao thực sự muốn giết chết mày!!”

“Vì yêu anh mà em nhận ra mình phải mạnh mẽ hơn để có thể mang lại nụ cười cho anh. Em không thích Thanh Linh, nhưng có lẽ em giống cô ấy, em yêu anh vì em muốn anh vui. Anh cười đẹp lắm, anh biết không? Tại sao anh cứ phải dần vật mình, tự mắng chính mình trong khi ai cũng có sai lầm cả? Cho dù anh có là ai, thì em vẫn biết, anh không xấu xa hay bỉ ổi, dễ mến như Khánh Vinh nói. Anh rất tốt, và đã yêu ai thì yêu thật lòng. Em ghen tỵ với Thanh Linh lắm anh à, vì cô ấy được anh yêu, được trường tồn vĩnh cửu trong trái tim của anh. Giá mà, tình yêu đó cũng dành cho em, thì tốt biết bao nhiêu...”

“Em đã ích kỷ, em muốn giết Thanh Linh, em muốn xóa cô ta ra khỏi cuộc đời của anh để em có được anh! Nhưng em không thể làm như thế. Không phải vì cô ấy, mà vì anh. Vì anh đã yêu cô ấy rất nhiều, em biết em không thể thay thế cô ấy được.”

“Vì yêu anh mà em nhận ra mình phải mạnh mẽ hơn để mang lại nụ cười cho anh”. Câu nói đó, chính cô đã nói ra mà. Đã từng là một người con gái không bao giờ chịu thua bất cứ khó khăn nào, sẵn sàng lao vào hiểm nguy dù có đang đau đớn. Phải...Vì anh. Vì anh mà cô có động lực để đứng lên. Cho dù cô biết rằng, cô có mang được nụ cười cho anh, thì hình bóng người con gái kia trong lòng anh đã khắc sâu tới mức thành một vết thương trong trái tim anh rồi.

Nhưng cô đâu có muốn giành giật với ai? Cô chỉ muốn sống vì những gì mình muốn. Vì những thứ đó để cô có động lực bước đi. Giờ cô buông xuôi tất cả hay sao?

Cô đang ở đâu đây? Ở cái nơi nào xa hoặc lạ lắm mà cô đơn đến thế này? Không có một ai bên cô cả, mọi thứ cứ lơ mơ nhưng tâm trí cô thì hỗn loạn biết bao ký ức xảy đến trong quá khứ. Cả vui lẫn buồn, cô đều nhớ tất, cô vừa sợ lại vừa muốn với lấy chúng. Nhưng sao tất cả cứ vô hình đến thế? Người cô như rơi trong khoảng không lạnh lẽo, đơn côi. Cô sắp chết sao? Khi chết hóa ra cô đơn đến nhường ấy...

Không!!! Cô muốn gặp anh! Cô không muốn chết trong cảm lạnh như thế.

Mạnh Bảo, là em đã bước vào cuộc sống của anh, là em làm xáo trộn tất cả. Nhưng cũng là vì em yêu anh kém gì cô ấy? Em cũng chỉ muốn được gặp anh, được anh ở bên tiếp sức ình. Chẳng lẽ...em cứ mãi là người đến sau ư...?

Người đến sau...chẳng bao giờ thắng được...Em thắng được rất nhiều người. Em thắng được cả Khánh Vinh. Nhưng em không thắng được cô ấy, đúng không...? Có phải anh đang ở bên cô ấy không? Anh có nhớ em không? Chắc là có nhớ, nhưng không phải toàn tâm toàn ý nhớ, bởi lòng anh cũng nào quên được cô ấy.

Anh...em không muốn đi...Em muốn thấy anh...Nhưng, em không thắng được nữa rồi...

Anh...Vinh biệt anh...Cuộc sống này, em giữ lại cũng chẳng ích gì...

“Trời ơi, không kịp nữa rồi, khẩn trương lên!!! Mau cứu cô ấy!! Cô ấy còn thở không!??”

“Lấy bình oxy ra đây!!”

“Tĩnh lại đi cô gái, chúng tôi cần sức chịu đựng của cô! Chúng tôi sẽ hết sức để cứu cô, nhưng cô không được bỏ cuộc!!!”

Vân Trang quay cuồng vì những tiếng gọi đến tuyệt vọng của các bác sĩ đang cố giành giật lại sự sống cho Phương Nhi. Bệnh của cô chưa đến giai đoạn quá nguy kịch, nhưng giờ có vẻ cô đã buông xuôi. Hình ảnh Phương Nhi mạnh mẽ trong trận đấu võ với Khánh Vinh và cô gái đang lả đi trên giường bệnh thật sự khiến Vân Trang như vỡ toang cảm xúc. Cô ngã ra sau, nhưng Minh Thiên nhanh chóng đỡ lấy cô. Nước mắt chan chứa rơi ra, cô khóc nức lên, người run bần. Không...Phương Nhi, cô gái đó không thể chết! Không đáng phải chết!

Vân Trang bỗng đứng lên, chạy vụt đi trước sự ngạc nhiên của Minh Thiên.

“Thiệt tình thì trông trẻ cũng vui, bọn trẻ trong chùa cũng ngoan lắm, mỗi tội là nhiều nên các sư cũng vất vả.”

“Thảo nào mà dạo này em gầy đi.” – Mạnh Bảo lắng nghe cô kể chuyện.

“Không sao! Những đứa trẻ đó thật tội, chẳng còn cha mẹ...”

Nói đến đó, bất giác Thanh Linh cúi mặt buồn bã. Mạnh Bảo cười an ủi:

“Trước cuộc thi đấu võ với Khánh Vinh, anh cũng đến thăm mộ cha em rồi.”

“Vậy ư? Đã quá lâu em không về thăm ông.”

“Chắc hẳn ông rất nhớ em.”

“Và Thanh Chi nữa.”

Mạnh Bảo đang ngạc nhiên thì Thanh Linh nói tiếp:

“Chính ông trước khi qua đời đã bảo em chăm lo cho Thanh Chi. Ông rất yêu con bé. Em vẫn muốn con bé nhận ra sai lầm và quay trở lại, đừng đi theo lầm lỗi. Nhưng nói thế em cũng sợ chính em. Nhỡ đâu em cũng đi theo lầm lỗi như nó...”

“Không đâu.” – Anh nắm lấy tay cô – “Em sẽ là em, không bao giờ có chuyện em đi theo sai lầm được. Anh tin em! Em có thể vượt qua khó khăn mà.”

“Được rồi!” – Cô đặt tay kia lên tay anh – “Giờ anh cũng phải vượt qua đã. Em sẽ đi lấy thuốc cho anh, được chứ?”

Anh mỉm cười gật đầu. Cô nhìn anh cười, lòng ấm áp đến lạ. “Anh tin em”, cô sẽ nhớ câu nói này. Cô hài lòng đi ra mở cửa.

“Hả!??” – Thanh Linh giật mình lùi lại.

“Hai người ở đây sao?”

Thanh Linh kinh ngạc, suýt nữa thì không nhận ra cô gái trước mặt. Vân Trang trong tình trạng rất thảm, đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, mặt đầm nước nhưng ánh mắt thì vừa hoảng loạn, vừa căm giận. Cô gạt Thanh Linh ra một bên, đi thẳng vào bên trong. Mạnh Bảo sững người:

“Trời! Vân... Vân Trang...”

“Anh...Anh không sao rồi...” – Cô bỗng quỳ sụp xuống bên giường anh.

“Hả!? Vân Trang, em làm cái gì thế? Có chuyện gì đã xảy ra!?”

Vân Trang òa khóc:

“Em biết em tìm đến đây là sai, em không nên gián đoạn giây phút giữa anh và chị Linh! Anh cũng đang bị thương không đi đâu được. Em xin lỗi! Em thực sự xin lỗi! Nhưng...chị Nhi cần anh...Em không còn cách nào khác...” – Cô vừa nói vừa nức.

Cả Mạnh Bảo và Thanh Linh đều giật mình:

“Cái gì? Phương Nhi làm sao!?”

“Chị ấy...chị ấy...” – Vân Trang vẫn tiếp tục khóc, không nói nổi.

“Nói cho anh đi!” – Mạnh Bảo bắt đầu tức giận – “Xảy ra chuyện gì với cô ấy!?”

“Chị ấy sắp chết rồi!!!” – Vân Trang hét lên, lạc cả giọng, đôi mắt phủ đầy bi thương.

Mạnh Bảo ngửa người ra đằng sau, trái tim như vừa bị đâm một mũi dao nát vỡ thành cả dòng máu.

“Anh ơi, chị Nhi đang nguy kịch! Nếu chị ấy chịu đựng được, chị ấy có thể được cứu. Nhưng chị ấy đang buông xuôi cuộc sống. Chị ấy không còn mạnh mẽ được như lúc trước nữa! Anh, em không muốn chị ấy chết!! Dù em biết anh và chị Linh mới thực sự xứng với nhau, nhưng chị Nhi không đáng phải chết! Chị ấy cần anh, cần được anh ở bên để có thể vượt qua!”

Mạnh Bảo choáng váng:

“Anh phải đi gặp cô ấy...Anh phải đi...”

“Không được!” – Thanh Linh lao ra ngăn lại – “Anh đang bị thương, không thể di chuyển.”

“Anh phải đi! Cô ấy không thể chết!” – Mạnh Bảo ngẩng lên nhìn cô. Chưa bao giờ cô thấy anh hoảng sợ đến như thế. – “Nếu cô ấy chết, anh sẽ là thằng tội lỗi, là kẻ khốn nạn nhất trên đời! Anh phải đi!!”

“Nếu anh đi, anh gặp nguy hiểm thì cô ấy sống nổi không!?” – Thanh Linh giận dữ nói to.

“...”

“Cô ấy muốn ở bên anh, nhưng không phải là muốn anh mạo hiểm vì cô ấy! Nếu như vết thương khiến anh làm sao, cô ấy sẽ còn buông xuôi hơn nữa. Và cả em, anh không nghĩ tới em dù chỉ là một chút sao? Nếu anh gặp nguy hiểm, em cũng muốn chết ngay tại đây!”

Tiếng Thanh Linh át hết mọi thứ, át cả sự hoảng loạn của Mạnh Bảo. Anh nhìn cô, chết lặng.

“Ha...”

Bỗng anh cười. Cười nhếch mép. Rồi cười thành tiếng.

“Ha ha ha!!”

Tiếng cười như đâm vỡ trái tim người con gái trước mặt. Cô nhắm mắt, muốn ngay trong lúc nào không nghe, không nhìn thấy cái gì nữa! Nhưng cô không thể, tiếng cười của anh vẫn đang đâm vào lòng cô. Tan hoang. Vết thương loang lổ thành những dòng máu của đau thương bao phủ.

“Tôi không bảo vệ được cô ấy, à không, cả hai chứ! Tôi không bảo vệ được cả hai người con gái đã vì tôi mà chịu bao đau khổ! Ha ha tôi thật là một thằng khốn nạn!”

“...” - Cô chỉ biết im lặng mà lòng vẫn như bị gặm nhấm.

“Cô ấy sắp chết mà tôi ngồi đây như kẻ tàn phế! Tôi không thể yêu cô ấy, vì tôi không thể làm tổn thương người con gái cũng yêu tôi. Nhưng đến cái ước muốn nhỏ nhoi của cô ấy là tôi ở bên cạnh để cứu cô ấy thoát khỏi thần chết mà tôi cũng không làm được. Hahaha, cái cuộc sống này tuyệt vời quá! Số phận công bằng quá!! Hahaha!!!!” - Anh ngửa mặt lên cười lớn. Anh không hề rơi một giọt nước mắt, vì nước mắt tan hết theo từng mảnh vỡ của tiếng cười.

“Anh ơi! Bình tĩnh đi anh!” - Vân Trang lao đến ôm chặt lấy anh trai.

“Tại sao...Tại sao lại như thế...?? Tại sao!?” - Anh rút lên từng tiếng đau như dao cắt.

“Anh đừng như thế nữa!!!” - Cô em gái vẫn ôm chặt anh, nước mắt lăn chả rơi - “Em sợ chị Phương Nhi ra đi, nhưng điều em sợ hơn là anh cũng chẳng còn là anh nữa! Anh đừng làm em sợ!!! Em xin anh!!”

Tiếng khóc của Vân Trang đã làm động lòng Mạnh Bảo. Anh không nói gì nữa, cúi xuống tựa cằm vào đầu cô. Hai cánh tay cô đưa lên ôm lấy Vân Trang như để tìm kiếm một nơi dựa cuối cùng. Người em gái này đã ở anh ở bên suốt từ lúc nhỏ đến hiện giờ, cô gái ấy hiểu anh, luôn yêu thương anh, luôn xoa dịu được

anh trong lúc anh đau đớn nhất. Nhưng những giọt nước mắt của cô đâu thể làm lành vết thương sâu hoắm lại vừa bị đâm hàng chục nhát trong lòng anh!

Thanh Linh vẫn đứng đó nhìn. Người cô run bần bật lên. Bỗng cô quay người chạy đi.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” - Minh Thiên hỏi khi thấy các bác sĩ dừng lại.

Ai nấy lắc đầu buồn bã. Một bác sĩ nói thay:

“Cô ấy chưa chết, nhưng nếu không tỉnh lại thì cũng sẽ nhanh chóng...” - Nói đến đây bác sĩ ngừng lại nhưng Minh Thiên đã hiểu ra tất cả.

“Không thể nào! Xin đừng đùa tôi!”

“Giờ chúng tôi sẽ chữa mấy vết thương ngoài da của cô ấy, vụ nổ trên núi cũng ảnh hưởng ít nhiều. Còn việc cô ấy có tỉnh lại hay không...”

“Cô ta vẫn chưa tỉnh lại sao?”

Các bác sĩ và Minh Thiên giật mình quay lại. Thanh Linh đứng đó, ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc (đúng ra là giấu hết cảm xúc).

“Thanh Linh, sao em lại đến đây?”

“Đến để xem cô ta chết chưa!” - Thanh Linh đáp lại, giọng lạnh băng tàn nhẫn.

“Em nói gì thế!? Sao lại muốn người ta chết?”

Thanh Linh phớt lờ Minh Thiên, đi thẳng vào trong phòng. Các bác sĩ nghe lời cô nói thì ngơ ngơ:

“Cô không được vào!”

“Tôi chỉ vào mấy phút thôi rồi tôi ra. Bộ sợ tôi giết cô ta sao?”

“Nhưng...”

“Yên tâm, bệnh tình cô ta như vậy, tôi giết cô ta làm gì. Tôi chỉ muốn xem cô ta thế nào thôi. Nếu không, sẽ có người chết trước cô ta mất!”

Nói rồi cô đi thẳng vào. Các bác sĩ và Minh Thiên vội đứng ngoài cửa sổ nhìn, họ vẫn cảm thấy nghi ngại và khó hiểu. Nhưng đúng là Thanh Linh không làm gì cả. Cô chỉ đến bên giường Phương Nhi, nhìn rất lâu cô gái đó. Bình oxy đã che cả khuôn mặt Phương Nhi, nhưng Thanh Linh vẫn biết khuôn mặt đó dường như chẳng còn chút gì của sự sống.

“Tôi hỏi cô chết chưa vậy?” - Thanh Linh cất tiếng, dù biết sẽ chẳng ai trả lời.

Không khí im lặng như muốn trêu ngươi lòng người xót xa.

“Có thật là cô đã buông xuôi không? Hay là cô vẫn níu kéo cuộc sống này để được gặp anh ấy? Buông xuôi thì cô phải chết lâu rồi chứ! Nếu anh ấy mãi mãi không đến gặp cô nữa, cô có níu kéo được không? Mọi thứ đang rất mong manh với cô mà cô vẫn cứ cố bám lấy sao?”

Cô gái vẫn lặng câm trên giường. Tiếng máy móc vang lên nào nề.

“Vì anh ấy mà cô không buông tay...Tôi biết cô đang nghĩ gì! Cô đang đau khổ, đang muốn vĩnh biệt tất cả vì không chiến thắng được căn bệnh, vì không hoàn toàn trở thành tình yêu của anh ấy. Nhưng sâu thẳm trong lòng, cô vẫn đang nhớ anh ấy! Cô vẫn đang cố bám trụ lại, kể cả dù tưởng như đã sắp buông ra có đúng không!? Trả lời tôi đi!”

“....”

“Nếu cô gặp anh ấy, cô sẽ mạnh mẽ. Còn tôi nhìn thấy anh ấy chỉ không giấu được yếu đuối trong mình. Nhưng cả tôi và cô đều có ước mơ ở bên anh ấy mãi mãi. Sao cô không dậy mà thực hiện ước mơ đó đi!? Cô chiến thắng được Khánh Vinh cơ mà! Cái gì cô chẳng làm được! Cô sống vì cái gì? Khỏi cần cô sống cho anh ấy đâu! Cô sống cho cô trước đi!!”

Thanh Linh không nói nổi nữa, gục xuống đầy tuyệt vọng. Minh Thiên đứng ngoài đã hiểu tất cả. Cô đến đây để muốn Phương Nhi quay trở về. Một mặt lại muốn ra đi cùng Mạnh Bảo để Phương Nhi không thể bước vào cuộc sống của hai người. Nhưng trong sâu thẳm tâm hồn kia cũng không thể bỏ mặc cô gái “tình địch” ấy. Ai là tình địch của ai? Ai mạnh mẽ hơn ai? Câu hỏi vang lên xé lòng mà không biết đáp lại như thế nào.

“Anh ấy...đang rất đau khổ vì cô...”

“...”

“Xin cô, cô tỉnh lại đi! Hãy để tôi ích kỷ được không? Để tôi được nhìn thấy nụ cười của anh ấy được không? Từ bao giờ, nụ cười đó dành cho cô rồi...? Tại sao giờ tôi muốn nó dành cho tôi, mà lại khó đến thế!?”

Những giọt nước mắt bật ra khi nghĩ về anh. Người ta bảo, nước mắt là máu chảy. Là máu nên chảy ra mới thấy đau. Chỉ là, “giọt máu” này chỉ có một màu trong suốt, mất đi màu đỏ hạnh phúc rồi.

Hết rồi sao? Vô vọng...? Cô không thể làm gì cho anh nữa sao...?

Bỗng...

Cánh tay ai hơi cựa quậy chạm vào tay cô. Như một luồng điện xẹt, cô ngẩng lên. Phương Nhi...

“Trời, hình như...” - Các bác sĩ nhìn từ ngoài bỗng chạy vào.

“Cô ấy thở lại rồi kìa, dù hơi thở yếu!”

“Không thể nhìn nhầm được! Đúng là cô ấy vẫn chịu đựng được.” - Bác sĩ nào cũng vui mừng.

“Mau cứu chữa rồi nhanh chóng chuyển cô ấy lên bệnh viện thành phố. Phải nhanh vì cô ấy đang chịu đựng được, ít nhất là hiện tại.”

Chỉ có Minh Thiên không để ý Phương Nhi, anh đi đến đỡ Thanh Linh đứng dậy:

“Em có sao không?”

Cô đứng dậy, nhưng dường như tâm trí cô không có một vị trí nào dành cho anh. Cô gái kia vẫn sống, đang bắt đầu hồi tỉnh. Sao cô lại cảm thấy mình vừa làm điều gì đó sai lầm...?

Cô bỏ tay Minh Thiên ra, mệt mỏi đi khỏi phòng bệnh.

“Phương Nhi...Phương Nhi...” - Có tiếng người phụ nữ phòng bên.

Thanh Linh đi sang. Bà Ngân - mẹ Phương Nhi đang nằm đó, bà cũng vừa tỉnh. Bà ngạc nhiên khi thấy người đi vào là một cô gái xinh đẹp nhưng thần thái lạnh lùng, buồn bã. Ngay trong phút chốc, bà nhớ ra cô là ai:

“Cháu...Thanh Linh...?”

“Là cháu! Cô có sao không ạ?”

“Phương Nhi, nó đâu rồi?”

“Nhi qua khỏi rồi, cô đừng lo. Cô hãy an tâm nghỉ ngơi đi. Nhưng cô cho cháu hỏi: là ai đã gây ra vụ này vậy?”

“Là nhóm cái gã Khánh Quang và Khánh Vinh đó. Chúng nó đánh ngất cô, còn Minh Phú...Hình như thằng bé đó bị bắt đi rồi.”

Thanh Linh kinh ngạc. Chúng nó...bắt Minh Phú làm gì vậy!?

“Cô xin lỗi, Thanh Linh, nhưng mẹ cháu...”

“Cô không cần xin lỗi đâu, cháu biết quá rõ bà ấy mà!” - Giọng cô hẳn học khi nghĩ tới Thanh Thảo.

“Có một sự thật cô phải nói cho cháu...Á...!” - Bà Ngân định ngồi dậy nhưng khê kêu lên, bà cũng bị thương khá nặng.

“Cô nói sau cũng được!” - Thanh Linh vội tới đỡ bà nằm xuống - “Giờ cháu sẽ đưa con gái cô về bệnh viện thành phố, cô hãy yên tâm ở đây, khi nào khỏi thì đến đấy nhé cô!”

“Nói cho cô...con bé bị làm sao...? Nói cho cô đi! Cô biết nó bị bệnh, nhưng là bệnh gì?”

Thanh Linh im lặng. Người phụ nữ này mà biết bệnh tình của Phương Nhi, chắc chắn bà sẽ rất đau khổ.

“Cô nghĩ đi, cháu đi đây! Cháu xin lỗi!”

“Anh...từ từ thôi. Anh chưa khỏi mà!” - Vân Trang đỡ lấy anh khi anh định đi khỏi phòng bệnh.

Anh không đáp lại cô, đôi mắt buồn mông lung nhìn ra nơi nào đó xa vời vợi. Vết thương của anh đã được cứu khá nhiều, vả lại với sức chịu đựng của mình thì anh đi lại nhanh chóng. Anh cũng đâu còn cảm thấy đau vì mấy cái vết thương này nữa đâu, phút giây nghe tin Phương Nhi sắp chết thì cảm xúc của anh đã vỡ tan thành từng mảnh vụn rồi.

Đi ra ngoài hành lang bệnh viện. Anh cảm thấy chỉ có mình mình cô độc giữa bệnh viện vắng lặng, ngay cả người em gái đang dìu anh cũng không cảm nhận thấy nữa. Người ta đi qua cho rằng anh bị mù, bởi vì đôi mắt anh đang nhìn vào nơi nào xa xăm, vô định, không có một mục tiêu gì. Và đôi mắt đó buồn, buồn hơn đôi mắt Thanh Linh rất nhiều...

“Nhanh lên, sắp đến rồi!” - Có tiếng ai quen quen. Hình như Vĩnh Sơn...

Anh quay người nhìn ra. Ở đằng kia, Vĩnh Sơn, Thanh Linh, Minh Thiên cùng các bác sĩ đang đẩy một giường bệnh về phía phòng phẫu thuật. Đôi mắt anh mở to khi nhận ra người trên giường đó là ai. Là cô! Chính là cô! Anh bỗng đứng lên đi thật nhanh, nhưng vết thương khiến anh gục xuống đau điếng làm Vân Trang hét hoảng sợ. Anh lại cảm thấy đau vì vết thương thân thể rồi. Cảm xúc của anh về rồi...

Chiếc giường được đẩy đi qua rất nhanh, nhưng anh bất chấp cả đau để đứng lên giữ nó đứng lại. Anh nhìn cô gái nằm trên giường. Cô vừa từ cõi chết trở về, nhưng vẫn không tỉnh lại. Anh không biết nên vui hay nên buồn? Vui vì cuối cùng cô vẫn không bỏ anh mà ra đi. Nhưng trong tâm can vẫn xót xa tột cùng, đôi mắt có gì đó tỉnh ngịch, ánh nhìn mạnh mẽ kiên cường ấy anh không nhìn thấy nữa. Một ngày nào đó, cuộc sống mong manh của cô cũng sẽ rời bỏ cô...Bàn tay anh đụng tay cô. Lạnh ngắt. Toàn thân cô cũng chẳng còn sức sống, ngoại trừ trái tim đang cố đập những nhịp đập yếu ớt để chống chọi, để có thể mở mắt ra nhìn anh.

“Anh xin lỗi, Phương Nhi...Thực sự là câu xin lỗi rất ngu ngốc...Nhưng anh có lỗi với em!”

Giọng nói nghẹn ngào, chát đắng. Các bác sĩ lầm lũi đẩy chiếc giường đi. Chỉ là đẩy đi đến phòng phẫu thuật mà có cảm giác như mãi mãi không quay lại.

“Anh không có lỗi, anh à...”

Ở nơi nào đó quá xa xôi, khi sự sống của cô mong manh chẳng lối thoát, cô vẫn nghe thấy tiếng anh...

Thanh Linh vẫn đứng kia nhìn anh bằng đôi mắt sâu thẳm ấy. Anh nói với người kia, mà lại lừa lòng cô. Cô buồn bã quay đi, cô nên tới chỗ khác cho yên tĩnh. Bệnh viện vắng vẻ quá, ra gần sân vẫn thấy trống trải.

Bỗng có một cái bóng vụt qua!

“Ai đó?” - Thanh Linh giật mình đuổi theo.

Bóng người đó rất quen, cô không thể để chạy mất được. Với đôi chân rất nhanh cô đã nhìn thấy đó là ai. Là một cô gái, mái tóc dài buộc cao...

“Thanh Chi!” - Cô gọi, vừa ngạc nhiên vừa giận dữ.

Cô gái đó quay lại, ánh mắt đầy vẻ hiểm độc:

“Chào chị gái, em đến thăm chị đây!”

47. Chương 47: Chiếc Nơ Màu Xanh

Không khí bệnh viện vắng lặng đến lạnh người. Trước cửa phòng phẫu thuật, người con trai ấy vẫn ngồi bần thần trên cái ghế dài. Không ai dám hỏi gì anh. Vài người đi lại cũng gắng đi thật nhẹ, nhìn thật nhanh. Họ đều cảm thấy ở chàng trai đó nhiều điều bất thường. Một số cô gái choáng ngợp vì gương mặt đẹp trai cũng không dám nhìn lâu vào đôi mắt anh. Đôi mắt như vô hồn, đáng sợ thực ra chất chứa bao mảnh vỡ thương đau.

“Anh...” – Em gái anh định tới đỡ anh dậy, nhưng lại thôi. Cô có nói thế nào thì anh cũng chẳng rời khỏi chỗ này.

Vân Trang lặng lẽ đi ra hành lang ngoài cho thoáng. Minh Thiên cũng đang đứng đó, nhìn ra ngoài sân bệnh viện. Trông anh thật cô độc. Trong suốt chuyến đi, người con trai ấy luôn lặng lẽ. Hai năm trước, anh còn là một công tử nhà giàu gian ngoa, kiêu ngạo, giờ lại là một chàng trai trầm lặng như thế kia.

“Chúng nó bắt Minh Phú làm gì chứ?” – Bỗng anh lên tiếng. Anh đã biết cô ở sau anh.

“Anh đang lo cho Phú ư?”

“Là anh đã hại nó...”

“Từ bao giờ anh biết ân hận nhanh vậy?”

Minh Thiên không hiểu câu nói của Vân Trang, quay lại nhìn cô.

“Hai năm trước, anh Minh Thiên đã giày vò ân hận bởi tai nạn của chị Thanh Linh rất nhiều. Có phải từ ngày đó mà trái tim anh quá nhạy cảm, dễ cảm thấy mọi thứ đều là do lỗi của mình?”

“Ừm...” – Minh Thiên cúi mặt buồn bã – “Anh toàn gây họa cho người khác. Nếu không phải tại anh, ngày đó cô ấy đã không phải chịu vết thương khủng khiếp như vậy.”

“Em hỏi anh...Anh yêu Thanh Linh thật lòng? Hay là do quá gần gũi với chị ấy nên anh cảm thấy đó là yêu?”

“Em hỏi thế là có ý gì?”

Vân Trang bắt giác cười đắng ngắt:

“Trên đời này sẽ chẳng có người đàn ông nào xứng đáng với chị Thanh Linh!”

“Vân Trang, em dám nói thế!?” – Minh Thiên tức giận.

“Chẳng có ai bước vào trái tim chị ấy được lần nữa đâu!” – Vân Trang vẫn nhìn anh không run sợ - “Người duy nhất làm chị ấy yêu thì đã không còn là của riêng chị ấy nữa rồi! Chẳng có ai nữa đâu! Anh cứ cố chấp chỉ đi theo chị ấy như thế mà không thấy đau khổ sao!?”

“Anh đã làm cô ấy đau khổ, dù cô ấy có từ chối anh, anh cũng phải đền bù cho cô ấy! Anh tình nguyện làm người đứng sau, hiểu chưa?” – Anh nói trong giận dữ.

“Vậy có người cũng tình nguyện đứng sau anh, anh hiểu không?”

Minh Thiên sững người, Vân Trang nói thế...là có ý gì? Anh im lặng một lúc, rồi cũng hiểu ra...Thực tình, anh đã hiểu ý cô từ lâu lắm rồi. Nhưng không hiểu sao anh không dám đối mặt với cái “hiểu” ấy? Có phải vì Thanh Linh đã chiếm trọn trái tim anh? Hay là anh đang cố ép mình vào một cái suy nghĩ rằng anh yêu Thanh Linh, yêu hơn Mạnh Bảo, anh phải nghĩ đến Thanh Linh không được nghĩ đến ai khác!?

“Chúng ta...ai cũng là kẻ đứng sau cả.”

Minh Thiên, Vân Trang giật mình quay lại. Thanh Linh đứng đó, gương mặt đầm nước mắt. Lần đầu tiên hai người thấy cô gái ấy khóc. Đôi mắt cô bình thường đã buồn, khi khóc thì chỉ toàn một màu đau thương. Hình như tay cô đang nắm chặt cái gì đó.

“Thanh Linh...em làm sao vậy!?” – Minh Thiên vừa lúng túng, vừa hốt hoảng.

“Vân Trang thực sự tốt với anh, Minh Thiên! Đừng nghĩ tới em! Đừng vì em mà đau khổ. Em không muốn bất cứ ai vì mình mà đau khổ!”

“Em nói cái gì thế!?” – Minh Thiên không hiểu.

“Ở lại đây chăm sóc Vân Trang đi! Em không thể không đi nữa rồi...”

Minh Thiên vẫn chưa hiểu gì thì Thanh Linh đã chạy vụt đi. Sấm sét bùng nổ, trời bắt đầu đổ cơn mưa. Anh chạy đuổi theo nhưng cô chạy quá nhanh, bóng cô nhanh chóng khuất xa sau màn mưa để lại cho anh những nghi vấn không biết giải đáp thế nào. Tại sao...cô lại khóc? Cô gái tưởng như không biết khóc là gì ấy bỗng dưng lại rơi cả dòng nước mắt như thế!

Mưa rơi ướt nhòa ký ức. Cô chạy đi thật nhanh. Hận thù mà đau khổ đến cực độ. Bàn tay cô vẫn nắm chặt kỷ vật ấy – cái thứ đã làm nước mắt cô rơi ra xối xa đến đau lòng. Lời Thanh Chi cứ văng vẳng bên tai cô.

Thanh Linh nhìn Thanh Chi:

“Thời gian qua, em ở chỗ Khánh Quang sao?”

“Tất nhiên rồi, ông ta rất chiều chuộng em, toàn cho em tiền sắm đồ đẹp nè. Chị đi cùng em đi, hai chị em sẽ được sống sung sướng.”

“Thanh Chi, tôi sẽ cho em một cơ hội. Hãy quay lại đi! Tôi vẫn sẽ coi em là em gái.”

Thanh Chi không còn run sợ trước giọng nói nghiêm khắc của Thanh Linh, ngược lại cô ta còn cười:

“Tôi vẫn coi chị là chị gái nên mới cố xưng hô tử tế với chị, vì thế chị cũng tử tế một chút đi! Đừng tỏ vẻ kiêu ngạo.”

“Em đang nói chính mình à?”

“Chị...” – Thanh Chi quát mắt – “Ồ tôi kiêu ngạo đấy! Tôi chẳng làm được gì nên mới dựa hơi Khánh Quang! Nhưng tôi phải cướp được Mạnh Bảo. Tôi sẽ không thua chị!”

“Em có thắng tôi thì em cũng không thắng được Phương Nhi đâu.” – Thanh Linh bình thản.

“Phương Nhi á? Cô ta chết đến nơi rồi, mở mắt còn không nổi thì thắng được tôi chắc? À hay là chị không thắng được cô ta nên chị cũng quy luôn sang tôi?”

“Em ăn nói cho cẩn thận đi!”

“Thanh Linh, chị đúng là không bằng Phương Nhi. Chị cứ tỏ ra lạnh lùng nhưng chị diễn tệ lắm! Chị tưởng tôi không biết chị nghĩ gì à? Chị cũng nhỏ nhen, ích kỷ, muốn chiếm tình yêu về phía mình khác quái gì tôi? Nhưng tôi khuyên chị bỏ cuộc đi! Chị chẳng là gì với Mạnh Bảo nữa đâu, chị mãi chỉ là người yêu cũ.”

Thanh Linh không nói gì, nhưng đôi mắt vẫn lên tia giận dữ. Thanh Chi vẫn cứ cười:

“Không tin thì xem cái này đi!”

Thanh Chi lôi trong túi ra một thứ. Vẻ lạnh lùng trên mặt Thanh Linh đã tan biến sạch khi thấy nó!

Chiếc nơ màu xanh...

“Kỷ vật tình yêu của hai người, nó đã vào tay Phương Nhi đấy!”

“Nói dối!” – Thanh Linh cắn răng.

“Khánh Vinh đã lấy nó từ tay Phương Nhi mà. Làm sao Khánh Vinh có thể giành được nó khi nó còn ở trong tay Mạnh Bảo? Mạnh Bảo quên chị rồi! Mạnh Bảo giờ chỉ coi chị như một người mà anh ấy phải bù đắp thôi!”

“Im đi! Anh ấy không phải người như vậy!!”

“Cứ xem đi, xem đây có phải cái nơ của chị không!”

Thanh Chi quăng chiếc nơ xuống đất. Thanh Linh vội vã nhặt lấy. Cảm giác khi cầm chiếc nơ vẫn như thế! Nó đúng là cái nơ mà anh đã từng tặng cô.

“Minh Phú đang ở trong tay tôi!”

“....”

“Muốn cứu thằng bé thì dụ Mạnh Bảo, Minh Thiên, Vân Trang đến chỗ tôi. Đừng có do dự! Hãy cho kẻ bội bạc kia biết chị đã yêu anh ta thế nào nhưng rồi anh ta đã đối xử với chị ra sao! Tôi đợi chị, tôi sẽ cho chị biết địa chỉ...”

Thanh Chi nói một hồi rồi bỏ đi, để lại Thanh Linh ngồi một mình đó, tay nắm chặt chiếc nơ trong tay. Bao nhiêu kỷ niệm ùa về trong tâm trí đang cố chèn ép ký ức của cô. Cô không bao giờ quên được những ngày đó. Mạnh Bảo hồi ấy là một chàng trai tuổi 20, vừa ranh mãnh, vừa đáng yêu đã làm cô rung động không phải vẻ đẹp trai hào hoa mà là bởi tình cảm hết sức chân thành. Không quan trọng sắc đẹp của cô, chỉ tặng cô một chiếc nơ kèm theo câu nói “Không cần son phấn, lúc nào em cũng đẹp!” Từ giây phút đó, chiếc nơ như buộc cô lại với anh. Anh đã yêu cô vô cùng. Cô luôn tin dù thế nào thì tình yêu đó vẫn còn như màu xanh hy vọng của chiếc nơ. Cô hy vọng. Hy vọng quá nhiều! Hy vọng rằng cô sẽ giữ được anh! Hy vọng rằng dù cô và anh có cách xa nhau, anh sẽ luôn đợi cô như câu “Anh đợi em” anh đã nói với cô trong những ngày nắng của kỷ ức.

Nhưng giờ đã vô vọng thật sao? Chỉ có cô tuyệt vọng với tình yêu không thể thay đổi, còn anh đã không còn muốn tìm lại cô!? Anh vứt bỏ chiếc nơ này!!?? Anh để nó rơi vào tay cô gái kia!!?? Anh sẵn sàng cho đi tình yêu, cho đi lời hứa của mình!?? Bao cảm xúc hỗn loạn, cô hận anh! Cô muốn anh đau khổ như anh đã làm cô đau khổ! Nhưng sao đau đến thế này!!?? Hai năm trôi qua rồi, thời gian chờ đợi cũng đủ dài rồi, mà sao nghĩ đến anh cô vẫn thổn thức? Cô yêu anh như vậy mà anh bỏ rơi cô!? Hóa ra, cô đã ngu ngốc theo đuổi một cái tình yêu không đáng để mình theo!

Được lắm! Cuộc đời này lấy của cô quá nhiều rồi! Cô lại khóc rồi. Mạnh Bảo, cái tên đó làm cho cô khóc được cơ đấy!

“Mạnh Bảo, Phương Nhi, hai người phải trả giá đắt!”

Cô đứng lên. Bàn tay như muốn xé nát chiếc nơ kỷ niệm. Nước mắt vẫn rơi, không biết làm sao để kìm lại.

Minh Thiên vừa chạy vừa gọi, anh linh cảm có điều gì chẳng lành. Nhưng màn mưa trắng xóa đã che lấp tầm nhìn của anh, anh không thấy cô đâu nữa. Đột nhiên, anh nhìn thấy một bóng đen chạy vụt qua. Anh vội vã đuổi theo. Là một cô gái. Nhìn rất giống Thanh Linh.

“Thanh Linh!”

“Vì nhầm tôi là Thanh Linh mà hai năm trước anh đã gây họa đấy, Minh Thiên!”

Minh Thiên sững người:

“Thanh Chi...”

“Đang đi tìm người thương sao? Chị ta đang trong tay tôi rồi!”

“Cái gì!!?? Cô đã làm gì Thanh Linh!?”

“Nghe đây: nếu Mạnh Bảo không đến, cả Thanh Linh và Minh Phú sẽ chết!”

Tiếng Thanh Chi vang lên hơn cả sấm sét, đánh thẳng vào trái tim Minh Thiên. Anh đơ người ra, không nói nổi câu gì nữa. Thanh Chi vẫn cười, ném cho anh một tờ giấy nhỏ ghi chỗ của cô ta rồi nhanh chóng bỏ đi. Một mình Minh Thiên sững sờ dưới cơn mưa nặng hạt. Anh phải làm gì? Anh phải làm gì để cứu em trai và người con gái ấy đây!!?? Mạnh Bảo, đúng rồi, Mạnh Bảo! Có chết anh cũng phải lôi anh ta đi!

Vân Trang giật mình khi thấy Minh Thiên ướt sũng mưa chạy tới. Nhưng anh không để ý tới cô, tiến thẳng tới chỗ Mạnh Bảo vẫn đang lỳ lợm ngồi ở ghế:

“Thanh Linh đi rồi!” – Giọng Minh Thiên đầy chua xót.

Mạnh Bảo không hề chớp mắt. Nhìn anh như thể không biết mọi người xung quanh mình là ai.

“Phương Nhi đang dần được cứu rồi, anh chỉ nghĩ đến cô ấy mà không nghĩ tới Thanh Linh hay sao!!??”

“...”

“Tôi không thể mất cả hai người! Em trai tôi, và người tôi yêu! Tôi không muốn tôi sẽ sống cả đời trong tội lỗi! Là tôi gây ra họa cho Thanh Linh hai năm về trước. Giờ thì tôi nhận sai đấy! Anh còn giả vờ giả vịt không nghe nữa sao!???”

Mạnh Bảo im lặng. Minh Thiên thực sự tuyệt vọng. Anh không còn cách nào khác ư?

“Hả?? Minh Thiên, anh làm gì thế!???”

Vân Trang kêu lên khi thấy Minh Thiên quỳ sụp xuống dưới chân Mạnh Bảo.

“Tôi xin anh! Lần này thì tôi xin anh! Nếu anh không quan tâm tới Thanh Linh thì hãy nghĩ tới em trai tôi! Thằng bé không đáng dính vào chuyện này!!”

“Minh Thiên, anh đứng lên đi! Anh trai em cũng đang rất rối bời!”

“Không!! Anh ta rối bời, anh thì sung sướng lắm!? Mạnh Bảo, tôi luôn cho anh là kẻ ngứa mắt nhất, nhưng giờ tôi quỳ xin anh, anh hài lòng chưa!???”

Không khí căng thẳng và náo nức. Mỗi con người khác nhau lại chung rất nhiều nỗi đau. Có người thể hiện ra, có người thì cố giấu.

“Đứng lên đi!” – Mạnh Bảo lạnh lùng.

“Anh...”

“Anh ấy bảo anh đứng lên rồi, anh ấy đồng ý rồi! Đứng lên đi!” – Vân Trang vội dìu Minh Thiên đứng dậy.

Cả hai không biết nói gì nữa, chỉ đành nhìn Mạnh Bảo thẫn thờ đứng nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật. Ở trong kia, Vĩnh Sơn đang cố gắng cứu Phương Nhi. Cô vẫn đang đứng giữa sự sống và cái chết. Liệu cô có biết cô đau một thì chàng trai đó đau mười? Đau vì không thể bảo vệ được cô. Nếu như có Thần Chết thật thì dù phải mất tất cả, anh cũng sẽ lao vào đánh với hắn một trận để giành lại sự sống cho cô gái không đáng phải chết là cô! Cả cô gái kia nữa! Cả người mà anh đã từng yêu sâu đậm, cô cũng đang gặp bao nguy hiểm! Tại sao trong lúc này mà cứ bắt anh phải lựa chọn như vậy!?? Từ bao giờ, ánh nhìn của anh lạnh lùng không muốn nhìn đời như thế? Từ lúc nào, đôi mắt đẹp tinh nghịch ranh ma của anh đã buồn hơn cả đôi mắt của Thanh Linh như vậy?

Anh áp mặt vào cửa, những tưởng có thể nhìn xuyên thấu cánh cửa rồi.

“Phương Nhi, anh xin lỗi. Em phải sống, dù không còn anh, em cũng phải sống. Hãy luôn mạnh mẽ kiên cường như tính cách hàng ngày của em.”

Anh nói thế, cô có nghe thấy không? Anh nói nhỏ lắm, vì anh không muốn ai nghe thấy ngoài cô cả.

“Anh...” – Vân Trang khẽ gọi.

“Em ở lại đây chăm sóc Phương Nhi đi Trang!”

“Ồ nhưng...”

“Nhưng ngại gì? Chúng nó muốn cả em cũng đến đúng không? Anh không ngu ngốc mà để em dẫn thân vào nguy hiểm! Anh tự biết lo ithub! Minh Thiên, tôi đi vẫn chưa tốt, cậu đi cùng tôi.”

Mạnh Bảo lạnh lùng một cách không thể tưởng tượng nổi. Nhưng ai cũng biết trái tim anh tan nát rồi, anh đang lấy lạnh lùng để vá lại cái trái tim đó mà thôi!

Có lẽ lần khóc cuối cùng của anh...chính là khi ôm Thanh Linh bị tai nạn va vào đá hai năm trước. Anh không còn biết khóc nữa. Cảm xúc nó cứ vỡ toang từng ngày, thì nước mắt cũng vỡ theo thôi.

“Anh...Anh không cho em đi, vậy anh thì sao!?” – Vân Trang gọi anh lại. – “Cả chị Nhi nữa, chị ấy sẽ ra sao nếu không thấy anh?”

Mạnh Bảo nhắm mắt, buông một câu:

“Đừng đợi anh!”

“Lạy Chúa tôi, chị Nhi, chị Nhi!”

Phương Nhi dần dần mở mắt khi nghe thấy tiếng gọi thân quen của Vân Trang. Màu trắng ảo não của bệnh viện hiện ra trước mắt cô.

“Vân Trang, là em à...”

“Cuối cùng chị cũng tỉnh, em tưởng phẫu thuật không thành công! Chị mê man 2 ngày từ sau phẫu thuật rồi. May quá, bác sĩ Vinh Sơn giỏi thật!”

“Tại sao chỉ có mình em?”

“Hả? Thì...” – Vân Trang vội đánh trống lảng – “Đây là cuộc phẫu thuật nhỏ, chị nghỉ một thời gian ngắn thôi là có thể đi lại chút rồi. Chị hãy gắng chiến đấu với bệnh tật, sau này biết đâu sẽ còn vài cuộc phẫu thuật nữa.”

“Chị hỏi em: Mạnh Bảo đâu?” – Phương Nhi cau mày.

“Chị...biết anh ấy đã ở đây à?”

“Chị còn nghe rõ anh ấy nói với chị “phải sống mạnh mẽ dù không còn anh ấy”. Anh ấy đã đi rồi phải không?”

“Chị Nhi, em sợ chị buồn...”

“Nói đi, chị không buồn đâu. Kể cả có liên quan đến Thanh Linh.”

Vân Trang đành phải kể lại tóm tắt mọi thứ cho Phương Nhi nghe. Phương Nhi nghe xong, chỉ khẽ cười chua xót:

“Hóa ra Minh Phú bị bắt cũng có lý do cả...”

“Chị...”

“Anh ấy đi lâu chưa?”

“Mấy ngày rồi. Và anh ấy nói đừng đợi anh ấy.”

“Sao em không giữ anh ấy lại?”

“Em còn có thể giữ được sao? Em biết anh ấy đau khổ lắm!”

Phương Nhi im lặng, không nói gì cả. Vân Trang cũng phải e dè trước vẻ lặng lẽ đó của cô. Giờ bệnh tình của Phương Nhi cũng đã được chữa tạm thời, nhưng trong lòng cô đã được chữa chưa thì không ai biết. Tính Phương Nhi, nhiều khi cũng có giống Thanh Linh...

“Trang, nhờ em một việc!”

“Gì vậy chị?”

“Đến chùa của Thanh Linh, gọi cái Bông đến đây!”

“Hả? Gọi con bé đó làm gì?”

“Cứ làm theo lời chị đi! Bọn Khánh Quang, Khánh Vinh, Thanh Chi chúng nó không để yên thì cũng đừng hòng chị để yên!”

48. Chương 48: Kế Hoạch Dàn Dựng

Mưa rả rích bên ngoài cửa sổ căn phòng u tối. Người đàn bà nằm trên giường, chìm vào cơn mộng mị.

“Thanh Thảo!”

Bóng người đàn ông mờ ảo trong giấc mơ.

“Phúc Nguyên, là anh sao!?”

“Tại sao em lại giả dối như thế!? Anh đã vì em mà chết, giờ em muốn Thanh Chi đi theo con đường tội lỗi, Thanh Linh chịu đau khổ cả đời sao? Hai đứa nó là con gái của chúng ta, Khánh Quang là thằng khốn nạn!! Hắn giết anh, hắn cưỡng hiếp Thanh Linh! Thế mà người vợ anh yêu thương đã nghe theo hắn, em còn là người không!!??”

“Phúc Nguyên, em không phản bội anh! Em không muốn!”

“Em không bao giờ yêu anh, em chỉ si tình với thằng khốn đó đúng không?”

“Không, không,…”

“Đồ khốn! Hãy trả lại sự trong sạch cho con gái tôi! Thanh Linh tội nghiệp của tôi, nó không đáng có người mẹ như cô! Một đứa ngoan hiền như nó chưa bao giờ sống đúng tuổi của mình!! Tất cả là tại tôi! Vì tôi yêu cô, tôi luôn gắng giành được cô, đấu tranh quyết liệt với Khánh Quang. Nhưng cô chỉ coi tôi là kẻ thay thế! Hắn bỏ cô vì trót để mẹ đàn bà khác mang thai thằng Khánh Vinh, cô cũng tìm đến tôi! Sao tôi lại ngu ngốc cưới cô!!?? Tôi gây ra bao đau khổ cho con gái tôi! Thanh Linh, cha có tội với con! Cha sai rồi!”

“Phúc Nguyên, anh phải nghe em!! Em không…”

Thanh Thảo bình tĩnh, chỉ là cơn ác mộng. Nhưng bà chắc chắn cảm xúc của bà là thật, những lời của Phúc Nguyên đã găm chặt vào trái tim bà. Mọi tội lỗi đều do bà gây ra sao!!?? Không, không phải như thế!! Bà không phải kẻ phản bội chồng!! Bà nhớ đến ám ảnh cái chết của ông vì cứu bà, ánh mắt đau khổ khi thấy bà vẫn bị bắt đi, tiếng khóc tang thương của con gái,… Khi ấy bà đã chết rồi! Nhưng tại sao giờ bà lại sống như thế này chứ!!??

Phải, bà yêu Khánh Quang, đã từ lâu lắm. Không ai biết cả, cứ kháo rằng bà yêu Phúc Nguyên, Khánh Quang theo đuổi bà nhưng không được nên trả thù. Ai biết đâu, Khánh Quang, Phúc Nguyên, Thanh Thảo cùng là bạn học. Thanh Thảo ngày ấy xinh đẹp không khác một tiên nữ, hình ảnh cô nữ sinh áo trắng dịu dàng thanh tú khiến cả Phúc Nguyên và Khánh Quang theo đuổi. Phúc Nguyên yêu thật lòng vì tất cả mọi thứ nhưng Khánh Quang chỉ mê đúng nhan sắc. Ấy vậy mà bà yêu Khánh Quang, mảy cho Phúc Nguyên kiên trì thay đổi và rồi..

“Làm sao lại tỉnh giấc thế?”

Gã đàn ông từ đầu bước vào, ngồi xuống cạnh Thanh Thảo, vòng tay ôm ra vẻ âu yếm. Hơi thở hắt sặc mùi thuốc lá.

“Không có gì, khó ngủ thôi…”

“Khó ngủ thì dậy đi, có việc cho em đây!”

Thanh Thảo ngơ ngợ nhìn Khánh Quang:

“Em thấy đấy, hai đứa Mạnh Bảo và Minh Thiên đã lọt bẫy, nhưng vẫn còn con bé Vân Trang! Mau đi tóm nó đi.”

“Con bé đó có gì khó đâu!”

“Vân Trang dễ xử, nhưng Phương Nhi thì không.”

“Bệnh tật như thế thì có gì phải lo.”

Khánh Quang khẽ cau mày:

“Đừng bao giờ khinh thường nó!”

Thanh Thảo hơi run, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và đi ra. Ở ban công, cô gái ấy vẫn đứng nhìn cơn mưa nặng hạt trong bầu trời màu đêm. Mái tóc rất dài bị gió thổi mạnh khiến mọi thứ xung quanh cô trở nên u ám.

“Thanh Linh, không ngủ à?”

Cô không đáp, chỉ quay lại nhìn. Ánh mắt cô lạnh lẽo hơn cả mưa. Từ hôm tối đây, cô đã không nói gì mà chỉ nhìn mọi người bằng đôi mắt lạnh nhạt ấy.

Đồng hồ đã hơn 0h sáng. Bệnh viện lặng ngắt như tờ.

“Chị...chị Nhi...”

Tiếng gọi trong trẻo quen thuộc làm Phương Nhi tỉnh giấc. Bé Bông đang đứng ở trước cửa phòng cô cùng Vân Trang.

“Sao em lại đến đây giờ này?”

Vân Trang đáp thay:

“Hồi sáng em đến thì con bé bận việc ở chùa. Thanh Linh đi là nó cũng khá vất vả. Nửa đêm rồi lại gọi em bảo em đưa đến gặp chị, nó không muốn chị chờ đợi.”

“Con bé này, lần sau cứ ngủ đi rồi hôm sau đến, cứ lo cho chị làm gì!” - Phương Nhi trách yêu Bông.

Mặt cô bé buồn rầu, mắt khê rưng rưng:

“Chị...bị ung thư phải không?”

“Em biết rồi sao?” - Phương Nhi đáp, khẽ nhìn Vân Trang.

“Tại sao chị lại giấu em!? Em không muốn chị bị bệnh! Chị Nhi rất tốt, đối với em cả chị Linh và chị Nhi đều tốt!!”

Giọng cô bé nghẹn ngào làm Phương Nhi thấy xót lòng. Cô sẽ không để cô bé này phải lo lắng ỉn!

“Được rồi, chị sẽ khoẻ nếu em trả lời giúp chị mấy thứ.”

“Chị cứ nói đi ạ!”

“Em ở gần Thanh Linh như vậy, có biết cô ấy hay nói chuyện với kẻ lạ nào không?”

Bông suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Tính chị Linh rất bí ẩn, em không biết được cuộc sống của chị ấy rốt cuộc có những gì. Nhưng có một lần em giả vờ ngủ, và thấy chị ấy gọi điện ấy người nào đó hình như là thám tử.”

“Ồ đúng rồi, lúc lên núi cứu em chị ấy đã đi cùng rất nhiều người.” - Vân Trang thêm vào.

Phương Nhi không nói gì, lông mày hơi nhíu lại. Một lúc sau cô quay ra Vân Trang:

“Ở gần đây nhất có văn phòng thám tử nào thì tìm số điện thoại cho chị.”

Vân Trang nghe lời, lôi máy ra tra tìm. Phương Nhi quay ra cửa sổ, đầu rối rắm rất nhiều suy nghĩ. Bỗng cô giật mình khi nhìn xuống cổng bệnh viện. Đêm hôm khuya khoắt sao lại nhiều người tới đây thế nhỉ?

“Trang, dừng lại đã!”

“Ồ sao ạ?”

“Hãy đưa Bông sang phòng bệnh khác ngồi tạm một lúc, bây giờ thì khó mà chạy về được.”

“Hả? Có chuyện gì hả chị!?” - Cả Bông và Vân Trang đều thắc mắc.

“Chị nói thì nghe lời đi!”

Nhìn ánh mắt tức giận của Phương Nhi, cả hai không dám hỏi thêm câu nào nữa mà đi luôn. Phương Nhi ngồi lại. Không khí hết sức căng thẳng, im lặng đến rợn người. Tiếng bước chân vang lên trong không gian u ám.

“Đứng ngoài làm gì, vào cứ vào.”

Người đàn bà đó bước vào, hơi ngạc nhiên vì ngỡ cô đã ngủ. Phương Nhi cười khẩy:

“Mẹ Thanh Chi à?”

“Mẹ Thanh Linh nữa đấy.”

“Thanh Linh mà có mẹ như bà chắc hồi sinh là nhận nhầm con rồi.”

Bị chọc ngoáy, Thanh Thảo tức điên lên. Sao con bé này dám nói xoáy bà cơ chứ!?

“Cái loại đến sau chỉ thế thôi!” - Bà buông miệng, lòng đắc chí kiêu gì Phương Nhi cũng tức giận.

Nhưng cô vẫn chỉ cười khinh bỉ:

“Nếu như đến đây chỉ vì muốn làm lung lay tôi bởi Mạnh Bảo, Thanh Linh, mời bà về cho. Tôi thừa biết họ đang trong tay bà và cũng thừa biết bà định bắt tôi cùng với Vân Trang.”

“Biết rồi thì ngoan ngoãn chịu trời đi.”

“Ái da, vừa phẫu thuật mới được mấy ngày đã bắt đi luôn, tôi chết giữa đường bà sẽ mang tội giết người. Có tin là cảnh sát cho bà ăn cơm tù luôn không?”

Nụ cười mỉa mai của Phương Nhi làm Thanh Thảo sờ sợ. Đúng như Khánh Quang nói, cô không hề dễ xử.

“Vả lại con bé Vân Trang không ở đây, tôi đã bảo nó trốn đi thì còn lâu bà mới tìm được.”

“Rốt cuộc thì cô muốn gì!?”

“Một ngày, ok?”

“Là sao?”

“Cho tôi một ngày nghỉ ngơi nốt, có gì đêm mai thích bắt thì bắt, tôi gọi cả Vân Trang. Tôi cũng muốn đi cứu Mạnh Bảo đấy.”

“Nói nhảm vừa thôi, cô nghĩ cô cứu được sao? Ngày mai cứ chuẩn bị đi! Nếu không Mạnh Bảo sẽ chết!”

Dứt lời, Thanh Thảo ra về. Phương Nhi suýt thì cười lớn, tưởng người đàn bà này thế nào chứ hoá ra ngây thơ không tả nổi! Quý thần mới tin bà ta đã sinh ra một Thanh Linh thông minh hơn người và một Thanh Chi xảo quyệt mưu mô. Lão già Khánh Quang nghĩ cái khi gì mà cho bà ta đến bắt cô và Vân Trang vậy!?

Nhưng câu nói cuối cùng của bà ta... Có lẽ không phải đùa dẫm. Phương Nhi cười, nhưng giờ là cười khinh cuộc đời. Ngay lúc này cô rất cần sức lực nhưng số phận lại lấy đi mất rồi. Cô gái đã hạ gục Khánh Vinh giữa hàng ngàn khán giả giờ chỉ là một người bệnh ốm yếu, muốn cứu người mình yêu cũng thật khó khăn.

Khó cái gì chứ!? Còn sống là còn sức! Cô nghĩ lung tung quá rồi! Đâu cần đánh đấm mới cứu được.

Cô gọi Vân Trang vào:

“Em đưa Bông về cẩn thận, trên đường giúp chị kiểm một sợi dây thừng nhẹ.”

Sáng hôm sau.

“ĐỒ CHẾT TIỆT!! CÔ LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ!???”

Thanh Thảo run bắn vì bị Khánh Quang quát.

“Cô...cô ta bảo hôm nay sẽ cho bắt...”

“Đầu cô không có não à!?? Một ngày là đủ để con bé đó phòng bị rồi! Sao không gọi tôi!???”

“Em thấy anh ngủ, em sợ đánh thức...”

Khánh Quang đập bàn, mắt đỏ ngầu vì giận. Không thể tin mụ đàn bà diễn giỏi kia đứng trước Phương Nhi lại ngu ngốc như vậy.

“Khánh Vinh, đến bệnh viện luôn đi!”

“Chào cô Phương Nhi, cô Vân Trang, tôi là thành viên đoàn thám tử XXXX.”

“Chào anh! Đoàn thám tử các anh có quen Thanh Linh chứ?” - Phương Nhi nói.

Thám tử đáp:

“Đúng vậy, cô có việc gì muốn nhờ.”

Phương Nhi định nói nhưng cô đã để ý khi nhìn qua cửa sổ. Mụ đàn bà đó đến cùng Khánh Vinh sao? Lại còn ăn mặc cho ra dáng người nhà tới thăm bệnh nhân để không ai nghi ngờ. Lão già kia quỷ quyết thật.

“Kia...chẳng phải Khánh Vinh...” - Thám tử giật mình.

“Bây giờ không có thời gian nói kỹ, hãy gọi cho đoàn của anh bám theo tôi. Chúng đến để bắt tôi, nhờ thế tôi mới biết địa bàn của tên Khánh Quang. Thanh Linh và bạn bè của tôi bị giam ở đó. Tôi hy vọng các anh phối hợp tốt để vừa đuổi được gã Khánh Vinh mà giữ lại người đàn bà kia. Tôi cần bà ta.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Giờ không thể để bọn chúng sinh nghi. Anh và tôi hãy tạo một kịch bản rằng ”anh và tôi vừa định gặp nhau thì bị bọn nó bắt quả tang.” Anh hiểu ý tôi chứ?”

“OK! Phương Nhi, cô thông minh đấy.”

Tiếng bước chân đang lại gần. Anh thám tử cố tình nói to:

“Chào cô Phương Nhi, tôi là thám tử đoàn XXXX.”

“Ồ chào anh, anh đến đúng lúc quá!” - Phương Nhi cũng nói to.

Khánh Vinh nghe vậy chạy vội vào:

“Muộn rồi không đúng lúc đâu.”

“Hả...Khánh Vinh, sao anh lại...”

“Ngạc nhiên hả? Tao sẽ không để chúng mày kịp làm gì đâu. Anh em, bắt cả lũ lại.”

Anh em của Khánh Vinh nhanh chóng bắt giữ Phương Nhi, Vân Trang và anh thám tử. Nhưng chúng không biết tất cả đã xong đâu vào đấy.

Cả ba bị bắt lên xe, lao vút đi. Bỗng...

KITTTTTT!!

“Cái gì mà phanh xe gấp thế chúng mày!?” - Khánh Vinh quát.

“Đại ca nhìn kia!”

Khánh Vinh nhìn ra xem ai chặn xe mình. Một đoàn người ăn mặc hầm hố, đeo kính đen ra vẻ côn đồ. Anh thám tử nói thầm:

“Đoàn thám tử chúng tôi giả côn đồ đấy.”

Khánh Vinh xuống xe:

“Mấy thằng kia chặn xe tao làm gì?”

“Có tiền không? Đưa đây!”

“Ồ lão nhí, dám đòi tiền ông nội chúng mày à!?”

“Không có tiền thì chết đi!”

Cả đoàn người lao vào tấn công Khánh Vinh, hấn vội chống lại. Nhưng dù hấn có khỏe thì võ thuật hàng chục người này không tầm thường. Bè lũ tay chân vội đồng loạt nhảy xuống giúp đại ca. Nhân cơ hội, anh thám tử lao lên lái xe đi.

“Hả!???” - Khánh Vinh giật mình - “Bọn ngu, sập bẫy rồi!!”

Hắn nhận ra cũng đã quá muộn. Chiếc xe đã bỏ xa hắn, trong xe chỉ còn 3 người và Thanh Thảo. Phương Nhi nhanh chóng khóa chế bà ta bằng sợi dây thừng thắt chặt cổ.

“Tha....tha cho....tôi...” - Bà ta không thở nổi.

“Muốn tha thì dẫn đường!”

—

“Chị gái à, sao chị chẳng nói gì thế?”

“Khánh Vinh mắc bẫy rồi.”

“Hả? Sao chị biết? Anh ta gọi cho chị à?”

“Phương Nhi, cô ta nghĩ qua mắt được Thanh Linh này sao?”

Thanh Chi sững người khi thấy ánh mắt đầy hận thù của Thanh Linh.

—

“Mạnh Bảo, tỉnh lại đi.”

Anh khẽ mở mắt khi nghe tiếng gọi của Minh Thiên. Cả hai đang bị giam trong cái phòng ẩm ướt lạnh lẽo hơn cả nhà tù. Mạnh Bảo lơ mơ nhớ lại chuyện gì. Mấy ngày trước khi tới đây anh đã bị mai phục, bỏ thuốc mê và mê man tới tận bây giờ. Rốt cuộc cũng chỉ vì cái bẫy quá to. Giờ làm sao thoát được khỏi đây!? Cả anh và Minh Thiên đều khó hiểu, tại sao mấy ngày rồi mà Khánh Quang chưa giết mình?

KỆT! Có tiếng mở cửa. Tay canh gác giật mình:

“Ai đó!?”

Hắn chưa kịp hỏi gì thêm thì BỐP. Một cú đá rất mạnh khiến hắn ngã chổng vó. Kẻ đánh hắn...là một thám tử!

“Vân Trang!”

Minh Thiên kinh ngạc khi thấy Vân Trang đi theo sau anh thám tử. Đúng là cô rồi! Mạnh Bảo đờ người ra...không phải vì Vân Trang...

Mà là cô gái được em gái dìu đi bên cạnh...

“Ph...Phương Nhi...”

49. Chương 49: Nụ Hôn Đau Đớn - Ký Ức Đã Buông

Gã đàn ông tiến về phía cô gái:

“Thanh Linh, giao cho cô đây!”

“Ở đâu?”

“Súng hay dao? Ở chỗ giam thằng Phú ý!”

Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng bỏ đi để lại nụ cười nhếch mép của Khánh Quang. Hắn nhìn cô. Mái tóc dài bay trong gió và đeo chiếc nơ màu xanh...

Mạnh Bảo không tin nổi vào mắt mình nữa. Cô đang đứng trước mặt anh, gương mặt không còn xinh đẹp lạnh lợi như ngày trước nhưng ánh mắt ấy vẫn nhìn anh trìu mến, ấm áp, thoảng lên bao hạnh phúc vì đã gặp lại anh. Trong lòng anh dấy lên bao cảm xúc, vừa cảm thấy xót xa, vừa cảm thấy vui mừng.

“Anh, anh Thiên, hai người không sao chứ?” - Vân Trang hỏi.

“Anh không sao! Sao Phương Nhi...” - Minh Thiên ngạc nhiên.

“Chị ấy dù bệnh nhưng vẫn không ngại để tới cứu hai người đây!”

Phương Nhi chỉ khẽ cười, tiến tới chỗ Mạnh Bảo:

“Anh đứng dậy đi!”

“Tại sao...? Em đã tới đây bằng cách nào?” - Mạnh Bảo vẫn kinh ngạc, giữ tay cô lại.

“Được rồi, giờ không phải lúc kể. Đi ngay thôi!”

Mạnh Bảo đứng lên, thấy anh thám tử đi cùng cô đang giữ Thanh Thảo thì cũng lơ mờ hiểu ra. Thanh Thảo ít nhiều cũng biết nhiều cửa bí mật để tới căn phòng giam này, có bà ta thì Phương Nhi chắc chắn tìm ra anh rồi. Mọi người nhanh chóng rời đi.

“Đừng, đừng...”

Phương Nhi bỗng đứng lại. Cô vừa nghe thấy có tiếng ai. Tiếng rất nhỏ nhưng cô nhận ra.

“Phương Nhi, làm sao thế?”

“Anh đi theo thám tử ra ngoài trước đi, em quay lại!”

“Không được, nhớ có chuyện...”

“Em đã vào được tận trong này, thì anh nghĩ còn chuyện gì xảy ra được nữa? Mau đi nhanh đi!” - Phương Nhi buông một câu chắc nịch rồi đi nhanh trở lại.

Minh Phú ngồi trong căn phòng ẩm ướt, cửa quây khó chịu khi bị trói chặt không thể làm gì. Đã mấy ngày nay không ăn gì mà chỉ uống mấy cốc nước lọc, cứ bị giam như thế này cậu sắp lả đi đến nơi rồi. Cậu muốn quay trở lại với anh trai, với mọi người...

Kẹt! Có ai bước vào. Minh Phú mở to mắt vì kinh ngạc.

Thanh Linh dường như không để ý tới sự có mặt của cậu, lẳng lặng tiến tới cái tủ nhỏ mà Khánh Quang có để mấy thứ vũ khí. Cô nhìn mấy thứ đó không có gì chần chừ, ánh mắt cô lạnh lùng đầy căm hận. Chiếc nơ trên tóc cô lại bay lên theo gió...

“Thanh Linh, chị định làm gì vậy!?” - Minh Phú không thể không hỏi.

Cô không đáp.

“Anh Mạnh Bảo và Minh Thiên bị bắt tới đây, chị định giết họ sao?”

“Muốn giết hai kẻ đó thì đâu phải đợi tới lúc cô ta xuất hiện.” - Thanh Linh lạnh lẽo đáp.

“Cô ta...Phương Nhi ư? Chị định...”

Thanh Linh cười:

“Biết rồi hả em trai? Chị không được giết đứa con gái chướng mắt đó sao?”

“Chị...chị không phải chị Linh...!” - Minh Phú vừa tức giận vừa hoảng sợ - “Chị Linh sẽ không giết người!”

“Thanh Linh của ngày xưa không còn nữa đâu! Tất cả là tại đồ vô liêm sỉ đó! Cô ta có tư cách gì mà cầm chiếc nơ này, mà để nó rơi vào tay kẻ khác!?”

Minh Phú kêu lên:

“Chị không được nói chị Nhi như vậy!!”

“Cái gì cơ?” - Thanh Linh ngẩng lên nhìn cậu.

“Em biết chị hận chị Nhi vì chị Nhi đã khiến anh Bảo không thể ở bên chị! Nhưng chị Nhi không phải kẻ vô liêm sỉ! Chị Nhi chưa bao giờ muốn cướp anh Bảo. Chính chị ấy đã muốn ra đi để anh Bảo về bên chị, mặc dù lúc đó là do Thanh Chi đóng giả chị!!”

“Vậy sao bây giờ không ra đi đi lại bám chặt thế? Chẳng lẽ là tôi ra đi?”

“Ý em không phải vậy...”

“Cô ta là kẻ đến sau, anh ấy thuộc về tôi, anh ấy đã yêu tôi, cô ta là kẻ phải đi chứ không phải tôi!” - Thanh Linh gằn giọng, ánh mắt tóe đầy tia lửa khi nghĩ đến cảnh Phương Nhi đã cầm chiếc nơ của mình - “Tôi

chịu cô ta đủ rồi! Cậu hãy ngồi đó mà đợi cô gái “không phải kẻ vô liêm sỉ” trong mắt cậu thảm bại thế nào đi!”

Thảm bại? Hai chữ đó...sẽ “dành” cho Phương Nhi ư!? Phương Nhi sẽ thảm bại ư? Cô gái đó không bao giờ chịu thua cái gì cả! Không, Minh Phú không thể để Phương Nhi bại! Và cậu cũng không thể nhìn Thanh Linh như thế kia, không bao giờ!

“Em không bỏ hai năm để đi tìm một kẻ giết người!”

“Hả? Cậu nói gì?”

“Chị giết chị Nhi, chị có làm anh Bảo quay lại với chị không? Mà kể cả trên đời này không có Phương Nhi, liệu có chắc chị và anh Bảo tìm được nhau, sống được với nhau hạnh phúc như chị mong ước? Tình yêu của chị chỉ dành cho anh ấy, em tin chị không thể để khoảng cách giữa mình với anh ấy xa hơn nữa! Chị muốn anh ấy nghĩ chị là kẻ giết người!? Chị muốn anh ấy dù Phương Nhi sống hay chết vẫn sẽ không dành trọn tình yêu cho chị nữa, chị muốn thế hay sao!?!?”

“Cậu...”

“Em không muốn nhìn thấy chị như thế này! Em muốn nhìn thấy người con gái đã khiến anh trai em yêu thương! Chị luôn mạnh mẽ, nhân hậu, không bao giờ khuất phục trước sóng gió, chị là như thế mà!! Chị Linh, chị đừng có như thế nữa! Chị Nhi hoàn toàn không có ý muốn giao chiếc nơ của chị vào tay kẻ khác! Chị Nhi là người tốt, chị cũng tốt, cả hai chị không đáng phải đau khổ!”

Tai Thanh Linh ù đi.

“Lúc này mà cậu còn nói mấy lời đó ra về cậu hiểu lắm sao!? Cậu hiểu tôi lắm à!?!?”

“Không, không phải...”

“Nghe có vẻ hay đấy, nhưng hóa ra cũng chỉ muốn tôi không giết cô ta thôi! Cô ta bao giờ cũng thắng! Ai cũng yêu quý cô ta, còn tôi thì ai cũng nói tôi thay đổi này nọ! Được thôi, đã đi thì chẳng quay lại được đâu. Để xem cậu nói được câu gì lay động được tôi!”

“Tôi không hiểu chị, nhưng ít nhất tôi biết hậu quả nếu chị cứ tiếp tục hành động như thế!!!” - Minh Phú hét lên.

“Cái gì?”

“Anh Minh Thiên tốn công yêu chị! Anh ấy đã vô vọng theo đuổi chị, còn chị đối xử với mọi người không ra gì hết!!”

Thanh Linh tóm lấy con dao trên tủ, giọng đầy giận dữ:

“Thằng nhãi, mày có tin tao sẽ ày một nhát không?”

Minh Phú nhận ra mình đã quá lời. Nhưng Thanh Linh đã giận đến đỉnh điểm, cô lạnh lùng cầm con dao đến chỗ cậu:

“Đừng, đừng...!!” - Cậu kêu lên hoảng hốt.

“Khốn nạn, mày nghĩ mày là ai mà nói được Thanh Linh này?”

“Không, đừng,...!”

“Mày cũng có khác gì Phương Nhi đâu!! Để tao ày xem thế nào là ĐỐI XỬ KHÔNG RA GÌ!!!”

Con dao sáng loáng lao xuống!

Máu bắn ra từng tia!

“Á Á!!!!” - Minh Phú hét lên đau đớn.

Vết dao đâm thẳng vào ngực cậu. Máu trào tuôn, cơn đau lan ra thấm tận xương tủy! Đôi mắt đau thương nhìn Thanh Linh như muốn cố dập tắt ngọn lửa hận trong lòng cô gái đó. Thanh Linh sững sờ. Cô đã...

“Minh Phú!”

Thanh Linh nhìn ra cửa. Phương Nhi đứng ngoài đó, bàng hoàng nhìn Minh Phú gục xuống sau nhát dao của Thanh Linh. Quên cả Thanh Linh đang ngồi đó, cô lao đến lay gọi cậu:

“Chị đã đến muộn! Em tỉnh lại đi, chị đây! Phú, chị Nhi đây, em tỉnh lại đi!!!”

Minh Phú không đáp lại cô nữa. Phương Nhi hoảng thực sự, lay mạnh hơn:

“Thằng ngốc này! Ai bảo em bướng như thế!?? Chị tự lo được ỳnh, đâu cần em chịu thế này!!??? Tỉnh lại đi!!!”

Cô càng gọi, cậu càng không đáp, chỉ có lòng cô như vỡ tan thành từng mảnh. Cô ôm lấy Minh Phú, không thể gọi được nữa hay sao!? Tại sao vì cô mà bao người chịu khổ thế này!?? Cậu thiếu niên vô tội này không đáng phải chết! Những giọt nước mắt rơi ra tuyệt vọng khi cô nhớ đến lúc cô ngồi với cậu trên ngọn núi, cậu đã tiếp sức cho cô, đã làm cô cười như thế nào...

Người con gái ngồi sau cô vẫn quan sát không chớp mắt. Con dao trên tay cô đã dính máu...

“Giả tạo đến thế là cùng!”

Con dao tiếp tục định lao xuống một lần nữa. Nhưng...

Phương Nhi không quay lại, chỉ tóm lấy cánh tay Thanh Linh nhanh như chớp. Tay cô siết chặt tay Thanh Linh như thể hiện sự tức giận cực độ. Cô gạt nhanh nước mắt, đứng lên và đối diện với Thanh Linh, tay không buông tay. Ánh mắt căm hận của Thanh Linh đụng vào ánh mắt đầy giận dữ của Phương Nhi thật không biết ai đẩy lùi được ai!

“Mấy ngày không hề thấy đụng vào Mạnh Bảo, hóa ra là đợi con này đến đúng không?”

“Cũng thông minh đấy!”

“Cô không nghĩ rằng lão Khánh Quang để cô giết tôi xong thì lão sẽ thanh toán luôn cô và cả Mạnh-Bảo-của-cô không?”

“Cũng tốt, ít ra tôi có thể giết được kẻ đã khiến tôi như thế này!”

“Lúc gặp nhau thì hiền lành xưng bạn xưng bè lắm cơ mà, sao giờ lại nghe theo Khánh Quang rồi? Đúng là cô hai mặt ghê ha!” - Phương Nhi vẫn cười đầy khinh thường.

“Vậy thì cô một mặt sao? Cái nơ này là Mạnh Bảo dành cho tôi, chính cô đã để nó rơi vào tay Khánh Vinh. Như thế đủ để tôi biết cô cũng đồ kị nhỏ nhoi chẳng kém ai!”

“Hóa ra là vì cái nơ đó sao? Một cái nơ cũng đủ để phán xét tôi là người như thế nào à? Thanh Linh, cô đừng có giống mẹ Thanh Thảo nhé, tôi biết cô tốt chưa tin hai người là hai mẹ con nên đừng làm tôi tin!”

“Đừng có nhắc tên bà ta trước mặt tôi!” - Thanh Linh cay nghiệt - “Biết tôi tốt? Cô giả tạo vừa thôi! Tôi đã sai lầm vì mấy lần không ra tay, chỉ như một con nhu nhược nhìn cô được anh ấy quan tâm! Cuộc đời tôi gặp những kẻ khốn nạn chưa đủ hay sao mà phải gặp thêm cả cô!”

(Hai chị đã xoáy giãi vật vĩa ==)

“Vậy tôi không nhìn hay sao? Tôi cũng đã phải nhìn anh ấy dấn vấp vì nhớ cô! Tôi yêu anh ấy cũng chỉ vì anh ấy quá yêu cô, tôi khâm phục cái tình yêu ấy nhưng cũng vì nó mà chịu làm người đến sau. Cô nghĩ cô đang đứng sau? Dù thế nào thì cô vẫn là người đến trước! Cô có thể lấy lại trái tim anh ấy bất cứ lúc nào, còn tôi thì có lấy được bao nhiêu? Anh ấy đến tận bây giờ cũng không quên cô!”

“Phương Nhi, lúc nào cô cũng chiến thắng!” - Thanh Linh bỗng nghẹn ngào - “Anh ấy không quên tôi, nhưng anh ấy có cô rồi! Trái tim anh ấy có cô rồi! Cô phải chịu đau khổ, cô phải làm người đến sau thật, nhưng cuối cùng anh ấy cũng đón nhận cô rồi còn gì!?? Khi tôi ở bên anh ấy, anh ấy không còn nghĩ đến một mình tôi, không nhìn tôi bằng ánh mắt yêu thương của ngày xưa, không nở với tôi nụ cười cũ, không ôm tôi như ngày trước anh ấy đã ôm. Cô có biết khi tôi lỡ chân ngã xuống nước, phải để Minh Thiên cứu, anh ấy đã cuống lên mà tìm tôi, tìm rồi thì lao vào ôm chặt tôi như muốn giữ tôi lại mãi mãi! Giờ thì sao!?”

Anh ấy tìm được tôi khi đi cùng với cô, vì cô xuất hiện mà anh ấy còn coi tôi như người con gái anh ấy biết của ngày xưa không!???”

“OK, là lỗi của tôi! Cứ cho là thế đi vì tôi có nói gì cô cũng không nghe đâu! Phải, tôi xuất hiện làm thay đổi cuộc sống của hai người, tôi biết chứ! Cô hận tôi, tôi biết! Cô muốn giết tôi, tôi biết! Nhưng tại sao...Cô không giết tôi mà giết Minh Phú!???”

Thanh Linh sững người.

“Cô chỉ muốn tôi đi khuất khỏi cuộc đời này đúng không? Okay, muốn thì tôi đi, nhưng hà tất phải dùng cách giết Minh Phú!? Nó có tội gì!? Nó đã làm gì cô? Nó cũng chỉ vì muốn cô đừng thay đổi, muốn cô là cô của ngày xưa, là một Thanh Linh không bao giờ sợ hãi, yếu đuối, khuất phục vì khó khăn. Thế mà cô giết nó!?? Cô muốn giết tôi thì cứ đi tìm tôi, mặc kệ lời nó nói! Giờ thì sao đây? Cô giết nó rồi, thì tôi nói cho cô biết, cô không đủ tư cách mà giết tôi đâu!”

Thanh Linh không nói gì nữa, cô quay người chạy vụt đi. Trời đổ cơn mưa như khóc thay cho người con gái đã vỡ tan cảm xúc.

“Phương Nhi, em ở đâu vậy?”

Tiếng của anh. Là tiếng của anh! Anh đang quay lại để tìm Phương Nhi. Đúng là anh rồi! Cô chạy về phía tiếng nói đó.

“Mạnh Bảo...”

“Hả? Thanh Linh, là em sao?” - Anh vội chạy về phía cô, nhưng dừng lại ngay...

Máu chảy đầy trên tay cô.

“Em...em đã làm gì Phương Nhi...”

“Không...là Minh Phú...” - Cô hoảng loạn.

“Hả!? Em...”

“Nếu em nói em giết Minh Phú, anh sẽ bỏ em mãi mãi sao!?”

“Em...Thanh Linh, đừng đùa anh nữa!”

“Anh còn coi em là gì!? Em đã luôn yêu anh như thế, nhưng anh coi em là gì!???”

Nói rồi cô lao đến...Hôn anh!

Hai năm rồi, cô đã nhớ nụ hôn của anh biết bao. Chỉ là lần này...anh không còn hôn cô nữa, mà là cô hôn anh. Nụ hôn như muốn giữ chặt anh lại về bên mình dù giờ hy vọng đã quá mỏng manh. Anh không thể đẩy cô ra, chính anh cũng nhớ nụ hôn này, cô vẫn là cô, là cô gái yêu anh chân thành không một chút dối gian. Cô hôn anh mãnh liệt hơn, nước mắt cô rơi vào khóe môi anh mặn chát. Cô có thể thay đổi nhiều thứ, nhưng nụ hôn này mãi mãi dành cho anh, chỉ yêu một mình anh không có gì lay chuyển được!

Từng dòng ký ức như cơn mưa rào rào đổ xuống trong nụ hôn đầy đau đớn. Tất cả mãi là ký ức. Tất cả mãi như cơn mưa trôi đi không thể lấy lại. Anh yêu cô, nhưng chỉ còn trong quá khứ đã buông rời khỏi cô từ lúc nào!

Bỗng anh giật mình...Phương Nhi đứng đằng sau, lặng nhìn cảnh đó. Đau đớn quặn lòng.

Cô quay người bỏ đi. Mạnh Bảo tỉnh hẳn lại, bỏ Thanh Linh ra định chạy theo. Nhưng Thanh Linh đã níu tay anh lại:

“Anh đi theo cô ấy thật sao?”

“...”

“Em ra tay với Minh Phú, cũng chỉ vì em đã quá tuyệt vọng khi níu giữ anh!”

“Bỏ anh ra!”

“Bỏ anh ra thì anh sẽ đi! Anh đi theo cô ấy, anh không còn quay lại nhìn em nữa!!”

“Vậy nếu anh cứ tiếp tục như thế này, anh không lựa chọn được ai, em có chịu được không?”

“Vậy anh lựa chọn em! Anh không làm được điều đó hay sao??”

Mạnh Bảo cắn răng:

“Không!”

Anh buông tay cô ra. Để lại cô đứng đó. Chơi vơi.

“Nếu anh chọn em, em cũng đau khổ. Anh không xứng với em! Chỉ có buông tay, em mới không phải nín kéo bằng hành động sai lầm như vậy!”

Anh đủ can đảm buông tay cô. Nhưng không đủ can đảm nói với cô những lời đó.

Mưa vẫn đổ xuống rào rào ngoài kia. Mưa có rửa trôi được nỗi đau trong trái tim đã tan nát của người con gái? Cô sụp xuống, không nhìn thấy gì nữa ngoài một không gian bơ vơ lạnh lẽo chẳng còn một ai. Đau khổ, nín kéo, hận thù, tất cả đã trở thành vô nghĩa! Ký ức xưa vỡ toang và đâm mạnh vào trái tim cô. Nỗi đau loang lổ, thấm vào tận đáy tâm can!

“Đừng bỏ mặc em nơi đây một mình

Đừng bỏ mặc em bơ vơ trong sầu nhớ

Đừng để nước mắt em rơi trong vô vọng

Đừng làm tim em thêm nhói đau vì anh

Đừng để thời gian xóa hết những kỉ niệm

Đừng để khoảng cách chia đôi duyên tình ta

Mặc dù thế giới đâu có những thay đổi

Thì tình yêu em vẫn mãi trao về anh”

(Xin đừng bỏ mặc em)

“Phương Nhi, nghe anh nói!”

Mạnh Bảo chạy theo Phương Nhi. Cô quay lại:

“Được rồi nói sau, giúp em đưa Minh Phú đi!”

Cả hai vội vã đưa Minh Phú ra ngoài. Minh Thiên đang đứng với Vân Trang, trông thấy Mạnh Bảo bế em trai mình bị thương thì hốt hoảng lao đến.

“Minh Phú, thằng bé làm sao thế này!??”

“Nó...” - Phương Nhi ngập ngừng.

“Nói cho tôi, kẻ nào đã làm chuyện này!?? Phương Nhi, nói cho tôi đi!!! Ai đã đâm nó, nói cho tôi!???”

“Tôi...”

Minh Thiên sững sờ.

“Thanh Linh hả?”

“Hả? Anh biết...”

“Chỉ có Thanh Linh cô mới không nói, còn nếu Khánh Quang, Khánh Vinh thì cô đã nói rồi! Cô giấu được tôi hay sao hả Phương Nhi!???”

“Minh Thiên, anh bình tĩnh đi, mọi chuyện còn nhiều uẩn khúc!” - Vân Trang vội nói.

Minh Thiên ôm lấy em trai, hoảng loạn tột độ:

“Tại sao...Tại sao...? Tại sao lại giết em tôi!? Tại sao!?”

“Minh Thiên...”

Anh không thể bình tĩnh nổi, gầm lên:

“Cô ta! Thanh Linh, tôi hận cô ta!! Là cô ta giết em tôi!! Tôi không để cô ta yên đâu!!!”

50. Chương 50: Dây Rối Của Định Mệnh

Không khí bệnh viện trở nên buồn lặng hẳn. Căn phòng màu trắng yên tĩnh và cô quạnh không bóng người. Ai nấy ra ngoài hết cả, Minh Phú vẫn chưa tỉnh lại dù đã phẫu thuật xong nên mọi người cũng chẳng thể ở lại thêm.

Máy móc vang lên náo nê. Tính mạng cậu thiếu niên như ngàn cân treo sợi tóc.

Bỗng có một bóng người bước vào. Là cô...Cô gái có chiếc nơ màu xanh. Cô lặng lẽ đến bên giường Minh Phú, nhìn cậu thiếu niên đã bị cô sát hại. Ánh mắt cô không còn căm hận như lúc trước, giờ nó buồn đến thê lương. Tay cô run run, bàn tay này chỉ dùng để tập võ không ngờ có ngày nhuốm máu người!

Còn đâu Thanh Linh của ngày xưa? Còn đâu nữ vận động viên lạnh lùng, mạnh mẽ, không bị sóng gió lật đổ? Còn đâu cô gái gần chớm tuổi đôi mươi xinh đẹp, có gì đó ngây thơ, dịu dàng, trong sáng và thiết tha một tình yêu ngọt ngào không một chút vẩn đục xung quanh?

Hai năm đâu có dài, nhưng đủ thay đổi nhiều biết bao nhiêu...Có những người đi qua nhau nhanh như thế thôi, vậy mà có thể làm cuộc sống này đảo lộn trong chốc lát!

“Cô...”

Tiếng gọi cắt đứt dòng suy nghĩ của Thanh Linh. Cô quay lại. Phương Nhi đứng ngoài cửa, giận dữ nhìn cô. Cô đã hại Minh Phú mà còn đến đây??

“Muốn mắng hay đánh thì tùy cô!” - Thanh Linh thờ ơ.

Phương Nhi cười khẩy:

“Tôi chẳng có quyền đánh cô. Người đánh phải là MINH THIÊN đó!”

Lông mày Thanh Linh nhíu lại, nhưng rồi cũng bình thản đi ra. Phương Nhi thở dài đi vào, ngồi xuống bên giường Minh Phú, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cậu:

“Anh trai em không nên giận cô ấy. Mếu không phải do chị, cô ấy đã không hại em.”

Cô khẽ ho một tiếng. Máu lại chảy đầy mũi, đỏ sạch tay áo khi cô đưa lên lau vôi. Cuộc phẫu thuật vừa rồi chỉ đủ giữ sức cho cô, không nín được thời gian sống... Ngày đó sắp đến rồi sao? Ngày mà tất cả những tháng ngày vinh quang trên sân đấu, những phút giây vui vẻ bên bạn bè và đồng đội,...tất cả chôn vùi mãi mãi theo ngọn nến sự sống lụi tàn.

“Chị sẽ không chết vô ích! Minh Phú, chỉ cần chị còn hơi thở, chị sẽ trả lại cuộc sống bình yên cho em!”

“Ai nói là em chết?”

Phương Nhi quay lại. Mạnh Bảo đứng sau cô từ lúc nào.

“Anh...Thanh Linh...”

“Anh vừa thấy cô ấy, nhưng cô ấy tránh mặt anh đi đường khác.”

“Anh...”

“Thôi không nói nhiều nữa, đi ra cho Minh Phú yên tĩnh.”

Mạnh Bảo và Phương Nhi ra ngoài sân bệnh viện. Bầu trời lấp lánh những vì sao. Gió rất lạnh, nhưng sao hôm nay vẫn sáng lạ thường như tâm hồn con người dù gặp bao sóng gió vẫn trong sáng như ngày đầu...

“Anh có nghĩ, những ngôi sao kia chỉ qua một lúc là lại biến mất mãi mãi không?” - Cô hỏi anh.

“Biến mất thì có, nhưng mãi mãi thì không. Trên trời ai mà đếm được bao ngôi sao, chỉ là sao nào cũng phải thay đổi...” - Mạnh Bảo nhìn lên, khẽ cười buồn. Ánh sao rớt vào đôi mắt anh, ngập chìm vào dòng nước sâu thẳm trong đó.

“Anh nhớ Thanh Linh à?”

“Em có buồn không nếu anh không quên được cô ấy?”

“Cái đó là ”chắc chắn“, không phải ”nếu“. Quên một người rất khó, khó hơn là phải quên một người làm mình hạnh phúc...và đau...”

“Nè bà chần từ bao giờ triết lý sến súa giống anh thế?” - Mạnh Bảo cười đùa.

Phương Nhi lườm anh một cái. Anh lại cười. Không hiểu sao khi nhìn cô gái này, biết bao nỗi đau cần xé trong lòng anh như dịu lại. Giờ đây, cô đã dịu dàng hơn, “sến” cũng nhiều hơn, nhưng ánh mắt cô nhìn anh vẫn vừa trêu mếu vừa lém lỉnh khiến anh quên đi vết thương đang gặm nhấm trái tim mình.

Anh yêu cô gái này. Phương Nhi, cô gái như ánh nắng chiếu sáng tăm tối trong lòng anh. Anh nhận ra, anh yêu cô thật lòng. Nhưng đau đớn lắm, làm sao trái tim này mở ra đón nhận cô trọn vẹn? Cái lúc anh buông tay người con gái đó, vết thương trong lòng càng sâu hoắm, rỉ máu và xót xa...Trên đời này, có những người vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong kí ức. Vĩnh viễn không bao giờ.

“Giờ chúng ta cần trả thù bọn Khánh Quang, anh đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Phương Nhi, anh xin em!” - Bỗng Mạnh Bảo quay lại ôm cô, siết chặt cô trong vòng tay mình.

“Mạnh Bảo, anh sao thế?”

“Đừng ra đi! Em phải sống, phải sống thật tốt. Nếu em ra đi, anh sẽ không còn mục đích gì mà sống. Anh đã buông tay Thanh Linh, anh không muốn rồi em cũng sẽ buông tay anh. Hãy cố sống, anh sẽ bảo vệ em!”

Khóe mắt Phương Nhi cay cay, cô đưa tay lên tấm lưng đang run bần bật của anh:

“Em không cần anh bảo vệ em, anh hãy bảo vệ chính mình đi.”

“ ... ”

“Mạnh Bùn à, anh đúng là con bò! Anh phải biết dù không có anh, em vẫn sẽ sống đến phút cuối cùng. Vì cuộc sống này còn nhiều thứ chờ đợi em, còn nhiều lý do để em sống chứ không chỉ vì tình yêu.”

“Em...”

“Em sẽ không buông xuôi nữa. Em vẫn là em, em sẽ sống như mọi người đã biết về em.” - Cô nhìn anh, mỉm cười.

Anh cười, ôm chặt cô hơn. Nghe câu đó của cô anh yên tâm biết bao. Dù anh biết, có nói ra câu ấy thì cô vẫn phải chống chọi với bệnh tật, chống chọi với bao đau đớn cô đang chịu riêng mình. Giá như anh có thể quên đi ai kia, à không, giá như anh chẳng gặp ai cả thì hai cô gái đều không phải đắng cay như thế.

“Đúng rồi, mẹ em! Mẹ em ở đâu?” - Phương Nhi nhìn Mạnh Bảo.

“Nghe Vân Trang nói mẹ em ở bệnh viện dưới núi.”

“Đưa em đến đó!”

Chiếc xe taxi đưa Phương Nhi và Mạnh Bảo tới bệnh viện chỗ mẹ cô. Bà Ngân vẫn bị thương, trông thấy cô thì kinh ngạc:

“Phương Nhi, con...”

“Mẹ!” - Cô gọi bà, giọng nghẹn ngào.

“Nhi, là con sao!?”

Phương Nhi bấy giờ mới để ý người đàn ông đứng ngay cạnh mẹ mình.

“Cha, sao cha...”

“Mẹ gọi ông ấy đến, suốt mấy ngày cha bỏ việc đi tìm mẹ và con đấy.” - Giọng bà Ngân bỗng trở nên cay đắng - “Nhi, con bệnh sao lại giấu mẹ?”

“Mẹ biết rồi sao...?”

“Dù mẹ không sinh ra con, mẹ cũng coi con là đứa con gái duy nhất mà!”

Bà Ngân tuốt miệng nói mà không để ý lời mình nói đã lọt vào tai Mạnh Bảo. Anh sững người:

“Cô nói gì? Phương Nhi...không phải con...”

“Chàng trai, cậu ra ngoài với tôi!” - Cha Phương Nhi vội kéo anh đi ra.

Ra đến hành lang, người cha dừng lại, đứng trầm ngâm nghĩ ngợi. Mạnh Bảo định hỏi nhưng đành thôi, tuy vậy ông vẫn đã lên tiếng:

“Phương Nhi không phải con gái chúng tôi!”

“VẬY...”

“Cậu nhớ thầy Quảng - thầy dạy võ của nó không? Thầy ấy là bạn tôi, chính thầy đã cứu con bé về để chúng tôi nuôi, vợ tôi hiếm muộn nên có con bé rồi cũng không muốn sinh thêm nữa. Phương Nhi từ nhỏ đã yêu võ thuật, tuy bề ngoài nó mạnh mẽ đánh đá nhưng tâm hồn dễ tổn thương. Nó yêu chúng tôi như cha mẹ thật, nhưng tôi biết nó luôn thèm muốn sự săn sóc của những người sinh ra mình. Nếu có việc gì dễ làm nó khóc nhất, đó chính là nhắc đến cha mẹ đẻ.”

“Vậy cha mẹ đẻ của cô ấy...chú biết không?”

“Tôi biết mặt mẹ nó, nhưng không thể tìm lại được. Nó có một người chị sinh đôi, nhưng khốn khổ hồi mẹ sinh chị em nó, chị nó may mắn được đưa sang phòng khác để tiêm phòng nên thoát. Còn nó bị một kẻ lạ giết khỏi tay bác sĩ. Tôi và thầy Quảng tình cờ thấy và đuổi theo. Bọn người đó đã man định giết con bé, nhưng thầy Quảng đã dùng võ cứu được nó. Tuy nhiên, nó vẫn bị thương. Mới sinh mà phải chịu trải qua phẫu thuật, khuôn mặt nó nếu không xây xát chắc bây giờ còn xinh đẹp hơn nữa. Có lẽ do chịu từ nhỏ nên giờ nó chẳng sợ phẫu thuật, chẳng sợ đau.”

“Chú đã biết bệnh của cô ấy rồi ạ?”

“Bác sĩ ở đây nói. Tôi cũng nghe vợ kể qua chuyện về Khánh Quang gì đó rồi. Mạnh Bảo, cậu là kẻ tội to nhất đấy!”

“Cháu...”

“Nếu còn muốn về với cô gái Thanh Linh đó, hãy rời khỏi Phương Nhi. Còn nếu muốn ở bên nó, hãy yêu nó thật lòng như nó đã yêu cậu, chịu khổ vì cậu.”

“Thanh Linh...cũng phải chịu khổ...”

“Tôi nghe nói cô gái đó là con gái Võ Phúc Nguyên. Tôi rất hâm mộ ông ấy. Chỉ riêng cái chết của ông ấy đã là nỗi đau lớn trong lòng cô gái đáng thương đó. Nhưng ít ra...Thanh Linh đã có quãng thời gian hạnh phúc bên mái ấm gia đình có cha mẹ ruột thịt. Dù giông bão có ập đến, chắc chắn Thanh Linh vẫn tự hào bởi có người cha như Phúc Nguyên.”

“...”

“Tôi nói thế không phải bênh vực Phương Nhi, tôi chỉ nghĩ trên đời này không ai khổ hơn ai cả, và ai cũng xứng đáng được hạnh phúc! Chàng trai, cả cậu cũng vậy!” - Ông quay sang vỗ vai Mạnh Bảo an ủi anh.

Nói rồi ông thở dài bước đi. 20 năm rồi lúc nào ông cũng đi công tác đêm ngày, làm việc cật lực để lo cho cô gái ông coi như con đẻ. Cô luôn yêu thương, biết ơn ông và vợ ông nhưng ông chưa bao giờ thấy cô vui thật lòng.

Mạnh Bảo lặng lẽ đi theo ông, nhìn Phương Nhi từ ngoài phòng bệnh. Cô đang dụi đầu vào lòng bà Ngân. Nhìn cô thật nhỏ bé biết bao! Bà Ngân nhà khá giả, trông lúc nào cũng to béo son phấn hào nhoáng nhưng

hóa ra tình yêu thương của bà rất sâu nặng. Nhìn giọt nước mắt của bà lăn rơi vì thương con bệnh nặng, Mạnh Bảo thấy nhói lòng. Bà có tốt đến mấy thì bà vẫn không thể là người mẹ mà Phương Nhi mong nhớ ngày đêm.

“Phương Nhi, bệnh con không thể ở đây lâu được. Đi, mẹ đi với con!” - Bà Ngân nhìn con.

“Nhưng vết thương của mẹ...”

“Nhắm nhò gì, mau đi thôi!”

Gia đình Phương Nhi lên taxi quay về bệnh viện. Bỗng điện thoại Mạnh Bảo rung lên:

“Vân Trang à em?”

“Anh...anh về đi!! Anh Minh Thiên...”

“Cái gì? Em bình tĩnh đi xem nào!”

“Thanh Linh đến gặp anh ấy! Anh mau về đi!!”

—

Gió thổi mạnh tê tái. Chàng trai đứng ở hành lang bệnh viện, ngẩng lên nhìn bầu trời rộng lớn mà thấy mình nhỏ bé, cô độc. Hai tay anh siết chặt, trái tim như vỡ vụn vì không tin được những gì vừa xảy ra!

“Khốn kiếp...Thanh Linh, thằng này có chết cũng sẽ tìm ra cô!”

“Tôi ở đây, không cần tìm nữa đâu!”

Minh Thiên đứng đờ ra một hồi rồi quay lại. Trước mặt anh...chính là cô! Người gái anh đã yêu vô vọng, người con gái đã sát hại em trai anh!

“Cô...Cô dám tới đây!?”

“Tôi không tới anh cũng tìm tôi. Muốn đánh chửi gì thì cứ việc đi!”

“Đánh chửi? Có đánh chết cô thì có cứu được em trai tôi không!!?” - Giọng anh uất nghẹn.

“...”

“Cô nói đi! Tại sao lại giết em tôi?? Nó bỏ cả mấy năm đi tìm cô, vậy mà cô không thèm cảm ơn lại còn ra tay sát hại! Cô có còn là người không!!?”

Đúng lúc đó Vân Trang đi tới, trông thấy vội vàng can ngăn:

“Minh Thiên, anh bình tĩnh đi!”

“Cút ra!!” - Minh Thiên đẩy mạnh Vân Trang - “Thanh Linh, trả lời tôi đi! Tại sao lại đối xử như vậy với tôi!? Tôi yêu cô đâu kém Mạnh Bảo! Tôi không mong gì hơn là được nhìn thấy cô lành lặn an toàn! Nhưng giờ tôi chỉ muốn giết chết cô, chỉ muốn cô chết từ hai năm trước!!”

Thanh Linh vẫn không nói gì cả, mặc Minh Thiên tuyệt vọng trong đau khổ. Vân Trang không còn cách nào khác phải gọi điện cho anh trai. Một lúc sau Mạnh Bảo trở về, thấy Minh Thiên đã mệt mỏi ngã quỵ xuống đất còn Thanh Linh đang đứng đó cảm lạnh như cái bóng.

Nghe thấy tiếng bước chân thân quen, cô ngẩng lên nhìn anh. Ánh mắt dịu dàng đến lạ, nhưng chất chứa bao đau đớn xé nát con tim.

Giữa màu đêm tìm trong giấc mơ cũ

Những mùa thu hoang tàn không lời hẹn

Còn men say dư vị tình đổ vỡ

Ta nhớ người, người liệu đã quên ta?

Khoảng xa cách trống rỗng nỗi thương đau

Ai tìm nhau khi đã nhòa kỷ niệm?

Giấc chiêm bao hong khô trên đôi mắt

Ta góp nhặt rồi biết trả lại đâu?

Người có thấu nỗi đau ta phải chịu

Gió hắt hiu buốt đẫm tới tâm can

Miên man trượt trong hàng ngàn câu hỏi

Ta mệt mỏi níu kéo người được không?

Anh không nhìn cô nữa, mà đi thẳng tới chỗ Minh Thiên.

“Minh Thiên, giờ Minh Phú vẫn chưa chết, hãy bình tĩnh đừng kích động quá.”

“Bình tĩnh? Bình tĩnh làm sao đây!? Chưa giết được cô ta, tôi không bình tĩnh nổi!”

“Hahaha, bộ muốn giết là giết được sao?”

Tiếng cười khả ố vang lên. Ai nấy giật mình quay lại, Khánh Quang - Thanh Thảo - Thanh Chi bỗng dưng xuất hiện. Ngay lúc tất cả quay ra nhìn mình, Khánh Quang khẽ ra hiệu...

“Á anh ơi!!”

Mạnh Bảo giật mình quay lại. Khánh Vinh đã ở đằng sau Vân Trang từ lúc nào, hấn tóm lấy và kề dao vào cổ cô để không ai đến gần. Nhân cơ hội đó, Khánh Quang kéo Thanh Linh cùng cả bọn chạy đi. Không thể để em gái gặp nguy hiểm, Mạnh Bảo cũng vội đuổi theo. Nhóm Khánh Quang ra khỏi bệnh viện, chạy nhanh như thần, còn nhóm Mạnh Bảo hầu hết đã kiệt sức không thể đuổi nổi. Bỗng Phương Nhi dừng lại, nhặt một cục đá lớn đưa cho Mạnh Bảo:

“Sức em không đủ, anh ném đi!”

Hiểu ý cô, Mạnh Bảo dùng sức ném cục đá về phía trước. Nhờ tài ném đá chuẩn xác của anh, cục đá văng thẳng vào chân Khánh Vinh khiến hắn ngã chúi xuống. Không còn cách nào khác, cả bọn phải đối mặt với Mạnh Bảo. Thanh Thảo đứng ra nói hộ:

“Chúng tôi chỉ đến cứu Thanh Linh vì sợ con bé nguy hiểm, không muốn gây sự, mời về cho!”

“Thế sao bắt em gái tôi? Thế mà nói không gây sự à?” - Mạnh Bảo hết sức tức giận.

“Ai bảo lần trước khi chúng tao đề nghị mày, Minh Thiên và con bé này phải đến nhưng nó lại dám không đến!” - Khánh Vinh hống hách.

“Được rồi!” - Thanh Thảo xoa dịu - “Chúng tôi muốn cứu Thanh Linh và đưa con gái tôi ra khỏi bệnh viện nên phải bắt Vân Trang đánh lạc mọi người thôi. Khánh Quang, trả lại cô bé đó cho họ đi, em không muốn phiền phức đâu!”

“Bộ muốn trả là dễ thế sao? Em nghĩ anh rảnh rỗi đến đây chỉ vì cứu con gái em?”

“Anh...Rốt cuộc là anh muốn gì hả?? Em chỉ cần đến cứu Thanh Linh thôi mà!” - Thanh Thảo nói to.

“Khoan!” - Cha Phương Nhi bỗng lên tiếng - “Giọng nói này...”

“Cha, cha sao thế?”

Đêm tối khiến ông khó nhìn, ông căng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt. Thanh Thảo cũng giật mình quay lại nhìn ông, bà chẳng nhận ra ông là ai cả nhưng vẫn thấy ngờ ngợ. Ánh đèn đường chiếu rọi giúp ông nhìn rõ hơn, và rồi ông bàng hoàng...

“Bà...Chính là bà!”

“Hả? Ông là ai?”

“Bà chính là người đàn bà năm đó! Mặc dù tôi chỉ nhìn qua mặt bà khi đi qua phòng bà sinh, nhưng tôi vẫn nhớ!”

“Ông...ông nói gì tôi không hiểu...”

Người cha lắc cả giọng:

“Hai mươi năm trước, bà đã sinh đôi hai đứa con gái, có đúng không!??”

Cả Thanh Linh và Thanh Thảo đều sững sờ.

“Cái gì...? Ông nhầm à!? Hai mươi năm trước...tôi chỉ sinh một đứa con gái là Thanh Linh...” - Giọng Thanh Thảo run rẩy.

“Không thể nhầm được, tôi không nhầm đâu! Chính là bà! Tôi không nhìn nhầm!”

Khánh Quang chợt nhớ ra điều gì đó, chỉ thẳng vào mặt ông:

“Có phải...Có phải mày chính là gã đi cùng lão võ sĩ đó cứu con bé đi!??”

“Ông chính là kẻ dẫn đầu bọn người bắt con bé đi ư?”

“Hóa ra là mày...Hahaha không thể tin nổi! Mày đừng đùa tao chứ!!”

Phương Nhi và Thanh Linh đều không hiểu gì cả, còn Thanh Thảo thì quỳ sụp xuống, bà dần dần nhận ra chuyện gì đang xảy đến với mình...Thanh Linh không thể im lặng được nữa, kéo bà đứng dậy:

“Nói cho tôi, chuyện gì đã xảy ra!? Hai mươi năm trước đã xảy ra chuyện gì!?”

Thanh Thảo đẩy Thanh Linh ra, nhìn Khánh Quang:

“Sao...sao anh bảo em...đứa bé đó đã chết rồi?”

“Đứa bé đó...” - Khánh Quang cứng họng.

“Bố, rốt cuộc là có chuyện gì??” - Khánh Vinh cũng không giấu nổi tò mò. Phương Nhi cũng hỏi cha mình câu tương tự.

“Mình à, có chuyện gì thế?” - Bà Ngân hỏi chồng.

“Không lẽ...không lẽ...” - Ông hết nhìn Thanh Thảo, Thanh Linh, rồi lại nhìn Phương Nhi - “Bà là vợ của Phúc Nguyên...Bà là mẹ của Thanh Linh...Không lẽ Phương Nhi...”

Phương Nhi ù tai đi, nín tay cha:

“Sao cha nói ngày trước cha mang con về nuôi thôi mà? Chuyện gì đã xảy ra hả cha??”

“HAHAHAHA TRỜI ƠI LÀ TRỜI!! TRÁI ĐẤT NÀY THẬT TRÒN!!! CUỐI CÙNG THÌ TAO CŨNG GẶP LẠI CẢ HAI ĐỨA CON GÁI SINH ĐÔI CỦA PHÚC NGUYỄN!!” - Khánh Quang bỗng cười sảng sặc - “Haha duyên quá, duyên quá!!”

“Ông nói thế là sao!?” - Phương Nhi bắt đầu hiểu ra.

“Phương Nhi, Thanh Linh, giờ thì tao hiểu sao chúng mày lại giống nhau đến vậy rồi! Đều là con của cái thằng cha Võ Phúc Nguyên ấy cả!! Hahaha!!!”

“Không...không thể nào...”

“Tao thù thằng khốn đó! Sao mà tao phải học cùng trường với nó tận mấy năm cơ chứ!?? Cái quái gì nó cũng hơn tao, tao chỉ là một đứa học sinh cá biệt của trường thì nó là vận động viên lừng danh thiên hạ! Tao làm gì nó cũng vượt mặt tao! Tao thù mỗi lần tao muốn trả đũa nó thì nó đều đánh tao sống dở chết dở! (GATO đây) Mặc dù tao chẳng ưa gì mẹ đàn bà này, tao chia tay ả để lấy người phụ nữ đã sinh ra Khánh Vinh cho tao, nhưng tao không chịu được việc ả dám lấy thằng khốn đó!!”

Thanh Thảo sững người:

“Sao...sao anh nói là anh lỡ lầm chứ không phải anh muốn lấy người khác...Anh nói anh vẫn yêu em mà...”

“Cái loại ngu như mày thì dễ tin lắm! Tao chẳng bao giờ yêu thương nổi mày đâu!! Mà mày quá ngu chứ không phải ngu, ngày đó tao nói con bé con của mày đã chết mà mày cũng tin, không một chút nghi ngờ. Yêu mù quáng thì chết đó con ạ!” - Hấn cười ác độc - “Con gái mày kia kìa! Con bé Phương Nhi kia cũng là con gái mày đấy!! Năm đó tao định giết nó nhưng lão già kia cướp nó đi nên nó trở thành con của lão!!”

Sấm sét nổ bùng đoàn bầu trời. Mây vần vũ đan xen nhau như một mớ dây rối lằng nhằng của định mệnh giăng sẵn. Ai nấy bắt đầu hiểu ra, bàng hoàng trước mọi chuyện chỉ đến từ người đàn bà si tình và gã đàn ông ác độc. Hai người con gái, Phương Nhi, Thanh Linh chỉ biết đứng sững đó, không nói nổi câu gì...

“Sao anh lại có thể tàn nhẫn như thế!?? Vậy tại sao sau đó anh vẫn ở bên em!? Để em sinh ra Thanh Chi cơ chứ!??”

“Cái gì?” - Thanh Chi giật mình - “Sao lại nhắc đến con?”

“Tao ở bên mày cũng là coi như chiều mày, không mày lại tiết lộ việc tao định giết con mày thôi! Lẽ ra tao định giết con bé Thanh Linh luôn nhưng thôi tao đợi! Hô hô không ngờ tao còn có một đứa con gái gian xảo độc ác không khác tao, hổ hổ tội thằng Phúc Nguyên vợ nó ngoại tình cũng chẳng biết! Mười năm sau, tao đã lập nghiệp thành công, tao giàu có, tao có thể giết chết thằng khốn Phúc Nguyên, và tao cũng xơi được con bé Thanh Linh con gái mày, à cũng là chị gái cùng mẹ khác cha với con gái Thanh Chi của tao, hổ hổ ôi chuyện khỉ gì đang xảy ra thế này!??” - Giọng hấn vừa ác độc, vừa tàn nhẫn, mà cũng vừa tuyệt vọng.

Thanh Chi ngã quỵ xuống đất. Cô không tin vào những gì mình vừa nghe nữa. Cô...không phải em gái ruột của Thanh Linh...Cô-là-con-gái-của-Khánh-Quang!!!!?

Còn Thanh Thảo, bà không thể nói nổi gì, ngã xuống ộc máu. Những dòng máu đỏ nhuốm đau thương. Phương Nhi nhìn hình ảnh đó, nhớ lại mình vừa ho ra máu, bỗng trở nên kinh hãi...Khánh Quang lại cười tiếp:

“Thanh Linh may mắn phết nhỉ, mẹ nó bị bệnh ung thư máu thế mà nó không mắc nhưng lại lấy sang đứa em gái song sinh với nó! Phúc Nguyên à, mày chết cũng chẳng yên được, hahaha!!!”

“Cái gì!? Bà ấy...bị ung thư máu!?” - Mọi người kinh ngạc.

“Thế chúng mày nghĩ tại sao Phương Nhi bị ung thư? Do MẸ ĐỂ của nó chứ sao!? Bà ta có thể sống đến hôm nay cũng là nhờ tao, nên cái gì mà chẳng nghe lời tao, phải diễn kịch theo ý tao, hổ hổ!!!”

“Im đi! Khánh Quang, đồ khốn...Im đi...” - Thanh Thảo nằm vật ra đất, máu vẫn chảy đầy miệng.

Bà đưa mắt nhìn đứa con gái lớn. Cô vẫn đứng đó từ bấy đến giờ, không nói một câu gì cả, nhưng ánh mắt cô hết kinh hoàng rồi đau khổ bà đều nhận ra hết. Lần đầu tiên bà mới cảm thấy yêu cô biết bao...Bà chưa bao giờ yêu cô, mà chỉ coi cô là con gái của Võ Phúc Nguyên. Bà chưa bao giờ coi trọng người đàn ông ấy, dù ông đã yêu bà đến vô cùng. Ông không biết hôm ấy bà đã sinh đôi tận hai đứa con, vì Khánh Quang đã bịt miệng tất cả. Ông yêu bà bao nhiêu thì cũng yêu Thanh Linh, Thanh Chi do bà sinh ra bấy nhiêu. Nhưng bà không yêu ông, mà đi yêu kẻ khốn nạn kia, si tình với hấn từ hồi còn học cùng nhau. Để rồi, chính cô, chính Thanh Linh đã bị hấn làm nhục, đã bị hấn cho đau khổ đến tận ngày hôm nay! Còn Thanh Chi, đứa con gái bà đã ngoại tình với Khánh Quang, thì hấn nâng niu, chiều chuộng, bởi cô cũng gian ngoa không kém hấn.

Bà lại nhìn Phương Nhi. Cô gái mà bà vừa nói xéo, nói móc, căm ghét hóa ra chính là đứa bé mà bà tưởng đã chết từ lâu! Đứa con gái ấy đã phải hứng chịu căn bệnh ung thư máu di truyền từ bà, còn hai người con gái kia lại may mắn thoát được. Giờ bà mới nhận ra, cô gái ấy giống Phúc Nguyên thật, cũng mạnh mẽ, can đảm bất chấp mọi thứ như người đàn ông ấy. Ngoại hình có thể không giống Thanh Linh lắm do từ nhỏ cô cũng phải phẫu thuật nhiều bởi Khánh Quang làm cô bị thương (xem lại lời người cha bên trên), nhưng tính cách thì giống. Giờ bà mới nhận ra.

Giờ mới nhận ra.

Giờ mới nhận ra thì tất cả đã thành cái mớ bùng nhùng của số phận, không ai giải thích nổi nữa rồi!!! Bà đã làm bao nhiêu chuyện cũng chỉ vì tên Khánh Quang kia dụ dỗ, cũng chỉ vì muốn níu kéo cuộc sống, không

muốn chết vì căn bệnh này. Nhưng hóa ra, hẳn lúc nào cũng lợi dụng bà, mà bà ngu ngốc, bà quá quá ngu ngốc, hẳn giết chồng bà, hẳn hại con bà, bà vẫn nghe hẳn, chỉ vì hẳn cứ nói rằng hẳn còn yêu bà rất nhiều!!

Tình yêu mù quáng là thế hay sao!?

“TRỜI ƠI TÔI CÒN SỐNG LÀM GÌ NỮA!!!!????”

Bà lấy hết sức lao tới cướp con dao trên người Khánh Quang, đâm một nhát vào giữa ngực mình! Tiếng hét của bà như xé toạc bầu trời đêm u ám, xé toạc trái tim của những người xung quanh, xé toạc trái tim của chính bà! Máu chảy đầy một nỗi đau thê lương của người đàn bà si tình đến điên dại!

“ME!!!!!!” - Thanh Chi gào lên, chạy đến nhưng không kịp nữa.

Kinh hoàng. Tang thương. Đau đớn.

Sấm sét vẫn xé dọc xé ngang trên bầu trời.

51. Chương 51: Kiếp Sau Anh Đợi Em, Anh Nhé...

Thanh Chi lao tới mẹ, máu của bà tràn ra đầy vào người cô. Nhưng cô gái kiêu ngạo chẳng chợp mắt lần đầu tiên không sợ máu me bắn người, ôm chặt lấy bà. Nước mắt cô rơi ra, những giọt nước không-hề-giả-tạo:

“Mẹ ơi, con không trách mẹ đâu, mẹ đừng bỏ con mà!!”

“Thanh Chi...Mẹ...xin lỗi...Mẹ hại các con...” - Rồi bà cố nhìn Thanh Linh - “Con ơi...con có tha thứ ẹ không...?”

Thanh Linh vẫn đứng đó lạnh lẽo như băng giá:

“Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ nào làm cha tôi đau khổ.”

“Con...” - Bà nấc một tiếng rồi gục xuống, nước mắt còn lăn đầy má.

Cha ơi, mẹ đi rồi...

Mẹ đi gặp cha đấy. Mẹ đi nhưng con chẳng thể gọi tiếng mẹ. Con không đủ trái tim để tha thứ nữa. Con đã không sống tốt và mạnh mẽ như cha mong muốn, con là đứa con gái vô dụng!

Cha...Cuộc đời này cha chỉ yêu mỗi mẹ, dù mẹ không xứng đáng cho cha. Mẹ cũng chỉ si tình theo tên Khánh Quang lòng dạ ác thú, và con cũng ngu ngốc mù quáng yêu một người không được số mệnh dành cho con. Định mệnh lại cứ xoay vòng như thế sao? Cứ mãi mãi phải yêu người không thể yêu mình, lựa chọn mình??

Vì tình yêu, cha của con đã phải chết cay đắng. Vì tình yêu, mẹ mất tất cả cuộc sống hạnh phúc thời tuổi trẻ. Vì tình yêu, đứa con gái cha yêu đã giết người. Chữ “Tình” sao bạc bẽo vậy cha ơi?

“Thanh Linh!” - Thanh Chi gào lên - “Mẹ đã chết mà chị không tha thứ ẹ!! Chị ích kỷ vừa vừa thôi!!”

“Vậy cô không ích kỷ sao, con gái Khánh Quang?”

Giọng Thanh Linh lãnh đạm mà lại như dao cứa vào trái tim Thanh Chi. Phải, cô ích kỷ, cô tàn nhẫn, cô độc ác. Cũng chỉ vì cô muốn theo đuổi Mạnh Bảo, theo đuổi cái xa vời ảo ảnh chẳng bao giờ có được. Cũng chỉ vì cô mang trong mình dòng máu của gã lòng lang dạ thú. Cố gắng giành giật, níu giữ để rồi mất tất cả!

“Hahaha!” - Bất giác cô cười - “Cái gì cũng có giá của nó!!”

Cô cười điên dại, rồi tóm lấy con dao còn dính máu mẹ tự đâm vào mình. Không ai khóc cho cô, chỉ cô khóc cho lỗi lầm của mình. Cô ngã gục bên thi thể mẹ, chấm dứt một cuộc đời của người con gái trẻ xinh đẹp đã chôn vùi trong tội lỗi.

Gió vẫn rít những tiếng đau cào xé. Con người ai là không thay đổi...?

Khánh Quang nhìn hai người vừa ngã xuống dưới chân mình, không một chút mảy may thương xót hần cười phá lên:

“Haha cái gia đình này đều tan tác dưới tay tao, tuyệt vời! Hahahaha!!!”

“Vẫn còn người chưa tan tác đâu lão già!”

Khánh Quang giật mình khi nghe giọng nói sắc lạnh đó. Thanh Linh lao đến định cho hần cú đấm. Nhưng nhanh như cắt, Khánh Vinh đã đứng ra chặn cô lại, quặp chặt tay cô. Sức của hần vẫn quá khỏe so với Thanh Linh, cô không thể rút tay ra được. Không đứng im được nữa, Mạnh Bảo vội lao vào. Khánh Vinh nhanh chóng né cú đá của anh, cúi người phòng thủ, ánh mắt độc ác dữ tợn nhìn hai người. Mạnh Bảo quay sang Thanh Linh:

“Hai năm trước chúng ta đấu không lại hần, giờ hợp sức lần nữa, được không?”

Cô nhìn anh gật đầu, bây giờ đâu phải lúc nghĩ đến yêu đương nữa. Võ thuật của cả Thanh Linh và Mạnh Bảo đều được nâng lên đẳng cấp mới, dù Mạnh Bảo còn bị thương nhưng khi hợp sức với Thanh Linh vẫn đủ để Khánh Vinh lùi lại. Nhưng Khánh Vinh lúc nào cũng như thú dữ sẵn mồi, lùi một bước để tiến mười bước. Khánh Quang vì tham vọng muốn vượt Phúc Nguyên nên đã luyện cho đứa con trai của mình thành một kẻ hung bạo, đánh chiến rất hăng. Hần né hết đòn này đến đòn khác, né cực khéo và phản công cực nhanh. Chẳng mấy chốc hần đã đánh ngã Mạnh Bảo. Thanh Linh hốt hoảng cúi xuống anh:

“Mạnh Bảo, anh không sao chứ?”

“Chúng mày chết chắc rồi!!”

Hần hét lên định lao tới thì BỤP! Một sợi dây thừng quăng vút tới quấn quanh cổ hần khiến hần bị kéo giật lại. Sợi dây tiếp tục được quấn thêm vòng nữa rất chuẩn xác như muốn thít chặt cổ gã đàn ông độc ác. Hần quay lại, Phương Nhi đã đứng sau nhìn hần bằng ánh mắt trong cuộc thi võ đã thắng hần. Bỗng dưng mọi hung hăng trong hần tan biến cả, hần sợ ánh mắt đó...Phương Nhi giờ không còn sức lực, hần chỉ cần phẩy tay là cũng đủ để cô ngã gục, nhưng cô vẫn dùng tất cả những gì còn lại để ngăn hần hại Mạnh Bảo và Thanh Linh, chứng tỏ sự kiên cường của cô không bao giờ thay đổi!

Mãi suy nghĩ, hần không để ý Thanh Linh đã nhân cơ hội đó lao đến đập hần một cú. Hần hét lên, ngã xuống dưới chân hai cô gái. Thanh Linh đập chân lên lưng hần, dồn mọi sức lực như muốn xé thịt băm vằm hần đến nơi.

“TẤT CẢ ĐÚNG IM!” – Bỗng có tiếng hét lớn của Khánh Quang – “Ai dám đụng đến Khánh Vinh, tao sẽ giết chết con bé này!!”

Vân Trang đang như con mồi yếu ớt trong vòng tay gọng kìm của hần, con dao kề sát cổ cô. Tất cả mọi người đều chùng lại, Thanh Linh lưỡng lự trước việc nên thả Khánh Vinh ra. Nhưng Phương Nhi không chần chừ, cô cầm sợi dây quăng mạnh về phía sau. Sợi dây quật trúng người Khánh Quang khiến hần đau điếng, và gần như là theo phản xạ, Minh Thiên lao tới đập mạnh hần ra để cứu lấy Vân Trang! Lúc này, anh không nhớ gì tới Thanh Linh nữa, Vân Trang đã chiếm sạch tâm trí anh từ bấy tới giờ.

“Tao sẽ không thua!! Phương Nhi, mày đừng hòng làm gì được tao!”

Khánh Quang lên cơn điên, lao về phía Phương Nhi và BỐP!!

“Á!!”

Hần giáng một cú đấm vào mặt cô như trút mọi tức giận thù hận lên cô gái đang mang bệnh! Sức cô đã giới hạn, cô kêu lên một tiếng yếu ớt rồi ngã xuống, máu chảy đầy từ miệng.

“Phương Nhi!!!” – Mạnh Bảo vội lao đến, nâng cô dậy.

“Mạnh Bảo...Đừng lo cho em, hãy hạ hần đi...”

“Khánh Quang, thằng khốn!!!” – Mạnh Bảo gầm lên, rồi lao thẳng về phía Khánh Quang.

Nhưng hần đã tránh được cú đá của anh. Lúc này đây, hần không còn là Khánh Quang nữa, mà là một kẻ không bao giờ muốn để mình thua! Sức mạnh, ác quỷ trong người hần càng lúc càng được khơi dậy, mọi

người bắt đầu kinh hãi trước sức khỏe của hắn. Hắn không giỏi võ bằng Phúc Nguyên, nhưng hắn giỏi gấp mấy lần Khánh Vinh! Không những thế, bọn đàn em của hắn cũng bắt đầu tới giúp. Chẳng đứng yên được nữa, Thanh Linh buộc phải xông vào trận chiến, Minh Thiên, Vân Trang, cha mẹ Phương Nhi không làm ngơ mà cũng phải dùng sức khỏe của mình. Bọn đàn em của Khánh Quang hạ không khó, nhất là với trình độ võ của Thanh Linh thì dư sức hạ vài đứa trong một phút, tuy nhiên tất cả đã trở thành cảnh hỗn loạn để rồi không để ý còn hai người ngoài cuộc: Khánh Vinh và Phương Nhi...

Hắn đã bắt đầu ngẩng dậy. Ngay gần hắn, Phương Nhi nằm gục ở đó, cú đâm của Khánh Quang đã chấm dứt mọi sức lực còn lại của cô! Mắt cô hoa lên, mọi thứ như mờ dần đi, không còn nhận ra cái gì nữa. Phương Nhi, thời hạn của mày chỉ đến đây thôi, cuộc sống không ày sống thêm nữa, không ày được kiên cường nữa...

XOẸT! Khánh Vinh rút con dao từ trong người ra, ánh mắt đục ngầu:

“Con khốn! Mày đã thắng tao một lần, và sẽ không bao giờ có lần thứ hai!”

Cô nghe thấy tiếng dọa nạt của hắn. Hắn đang tiến tới gần cô, xung quanh mọi người đánh nhau không ai để ý gì cả. Cô không đứng lên nổi, cũng không chống trả nổi còn sức hắn đã bắt đầu hồi phục.

“Tao không chết trong tay mày, thằng kiêu ngạo!”

Không ai nghe thấy cô nói cả. Chỉ có một người – một người đã muốn giết cô mà không thành...

“Mày không muốn mà được sao? Nói còn không ra hơi mà bày đặt! Giờ mày chỉ còn vài giây thôi, hãy cầu khẩn đi!”

“Tao cầu khẩn mày sẽ phải trả giá ọi tội lỗi của mày! Dù cho có phải chết, tao sẽ không thua một kẻ nào mà tao không khâm phục!!”

Những lời của cô, người đó nghe thấy tất cả. Không hiểu sao lại nghe rõ đến như vậy trong khi xung quanh thì quá ồn ào. “Không thua một kẻ nào mà tao không khâm phục”, ý chí của cô gái ấy giống người đàn ông đó quá. Giống hệt Võ Phúc Nguyên – huyền thoại của võ thuật, người đàn ông mạnh mẽ nhưng si tình...Phương Nhi cũng vậy thôi, mạnh mẽ nhưng vì tình yêu mà làm kẻ đến sau cũng vẫn chấp nhận. Câu nói vừa rồi sao đáng cay đến thế? Ai là kẻ mà cô không khâm phục? Và ai sẽ là kẻ mà cô gái ấy chấp nhận thua?

BỊCH BỊCH BỐP BỐP! Ở một góc, Mạnh Bảo và Khánh Quang vẫn vờn nhau, tấn công quyết liệt, bắt phân thắng bại. Hắn nhìn anh, cười xòa:

“Mày nghĩ mày thắng tao như Phương Nhi thắng Khánh Vinh sao?? Mơ đi, con bé ấy chết đến nơi rồi, và mày cũng thế thôi!”

“CÂM ĐI, tao sống, Phương Nhi sống! Tao chết, Phương Nhi vẫn sẽ sống! Mày mới phải là kẻ trả giá!!” – Giọng anh đanh thép, nhưng lại chất chứa bao đau thương như muốn rỉ máu người con gái nào vừa trót nghe.

Anh vừa dứt lời, tiếng Khánh Vinh từ đâu vang lên thô bạo:

“MẠNH BẢO, VẬY THÌ ĐỂ TAO CHO MÀY XEM NÓ CHẾT SẼ THẾ NÀO!!!”

Hắn gầm một tiếng, giơ con dao tiến thẳng về phía Phương Nhi đang cách hắn mấy bước chân. Mạnh Bảo quay lại. Mọi người quay lại. Không còn kịp nữa! Thời gian không thể dừng lại, chân người không thể đuổi theo!

“KHÔNGGGGG!!!!!!!”

Con dao chém thẳng xuống, máu bắn ra. Tuôn trào! Không một tiếng thét ai oán. Chỉ có sự bàng hoàng đến tột độ! Sững sờ...

Thời gian giờ mới bắt đầu hóa đá. Không ai tin vào trước mắt mình nữa! Cả Phương Nhi, cô cũng cứng đờ người khi thấy ai vừa đỡ con dao cho cô.

Vết chém dài đầy máu trên lưng người con gái. Cô gái có mái tóc dài và chiếc nơ màu xanh.

“K...Khô...ng...”

“....”

“KHÔNG!!!!!! Không thể nào!!!!!!” – Mạnh Bảo hét lên một tiếng xé toạc không gian, xé toạc cả trái tim mình!

BỐP!! Khánh Quang chỉ chờ có thế, đập anh một cú ngã sấp. Anh không đau! Bởi giờ cảm xúc của anh đã chết khi nhìn người con gái ấy ngã xuống, máu tiếp tục tràn ra! Anh tuyệt vọng nhìn, tuyệt vọng đau giữa khung cảnh hỗn loạn, máu me, thù hận cứ thế đan xen vào nhau. Khánh Quang tiếp tục giẫm đạp lên anh, mặc anh quằn quại trong nỗi đau giờ đã xé nát cả tâm can!!

“Anh ơi, khôngggg!!!!” – Vân Trang gào khóc khi thấy anh đã ngã gục dưới chân Khánh Quang.

Tiếng của Vân Trang đã thức tỉnh Phương Nhi! Cô nhìn Mạnh Bảo đang bị Khánh Quang giày xéo, rồi nhìn Thanh Linh đã ngã gục vì đỡ vết dao chí mạng của Khánh Vinh, những cảm xúc lẫn lộn trào dâng trở thành nỗi căm giận muốn bốc lửa ngàn ngút! Như có sức mạnh vô hình, cô hét lên một tiếng căm phẫn rồi lao lên quặp lấy tay của Khánh Vinh. Hắn chưa kịp định thần thì đã quá muộn, Phương Nhi tóm lấy con dao từ tay hắn đâm thẳng vào bụng hắn. Hắn rú lên một tiếng, dù rằng vết chém này không sâu do sức Phương Nhi không đủ mạnh, nhưng sự tức giận của cô đã khiến hắn đau như bị cả ngàn mũi dao đâm từ trên đỉnh đầu xuống!! Máu phun ra tía lia, Khánh Vinh loạng choạng rồi ngã xuống đất!

“Khánh Vinh!!” – Khánh Quang giật mình khi nhìn thấy con trai đã bị thương.

“Mày tới số rồi, thằng không bằng súc vật!!!”

Chàng trai đang bị hắn giẫm đạp giờ quên hết cả đau, bật dậy tung cho hắn cú đá ngay giữa mặt. Khánh Quang té nhào, Mạnh Bảo điên tiết nện thêm cho hắn mấy cú đá và đấm nữa. Anh đấm rất mạnh, mạnh tới mức máu mồm máu mũi của hắn trào ra hết, những cú đấm của anh là thay cho nỗi tức giận và đau khổ giờ không thể kìm nén được nữa! Lũ đàn em thấy chủ mình như thế thì sợ kinh hồn bạt vía, vội vàng cấp đông chạy hết! Mạnh Bảo tiếp tục đánh không thương tiếc gã đàn ông, anh không để hắn chết, mà cũng không cho hắn sống toàn thây!!

Chỉ đến khi tiếng còi xe cảnh sát vang lên vì người dân xung quanh gọi hộ, anh mới tỉnh lại. Anh quay người chạy đến chỗ cô gái đang nằm dưới đất, máu vẫn trào ra từ vết chém trên lưng cô. Anh vội nâng cô lên, ôm chặt cô vào lòng. Hai năm rồi, cuối cùng cô cũng được anh ôm thật sự, cái ôm ấm áp giữa một đêm mưa lạnh lẽo...

“Thanh Linh, Thanh Linh, em tỉnh lại đi!!”

“Anh...Cuối cùng anh cũng ôm em rồi...” – Cô ngẩng lên, cố mở mắt nhìn anh.

“Em làm cái gì thế!?? Tại sao em phải làm như vậy!???”

“Khánh Vinh định giết Phương Nhi, em đâu còn cách nào nhanh hơn nữa. Anh đã nói anh sống, cô ấy sống; anh chết, cô ấy sống, em không thể để anh chết, nên cũng không thể để cô ấy chết...”

“Anh nói thế nhưng đâu có nghĩa là em phải chết!?? Em đã làm gì thế này!? Sao em luôn làm những chuyện ngốc nghếch đến vậy, hả!???”

“Hai năm rồi, em đã biến thành con người khác. Nhưng tình yêu mà em dành cho anh không bao giờ đổi cả, em ngu ngốc cũng được, em sai trái cũng được, em mù quáng cũng được, nhưng em không thể không nghĩ tới anh..”

Mạnh Bảo ôm chặt cô hơn, ôm cô như hai năm trước đã ôm cô ở bãi biển. Lúc đó, cô cũng bị thương đau đớn như thế này, và bây giờ thì nỗi đau ấy nhân lên bội phần bởi hai năm trước anh còn yêu một mình cô...

“Thanh Linh, hà tất em phải hy sinh như vậy? Anh không bao giờ xứng đáng với em cả, sao em cứ phải làm tất cả vì anh như thế chứ!?” – Giọng anh nghẹn ngào như muốn tắc lại trong cổ.

“Anh biết em sống vì gì không? Em sống vì những gì cha mong muốn. Em sống vì Thanh Chi, vì ước mơ học võ, vì nguyện vọng tìm lại mẹ của cha, và vì anh...”

“ ... ”

“Chắc anh ngạc nhiên bởi khi gặp lại anh sau hai năm, em lại biết mọi thứ về anh, về Phương Nhi. Vì em luôn tìm kiếm anh suốt hai năm qua. Đoàn thám tử đã giúp đỡ em, và họ tìm ra Khánh Quang trước anh. Qua nghe ngóng cũng như bị phát hiện không biết bao nhiêu lần, họ biết chuyện giữa anh và Phương Nhi. Em biết tất cả, Khánh Quang cũng biết tất cả, nhưng hẳn cố tình im lặng để thực hiện âm mưu, còn em im lặng là vì em biết anh không thuộc về một mình em nữa.”

“Thanh Linh, em...”

“Em cố nghĩ rất nhiều! Em nghĩ mình phải tìm cách chữa bệnh cho Phương Nhi, phải cứu cô gái đó, em khâm phục cô ấy bởi sự kiên cường mạnh mẽ có thể đánh bại Khánh Vinh. Em nghĩ cô ấy xứng đáng với anh. Nhưng khi gặp lại anh, em mới biết em còn yêu anh quá nhiều! Em bắt đầu ích kỷ, muốn loại Phương Nhi ra khỏi cuộc đời anh, muốn giữ anh về cho riêng mình. Em không mong điều gì cả ngoài việc anh sẽ nhìn em như anh đã nhìn ngày trước, thế nhưng....ánh nhìn của anh bao giờ cũng có sự lưỡng lự, không thể nhìn một cách hoàn toàn...”

Nghe thế, Phương Nhi không nói gì ngoài việc câm lặng.

“Anh xin lỗi, là lỗi của anh! Anh là thằng tồi! Đã bảo anh không xứng với em mà! Em đâu cần phải hy sinh vì anh nữa!!”

“Anh...Em nhớ Only You...Anh còn giữ nó không?” – Bỗng cô hỏi anh.

“Hả? Anh còn! Còn chứ! Bao giờ anh cũng giữ nó bên người!”

“Tình yêu của em dành cho anh, chỉ có hai chữ Only You...”

Tiếng của cô như muốn dừng lại mọi chuyển động của vạn vật. Ngọt ngào nhưng cay đắng. Vọng về đâu đây câu nói của hai năm trước: “Dù cho cuộc sống có đổi thay thế nào, em vẫn sẽ yêu anh, anh à!” Hai năm trước và hiện tại vẫn như thế, cô yêu anh không một chút dối gian, dẫu cho con người cô đã thay đổi quá nhiều. Ai hiểu cho nỗi lòng của cô? Ai hiểu rằng để cố gắng sống tới ngày hôm nay, cô đã phải đánh đổi những gì, cô đã phải đau đớn thế nào nhưng vẫn không bỏ cuộc vì nghĩ tới anh trong cả từng giấc mơ?

“...Phải làm sao có thể quên bao kỷ niệm

Ngày bình yên có anh ở bên em đêm

Em làm sao làm sao để quên?

Đêm đầy sao mình trao chiếc hôn

Những nỗi buồn, những hạnh phúc trong em vẫn còn...”

(Em Yêu Anh - Lương Bích Hữu)

Có những người đi qua nhau nhanh như thế thôi, nhưng để lại trong lòng nhau bao kỷ niệm hàn gắn không bao giờ quên.

Yêu nhau thật nhiều, để rồi nhận ra, có là người đến trước cũng chẳng thể giữ được tình yêu về cho riêng mình. Cuộc sống này, có biết bao điều không bao giờ lường trước được. Đau đớn lắm, đắng cay lắm, nhưng đau đến mấy cũng không thể phủ nhận được việc ta đã yêu người như thế nào. Yêu là đau, mà càng đau lại càng yêu! Cứ hy vọng như màu xanh của chiếc nơ nhỏ bé, thế rồi gió và sóng quật tan để chiếc nơ trôi dạt đi tới tận đâu, ta đánh mất người xa xôi nơi chân trời. Để rồi, đi mãi cũng quay lại nơi xuất phát, nhưng lòng người lúc đó đâu còn là chính mình khi xưa?

“Thanh Linh, em gắng lên đi, Thanh Linh! Là tại anh mới đúng!!” - Minh Thiên bỗng lao tới, nắm chặt tay cô.

“Minh Thiên...Xin lỗi, em hại Minh Phú, làm tổn thương tình cảm của anh...”

“Minh Phú chưa chết mà! Tại anh ích kỷ, anh không muốn em yêu người khác, anh chỉ muốn em nghĩ tới anh như anh nghĩ tới em!! Nhưng giờ anh không cần nữa, anh chỉ cần em sống, sống thật tốt!”

“Sống ư? Sống để tiếp tục làm anh đau khổ...Anh đừng nghĩ tới em nữa. Vân Trang xứng với anh hơn.”

Thanh Linh nhìn Vân Trang. Cô gái đó nhìn cô, vừa giận vừa đau. Hẳn cô gái đó không thể thích cô khi Minh Thiên yêu cô, nhưng cô gái ấy luôn trân trọng cô, yêu mến cô nhất là khi cô còn là cô của hai năm về trước.

Cô quay lại Minh Thiên, cười buồn:

“Anh...Nếu Minh Phú tỉnh lại, cho em xin cậu ấy tha thứ...”

“Thằng bé sẽ tha thứ cho em! Em hãy gắng lên, hãy đợi nó tỉnh lại!”

“Đợi ư...? Em đã đợi hai năm rồi...Đợi nhiều mà vẫn vô ích. Em còn đợi được nữa không...?”

“Em...”

“Có một người đã nói với em “Anh đợi em”. Người đó có còn đợi em không? Em đã luôn đợi người đó trở về bên em, nhưng giờ mãi mãi là không thể rồi, bởi em đâu thể điều khiển được thời gian quay trở lại nữa.”

“Thời gian không quay trở lại, nhưng con người luôn làm lại được!” – Mạnh Bảo nói lạc cả giọng – “Nếu em ra đi, anh sẽ sống trong dằn vặt cả đời này!! Anh không muốn làm tổn thương bất cứ ai nữa!!! Xin em, đừng buông tay cuộc sống này! Cái chết sẽ không giải thoát được gì cả! Em phải sống, dù có đau khổ thế nào em cũng phải sống để vượt qua, đó mới chính là em, em có hiểu không!???”

“Mạnh Bảo...”

“Anh sẽ không để mất em một lần nữa! Anh vẫn đợi em! Anh đợi em quay về trở lại làm một cô gái mạnh mẽ, kiên cường, sẽ luôn sống không đổ ngã, được chứ?”

Nước mắt rơi ra trên má cô. Xót xa pha lẫn hạnh phúc. Cô đưa tay lên, gạt tóc anh đã ướt nước mưa để nhìn rõ gương mặt người cô yêu thương – yêu thương suốt cuộc đời này.

“Anh đợi em thật chứ?”

“Phải, anh đợi em! Lúc nào anh cũng đợi em!”

“Kiếp sau...anh đợi em, có được không?”

“Em đang nói gì thế, Thanh Linh!? Hãy gắng gượng, anh sẽ đưa em đến bệnh viện!”

Chiếc xe cứu thương Phương Nhi gọi đã nhanh chóng có mặt, Mạnh Bảo vội bế Thanh Linh lên xe. Cô ngã vào lòng anh mặc áo đã chảy khắp người, chưa bao giờ cô cảm thấy ấm áp đến nhường ấy. Hai năm rồi, cô lạnh lắm, người ta nhìn cô cũng chỉ thấy cái lạnh u ám và cô đơn. Cô chỉ cần vòng tay của anh, cần lời anh nói sẽ đợi cô, cần hơi ấm tình yêu vẫn còn thổn thức từ tận đáy lòng...

Hết rồi. Chấm dứt những ngày tháng hận thù, đau khổ, giằng xé dằn vặt bên nhau. Vì giờ, cô đã mãn nguyện nằm trong vòng tay yêu thương mà cô chờ đợi suốt mấy năm qua. Cô vẫn sẽ là cô. Sẽ là Thanh Linh mạnh mẽ, không còn buồn, không còn khóc, và mãi mãi chung thủy với mối tình đầu sắt son như chưa từng ly biệt.

Nếu có kiếp sau, em ước mình là chiếc lá còn anh là cơn gió. Lá có thể héo, có thể tàn nhưng suốt cuộc đời nguyện chờ đợi và yêu thương cơn gió của mình. Gió có nhớ lá hay đã quên, lá cũng chẳng biết, chỉ biết ở giây phút cuối cùng có gió thổi qua, lá được rơi rụng trong vòng tay của gió, lá không bao giờ hối hận.

Kiếp sau anh đợi em, anh nhé...Kiếp này, chúng ta có cố níu kéo thế nào đi nữa thì đã thành quá khứ cả rồi...

52. Chương 52: Ta Đợi Nắng, Hay Nắng Đợi Ta?

BỐP!

“Thằng khốn, đây là cách cậu đối xử với Thanh Linh hả!!??”

Mạnh Bảo im lặng đón nhận cú đấm của Vĩnh Sơn. Nhìn vẻ câm lặng đó của anh, Vĩnh Sơn chỉ thấy tuyệt vọng. Thanh Linh, sao cô gái đó thà chết vẫn cứ cố mà yêu như vậy chứ? Sao cô không mở lòng ra đón nhận người khác mà phải chịu đau khổ đến vậy!?

“Anh muốn mắng chửi gì tôi cũng được, chỉ cần anh cứu sống cô ấy.”

“Cứu ư? Cứu rồi cậu có lựa chọn cô ấy không?? Hay để cô ấy sống vậy cả đời!? Thanh Linh đã yêu ai thì không bao giờ cô ấy đón nhận người nào nữa!!”

“...”

“Cậu có biết hai năm qua cô ấy đã đau khổ thế nào không?? Phẫu thuật đau thì không khóc, nhưng đêm khi ngủ lại khóc tràn ướt gối. Vì cô ấy nhớ cậu! Cô ấy chỉ muốn có cậu ở bên, chỉ muốn tìm lại cậu mà cố sống, cố tìm kiếm tung tích của cậu. Cô ấy tin cậu sẽ đợi, cuối cùng cậu yêu người khác mặc cô ấy đợi đến vô vọng như vậy sao!!???”

“...” - Mạnh Bảo không nói gì cả.

“Cậu là thằng khốn, cậu chẳng xứng với cô ấy! Nhưng có thể nào thì cô ấy vẫn yêu cậu!” - Vĩnh Sơn nghen ngào - “Tôi bỏ cuộc rồi! Thanh Linh, tôi đã nghĩ em sẽ cảm kích trước những gì tôi dành cho em, hóa ra mãi mãi chẳng bao giờ...”

“Bác sĩ Sơn, mau vào cầm máu cho cô gái ấy!” - Bỗng một y tá chạy ra.

Vĩnh Sơn ném một cái nhìn tức giận về phía Mạnh Bảo rồi đi vào trong. Anh thở dài quay đi, lặng lẽ bước những bước thẩn thờ. Đi được một đoạn, lưng anh đau nhói vì trận đánh với Khánh Quang. Anh ngồi gục xuống tựa vào cái cột, cuộc đời này còn dài lắm chẳng bao giờ có thể được nghỉ chân...

“Đứng lên đi!”

Giọng nói quen thuộc vang lên như thức tỉnh anh. Anh ngẩng lên, Phương Nhi đứng đó, nhìn anh bằng ánh mắt triu mến mà mạnh mẽ lúc nào cũng có thể dìu anh đứng dậy.

“Em thích câu Thời gian không trở lại, nhưng con người có thể làm lại. Mặc kệ Vĩnh Sơn nói gì đi, anh đừng gục ngã.”

Mạnh Bảo buồn rầu cúi xuống, đối diện với cô lúc này thật khiến anh khó xử.

“Anh có còn tin em nữa không?”

“...”

“Anh phải sống để em sống, chính anh đã nói thế, không được nuốt lời.”

Nói rồi cô đưa tay ra cho anh. Anh biết mình không thể lưỡng lự được nữa, nắm tay cô đứng lên. Giây phút này, anh lại nhỏ bé đối với cô. Nhớ lại lúc cô đánh gục Khánh Vinh không khác gì lần cuộc thi võ, anh đã hiểu cô không bao giờ bị đánh gục, luôn kiên cường và mạnh mẽ như ngày nào.

Có những người ta ngỡ rằng họ thay đổi rất nhiều, nhưng đến một lúc nào đó họ vẫn là họ, trở lại làm con người chính mình ngày xưa.

“Anh, Minh Phú tỉnh rồi!” - Vân Trang từ đâu chạy tới.

Mạnh Bảo và Phương Nhi vội vã đi tới phòng bệnh của Minh Phú. Trên giường, cậu thiếu niên khẽ mở mắt, cất giọng yếu ớt:

“Anh Thiên...”

“Phú, trời ơi, em tỉnh rồi!!” - Minh Thiên chỉ biết ôm chặt lấy em, nước mắt tuôn trào - “Em có đau không? Trời ơi, em làm anh sợ muốn chết!”

“Em không đau lắm...Hình như chị Linh đã cố kìm lại nên vết thương không quá sâu...”

Cả căn phòng im như tờ khi nghe đến tên người con gái ấy. Minh Thiên buông Minh Phú ra, lặng lẽ đi tới một góc. Vân Trang đi theo anh, cô muốn nói nhiều lời lắm nhưng sao lúc này lại chẳng thể nói được. Lúc anh chạy đến cứu cô, cô thấy ánh mắt anh lo lắng cho cô thật sự...

“Anh xin lỗi, Vân Trang...”

“Hả? Có gì phải xin lỗi chứ?”

“Có chết cô ấy không bao giờ nhìn anh như Mạnh Bảo, còn anh cũng chỉ nghĩ tới cô ấy chứ không quan tâm đến em...”

Vân Trang kinh ngạc, rồi cũng hiểu ý anh. Anh bắt đầu nghĩ đến cô rồi sao? Chỉ là một chút, mà sao cô thấy ảm áp đến vậy? Cô chạy đến, ôm chặt anh từ sau lưng (lãng mạn quá ^0^). Định nói gì đó nhưng lại thôi, cái ôm này là đủ rồi. Anh không đẩy cô ra, đưa tay lên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang quàng qua bụng mình. Anh biết tình cảm của cô dành cho anh từ lâu rồi, nhưng anh chẳng bao giờ có dũng khí để đón nhận nó. Giờ vẫn chưa đủ, nhưng lúc anh vội vã chạy đến cứu cô, anh đã hiểu không phải lúc nào anh cũng nghĩ đến Thanh Linh...

Mạnh Bảo lặng đi nhìn em gái. Hai năm rồi, cô bé ngày nào vẫn kiên định chờ đợi người mình yêu, còn anh chẳng được như thế. Anh chỉ để người khác đợi anh...

Anh quay người lê bước nặng trĩu. Đi tiếp không được, quay lại cũng chẳng thể nữa. Đôi mắt này bao giờ mới hết buồn, mới nhìn trọn vẹn về một người? Bây giờ anh chẳng can đảm nhìn Phương Nhi nữa, những ký ức với Thanh Linh cứ trào lên như sóng. Ngày ấy anh đã yêu cô như thế nào, đã vì cô mà ngơ ngẩn bao đêm ngày, đã vì cô mà từ một anh chàng chơi bời, hám gái biết dịu dàng, thương nhớ, lo lắng đến người khi cô xảy ra chuyện gì. Bây giờ...những cảm xúc đó không còn nữa rồi! Nhưng nhớ thì vẫn cứ nhớ, mỗi lần nhớ đến là một lần thất đau.

Cánh cửa nặng nề mở ra. Vĩnh Sơn mệt mỏi đi tới với gương mặt trầm uất:

“Vết chém không tổn thương nặng, băng bó cả rồi. Chắc cô ấy sẽ tỉnh sớm thôi.”

“...”

“Mạnh Bảo, cậu là thằng khốn hạnh phúc nhất thế giới này khi được cô ấy yêu.” - Giọng bác sĩ cay đắng.

Mạnh Bảo không đáp, chỉ đi thẳng vào phòng bệnh. Cô gái nằm đó, vẫn gương mặt xinh đẹp đã làm anh say đắm. Mắt cô nhắm nghiền, lúc này không thấy đôi mắt buồn thê lương và lạnh lẽo ấy nữa nhìn cô dịu dàng vô cùng. Hai năm qua anh đi tìm cô cơ mà, định mệnh trái ngang lại tiếp tục đưa đến cuộc đời anh một cô gái khác - em gái sinh đôi của cô - cô gái mạnh mẽ và kiên cường đầu kém cô...

Mới đây thôi, anh vừa nói buông tay cô. Anh phải dứt khoát nếu không cả hai người con gái đều đau khổ. Phải, Phương Nhi xứng đáng được anh yêu. Người con gái ấy không bị bất cứ cái gì quật ngã, người con gái đã yêu anh bằng cả trái tim, người con gái vực anh dậy lúc đau khổ nhất...Nhưng, giả như người đầu tiên anh gặp là Phương Nhi thì tốt biết bao. Thanh Linh là người anh đã yêu đầu tiên, không thể xóa đi sự thật đó.

Người ta bảo mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất, nhưng khó vững bền lắm quả không sai...Nói lời xin lỗi cũng vô ích vì quá khứ đi qua rồi. Nếu biết có ngày hôm nay, ngày đó anh đã không gặp cô, không bày đủ trò để “cưa” cô, không bế cô dọc bãi biển, không thao thức nhớ đến cô...Nhưng tương lai có ai nhìn thấy đâu, quá khứ có ai lấy lại đâu, còn hiện tại không thay đổi được nữa. Nếu có kiếp sau anh nhất định sẽ đợi em, nhưng nếu định mệnh xoay vòng lần nữa, anh có đợi cũng chẳng thể yêu em.

Anh cúi xuống hôn lên mi mắt cô. Em cần nụ hôn này phải không? Nụ hôn chứng tỏ anh đã và luôn nhớ đến ngày anh yêu em hơn mọi thứ trên đời này. Đừng để đôi mắt em buồn như vậy nữa, hãy để người xứng đáng với em chăm lo cho em. Anh vẫn đợi em, đợi em mạnh mẽ mà đứng lên!

Anh chạy vội đi khi cơn mưa ngoài trời vẫn đang rả rích chưa chịu tạnh. Mưa rơi để làm gì chứ? Mưa cuốn trôi nhiều thứ, nhưng có cuốn trôi nỗi đau? Anh muốn chạy đi thật xa, nhưng đôi chân này mệt quá rồi. Mắt anh mờ đi, anh lảo đảo, chỉ biết dựa vào cánh cổng bệnh viện. Anh muốn người khác mạnh mẽ, nhưng anh thì không thể đứng được nữa...

Trong tiếng mưa, có bước chân ai lại gần. Anh khẽ quay mặt, cô đứng ở sau anh, ướt mưa cùng anh:

“Phương Nhi...”

BỐP! Anh chưa kịp nhìn hẳn cô thì cô đã vung tay tát mạnh anh. Cú tát của cô nẩy lửa, mạnh đến rất mặt, nhưng khiến anh như bừng tỉnh:

“Em làm cái gì thế?”

“Em đánh cho anh tỉnh! Anh cứ như thế thì hãy biến luôn đi, đừng có xuất hiện trước mặt em!”

“Em...” – Mạnh Bảo xót lòng nhìn những giọt nước mắt trên má cô. Bình thường cô luôn kiên cường như thế, nhưng đứng trước mặt anh cô khóc không biết bao nhiêu lần.

“Nếu không lựa chọn được ai, anh biến luôn đi, đừng có chọn nữa! Tại sao cứ phải gồng mình nghĩ cho cả em và Thanh Linh rồi chịu hành hạ bản thân như thế? Em và cô ấy cùng một dòng máu, cùng một người yêu, nhưng em và cô ấy đều có cách sống khác ỉnh! Anh hà tất phải cảm thấy có lỗi chứ! Em không biết cô ấy thế nào, nhưng không có anh, em cũng chả chết đâu! Anh thích thì cứ xéo đi!!”

“Em bình tĩnh đi, Phương Nhi!”

“Em nhìn anh như vậy làm sao em bình tĩnh nổi hả!? Anh có biết vì sao em có thể xông lên đâm cho Khánh Vinh một nhát không? Là vì Vân Trang gọi anh. Chỉ cần nghe đến anh là em có thể làm gì cũng được. Vì em không có sống để giành giật anh! Em sống vì anh, vì muốn anh luôn bình yên và vui vẻ, chứ nếu anh cứ như thế này, thì cứ đi cho em đỡ phải mất công sống nữa!”

Nói đến đây thì Phương Nhi đã mất sức, cô ngã quỵ xuống. Mạnh Bảo hốt hoảng ngồi xuống ôm lấy cô. Cô cũng nép chặt vào lòng anh, miệng thì cô nói anh biến đi nhưng cô rất sợ điều đó. Cô sợ ngày không còn anh, cô cũng chẳng thể chống lại bệnh tật nữa. Anh không phải động lực duy nhất để cô sống, nhưng là động lực lớn nhất có thể vực dậy cô.

“Phương Nhi, anh biết anh tồi tệ, nhưng anh sẽ không để em sống vô ích.”

“Thanh Linh là người anh đã yêu, em là người đến sau, tính theo thời gian thì đó là điều không thể thay đổi được!”

“...”

“Có một điều chắc chắn: anh sẽ không yêu em như yêu Thanh Linh. Em đã từng ghen tỵ, và đến bây giờ vẫn vậy. Mãi mãi không bao giờ anh quên được cô ấy, cũng như cô ấy sẽ luôn yêu anh. Vào lúc cô ấy đỡ nhát dao cho em, em biết cô ấy không cứu vì em, mà là vì anh. Tình yêu của hai người thật đẹp, kể cả cho dù em đã có vị trí trong lòng anh, thì em cũng chẳng có may mắn được yêu như thế.”

“...”

“Nhưng làm người đến sau cũng có cái vui của nó! Em có thể biết Mạnh Bảo không đáng ghét như lúc đầu em nghĩ, tình cảm của anh đối với ai cũng rất chân tình. Em có thể biết rằng trên đời này không ai là thắng tất cả cả, trước khi gặp anh em sống với mục tiêu “Không chịu thua cái gì” nhưng giờ có lẽ đã là “Không chịu thua cái gì mình không phục”. Và em phục Thanh Linh, đó là sự thật!”

Mạnh Bảo nhìn Phương Nhi, sống mũi anh cay cay. Anh ôm chặt cô hơn:

“Dù em có là người đến sau, em cũng là người đầu tiên đã cho anh biết thế nào là đứng lên sau ngã...”

“Bố khỉ nhà ông, ngã không đứng lên bộ nằm đó ăn vạ à?” – Cô cười đánh yêu anh.

“Tất nhiên rồi, anh sẽ nằm đó ăn vạ cho đến khi em phải cõng anh đứng lên!” – Anh cười, một nụ cười còn buồn nhưng đã bớt đau thương.

“Công ư? Ngon thôi, hãy đợi em khỏi bệnh đi, em nhất định sẽ công anh chứ không như cái vụ mì xào của ghệ là tui bị công ngưng bỏ xừ đi được.” (Có ai nhớ cái chap ăn mì xào hem)

“Em sẽ khỏi chứ?” – Anh nhìn vào đôi mắt cô.

“Chỉ cần anh đợi em.” – Cô cười. Nụ cười đẹp và tỏa sáng.

“Ừm, đợi...”

“Được rồi con bò ạ, anh đợi em khỏi bệnh chắc chẳng lâu đâu, còn em sẽ phải đợi anh cả đời, thậm chí đợi anh thời gian dài bằng dãy số tự nhiên! Bởi vì vĩnh viễn anh sẽ không quên được cô ấy, đợi anh có đến móm hết cả miệng chắc cũng chẳng bao giờ được! Quên một người đâu phải dễ, cũng như em đây, bảo em quên cái lão nào đi xe máy bắn hết cả bùn vào quần áo của em chắc thà đâm đầu xuống đất còn hơn phải quên.”

Mạnh Bảo bật cười vì những lời nói đùa mà thật của cô.

“Đợi lâu như vậy mà vẫn đợi sao?”

Phương Nhi không nói gì nữa, chỉ cúi mình nép vào lòng anh, ôm chặt lấy anh hơn. Đợi thì đợi, sợ gì mà không đợi! Miễn là anh có thể vui, có thể hạnh phúc, có thể trở lại làm con bò ngu ngu đáng yêu mà cô từng biết, và có thể trở thành người sẽ vực cô dậy trong bất cứ lúc nào. Cô biết căn bệnh này không dễ dàng gì mà chữa, thậm chí biết đâu có một ngày cô sẽ ra đi, nhưng kệ chứ, sống được ngày nào cô lại đợi anh ngày đó. Mãi mãi đợi anh...

“Được rồi, mau vào trong nghỉ ngơi đi, trời mưa kéo cảm lạnh giờ.”

Anh đưa cô vào phòng. Cô bảo anh cứ đi làm gì thì làm, nhưng anh quyết định ở lại bên cô. Chỉ có ở lại nhìn cô, nỗi đau của anh mới giảm đi, anh mới có sức lực để tiếp tục sống tốt. Nhìn cô đã bắt đầu ngủ ngon, anh khẽ cười một nụ cười thoáng buồn. Có lúc nào cô được ngủ ngon như thế này không? Giấc ngủ nào của cô cũng là ác mộng cái chết, bệnh tật, cô đơn,...và nỗi nhớ anh. Giờ anh ở đây rồi, anh sẽ ở đây để bảo vệ cô gái này. Anh biết anh yêu cô, không nhiều nhưng sẽ nhiều.

Đầu anh hơi choáng vì mệt, anh gục xuống thiếp đi. Bàn tay vẫn nắm chặt tay Phương Nhi như muốn níu cô lại, không để thần chết hay những cơn ác mộng mang cô đi.

Anh không hề biết, giây phút anh níu giữ một người con gái, người con gái khác đã mỉm cười chát chắng...

Trời đã tạnh mưa. Những ánh nắng nhẹ nhàng chiếu rọi vào mắt khiến anh từ từ tỉnh lại. Anh ngủ gật ở đây khá lâu rồi, tay anh vẫn nắm chặt tay Phương Nhi. Cô vẫn ngủ rất ngon, chưa bao giờ thấy cô ngủ say đến thế. Có lẽ vì đêm lạnh, cô được đắp chăn ấm nên cũng ngủ ngon hơn. Vậy anh? Anh ngủ gà ngủ gật vậy mà cũng ngủ được suốt cả đêm sao? Anh ngồi dậy, và nhận ra trên người mình được đắp một tấm chăn. Trên tấm chăn đó vương mùi hương rất thân quen...

“Thanh Linh!” – Anh bật dậy chạy thẳng ra ngoài.

Anh lao tới phòng Thanh Linh. Căn phòng trống rỗng không còn ai.

“Thanh Linh...Thanh Linh, cô ấy đi đâu rồi!?” – Anh chạy ra hành lang, gọi to.

Minh Thiên, Vân Trang đang ngủ trong phòng Minh Phú nghe tiếng anh vội dậy ngay.

“Anh, có chuyện gì thế?”

“Thanh Linh đâu? Cô ấy ở đâu?”

“Em không biết, chẳng phải đêm qua chị ấy còn nằm trong phòng sao?”

Mạnh Bảo linh cảm đủ thứ, đầu óc anh vẫn còn chưa tỉnh táo giờ quay cuồng hẳn. Rốt cuộc là cô đã đi đâu? Cô còn đang bị thương như vậy! Chợt thấy một bác sĩ đi qua, anh vội vã túm lấy áo ông:

“Bác sĩ, Thanh Linh cô ấy đã đi đâu rồi?”

“Xin lỗi, tôi đang gấp ca mổ, tôi xin lỗi!” – Vị bác sĩ đẩy anh ra rồi nhanh chóng rảo bước nhanh.

Mạnh Bảo hoang mang cực độ, chẳng lẽ Thanh Linh...Trời ơi, sáng ra đã xảy ra chuyện gì thế này!?

“Mạnh Bảo, có chuyện gì thế?” – Phương Nhi vừa tỉnh vội đi ra.

“Thanh Linh...đi rồi...”

“Hả? Đi đâu? Mau đi tìm đi chứ!”

“Đừng tìm cô ấy nữa.”

Giọng nói lạnh đậm vang lên cắt đứt bầu không khí căng thẳng. Mạnh Bảo nhìn Vĩnh Sơn đang đi tới, gương mặt anh đầy nỗi buồn. Nhưng vị bác sĩ ấy không nhìn Mạnh Bảo đầy tức giận như hôm qua nữa, anh mỉm cười - nụ cười chấp nhận mọi thứ:

“Tôi nghĩ, trên đời này chẳng ai xứng đáng với cô ấy nữa đâu.”

Mạnh Bảo bắt đầu hiểu ra chuyện gì. Anh quay lại nhìn căn phòng cô đã nằm. Nắng vẫn chiếu qua cửa kính rọi vào trong. Nắng đã mang cô đi đâu...? Đi đến bất cứ nơi đâu cô có thể cảm thấy không còn đau khổ nữa...Chợt, anh nhìn thấy một tờ giấy nhỏ đặt bên lọ hoa gần cửa sổ. Anh vội tới cầm tờ giấy lên. Chỉ có một dòng chữ, rất ngắn:

“GOOD BYE, MY BELOVED...”

Khóe mắt anh cay xè lại. Anh nhìn bên cạnh tờ giấy còn có một sợi tóc. Tóc của cô. Sợi tóc rất dài. Anh hiểu rồi. Hiểu tất cả rồi! Anh ngẩng lên nhìn những tia nắng vẫn lấp lánh ánh vàng.

Một sợi tóc, một giây nhớ anh. Độ dài nỗi nhớ, dài hơn sợi tóc ấy rất nhiều...

Tạm biệt anh, người yêu đầu của em...Người em đã yêu, và sẽ mãi mãi yêu không bao giờ thay đổi. Em sẽ sống thật mạnh mẽ, sống hạnh phúc như anh đã muốn, sẽ không đau khổ và hành hạ bản thân mình nữa. Còn anh, chúc anh hạnh phúc bên người con gái ấy. Em tin đó là người con gái xứng đáng nhất với anh. Kiếp sau, cho dù anh có đợi em, nhưng ai biết trên đời này có cái gì gọi là “kiếp sau” hay không? Em và anh, có duyên mà chẳng bao giờ có phận. Anh sinh ra để đến bên cô ấy, còn em, sinh ra là để yêu anh...trong vô vọng...Ai mà biết số phận còn sẽ có vấn đề gì cho chúng ta? Hoặc là có kiếp sau để em gặp lại anh, và tiếp tục quay vòng định mệnh như lúc trước. Hoặc là chẳng có gì mang tên “kiếp sau” cả, tình yêu của chúng ta mãi mãi đã đi qua, không bao giờ lấy lại được, không bao giờ có thể chờ đợi được nhau nữa...

Em đi nhé, đừng tìm em. Dừng lại mọi khổ đau. Dừng lại vấn đề số phận đầy oan trái. Em hứa với anh, em sẽ là chính em.

Gửi lời em vào nắng, hy vọng nắng đợi anh đến để đem những lời này đến anh.

Good bye, my beloved...

“Thanh Linh nói với tôi phải cứu chữa tận tình cho Phương Nhi. Tôi thấy bệnh tình của Phương Nhi bắt đầu có tiến triển, chỉ cần cô có sức chịu đựng, chúng tôi có thể đưa cô sang nước ngoài chữa. Bệnh chữa khỏi hoàn toàn hay không thì tôi không chắc, nhưng nếu cố gắng cô ấy sẽ có thể quay lại cuộc sống bình thường.”

Mạnh Bảo cố nuốt cái gì tắc nghẹn, quay ra:

“Thật ư? Thế thì tốt quá!”

“Khánh Vinh, Khánh Quang phải ngồi tù. Còn Thanh Thảo, Thanh Chi, đứng ra thì hai người đó cũng đáng thương, Thanh Linh sẽ lo liệu cho họ. Giờ mọi người có thể làm gì tùy mọi người, còn Mạnh Bảo, hy vọng anh hãy toàn tâm toàn ý lo cho Phương Nhi, sẽ còn nhiều khó khăn sắp tới.”

Mạnh Bảo nhìn Phương Nhi, cô không nói gì ngoài việc mỉm cười động viên anh. Anh im lặng một lúc rồi ngẩng lên, nắm lấy tay cô:

“Hãy là chính em, được chứ? Đừng bỏ cuộc! Anh sẽ tiếp tục đồng hành cùng em!”

Phương Nhi cười thật tươi. Chỉ cần anh đi cùng em, thế là em hạnh phúc rồi! Em không biết cuộc sống cho em sống bao lâu, chỉ cần biết anh ở bên em từng giây, từng phút, và cùng em đứng lên khỏi mọi vấp ngã khổ đau.

Có lúc nào ta tự hỏi: ta đợi nắng hay nắng đợi ta? Câu trả lời là: nắng có đợi, nhưng đợi nơi chân trời. Thực tế trái đất này hình tròn, chẳng có gì là chân trời cả, cũng như chẳng có gì là hạnh phúc vẹn toàn chỉ một lần. Ở phía xa ấy, ta không thể biết mình đi đâu, ta không biết có gì chờ đợi mình, nhưng nếu ta không đi, hạnh phúc không thể tự đến bên ta. Không có ngày mai nào là không kết thúc, không có nỗi đau nào không qua kể cả việc quên đi có thể là chẳng thể làm được. Ta không thể bắt bản thân phải quên đi cái gì đó, nhưng ta có thể cất những ký ức ấy vào sâu trái tim mình, biến nó thành ký ức đẹp để lưu giữ làm hành trang. Con đường tới chân trời tìm nắng còn xa lắm, một lúc nào đó ngã gục lại nghĩ rằng chỉ có mình ngồi đợi những vọng ảo chẳng bao giờ đến, nhưng hóa ra chỉ là do mình gục ngã ở cái nơi còn quá cách xa hạnh phúc. Hạnh phúc ở phía trước, rất rất xa, mà cũng thật gần nếu biết cùng nhau đứng lên mà cất bước.

Mạnh Bảo và Phương Nhi cũng thế thôi, họ còn phải đi rất xa, đi rất nhiều. Nhưng họ cảm thấy hạnh phúc, vì họ đã biết được họ cần phải làm gì, cần phải cùng nhau bước đi như thế nào. Mạnh Bảo dần dần chín chắn hơn, không còn u buồn, lo uất, tập trung bắt đầu xây dựng sự nghiệp, dấu sao cũng đã hơn 20 từ lâu rồi. Phương Nhi nhờ Vĩnh Sơn chữa trị tận tình, bệnh đã giảm dần, mặc dù gầy đi rất nhiều nhưng cô đã lấy lại nhan sắc xinh đẹp như xưa. Cô tiếp tục theo đuổi nghề võ, võ thuật của cô ngày một đỉnh cao. Cô không ở lại Đà Lạt nữa, cô trở về cùng Mạnh Bảo. Hàng năm, cô lại đến thăm mộ cha mình – Võ Phúc Nguyên – và bên cạnh đó là hai ngôi mộ nhỏ của Thanh Thảo và Thanh Chi. Có lẽ, đoàn tụ dưới đó, họ đã thanh thản hơn, quên mọi sầu đau để tha thứ cho nhau. Những người xung quanh cô cũng vậy. Minh Thiên, Vân Trang trở thành một cặp đôi đẹp và dễ thương đến mức ra đường ai cũng phải ghen tỵ. Minh Phú học rất giỏi và có ước mơ du học.

Sự nghiệp ổn định, Mạnh Bảo và Phương Nhi kết hôn. Ngày cưới của họ diễn ra hết sức giản dị, ấm cúng, đông đủ gia đình, không mời nhiều khách khứa, chỉ có bạn bè thân quen. Tuy nhiên rất nhiều fan hâm mộ của Mạnh Bảo và Phương Nhi thì nhau gửi quà đến, cả một lô một lốc nhiều vô kể. Đêm đó, thay vì hai anh chị te tò tí te thì lại ngồi...bóc quà!

“Xem này, ai tốt đến mức gửi em cái đai võ đẹp dã man!”

“Đẹp gì chứ, đừng có dùng để đánh anh đấy!”

“Xí, đánh anh làm gì bản cái đai! Anh được tặng cái gì đấy?”

“Hả? Búp bê Barbie? Đùa nhau à (=.) Chắc là tặng cho em rồi!”

“Ghi tặng anh lù lù kia, hé hé cô nào trêu anh rồi! Quà em là cái hộp này cơ mà.”

Phương Nhi vui vẻ cầm lên một cái hộp nhỏ. Nhưng nụ cười của cô tắt dần khi nhìn thấy món quà đó...Chiếc nơ màu xanh...

“Cái này...”

Mạnh Bảo nghe cô nói thì sững người cầm chiếc nơ đó lên. Màu xanh ấy, vẫn một màu xanh theo năm tháng cũng đã phai, nhưng anh nhận ra!

“Alo, Minh Thiên, ai là người gửi cái hộp...?”

“Không để ý lắm đâu, chỉ nhận thôi mà có đọc đâu, mai anh tự đến đây mà coi là ai. Em đang đi với Trang rồi, hôm nay hai người cưới có mấy cái mâm bé tí mà một phở bọn tôi!”

“Ồ được rồi, mà cậu đưa em gái tôi đi chơi khuya là không được đâu nhé!”

“Thế anh ngủ muộn thế là không được đâu nhé!” – Minh Thiên cười nham hiểm.

Mạnh Bảo đến là bó chiếu với tên này, yêu được em gái anh nên ra mặt đấy! Anh cúp máy.

Anh biết là em, chiếc nơ màu xanh không thể là của ai khác...

Chuyến bay được đích thân Phương Nhi đặt vé đã đáp đến Đà Lạt. Nói là nghỉ tuần trăng mật, chứ thực tình chính cô đã đề nghị đưa anh đến đây để tìm chủ nhân chiếc nơ màu xanh. Thời tiết ở đây vẫn rất đẹp, những bông hoa khoe sắc rực rỡ ở khắp nơi trong nắng. Phở xá đi lại tấp nập, nhưng ngôi chùa đó vẫn thanh tịnh ở một góc riêng trong lòng thành phố, không ảnh hưởng bởi những âm thanh hỗn tạp.

Họ bước vào cổng chùa. Vị sư cô hiền hậu ngồi đó, bỗng bế một đứa trẻ còn đỏ hỏn vừa đem về nuôi.

“Sư Hương Nhân...”

“Ôi, ai thế này? Mạnh Bảo và Phương Nhi à?” – Sư cô cười.

“Đã lâu chúng con không gặp sư rồi, sư khỏe không ạ?”

“Ừ sư khỏe. Các con ngồi đi.”

Cả hai ngồi xuống, nhưng không biết nói gì. Sư cô mở lời:

“Các con đến vì chiếc nơ màu xanh hả?”

“Vâng, vậy đúng là...Thanh Linh...”

“Ừ, Thanh Linh gửi cho các con đây. Giờ thì nó không dùng cái nơ đó nữa, nghe nói các con cười nên nó muốn tặng lại làm quà cười cho các con. Thỉnh thoảng vị bác sĩ trẻ đó cũng ghé qua đây nên kể cho nó nghe.”

“Hóa ra Thanh Linh đã đến đây...”

“Tên của nó đẹp lắm. Thanh là thanh tịnh, Linh là linh thiêng. Ở nơi chùa Phật này mới là nơi xứng đáng cho nó. Đau khổ bụi trần, vướng trãi thêm chi cho đặng cay. Nó sống rất yên bình, các con yên tâm.”

Cả hai định nói gì đó thì có tiếng lạnh lạnh:

“Trời ơi chị Nhi, anh Bảo, hai người đến từ lúc nào mà sao không nói với em một tiếng!”

Cô bé Yến Thanh – bé Bông năm nào giờ đã lớn thêm một chút, nhưng vẫn trẻ con và dễ thương như thế.

“Bông, chào em! Lớn rồi xinh quá!”

“Chị Nhi khỏi bệnh chưa? Chị Nhi trông xinh hơn cả lúc trước, thế thì chắc là khỏi rồi! Để em rót trà cho hai anh chị nhé!”

“Được rồi, không cần đâu Bông.”

Lại một lần nữa thời gian như đông cứng lại. Trước mặt Mạnh Bảo và Phương Nhi, một ni cô trẻ mặc bộ áo nâu giản dị bưng khay trà đến cho khách. Ni cô có đôi mắt đẹp như tranh vẽ, ánh mắt ấy vẫn dịu dàng, vẫn thân thương nhưng lại làm cho Mạnh Bảo nghẹn ngào chua chát.

“Thế này...không thể nào...”

“Kính mời dùng trà.” – Giọng ni cô nhẹ nhàng hiền dịu.

Mạnh Bảo không bình tĩnh được nữa.

“Thanh Linh, sao em lại...Em sẽ sống tốt và hạnh phúc mà, tại sao em...”

“A di đà Phật, Thanh Linh đã xuất gia, con đừng gọi Thanh Linh như vậy nữa.” – Sư cô từ tốn.

“Sư...Thế này là thế nào hả sư!!?? Tại sao phải đi tu chứ!? Cuộc đời cô ấy còn dài, còn rất nhiều người có thể ở bên cô ấy...”

“Ta đã nói với con rồi, đau khổ bụi trần vướng làm chi cho đặng cay. Huống chi, Thanh Linh của bụi trần là một cô gái sẽ không bao giờ yêu ai khác ngoài con. Ở nơi của Phật này mới có thể xóa đi hết ô nhiễm, đau khổ, nước mắt. Hãy tin đi con ạ, Thanh Linh luôn mạnh mẽ, luôn kiên cường sống, gạt bỏ mọi đau thương trần gian.”

“Nhưng...”

“Những em bé ở đây cần Thanh Linh. Con cũng cần có cuộc sống của riêng mình. Hãy sống sao để bản thân hài lòng nhất, không cần quan tâm người khác có thích hay không. Cuộc đời lắm chữ “Ngờ”, có những thứ không thể theo ý thích của mình được. Mạnh Bảo, con là một chàng trai tốt, ta hy vọng con hiểu và sẽ tìm được bến bờ hạnh phúc.”

Mạnh Bảo không nói gì nữa, lặng lẽ buồn rầu quay đi. Phương Nhi thấy vậy liền nói:

“Mạnh Bảo, không có việc gì là như ý cả, anh hiểu không?”

Anh ngoảnh lại. Vị ni cô đó, anh có thể gọi là Thanh Linh như ngày trước không? Hóa ra đây là cách em sẽ “sống tốt” sao? Tốt thật đấy, nhưng giờ anh đã hiểu vì sao Vĩnh Sơn lại nói không ai xứng đáng với em. Vì trái tim em bao dung nhưng sắt đá, em không đón nhận tình yêu của ai nữa. Em tới đây cũng chỉ vì muốn cách ly tất cả, cũng chỉ vì muốn giữ trọn tình cảm mà em đã trót dành cho kẻ lúc nào cũng làm em đau khổ là anh. Thanh Linh, em là người con gái tốt, dù kết quả dành ình không được như ý muốn, em vẫn thanh khiết thuần hậu, vẫn là chính em như thế.

Mái tóc đỏ em cắt đi rồi. Giờ anh đã hiểu. Kiếp sau, nếu chúng ta có duyên và có phận, anh vẫn đợi em – người anh đã yêu thương hơn mọi thứ. Kiếp này, tạm biệt em. Em ở nơi đây bình yên chứ? Nơi thanh tịnh không chút vướng bận của khổ đau, xóa đi cho em những gánh nặng đè nén. Có phải tiếng cười của những đứa trẻ bị bỏ rơi nơi đây đã làm tan ánh mắt buồn thê lương đó, để cuối cùng anh được nhìn thấy Thanh Linh dịu dàng của ngày hôm nay?

“ Sư cô, con về đây ạ!”

“Về nhanh thế con? Đi cẩn thận nhé!”

“A di đà Phật, bảo trọng!” – Thanh Linh chấp tay, mỉm cười thật nhẹ rồi bước về phía lũ trẻ kháu khỉnh đang đợi mình.

Mạnh Bảo nhìn theo cô. Giọt nước mắt rơi ra lăn dài trên má. Anh cười, quay lại nắm tay Phương Nhi bước đi. Phố xá vẫn tấp nập người qua, nhưng nắng đã trải dài một màu vàng rạng rỡ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/se-con-nang-doi-noi-chan-troi>